

АВТОР БЕСТСЕЛЕРІВ *NEW YORK TIMES*

МІА ШЕРІДАН

Деб'яжаний

БУКВОЯЖ

Переклад здійснювався виключно для каналу
Буквож – 2025

Ми не несемо відповідальність за продаж нашого перекладу

SA VA GE D

 A love story

ЗМІСТ

Пролог	7
Розділ перший	11
Розділ другий	13
Розділ третій	18
Розділ четвертий	22
Розділ п'ятий	24
Розділ шостий	29
Розділ сьомий	32
Розділ восьмий	35
Розділ дев'ятий	39
Розділ десятий	44
Розділ одинадцятий	49
Розділ дванадцятий	55
Розділ тринадцятий	59
Розділ чотирнадцятий	64
Розділ п'ятнадцятий	68
Розділ шістнадцятий	78
Розділ сімнадцятий	83
Розділ вісімнадцятий	88
Розділ дев'ятнадцятий	93
Розділ двадцятий	97
Розділ двадцять перший	101
Розділ двадцять другий	103
Розділ двадцять третій	107
Розділ двадцять четвертий	112
Розділ двадцять п'ятий	116
Розділ двадцять шостий	122
Розділ двадцять сьомий	128
Розділ двадцять восьмий	133
Розділ двадцять дев'ятий	137
Розділ тридцятий	143
Розділ тридцять перший	149
Розділ тридцять другий	157
Розділ тридцять третій	162
Розділ тридцять четвертий	166
Розділ тридцять п'ятий	176
Розділ тридцять шостий	181
Розділ тридцять сьомий	189
Розділ тридцять восьмий	195
Розділ тридцять дев'ятий	202
Розділ сороковий	206
Розділ сорок перший	216

Розділ сорок другий.....	221
Розділ сорок третій.....	223
Розділ сорок четвертий.....	228
Розділ сорок п'ятий.....	235
Розділ сорок шостий.....	240
Розділ сорок сьомий.....	245
Розділ сорок восьмий.....	249
Розділ сорок дев'ятий.....	251
Розділ п'ятидесятий.....	255
Епілог.....	260
Подяки.....	264

Тим з вас, хто був врятований книгами, у великому і малому сенсі.

ПРОЛОГ

Ти помреш сьогодні? А може, завтра?

Це питання промайнуло в голові Джека, глибоко і повільно, наче він почув його з–під глибокої води. *Ти помреш сьогодні?* Відлуння слів, які чоловік вигукнув кілька секунд тому, змусило цівку страху пробігти по хребту Джека, але все було... сонним, а не... реальним. Він не міг бачити. Він майже нічого не чув. У голові було туманно і ... дивно.

Я сплю?

Чи він потрапив у пастку кошмару? Чи не розбудить його щохвилини Бака, яка своїм різким голосом і м'якими очима скаже йому, щоб він не кричав? Останнє, що він пам'ятав, як засинав у власному ліжку, а потім... *це*.

Він обхопив себе руками, його зуби клацали, коли вони цокотіли разом.

Ні, не сон. Сни ніколи не бувають такими холодними.

Раптом щось відтягнуло від його обличчя, і він випустив короткий крик, коли зрозумів, що щось накрило його голову. Він моргнув у темряву, зоряне світло вловило його погляд, пробіски світла на темно–синьому небі. Круглий місяць сяяв жовтим кольором, великий, круглий і яскравий.

Він повернув голову, його дихання виходило з губ хмарами білого снігу. *Сніг*. Сніг скрізь. Дерев. І... Він закричав, спотикаючись від краю того, що, як він тепер бачив, було урвищем прямо перед ним. Він вдарився спиною об сніг, його голі руки занурилися в крижаний сніг майже по лікті.

Його серцебиття прискорилося, туман у голові розвіявся, а страх пронизав його тіло.

"Вставай".

Голова Джека повернулася, і він втупився на високого чоловіка позаду нього, обличчя якого було приховане в тіні його куртки з капюшоном. "Вставай", – повторив він, тільки тепер це було низьке гарчання. Джек звівся на ноги так швидко, як тільки зміг, вловивши рух ліворуч від себе. Тепер, коли його очі могли бачити в темряві, він помітив, що на краю урвища, всього за кілька кроків один від одного, стояли ще троє хлопців. Двоє темноволосих хлопчиків, один маленький, з великими для його обличчя очима, сповненими... розгубленості і страху, один високий і худорлявий, і світловолосий хлопчик, який трясся ще сильніше, ніж Джек.

Чому? Хто? Що це таке? Де Бака?

"Ти помреш сьогодні?" – повторив чоловік з–за їхніх спин. "Може, завтра? Наступного тижня? Через багато років, славетний воїне? *Прославлений?*" Джек не знав усіх цих слів, не знав, про що говорить чоловік, і коли він почав повертати голову, чоловік зупинив його злим голосом: "Обличчям уперед". Його тремтіння *посилилося*, він був так наляканий, що ледве тримався на ногах, думки набігали

одна за одною, але повільно, надто повільно. Він не міг думати. *Чому у мене в голові все так кумедно?*

"Ти помреш. Або виживеш. Але це залежить від тебе. Все буде залежати від твого бажання жити". Чоловік раптом поклав руки в рукавичках на потилицю блондина і нахилився впритул, найтемніший з тіней. "Ти маєш бажання вижити? Боротися за своє життя? Зубами і нігтями? Серцем і душею?"

Блондин рвучко кивнув головою. "Т–так", – сказав він, але сльози котилися по його щоках, і після цього слова він схлипнув. Джек стиснув руки в кулаки. Йому було страшно, дуже страшно, але він хотів щось *зробити*. *Зупинити* це. Він подивився на хлопчика з великими очима, що сидів поруч, а той дивився на стиснуті кулаки Джека. Він підняв голову, на секунду зустрівся з очима Джека, а потім відвів погляд.

Погана людина відпустила обличчя заплаканого блондина. "Добре." Джек почув хрускіт снігу під ногами чоловіка, коли той відійшов ще далі назад за їхніми спинами. "Зараз, за хвилину, я розповім вам, що відбувається. Після цього єдине правило – вижити". Він зробив паузу. "Вжити або померти".

Що він хоче сказати? Що станеться? Раптова хмара білого кольору заповнила повітря перед обличчям Джека, коли він випустив сповнений страху подих. Блондин знову схлипнув, а темноволосий хлопчик з великими очима схилився на ноги, засунувши руку в кишеню куртки. Джек швидко відвернувся, щоб не привернути увагу чоловіка до того, до чого тягнувся маленький хлопчик зліва від нього.

Він відчув дотик до руки, і хлопчик вклав йому в долоню щось тверде і холодне. Джек взяв це, швидко кинувши в кишеню. Серце калатало так сильно, що здавалося, воно ось–ось вистрибне з грудей, але відчуття, ніби він під водою, не покидало його. Його розум хапався за щось, щоб утримати думки на місці.

Я не можу думати. Я не можу думати. Чому я не можу думати? Його бака сказала йому, що він "розумна мавпа, занадто велика для маленьких штанців", і вона сказала це з похмурим обличчям, але так, що він подумав, ніби вона все одно щаслива з ним. Але зараз він не відчував себе розумним. Він почувався... наляканим до нестями.

Джек кинув швидкий погляд на скелю і побачив, що хоча це і не було прямим падінням, але до самого низу було дуже далеко. Дуже, дуже далеко вниз. Він не знав, як описати це в цифрах, але був достатньо розумним, щоб зрозуміти, що якщо він стрибне, щоб врятуватися, то загине. *Єдине правило – вижити. Або померти.*

Чому? Чому, чому, чому? Це не може бути правдою. Це не може бути насправді.

Навколо них пролунав тріск, що змусив Джека скрикнути від шоку і жаху. Але перш ніж він встиг запитати, звідки йде цей шум, він відчув порив холодного повітря, а потім земля почала рухатися. *Зсув*. Сніг пішов з–під його ніг, і він ковзнув вперед, хапаючись за порожнє повітря, щоб за щось вхопитися. Але нічого не було.

Він почув, як поганий чоловік щось крикнув, а потім і сам закричав, разом з криками інших хлопців, коли вони всі перекинулися через край у вибуху білого порошу.

Його думки все ще були повільними. *Все* було повільним ... але потім він раптом *прокинувся*. Він чув кожне прискорене биття свого серця. Він відчував, як вітер бив йому в обличчя, і відчував запах чогось *зеленого*, який він не міг назвати інакше, ніж це.

Хтось схопив його за руку. Маленький хлопчик поруч з ним. Їхні очі зустрілися на одну коротку секунду, погляд темноволосого хлопчика був сповнений такого ж страху, який, мабуть, був і в його власному. Зі стогоном сили він повернув своє тіло, коли світ пішов з-під їхніх ніг, поклавши руку на зап'ястя іншого хлопчика і міцно тримаючись за нього, так що вони падали разом.

Вони кружляли, перекидалися і з гучним хрюканням і коротким криком вдарилися об щось тверде – шматок землі. Біль пронизав тіло Джека. Він відчув, що хватка іншого хлопчика послабилася, тому вхопився міцніше, і вони продовжували падати вниз, вниз, все ще тримаючись один за одного.

Перекидання, кочення, падіння, удари. *Біль.*

Так *швидко*. Вони летіли так швидко. Він не міг ні за що вхопитися, його вільна рука тягнулася, хапала, вислизала.

Удар. Вони обидва закричали, приземлившись на невеликий виступ, одразу ж перекинувшись, їхні вільні руки вистрілили і зачепилися за край.

У тебе є бажання вижити?

Так!

Ми можемо це зробити. Ми можемо це зробити.

Вони витріщилися, сльози котилися по щоках меншого хлопчика, їхнє дихання виривалося з гострих штанців. Двоє інших хлопчиків пробігли повз них, їхні крики відлунювали в темній темряві внизу.

Легені Джека боліли з кожним вдихом, а тіло кричало від болю. Його охопив жах. Всі його почуття раптом стали *реальними*. Він відчув себе справжнім, більше не під водою, не напівсонним, і це було жахливе, жахливе пробудження.

Все ще тримаючи іншого хлопчика за руку, він підняв їх обох, вхопившись за край виступу так, щоб кожен тримався за нього обома руками. Побіжно глянувши, він побачив, що виступ був замалий для двох хлопців, але поруч лежав тоненький корінець дерева, який, схоже, міг вести до міцнішого ґрунту. Шанс. Маленький, маленький шанс.

При слабкому світлі місяця Джек побачив, що великі очі хлопчика починають заплющуватися, з носа тече кров, обличчя в синцях і крові, а голова закинута на шию, наче він засинає. Його руки тремтіли, кінчики пальців потемніли від того, що він тримався. *О, Боже.*

Не вимовляй ім'я Господа даремно. Де ти почув цей вислів? Від того товстого, смердючого листоноші?

Голос його баки в голові дав йому невеликий приплив сил, і він вхопився міцніше, знаючи, що зможе підтягнутися, якщо постарается. Однак виступ був достатньо великим лише для одного. Напівзакриті очі хлопчика зустрілися з його очима, його рот трохи відкрився, з нього потекла кров.

Він був готовий відпустити.

Якщо він збирався підтягнутися на виступ і ковзнути по корінню, як змія, як він робив на задньому дворі будинку, де він був королем лісу...лісу, в якому він грався більшу частину дня, тому що його батько вважав, що діти не повинні

турбувати, завжди турбувати, він повинен був зробити це зараз. Або... він міг би врятувати іншого хлопчика і ризикнути з падінням.

Ці думки швидко промайнули в його мозку, і в той же час його тіло отримало повідомлення, яке він сам не знав, що відправив, коли він перекинув руки, схопив іншого хлопчика за талію, але його руки вислизнули, і він закричав.

"Залазь на мене", – буркнув він, використовуючи останні сили, щоб утримати їх обох від падіння. "Негайно!" – наказав він. З різким криком хлопчик, набагато легший за Джека, знову вхопився за виступ, поставивши ногу на плече Джека, в той час як Джек прибрав одну руку і використав її, щоб виштовхнути хлопчика на цей крихітний шматочок твердої землі.

Друга рука Джека зісковзнула. "Живи!" крикнув Джек, вимагаючи цього до останнього подиху в легенях, кидаючись назустріч невідомості вниз.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Сьогодні

Помічник шерифа Пол Брайтон схопився за кермо своєї патрульної машини. *Господи*, його руки все ще тремтіли. Він увімкнув двірники, коли сніг полетів на лобове скло, створюючи поле білого вихору. Він примружився, ледве бачачи дорогу перед собою. "Тільки цього мені не вистачало", – пробурмотів він, намагаючись вгамувати калатання свого серця. Він ніколи не бачив подібного місця злочину, хоча тиждень тому в місті було схоже. Що за псих розгулює містом і вбиває людей за допомогою лука та стріл? Він чув про перший випадок...усі криваві подробиці...але шериф відповів на той дзвінок, і тепер помічник шерифа Брайтон знав, що чути про щось і бачити це зблизька і на власні очі – це два зовсім різних досвіди. У його голові з'явився образ жертви з місця злочину, яке він щойно залишив, і він скривився. Жертва була...*бляха*...він був прибитий до стіни стрілою, заради Христа, його кров розтікалася по підлозі, як...

Помічник шерифа Брайтона вдарив по гальмах і різко повернув, коли чоловік, більший за життя, піднявся з нізвідки, вимальовуючись перед його лобовим склом. Його шини ковзнули по зледенілій землі, і на мить йому здалося, що він втратить контроль над автомобілем. Але йому вдалося втриматися, виправивши ковзання, і позашляховик здригнувся і зупинився на узбіччі дороги. Помічник шерифа Брайтон різко затамував подих. *Хто це в біса був?* Він був схожий на клятву ... *печерну людину*. Він потряс головою, намагаючись прояснити ситуацію в голові.

Він швидко відчинив дверцята, дзенькіт пролунав у тихому, засніженому ландшафті, єдиним іншим звуком було низьке гудіння двигуна. Помічник шерифа Брайтон сховався збоку автомобіля, вперше за свою кар'єру вийнявши з кобури пістолет.

"Покажи руки!" – крикнув він у холодну погоню, прикриваючи очі передпліччям, обережно зазираючи через капот. Він вперше побачив фігуру чоловіка...величезну, м'язисту. "Покажи руки!" – повторив він, його голос тремтів.

Чоловік ступив крок уперед, піднявши руки, і деталі його постаті стали чітко вимальовуватися. Його ноги були вдягнені в джинси, але решта його тіла була повністю вкрита... хутром тварин, від черевиків до куртки і шапки на голові, низько насунутої так, що очі були частково прикриті. *Хто він в біса такий? Що це в біса таке?* "На коліна!" – крикнув він.

Чоловік зупинився, ніби роздумуючи, але потім зробив те, що йому було сказано, з піднятими руками. Помічник шерифа Брайтон побачив, що його очі звузилися. Сніг налип на його темній бородатий щелепі, а густе, неслухняне волосся зачіпало підборіддя. Чоловік спостерігав за ним, вичікуючи, його погляд рухався між пістолетом і обличчям. *Він дикун*. Ця думка промайнула в голові

помічника шерифа Брайтона, і пістолет затремтів у його руці, коли він вийшов з машини. Коли він рушив далі, то помітив останню деталь про чоловіка.

Через плече у нього був перекинутий лук зі стрілами.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

"Гарпер, ось ти де". Кері Сімкінс засунула олівець за вухо, встала з-за столу і швидко підійшла до Гарпер, яка вішала свою парку на гачок біля дверей. "Ти чула новини?"

"Новини?" Гарпер потерла руки, намагаючись зігріти їх, коли Кері озирнулася на задній двір маленької окружної в'язниці.

Кері похитала головою. "Хм... хм... хм... Це те вбивство, про яке гуде місто? Сталося ще одне. І" – вона знизила голос – "у них є підозрюваний".

Серце Гарпер стислося. "Ще одне вбивство?" Вона насупилася, від несподіванки цієї новини у неї по шкірі пробігли мурашки. *Тут? У Хелені Спрінгс? І підозрюваний?*

"Хм... хм... І уяви собі, підозрюваний – якийсь дикун".

"Дикун? Що ти маєш на увазі, *дикун?*" І якого біса її викликали у відділок?

Кері знову озирнулася, а коли заговорила, то голос у неї урвався. "Наче він ніколи не жив у цивілізації. Як... як печерна людина. Зачекай, поки ти не побачиш..." Слова Кері різко обірвалися, коли пролунали кроки, а через секунду з-за рогу з'явився Дуейн Волбек, шериф Хелені Спрінгс, нахиливши підборіддя, коли побачив Гарпер.

"Гарпер. Дякую, що прийшла."

"Без проблем, Дуейне". Гарпер швидко глянула на Кері, але та вже відвернулася до свого столу. *Дикун?* Гарпер повернула свою увагу назад до Дуейна. "Що відбувається?"

Дуейн подивився туди, де Кері зайняла місце за стійкою реєстрації, її голова була нахилена таким чином, що Гарпер зрозуміла, що вона ловить кожне слово. Незважаючи на її розгубленість...і струмочок страху, що пробіг по спині від усвідомлення того, що щось жахливе сталося з кимось у її маленькому містечку...на вустах Гарпер з'явилася посмішка. Кері була настільки ж милою, наскільки й допитливою, і всі в радіусі двадцяти миль точно знали, куди йти, якщо хотіли дізнатися останні плітки. Було дивно, що Дуейн тримав її поруч. Хоча зазвичай її розкуті губи не були надто великою проблемою – як правило, найцікавішою новиною, що виходила зі станції, була випадкова п'янка та дебош.

"Кері, візьми мої дзвінки, добре?" кинув Дуейн через плече.

"Без проблем, Дуейне", – заспівала вона.

Дуейн поклав руку на плече Гарпер і повів її до задньої частини відділку, де знаходився його кабінет, дві камери для затриманих і невелика кімната для допитів, яка здебільшого слугувала місцем відпочинку для Дуейна, Кері і двох його заступників, Пола Брайтона і Роджера Гріна.

"Дуейне, що тут відбувається?" запитала Гарпер, коли вони увійшли до кімнати для допитів / перерви, і він зачинив двері.

Дуейн взяв пульт і увімкнув монітор, що висів на стіні ліворуч від Гарпер. Вона повернулася до екрану. На ньому була зображена одна з двох камер, а на лавці, прикріпленій до стіни, сидів чоловік і дивився прямо перед собою.

Гарпер нахилила голову, підходячи ближче, її погляд сфокусувався на чоловікові. Він був одягнений у звичайні сині джинси, натягнуті на м'язистих стегнах, але його куртка була зовсім не звичайною. Вона була зроблена з ... хутра тварини? Зшита таким чином, що виглядала як ручна робота. Вона не могла розгледіти деталі конструкції куртки на зображенні на екрані, тож навіть не знала, чи це правильне слово. У будь-якому разі, його чоботи...*взуття*...були зроблені з тих самих зшитих разом шкур тварин і сягали до середини литок. Він раптом підняв голову, і його очі вступилися прямо в екран, ніби він знав, що вона там...або принаймні знав, що за ним спостерігає камера, і Гарпер відступила на крок назад, ніби він справді бачив її, і їй мало б бути соромно за те, що вона так витріщилася на нього.

"Впізнаєш його?"

Вона похитала головою, дивлячись на його обличчя, яке все ще було спрямоване прямо на неї. Пряме каштанове волосся обрамляло його, скуйовджене таким чином, що вона подумала, ніби він підстриг його якимось тупим ріжучим інструментом. Його щелепу затінювало волосся на обличчі, десь між густою щетиною і короткою борідкою, і, незважаючи на його загальну незвичну зовнішність, вона бачила, що він був гарний, хоча й таким, що змушувало її замислитися, чи мився він.

І якщо так, то де? У крижаному струмку? Картинка, яку намалювала її уява, не була неприємною, і, засоромившись, вона відсунула цей образ убік.

"Ти впевнена, що ніколи не зустрічала цього хлопця ні під час екскурсії, ні коли гуляла сама?"

Ні, я б його запам'ятала. Гарпер знову похитала головою.

"Можливо, він був одягнений у щось менш помітне. Особливо, якщо це було влітку".

Що саме? Набедренну пов'язку? Чомусь вона не думала, що це було б менш помітно. "Не сумніваюся. Хто він, Дуейне?"

Дуейн видихнув, вимикаючи монітор. Гарпер відчула миттєве відчуття втрати, яке було абсолютно дивним. Але, чесно кажучи, вона хотіла вивчити його. Вона хотіла залишитися сама в цій кімнаті і трохи поспостерігати за ним на камері, щоб побачити, що він буде робити. *Так, ніби він не людина, а якась інопланетна істота? Що з тобою, Гарпер?*

"Каже, що його звать Лукас. І все. Без прізвища. Просто Лукас".

Гарпер нахмурила брови. "Я не розумію."

Дуейн потер око, і Гарпер раптом усвідомила, яким втомленим він виглядає. "Я теж поки що не розумію". Він сперся на край столу. "Гадаю, Кері згадувала, що сталося ще одне вбивство?"

Гарпер кивнула. "Так. Можеш сказати, кого?" Живіт Гарпер стиснувся. Вона не хотіла думати про це питання, бо знала, що хто б це не був, вона, ймовірно, або знала його, або знала його *добре*. З населенням у дві тисячі мешканців Хелена Спрінгс була занадто маленькою, щоб цього не сталося.

Дуейн кивнув. "Чоловік на ім'я Айзек Дрісколл, який жив у хатині за двадцять миль на південь від міста".

На південь?

Гарпер здивовано моргнула. На півдні не було *нічого*, крім рівнин, гір, річок і долин, миль і миль невблаганної дикої природи. Вкритої снігом і льодом невблаганної пустелі на даний момент. Нічого особливо придатного для життя... або так вона думала.

Дуейн продовжував. "Жертва якимось чином змогла дістати свій мобільний телефон і набрати 9–1–1. Він не говорив, але стільникова вишка допомогла визначити його місцезнаходження, і він помер до того, як Пол зміг туди дістатися. Стара вишка давала нам точність до тисячі футів, а нова система – до тридцяти. Чудова технологія. Так чи інакше, Пол подумав, що це, напевно, звичайна справа, заблукалий турист або щось подібне". Зморшки навколо його очей на мить стиснулися. Він виглядав стурбованим тим, що ці слова зачеплять її за живе, і він мав рацію.

Але вона відкинула це відчуття і зосередилася на ситуації, що склалася. *Мандрівник?* Будь-хто, хто вирушає в похід у цьому напрямку в цю пору року, повинен мати кілька гвинтиків, що відкрутилися. Або... дуже заблукати. Спогад знову з'явився, і, доклавши більше зусиль, вона подумки відсунула його вбік, поки Дуейн продовжував.

"Коли Пол дістався до віддаленої місцевості, звідки йшов сигнал, він помітив вдалині хатинку".

Вона кивнула, здивована, що так далеко є дорога, або навіть рівнина, якою можна подорожувати.

Дуейн зітхнув. "На щастя, була невелика перерва в погоді, і Пол зміг вибратися туди, тому що сніг почав падати ще до того, як він покинув місце злочину". Дуейн порився в папці на столі і витягнув те, що виглядало як фотографія, роздрукована з Інтернету. Він передав його Гарпер. "Це жертва. Ти коли-небудь бачила його на одному з твоїх турів?"

Гарпер розглянула його. Це був непоказний літній чоловік. Близько 60 років. Сивий, лисе волосся, окуляри. Коротка борода. Товста шия змусила її повірити, що він був кремезним. Гарпер передала його назад Дуейну. "Наскільки я пам'ятаю, ні."

Дуейн поклав фото назад у папку, а Гарпер глянула на порожній екран. "Яке він має відношення до всього цього?"

Дуейн знову зітхнув. "Припустимо, ти чула про зняття вбивства, яким була вбита жінка, що зупинилася в Ларкспур".

Це було твердження, а не запитання, але Гарпер кивнула. "Чула". Їй не потрібно було пояснювати, не потрібно було згадувати, що Кері зізналася їй...і половині міста...що жінка була застрелена з лука зі стрілами в єдиному закладі в місті, який був доступний для іногородніх гостей.

Гарпер внутрішньо скривилася від картини, яка все ще формувалася в її голові, коли вона подумала про невідому жінку, про яку вона чула тиждень тому, про стрілу, випущену з такою силою, що вона вийшла з іншого боку її тіла, і все ще мала достатньо сили, щоб застрягти в деревині стіни.

"Зброя, яка була використана у цьому злочині, – це той самий тип зброї, який був використаний у вбивстві Айзека Дрісколла".

"Ох", – зітхнула вона.

"Так. М'яко кажучи, незвично. Не так багато людей використовують їх взагалі, а особливо для вбивства. Тим більше *двох*". Дуейн подивився на порожній екран так само, як і Гарпер. "Пол щойно покинув місце злочину і ледь не переїхав того хлопця, коли йшов геть. Поводився так, ніби ніколи раніше не бачив вантажівки...що, як з'ясувалося, можливо, він і не бачив. Так чи інакше, Пол і так був шокований, щойно побачивши моторошне місце злочину, а тут ще й цей хлопець перебігає йому дорогу з луком і стрілами на спині".

Гарпер розширила очі. "З луком і стрілами... Ти думаєш, що він вбивця?"

"Він каже, що це не він, і на даний момент немає жодних доказів, які б вказували на це, окрім лука та стріл. Хоча лук, який він мав при собі, має стріли, які відрізняються від тих, що були використані в обох злочинах. І на кожній стрілі у футлярі, який він мав при собі, є плями, і жодна з них не пропала. Ми прийняли це як доказ. Але якщо додати той факт, що він знає, як користуватися стрілами, і що він живе по сусідству з Айзеком Дрісколлом, то він, як мінімум, становить інтерес".

Гарпер на мить втупилася в шерифа. "Вони *обидва* живуть там?"

"Схоже на те. Каже, що він живе за 10 573 кроки від Дрісколла, в напрямку трьох гірських вершин".

"Га?"

"Я знаю. Так він описав відстань між їхніми оселями. Дивно."

Щонайменше. Вона недовірливо похитала головою. Вона водила екскурсії в цю дику місцевість – любителів природи, туристів, мисливців. Але вона не могла собі уявити, що буде жити там постійно...в кожному пору року. Було б... практично неможливо вижити, принаймні без цілого пекла спорядження.

"Вони знали один одного?"

"Лукас каже, що він обмінювався речами з Дрісколлом, який їздив до міста. Рибу, яку Лукас ловив, він обмінював на одяг і так далі. Він сказав, що крім цього у них не було особливих стосунків – він не вважав цього чоловіка другом. Просто когось, з ким у нього був бізнес".

Бізнес. "Рибу ловив? Тож... цей чоловік *ніколи* не був у місті?"

"Так він каже."

"Отже, він не міг вбити жінку в готелі".

Дуейн знизав плечима. "Зараз ми покладаємося лише на його слова, тому що це все, що у нас є. Ми не отримаємо результатів експертизи ще деякий час, але поки що ніщо не вказує на його провину. У нас немає нічого, що могло б його затримати".

Гарпер стиснула губи, повертаючись до слів Дуейна. *Ніколи не був у місті? Ніколи не виїжджала з цієї пустелі? Як таке можливо?* Її питання були нескінченними. Але Дуейн запросив її туди не для цього. Він хотів отримати від неї інформацію, а не навпаки. "Зазвичай я не беру тури на південь, і полювати краще на схід від річки. Але в будь-якому випадку, я ніколи не зустрічала жодного з них, наскільки я можу пригадати. І я ніколи не зустрічала жодного житла. Я здивована так само, як і ти". Двадцять миль до біса змінили рельєф місцевості, але не настільки, щоб хтось не міг жити більш комфортним життям у населеному місті і все ще насолоджуватися дикою природою з усіма її можливостями. Вона не розуміла.

Дуейн підвівся з-за столу, показуючи жестом на маленький холодильник біля дверей, в якому, як вона припускала, були напої. Вона похитала головою, і він дістав пляшку з водою, відкоркував її і зробив великий ковток, перш ніж сказати: "Ми викликали криміналістичну лабораторію Міссули, щоб обробити місце події, але нам довелося зателефонувати до Департаменту юстиції Монтани, щоб провести розслідування. Ми просто не обладнані для розслідування подібних злочинів. Агент, якого вони відправили, зараз на першому місці злочину в Ларкспур, але він скоро повернеться, щоб поставити Лукасу ще кілька запитань. І" – він зробив паузу, насупивши брови, ніби хвилюючись, якою буде її реакція на його наступні слова, – "я сподіваюся, ти не проти, що я запропонував тобі свої послуги. Нам може знадобитися твоя допомога".

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Агент Марк Галлахер стояв нерухомо, сприймаючи кімнату в цілому, запам'ятовуючи планування, чекаючи, що щось, що одразу здається недоречним, приверне його увагу. Ніщо не привертало уваги, окрім великої темної плями на килимі. Але він очікував цього. Жінка, яка померла тут, не пережила мирної смерті.

Ні, був страх і страждання, і, нарешті, смерть, хоча й тиха, бо стріла, що пронизала її горло, перекрила їй доступ повітря, і крик, який, він був упевнений, був у пастці, застряг всередині. Він бачив фотографії з місця злочину. На жінці не було нічого, окрім футболки та білої бавовняної білизни...ймовірно, в якій вона спала...і її очі були розплющені від жаху. Судячи з відкинутої ковдри, вона була на півдорозі між ліжком і вікном – вона намагалася втекти, але далеко не втекла.

Звичайно, у неї не було багато шансів. Вбивство за допомогою лука та стріл не вимагало безпосередньої близькості. У цьому і був сенс, чи не так? Вбивці не потрібно було відходити далеко від дверей, куди він увійшов, зламавши хиткий замок, поки жінка спала.

Марк відкрив шухляду комода. Нічого. У неї була спортивна сумка з кількома предметами одягу, а на раковині лежала зубна паста, але, схоже, вона не збиралася в далеку подорож. Або ж у жінки було небагато речей.

На тумбочці лежав стос книжок, і Марк узяв ту, що лежала зверху. *"Дарувальник"*. Він відклав її вбік і подивився на наступні три: *"Гра Ендера"*, *"Той, що біжить лабіринтом"* і *"Викрадач блискавок"*. Марк опустив брови. Він нічого не знав про жертву, але назви здавалися дивним вибором для дорослої жінки, якій, за оцінками судмедексперта, було близько тридцяти років. Марк впізнав у них книги, орієнтовані на молодь.

Марк помітив щось на корінці *"Дарувальника"*, і придивившись уважніше, виявилось, що там була жовта наклейка, яку нещодавно відклеїли. Деякі залишки клею все ще були липкими. Цінник? Хоча... книги на тумбочці були дуже вживаними. Можливо, вони прийшли з букіністичного магазину. Він оглянув інші книги і знайшов видимі сліди клею, а також маленькі шматочки жовтої наклейки на корінцях цих книг. *Хм*. Отже, всі вони, ймовірно, походять з одного місця. Звідкись із міста, де можуть пам'ятати цю жінку? Він відкрив обкладинки книг одну за одною і побачив, що перша сторінка кожної з них була вирвана. *Дивно*. Цілком можливо, що це були книги, якими жінка володіла роками, старі улюблені, які вона принесла з собою, щоб перечитати. І все ж... вони здавалися недоречними, і це не давало йому спокою. Він зробив кілька швидких знімків купи книг на тумбочці.

"Сер? Агент Галлахер?" Жінка, що стояла в дверях, віджимаючи в руках рушник для посуду, була маленькою і худорлявою, на його думку, їй було

близько шістдесяти, з білявим каре, що закінчувалося на щелепі. На ній був фартух, на спідниці – пляма чогось яскраво-червоного. Посеред кривавого місця злочину це видіння було виразно тривожним.

Він посміхнувся. "Місіс Вілкокс?"

Жінка, яку він знав як власницю готелю "Ларкспур", кивнула, нервово обвівши поглядом кімнату, а потім відступила на крок назад. Він вивів її в коридор і зачинив за собою двері. "Жахливо, що тут сталося".

Вона похитала головою, ковтаючи, її руки все ще стискали рушник. "О, я не можу заснути, коли думаю про це. Та ще й під моїм власним дахом". Вона скривилася. "Вони вже щось знають про ту бідолашну жінку?"

"Ще ні, мем. Мені цікаво, чи не могли б ви розповісти мені що-небудь про неї, що могло б привернути вашу увагу?"

Вона відвела погляд убік і зосереджено насупилася. "Переважно той факт, що вона взагалі тут зупинялася. Взимку у нас не так багато гостей. У нас лише три кімнати. Ресторан – наш основний бізнес в усі пори року, але особливо взимку. У нас бувають випадкові люди, які проїжджають через місто і потребують місця для ночівлі, або хтось відвідує родичів, які хочуть мати власний простір, але це рідко. Тому я була здивована, коли вона подзвонила минулої середи і сказала, що хоче винайняти кімнату на тиждень".

Він занотував це в блокноті, який тримав у кишені піджака. *Тиждень.*

"Вона не згадувала, що йшла до когось у гості?"

"Ні, і я запитала. "Що привело вас до Хелени Спрінгс?" сказала я. Вона зробила такий відсторонений вигляд, а потім сказала, що приїхала, щоб спробувати виправити помилку. Я не знала, що саме на це відповісти, але вона все одно змінила тему, запитавши про години роботи ресторану".

Тут, щоб виправити помилку. Марк записав і це, секунду постукуючи ручкою по блокноту, перш ніж запитати: "Вона заплатила готівкою?"

"Так. Я, звісно, попросила посвідчення особи, згідно з протоколом, але вона сказала, що її гаманець нещодавно вкрали, тож у неї його не було. Відсутність посвідчення особи змусила мене вагатися, чи здавати їй кімнату, але вона платила наперед, а на вулиці було дуже холодно. З мого боку було б не по-християнськи відправити її назад у таку погоду, коли їй більше ніде зупинитися в місті".

"Звичайно. Я розумію." Марк подарував місіс Вілкокс приємну посмішку, на яку вона відповіла, опустивши плечі, ніби боячись, що він не схвалить її недотримання протоколу. "Ви випадково не бачили, чи хтось її висаджував?" На парковці не було жодного автомобіля, а це означало, що жінка або прийшла пішки, або її привіз хтось інший.

Місіс Вілкокс похитала головою. "Я навіть не чула, як вона увійшла. Я дивилася шоу, коли почула дзвінок на стійці реєстрації. Це застало мене зненацька".

"Що ви можете розповісти мені про ту ніч?"

Місіс Вілкокс перестала віджимати рушник, але при згадці про *ту ніч* знову почала. Марк подумав, чи не розірветься він навпіл. "Я чула крики", – прошепотіла вона, озираячись на коридор через плече Марка, наче хтось міг раптово з'явитися і підслухати, що вона сказала щось, чого не повинна була. "Я

не чула всього, але я чула, як він кричав: "Як ти могла? Як ти могла? Ти все зруйнувала".

"І це точно був чоловічий голос?"

"О, так. Ніяких помилок. Я думала про те, щоб піднятися сюди. Гостям не дозволяється поселяти інших людей у своїй кімнаті без оплати за подвійне розміщення, розумієте? І там була бійка... це викликало занепокоєння. Але потім крики припинилися, і я вирішила вирішити це питання вранці". Вона насупилася, похитала головою. "Я вчинила неправильно, так?"

"Ні, мем. Це цілком зрозуміло. Ви ніяк не могли знати, що це було щось більше, ніж просто сварка пари".

"Нічого подібного ніколи не траплялося в Хелена Спрінгс". Її руки перестали працювати з рушником, коли вона нахилилася вперед. "Траплялися нещасні випадки, коли люди гинули. Звичайно, на думку спадає сім'я Вардів". Вона стиснула губи і похитала головою. "Бідолашна дівчинка, Гарпер, втратила обох батьків таким чином. Що ж", – сказала вона, знизавши плечима і, здавалося, спіймавши себе на тому, що говорить про речі, про які її не питали. Але Марк до цього вже звик. Люди завжди так робили – намагалися заповнити тишу, тож він намагався залишити її якнайбільше. Тому що часто ця невимушена балаканина містила корисну інформацію. Пропрацювавши на цій роботі майже тридцять років, він навчився чекати, слухати і зберігати інформацію про всяк випадок.

Він простягнув місіс Вілкокс свою візитку. "Якщо ви згадаєте щось ще. Що завгодно... жодна деталь не є надто дрібною... зателефонуйте мені".

Вона взяла його візитку, сховала її в кишеню свого фартуха і кивнула. "Неодмінно зателефоную". Вона почала розвертатися. "Я краще повернуся до пирогів. Я печу, коли нервую. Це допомагає..." Вона махнула рукою. "У будь-якому випадку, агенте Галлахер, я подзвоню, якщо щось згадаю".

Він нахилив голову. "Дякую, мем".

Вона нервово посміхнулася йому, а потім повернулася і попрямувала назад до сходів на кухню, де він відчув солодкий і терпкий аромат вишневого пирога.

Лорі пекла вишневий пиріг – коржі спліталися докупи, як кошечка, так що маленькі проміжки між ними пузирилися червоним і липким, коли пиріг був гарячим. Цей запах змушував його тужити, змушував порожні місця всередині нього пульсувати від нагадування про те, що було. Він обтрисив це, зосередившись на тому, що занотував у своєму блокноті, повернувшись думками до двох убитих людей, які заслуговують на правосуддя.

Йому потрібно було дістатися до другої сцени. Він хотів поглянути на нього якомога швидше після того, як оглянув перше, – раптом щось у них здасться йому знайомим, чого він не впізнав би, якби між ними була більша різниця в часі. Завтра вранці було б недостатньо добре. Він сказав Лорі, що повернеться додому до вечері, але вона розуміла, що на новій роботі він мусить викладатись на повну. Не те, щоб він робив менше, незважаючи на це. Він не любив робити щось наполовину, і ніколи не робив. Хоча він віддалено задавався питанням, чи робить він все можливе, що стосується його шлюбу. Наразі він відкинув ці думки вбік. На це потрібен час. *Він сподівався. Боже, він сподівався.*

Здавалося, що він сподівався дуже довго. Можливо, занадто довго.

Поки він ішов до своєї вантажівки, сніг знову падав, крижане повітря обпікало йому шкіру. Небо було сірим і низьким, ніби будь-якої миті могло

опуститися нижче і розчавити всіх під собою. Це викликало у нього депресію і клаустрофобію. Господи, як ці люди виживали в такому стані місяцями? Він здогадувався, що скоро дізнається, але вже скучив за безмежним блакитним каліфорнійським небом.

Шериф сказав йому, що має на прикметі місцеву дівчину, яка добре знає місцевість. Добре, бо вона йому знадобиться. Його знаннями про *дику природу* можна було б наповнити чарку. А блукати самому по снігу здавалося йому вкрай неприємним і здебільшого безглуздим заняттям.

Залізши всередину позашляховика, увімкнувши запалювання і ввімкнувши печку, він перевіряв ім'я, яке занотував у своєму блокноті. Гарпер Вард. *Я так і думав.* Це була та сама дівчина, про яку згадувала місіс Вілкокс. *Бідолашна дівчинка, Гарпер Вард, втратила обох батьків таким чином.* Шериф сказав йому, що її батько був попереднім шерифом у Хелені Спрінгс, і в очах чоловіка промайнув винуватий погляд, який Марк не мав достатньо інформації, щоб зрозуміти. Йому стало цікаво, що це означає, і він зрозумів, що міг би дізнатися досить легко, якби захотів...у маленькому містечку завжди знайдеться хтось...або двадцять осіб...охочих поговорити про своїх сусідів. Але він вважав за краще зосередитися на тому, що було важливим для його справи, і розкрити цей злочин...злочини...до того, як хтось ще в цьому маленькому містечку постраждає.

Або загине.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Зуби Джека цокотіли так сильно, що він думав, що вони ось–ось зламаються. Він підтягнув ноги ближче до грудей, обхопивши їх руками, намагаючись згорнутися калачиком у кожную крихітну частинку тепла, що випромінювало його тіло.

Він знав, що повинен рухатися. Йому *треба було* висохнути. Він мусив... Сльози наповнили його очі, потім потекли по щоках, замерзаючи на крижаній шкірі. Він витер їх, змушуючи себе сісти. *Живи!* – сказав він темноволосому хлопчикові, підкидаючи його на невеликий виступ. Він *вимагав* цього, тому що тільки *один* з них міг мати цей виступ...цей *шанс*...і якщо хлопчик, якому він дав його, все одно помре, то це було б *даремно*.

Треба було взяти його для себе.

Але хоча ця думка промайнула в його голові, вона не була правдивою. Він якось пережив падіння, схопившись за інший шматок гілки, що стирчав на схилі. Там не було виступу чи чогось, за що можна було б зачепитися, і він швидко втратив рівновагу. Але ця гілка була ближче до землі, і коли він приземлився в глибоку купу снігу, то вже не з такою швидкістю, хоча все одно вітер вибив йому повітря з легень, і йому довелося вибиватися з крижаної ями, яку він утворив під час падіння.

Один з інших хлопчиків лежав неподалік, обидві ноги його були вивернуті в різні боки, і Джек кинувся до нього, тремтячи і задихаючись, коли він перевертав хлопчика на спину. Але він одразу побачив, що той був мертвий. Його обличчя було закривавлене і побите, а погляд безтямно дивився на зорі вгорі. Джек закричав, відскочив назад і щодуху кинувся тікати геть. Геть, геть.

Тому що він не знав, скільки у нього було часу, перш ніж хтось прийде за ним.

Він добіг до групи дерев неподалік, захеканий, мокрий наскрізь, плече дуже боліло, і він був так наляканий, що той чоловік, який був на вершині скелі, вже спускався вниз, щоб *знайти* його.

Чи знав він, що Джек живий? І що темноволосий хлопчик теж міг вижити? І що сталося зі світловолосим? Джек не бачив його слідів біля підніжжя скелі, але він, мабуть, теж мертвий. Похований під снігом, його кінцівки жахливо скрутило, як і в іншого мертвого хлопця.

Допоможіть мені, хто–небудь. Хто–небудь. Будь ласка, благав він у тиші свого розуму. Але ніхто не слухав його, окрім мовчазного місяця, що висів у нічному небі.

Джек спотикався в лісі, його тремтіння ставало все сильнішим, очі починали розпливатися по краях. Сила, яку він відчував, витікала з нього, м'язи відчували себе розслабленими і наповненими водою. Він все одно біг, спотикаючись, все далі і далі, поки ноги не втратили чутливість. Жар наповнював

його кістки, піднімався вгору, вистрілюючи полум'ям у грудях. Він раптом став гарячим. *Занадто жарко. І спрага.* Він нахилився і зачерпнув трохи снігу, підніс його до рота і з'їв, заглиблюючись у темряву.

Так гаряче. Так жарко. Світ почав нахилитися. Він зняв куртку, кинув її на сніг і пішов далі. Він спіткнувся об щось під снігом, чого не міг бачити, підхопив себе і впав вперед. *Я не помру, я не помру.* Але його думки знову сповільнилися, так само, як тоді, на вершині скелі. З думкою про те страшне падіння...того чоловіка з гучним глибоким голосом...він знову штовхнув вперед, його сили ставали все меншими. *Так гаряче, так гарячегарячегаряче.* З останніх сил він стягнув з себе джинси і кофту, залишивши їх на снігу.

Голова попливла, і він спіткнувся, впав на землю з хрускотом льоду і криком болю, гострі голки впивалися в кожну ділянку його оголеної шкіри. Він простягнув руку вперед і нічого не відчув. Він впав у неї, котився, падав, кудись маленький, темний і м'який, де холод і вітер не могли його знайти.

Ти помреш сьогодні?

Ні, – спробував крикнути він. *Живи!* Але слова померли на його губах, коли світ навколо нього зник.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Пропозиція її послуг? Які саме? "Дуейне, що я можу запропонувати у розслідуванні вбивства?"

"Ніхто не просить тебе бути офіцером поліції. Хоча я впевнений, що дещо з цього у тебе в крові". Він ласкаво посміхнувся їй. "Що нам дійсно потрібно, так це хтось, хто дуже добре знає місцевість і володіє повнопривідним транспортним засобом. Це саме ти. Ти познайомишся з агентом, якого відправили сюди. Здається, хороший хлопець. Новенький у відділі, і уяви собі – корінний каліфорнієць. На ньому було стільки зимового спорядження, що він ходив, як людина з Мішлен, і запитав мене, як очистити лобове скло від льоду". Дуейн розсміявся, і Гарпер посміхнулася, уявивши образ невідомого агента. "Він зараз у Ларкспур, але скоро повернеться і дасть тобі знати, що йому потрібно".

Стук у двері перервав їхню розмову, і, не чекаючи відповіді, Кері просунула голову. "Дуейне, перша лінія для тебе. Боб Елдерс з Міссули".

Губи Дуейна потоншали. "Дякую, Кері". Він подивився на Гарпер. "Мені треба відповісти. Ти не проти зачекати тут на агента? Його звати Марк Галлахер".

Гарпер розгублено кивнула, коли Дуейн вийшов з кімнати. Вона ще не вирішила, чи буде допомагати у цій справі. Щось у цьому відчувалося... ризикованим у певному особистому сенсі. Вона була впевнена, що це було пов'язано з тим, що її батько працював у цій самій будівлі протягом багатьох років... вона практично *відчувала* його там, відчувала запах лосьйону після гоління, який він використовував, чула його сміх...

Раптово втомившись, вона сіла в один зі стільців за столом, дивлячись на темний екран. Її увагу привернула думка про чоловіка, який сидів самотньо в камері, і вона була вдячна за зміну фокусу. М'який звук її пальців, що барабанили по столу, наповнив кімнату, і їй стало цікаво, що він зараз робить. Все ще сидить там? *Що ще він міг робити, Гарпер?* Чи мав рацію Дуейн, коли казав, що він ніколи раніше не бачив машини? Цікавість пронизувала її, і той факт, що він міг бути вбивцею – тим, хто мав схильність прибивати своїх жертв до стін загостреними стрілами...був недостатнім, щоб притлумити це особливе відчуття. *Мабуть.*

Вона ще кілька хвилин барабанила за столом, потім поралася з руками, закусилла губу, озирнулася на двері і, завагавшись ще мить, швидко підвелася і підійшла до монітора. Він увімкнувся з клацанням, і на екрані з'явилося зображення маленької камери, в якій все ще сидів чоловік, що ледь-ледь блимав очима. Він був у тій самій позі, що й раніше. Насправді, здавалося, що він не поворухнувся жодним м'язом.

Цілу хвилину Гарпер просто спостерігала за ним, як він сидів на лавці в іншій кімнаті, нерухомий і незворушний. Через анонімність екрану вона дозволила своїм очам вільно блукати по ньому – від його неслухняного волосся

до дивного взуття. Він був худорлявий, але м'язистий. Міцний. У нього вистачило б сили пустити стрілу наскрізь. Він був великий. І сильним. І дико виглядав.

Дійсно, як печерна людина.

Вона бачила, як цей чоловік бився з антилопою гну. І переміг.

Хто ти?

Її погляд перейшов на його руки, що лежали на стегнах. Вони були великі, і навіть через монітор вона бачила, що на них були численні шрами. У нього були руки... воїна, вкриті шрамами і надзвичайно мужні, і Гарпер хотілося вивчати їх, наче витвір мистецтва. Вони були... .. брутально красивими, такими, яких вона ніколи раніше не бачила. І вона не могла не задатися питанням, що він зробив цими руками, щоб завдати стільки травм.

Її пройняло тремтіння, народжене не тільки страхом. Але вона здивовано вдихнула, коли він раптом повернувся обличчям до камери, як робив це раніше, і його очі, здавалося, вивчали її. Вона відчула, як її обличчя почервоніло, коли вона відвела погляд, а потім мало не розсміялася сама з себе. Він не міг бачити її. Він *нікого* не бачив – він просто дивився на миготливе око камери. Вона підійшла ближче, вивчаючи його вираз обличчя. У його очах було щось... гіркота, якщо вона не помилялася. Але ... чому? Якщо він не знав, що таке транспортний засіб, звідки йому було знати, що миготливе червоне світло, яке він бачив, дозволить комусь іншому спостерігати за ним? І навіть якщо він це знав, чому це викликало таку вогняну напругу на його обличчі? Вона нахилила голову, пильно вивчаючи його. Він витріщився у відповідь, наче відчував її по той бік камери. Безглуздо, звісно. Вона знала це, але відчуття не покидало її. Його очі були пронизливими, коли він дивився на обладнання високо на стіні в кімнаті, яку він займав, і... в його погляді не можна було помилитися з гострим інтелектом. Можливо, печерної людини. Але не безмозкий неандерталець.

Думки проносилися в його мозку. Вона це *бачила. Розгубленість. Збентеження. Злість.* Так багато емоцій.

Він відвів погляд, знову повернувшись обличчям вперед...вираз раптово порожній...ніби він почув її думку і відмовився визнати, що вона може бачити те, що він приховує. Або намагалася. Але це її не зупинило. Вона нахилилася ближче. Під цим кутом вона побачила шрам, що дугою тягнувся вниз по його обличчю під правою вилицею. Він був невеликим і майже вицвілим, але привертав увагу до різких ліній його кісткової структури. І... так, зараз вираз його обличчя був спокійним, але за його очима точилася війна. Вона впізнала в ньому того, хто досконало володів мистецтвом стоїцизму. *Не реагуй. Не дозволяй їм побачити твій страх. Не дай їм знати, що тобі не байдуже.*

Гарпер відчула несподіваний поштовх емпатії, але потім внутрішньо покарала себе. Вона створювала розповідь про чоловіка на основі *власного* досвіду, а не його. Вона насправді нічого про нього не знала. Хоча... якщо він був лише "особою, що становить інтерес", як сказав Дуейн, чи етично було тримати його в тій камері? Якщо все, що він зробив, це невдало спіткнувся перед поліцейською машиною, і його ні в чому не звинувачували, він мав право піти. Чи знав він про це? Чи сказали йому про це?

Двері відчинилися, приголомшуючи її від свого вуайєризму і питань, що нестримно проносилися в її голові. Вона знову почервоніла і вимкнула монітор,

але не раніше, ніж Дуейн і старший чоловік, який увійшов до кімнати, побачили, що вона робить.

Чоловік, який, мабуть, був агентом, простягнув руку, і Гарпер взяла її, коли Дуейн підійшов і став поруч з ними.

"Марк Галлахер, це Гарпер Вард. Марк, Гарпер знає, чому ти тут. Гарпер – наш місцевий провідник по дикій природі, психолог".

Гарпер відпустила руку Марка Галлахера і кинула на Дуейна роздратований погляд. "Перше – правда. Але, Дуейне, я не психолог, і ти це знаєш". Вона кинула на нього ще один суворий погляд, але він не виглядав анітрохи розкаяним. Вона видихнула і подарувала Марку Галлахеру маленьку, збентежену посмішку. "Я працюю неповний робочий день у груповому будинку".

"І ти відвідуєш деякі заняття в Міссулі, чи не так?" запитав Дуейн.

"Я ще не записалася на них", – відповіла Гарпер, відчуваючи себе цілковитою невдахою. Досягнення, які Дуейн, очевидно, перерахував під її ім'ям, з кожною хвилиною зменшувалися.

Дуейн підморгнув їй. "Ну, це все, що ми маємо. І це в основному твої знання місцевості, які потрібні Марку. І твоя вантажівка. Мені треба зробити кілька дзвінків, а ви з Марком поспілкуйтеся, а потім дай йому знати, якщо будеш вільна".

"Гаразд."

Шериф вийшов з кімнати, а Марк Галлахер кивнув йому на стіл, де вони сіли навпроти один одного.

Агент дістав з кишені пальта блокнот і ручку і почав гортати його, а Гарпер скористалася цим моментом, щоб вивчити його. Він був старший, напевно, за п'ятдесят, але все ще був у хорошій фізичній формі і дуже привабливим чоловіком з повною головою волосся кольору солі і перцю, коротко підстриженим, і з якоюсь... здатністю в ньому. Компетентність, яку мало хто мав. Він був з тих людей, які завжди беруть на себе відповідальність у надзвичайних ситуаціях, і при цьому залишаються спокійними. Він був тим чоловіком, до якого природно звернутися, якщо у вас виникла проблема. Він був схожий на... на її батька. Вона впізнала в ньому цю якість, тому що відчула її в своєму батькові. І через це рівень її комфорту одразу ж підвищився.

"Дуейн сказав мені, що ваш батько був шерифом тут до нього".

Якусь мить Гарпер просто дивилася на нього, питання застало її зненацька після того, як вона щойно буквально думала про свого батька. Вона внутрішньо здригнулася і прочистила горло. "Так. Він... він був. Недовго".

Марк Галлахер зробив паузу, перш ніж кивнути. "Співчуваю вашій втраті".

Очі Гарпер відбігли вбік. Вона не звикла говорити про своїх батьків, а особливо з незнайомцями. "Дякую. Це було дуже давно".

"Час може бути відносним".

Вона кивнула і відвела погляд. Коли вона повернула на нього погляд, він опустив очі до свого блокнота, постукуючи ручкою по обкладинці.

"Дуейн також сказав, що ви вирости в цій місцевості, і що ви знаєте кожен куточок і щілину навколишньої дикої природи".

Гарпер видихнула. Дуейн, очевидно, сказав досить багато. "Я справді тут виросла. Я переїхала до Міссулі, коли мені було сім років, але проводила тут

літо, коли навчалася в старших класах, а потім повернулася назад чотири роки тому. З тих пір я проводжу в дикій природі практично кожен день, дев'ять місяців на рік. Я дуже добре знаю цю місцевість. Але жодна людина не може знати кожен дюйм дикої природи, що оточує Гелену Спрінгс. Вона величезна, і взимку надзвичайно сувора...навіть смертельно..." Несподівано їй перехопило подих. *Навіть смертельно.* Так, вона мала б знати. Вона втратила обох батьків у цій неблаганній місцевості. Вона струсила з себе емоції, здивована тим, що вони охопили її так раптово. *Час може бути відносним.* Так, і хто знав це краще за неї? Вона все ще переживала їхню втрату понад десять років потому. Але вона рідко втрачала контроль над своїми емоціями, а особливо перед зовсім незнайомою людиною. Вона прочистила горло, роздратована на себе. "Але я дуже добре знайома з досить великою частиною цього, залежно від того, що ви шукаєте і де ви шукаєте".

Марк Галлахер відкинувся на спинку стільця. "Це може бути найскладнішою частиною. Ми не зовсім впевнені, що саме шукаємо, окрім когось, хто вправно володіє луком і стрілами. Хоча на другому місці злочину було знайдено кілька незвичайних речей, які можуть виявитися корисними. Я припускаю, що Дуейн розповів вам основні відомості про ці два злочини?"

Гарпер кивнула. "Так. Я отримала основи".

Агент Галлахер нахилився вперед, стиснувши руки. "Добре. Здебільшого мені потрібен хтось, хто зможе вивести мене туди, і ви, здається, саме та людина". Перш ніж вона змогла відповісти, він продовжив. "Вам платитимуть як консультанту в цій справі. Відшкодують пробіг і всі інші витрати".

Гарпер прикусила губу. Гроші їй не завадять. Їй *завжди* могли знадобитися гроші. Проте вона ніколи не уявляла, що стане чийось консультантом, а тим паче тим, хто намагається розкрити два жахливі злочини. "Як довго ви тут пробудете?" Вона не мала жодного уявлення про розкриття злочинів, незважаючи на те, що її батько заробляв собі на життя в цій сфері. Але вона була такою молодою, коли він помер. Та й взагалі, ні тоді, ні зараз, у Гелені Спрінгс просто не скоювали злочинів. Насправді, останній раз, коли вона могла пригадати злочин, хоча б віддалено схожий на цей, був, коли Лайл Фредерікс побив свою дружину до напівсмерті, а потім застрелився з рушниці. Його дружина, Саманта, вижила, але вона виїхала з міста, щоб жити зі своєю двоюрідною сестрою...щоб не бути "жінкою, яку чоловік ледь не забив до смерті перед тим, як покінчити життя самогубством". У маленькому містечку важко позбутися ярликів.

Звичайно, те, що сталося з її батьками, те, що сталося з *нею*, було нещасним випадком, а не злочином. Але вона чула шепіт, знала, які ярлики на неї повісили.

Бідолашина.

Сирота.

"Залежить від часу. Може, три дні, може, три місяці. На даному етапі розслідування неможливо сказати точно. Я тут, щоб зробити все можливе, щоб знайти справедливість для двох жертв. Або, принаймні, знайти відповіді". Він зробив паузу, вивчаючи її так, що вона відчула легке свербіння. "Якщо ви згодні допомогти, вам доведеться зберігати будь-яку інформацію в таємниці. Як я вже казав, мені знадобиться ваша допомога в опитуванні деяких людей, і, можливо,

у мене виникне одне–два питання, що стосуються цієї справи, тож ви будете посвячені в речі, які я не хотів би обговорювати відкрито".

Гарпер кивнула. "Звичайно. Я розумію. Я – сховище."

Агент Галлахер хихикнув. "Гаразд, добре. Тоді що скажете?"

Що скажете? Чому вона нутром відчувала, що участь у цій справі – навіть у ролі прославленого шофера – матиме якесь значення, про яке вона не могла знати на той момент? У її голові промайнула картина чоловіка з палаючими очима, що сидів через кімнату, а також місцевість, куди вона мала везти цього незнайомця перед собою. Чоловіка, який здавався здібним, так, але звик до сонячного неба і піщаних пляжів, а не до холодних каньйонів і замерзлих річок.

Вона сама не так часто виходила на вулицю в холодну пору року. По–перше, було менше клієнтів, які хотіли вирушати в дику тундру, щоб відморозити собі дупу, а по–друге, було б нерозумно продовжувати свої особисті пошуки в сніжні місяці, коли те, що вона шукала, було б завалено під кучугурою крижаної білизни. Вона зупинилася ще на одну коротку секунду, її переповнювала рішучість. "Я зроблю це".

Губи агента Галлахера стулилися. "Чудово. Ви можете почати зараз? Мені потрібно виїхати на друге місце злочину, Гарпер. Можу я називати вас Гарпер?"

"Так, звичайно."

"Мені потрібно кілька хвилин, щоб поставити кілька запитань чоловікові в сусідній кімнаті. Я швидко. Гадаю, він вже готовий йти додому".

Вона кивнула, і агент Галлахер вийшов з кімнати, попрямувавши до "дикуна". *Ні, Лукас. Його звуть Лукас. І його будинок знаходиться в глушині.*

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Неприємні запахи. Застарілий піт, сльози, страх. Сморід людської сечі. А над цим – щось гостре і сильне, чого Лукас не міг назвати. Неприродне.

Він не був достатньо уважним, його думки летіли, як сніжинки, що били навколо нього. А потім з'явилася вантажівка там, де вантажівка ніколи раніше не бувала. Велика машина, яка ревіла, гуркотіла і залишала глибокі сліди на снігу. Але він не тікав. Не бився. Тому що він *хотів* побачити людину, яка нею керувала. Зблизька. Хотів знати, чи може він бути другом, чи ворогом.

Чи справді ще існували вороги? Чи *Дрісколл* був єдиним ворогом? Він все ще не знав. Він намагався це з'ясувати.

Чоловік у вантажівці з'їхав з дороги, коли побачив Лукаса, а потім дістав пістолет і направив його на нього. Його рука тремтіла, і Лукас відчув його страх, знав, що може наздогнати чоловіка, вкрати його пістолет, якщо захоче, але не став цього робити. Чоловік попросив його приїхати до міста і відповісти на запитання. Лукас не хотів відповідати на жодне з його запитань. Він міг би вислизнути, як лис. Занадто швидкий, щоб його спіймали. Але йому потрібно було *дізнатися* більше про те, що *там* було.

Тож він дозволив чоловікові відвезти його до міста, і той посадив його *сюди*, в камеру, в якій до нього сиділи нещасні люди. Пітніли. Плакали. *Пісяли на підлогу? Чому?* Він не міг цього зрозуміти. Навіть тварини пісяють далеко від місця, де сплять.

Дрісколл говорив про камеру. З ґратами. Клітку. Мабуть, це те, що він мав на увазі. Але чоловіки, які сказали йому сидіти там, також сказали, що він може піти додому після того, як вони зададуть йому питання. Але, можливо, вони брехали.

Він подивився на камеру в кутку. Він знав, що таке камера. Рудоволоса жінка сказала йому, що шукати, і він *згадав*. Згадав з того давнього світу, в якому він жив. *Раніше*. Життя, де були камери і машини, їжа в бляшанках і коробках, навіть пляшки з солодкими помаранчевими напоями з маленькими бульбашками, від яких у нього на язичі крутилися бульбашки.

Назви деяких з них він міг пригадати, а деяких – ні. Але смаки... смаки вже залишили його пам'ять.

Він підняв очі, і на камері спалахнула червона лампочка. Увімкнено. Вимкнено. Увімкнено. Вимкнено. Як повільне моргання червоноокої сови. Вони спостерігали за ним. Фотографували. *Навіщо?*

Якби у них не було зброї, він міг би битися з ними всіма. Він був більший, сильніший за обох чоловіків, того, що привіз його туди на вантажівці, і того, що ставив йому запитання, а потім посадив у клітку.

Той чоловік був у сусідній кімнаті, він відчував його запах, його запах, одночасно дивний і знайомий. Як сосни, тільки ... занадто багато. Занадто ...

всього. Запах змусив Лукаса уявити сосни, високі, як небо, і широкі, як гори. Яскрава сліпуча зелень із сосновими шишками, величезними, як валуни. Лукас не знав, що про це думати. Його нюх був дуже сильним.

Але раптом, під цим запахом було щось ще... Він відкинув голову назад, заплющивши очі і намагаючись вловити цей запах під усіма іншими. Він був слабкий, дуже слабкий, але він вловив його і тримався. Далеке поле польових квітів після дощу. Чистий. Земний.

Жінка.

Її запах ... заспокоював його.

Збентежив його.

Її запах змушував шепіт ворухитися всередині. Це був не шепіт, це було неправильне слово, але єдине, яке він знав, як використати. Почуття, які він отримував, коли все інше зникало, окрім інстинктів. Вони завжди були тихими, але іноді він їх розумів, а іноді ні.

Він вдихнув ще раз. Її запах був новим і старим, чимось невідомим, але вже частиною його самого. Глибоко всередині. Глибоко–глибоко. Щось ожило, як іскра, що піднімається вгору, щоб привітати свою відповідність, спів у його крові, який був схожий на вітер, що з'являється холодного зимового ранку, повідомляючи лісу, що весна не за горами.

Злякавшись, він розплющив очі, даючи відчуттям влягтися, поки його дихання знову не вирівнялося.

Тепер у кімнаті поруч з кліткою, в якій сидів Лукас, був ще один чоловік. Лукас міг відчути його запах через штуку високо на стіні, яка видувала повітря з клітки. Гарячий. Холодний, подумав він. І те, і інше. Як називалася ця штука? Він не міг згадати. Але запахи чоловіків були сильнішими за легкий аромат жінки, і він втратив контроль над нею. Вона зникла.

Через деякий час він відчув запах чоловіка, що наближався, і не здивувався, коли той з'явився, вставив ключ у двері з ґратами і відчинив їх, увійшовши до клітки з посмішкою.

"Дякую, що дочекалися мене", – сказав чоловік. У нього було волосся кольору великих каменів, що височіли на березі річки – світло–сіре і темно–сріблясте в цяточку. "Якщо ви підете за мною сюди, ми зможемо поговорити".

Лукас пішов за чоловіком, повертаючи голову, щоб побачити жінку. Але двері кімнати, в якій вона перебувала, були зачинені. Чоловік привів Лукаса в іншу кімнату зі столом і двома стільцями. "Будь ласка, сідайте", – сказав чоловік, і коли Лукас сів, чоловік теж сів. "Мене звати Марк Галлахер. Я агент Міністерства юстиції штату Монтана". Він знову посміхнувся. *У нього гарні очі,* подумав Лукас. Але він не довіряв собі, щоб побачити в них доброту. Або підлості. Лукас добре знав, що люди брешуть і прикидаються. "Я знаю, що вам зачитали права і що шериф вже поставив вам кілька запитань, але у мене є ще кілька, якщо ви не заперечуєте".

Лукас повільно кивнув, не бажаючи відповідати на запитання, але розуміючи, що вони не запитують, а розповідають.

"Добре. Розкажіть ще раз, звідки ви знали жертву, Айзека Дрісколла?"

"Він обмінювався зі мною речами. Речами, які мені були потрібні, але я не міг їх дістати."

"Гаразд. І чому ви не могли отримати те, що вам було потрібно?"

Він не сказав йому чому. Він не був упевнений, що повинен. Не знав, кому можна довіряти, а кому ні. Поки що не знав. "Я не хотів виходити з лісу. Я хотів залишитися там. І у мене не було машини."

"Розумію. Гаразд." Але він міг сказати по обличчю чоловіка, що він не розуміє. Чи знав він, що Лукас бреше?

"Ви можете розповісти мені що-небудь ще про ваші стосунки? Щось, що ви знали про нього, що нам варто знати?"

"Ні." Він намагався не уявляти собі кров, коли відповідав, калюжу, яка розросталася і розросталася, рухаючись по підлозі.

"Гаразд. І ви живете в будинку, що належить Айзеку Дрісколлу?"

"Так."

"І ви обмінювалися з ним речами в обмін на оренду?"

Оренду плату? Лукас не був упевнений, що це означає, але він знав, що чоловік...агент...очікував, що це правда, тому відповів: "Так".

"Отже, по суті, ви залежали від Айзека Дрісколла, щоб отримати речі, недоступні для вас?"

У цьому реченні було занадто багато слів, яких він не зрозумів, але все одно кивнув. "Так."

"Вам подобався Айзек Дрісколл?"

"Не знаю. Я просто обмінювався з ним".

Агент почекав секунду, перш ніж заговорити. "Гаразд. Чи не бачили ви когось незвичайного у вашому районі лісу, так би мовити, останнім часом?"

Не кажи нікому про мене.

"Ні."

"Гаразд." Він подивився на Лукаса довгим поглядом, і Лукас витріщився у відповідь. "Ви коли-небудь бували в місті раніше, Лукас?"

"Ні." Це була майже правда. Він був у місті одного разу, але пройшов лише кілька кроків. Він не хотів розповідати про це агенту. Його м'язи все ще боліли і напружувалися, коли він думав про це.

"Як ви опинилися так далеко?"

"Я... мої... батьки не могли про мене піклуватися. Дрісколл дозволив мені залишитися на його землі".

Агент витріщився на нього, але його обличчя нічого не виражало. "Тож, як довго ви живете там?"

"П'ятнадцять зим". *Так багато. Стільки холоду. Стільки голоду. Стільки самотності.*

Агент дивився на нього так кумедно. Лукас не знав, про що він думав. "Один? З ними всіма?"

"Так."

Агент помовчав хвилину. Потім кивнув. "Гаразд, Лукас, дякую, що приділили нам час. Ми поговоримо з вами, якщо у нас виникнуть ще питання. І, звичайно ж, повернемо вашу власність, як тільки вона буде перевірена".

Лукас не мав жодного уявлення про те, що вони перевіряють, але він кивнув. *Я хочу додому.* Але навіть коли він подумав про це, його серце впало. Тому що ліс більше не був тим місцем, яке мало сенс. Тепер все було по-іншому.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Агент Галлахер відчинив двері і посміхнувся. "Готовий йти, якщо ви готові."

Вона кивнула, підвелася зі стільця, на якому сиділа, бо не хотіла знову вмикати монітор, і вийшла слідом за агентом з кімнати. Вона зупинилася на місці, коли побачила чоловіка – Лукаса, якого Дуейн виводив з камери. "Вибачте за затримку", – сказав Дуейн. "Дякую, що відповіли на наші запитання. Ви можете йти".

Дуейн розвернувся, і Лукас пішов за ним, вихопивши журнал з тримача на стіні біля дверей вбиральні, коли вони проходили повз, і швидко засунувши його під куртку. Гарпер моргнула. Він щойно *вкрав* журнал прямо за спиною шерифа?

Дуейн відійшов убік, а Лукас підняв голову і зустрівся з Гарпер поглядом. На якусь застиглу секунду їхні погляди зійшлися, і Гарпер відчула себе в пастці його погляду. Зачарована. Вона хотіла похитати головою від здивування, побачивши його у плоті. Наче він міг існувати лише всередині екрану в кімнаті, з якої вона щойно вийшла, і реальність його тривимірної присутності перед нею була майже... шокуючою.

І Боже, як він дивився на *неї*... ворожість, яку вона бачила, коли він дивився в камеру, зникла, натомість з'явилася лише... глибока цікавість і той самий гострий розум. Вона ніколи не відчувала себе настільки захопленою чиїмось поглядом. Вона ковтнула. Він був *великий*. Більше, ніж він з'явився на маленькому екрані. Щонайменше шість футів чотири дюйми і м'язистий. Абсолютно приголомшливий.

"Гарпер підкине мене до Дрісколла", – сказав агент Галлахер, коли Дуейн наблизився до них, а Лукас йшов слідом. Слова агента...на щастя...вирвали її з трансу, перш ніж старші чоловіки помітили.

Дуейн виглядав задоволеним і посміхнувся Гарпер. "Чудово. Радий, що все вийшло".

Лукас зупинився за кілька кроків позаду Дуейна, не відриваючи погляду від Гарпер. Він витріщився на неї, ковзаючи очима, ніби намагаючись щось зрозуміти. Вона витріщилася у відповідь, і через деякий час Лукас відвернувся, його погляд блукав кімнатою, швидко зупиняючись на тому чи іншому предметі, а потім переходив до чогось іншого. Він каталогізував так, ніби щойно приземлився на якійсь чужій планеті. Або вийшов з машини часу. *Може, так воно і було*. Можливо, він нещодавно прибув з крейдяного періоду і вперше зіткнувся з цивілізацією. Знову ж таки, Levi's, в які він був одягнений, спростовували цю теорію.

"Я йду додому", – пробурмотів Лукас, і навіть у цьому низькому тоні його голос був напрочуд рівним і очікувано глибоким. Він знову подивився на Гарпер, і вона побачила, що його очі були блакитними з золотом навколо райдужної

оболонки. *Очі заходу сонця*, подумала вона. Вони були особливо надзвичайними на тлі грубих ліній його обличчя.

Він повернувся до дверей, і агент Галлахер ступив крок вперед, зупинивши його. "Помічник шерифа Брайтон вас підвезе. Це довга дорога, і ми завдали вам незручностей".

Лукас подивився у вікно, де великі сніжинки дрейфували повз скло, сонце вже низько спустилося в небо. Він зробив паузу на секунду, а потім просто сказав: "Дякую". Він знову озирнувся на Гарпер, і вона переступила з ноги на ногу.

На якусь мить вона подумала, чи не попросять вони її відвезти додому і Лукаса, адже він жив неподалік від Дрісколла. Можливо, чоловіки були обережними, дбаючи про її безпеку, а можливо, у них була інша причина, пов'язана з протоколом, який вимагав, щоб його відвіз Пол. *Якою б не була причина*, вона відчула легке полегшення і трохи... розчарування. "Гарпер Вард", – сказала вона, виставивши руку перед собою.

"Гарпер Вард", – повторив Лукас, не відриваючи погляду від її обличчя. Він опустил очі і якусь мить дивився на її простягнуту долоню, а потім підняв свою руку і обхопив її. Його рука була великою, теплою і мозолястою, і від її дотику у неї перехопило подих, частково від хвилювання, частково від страху. Він був чоловіком, кожна його частинка, і ніколи в житті вона не відчувала присутність іншої людини так гостро. Ніколи на неї не дивилися так *пильно*. Це бентежило її. Це її інтригувало.

Здебільшого це її бентежило.

Можливо.

Помічник шерифа Брайтон з'явився з передньої частини офісу, поглянувши на Лукаса. "Все готово?" – запитав він. Але вигляд у нього був невпевнений. Лукас кивнув, і вони всі разом вийшли зі станції, вибух крижаного снігу вдарив їм в обличчя, змусивши агента Галлахер відступити назад і підняти капюшон. "Чорт, як холодно".

"Ласкаво просимо до зими в Монтані."

Агент Галлахер винувато посміхнувся Гарпер, мружачись від шквалу снігу. "Це вітання чи попередження?"

Незважаючи на те, що вона чітко усвідомлювала, що Лукас шкандибає поруч з нею, їй вдалося розсміятися. "Можливо, трохи і того, і іншого".

Гарпер глянула на Лукаса і побачила, що він озирається навкруги, його погляд перемістився з магазину газонів і садів через дорогу...зачиненого на сезон...туди, де серед голих дерев виднілися кілька будинків, з димарів яких ліниво клубочився дим. Він подивився в її бік, і на якусь мить вона заприсяглася, що побачила на його обличчі смуток. *Але чому?* Вона відкинула цю думку, зосередившись на своїх черевиках, що ступали по снігу на парковці. Вона повинна була припинити намагатися читати цього чоловіка. Від нього у неї паморочилося в голові.

І він може бути небезпечним.

Навіть помічник шерифа Брайтон дивився на нього підозріло, ніби йому доручили перевезти дику тварину. Але чому? Лукас мав іти двадцять миль додому в снігову бурю тільки тому, що йому не пощастило пройти перед машиною шерифа і він знав жертву вбивства? Гаразд, був ще лук і стріли – але

вони були *іншими*, і хіба не логічно, що якщо одна людина полювала таким чином, то й інші теж так робили?

Вона й гадки не мала, чому намагається щось виправдати від його імені.

Вони підійшли до її вантажівки поруч із позашляховиком помічника шерифа Брайтона, на боці якого було написано "*Департамент шерифа Гелени Спрінгс*", і Гарпер повернула одночасно з Лукасом.

Як і кілька хвилин тому у відділку, очі Лукаса прикипіли до очей Гарпер. "До побачення". Куртка Лукаса злегка розвівалася на вітрі, і Гарпер помітила під нею темну футболку, схожу на звичайну бавовняну тканину. Футболка? Щось, що Дрісколл дав йому за рибу, або ягоди, або хто в біса знає, за що ще? Що йому довелося обміняти, щоб залишитися на території Дрісколла? У неї по спині пробігли мурашки.

"До побачення", – прошепотіла вона.

Коли він повернувся, щоб відійти, щось на шиї Лукаса впало вперед на темний матеріал його футболки, привернувши до себе погляд Гарпер. Круглий срібний медальйон на шкіряному шнурку. Дивна прикраса для чоловіка. Щось у ньому... щось у ньому... Гарпер усвідомила, що затамувала подих, нахилившись вперед, її рука почала несвідомо тягнутися, щоб взяти медальйон в пальці, щоб краще його роздивитися...

Лукас повернувся і відчинив задні дверцята машини помічника шерифа, зачинивши їх між ними. Їхні погляди востаннє зустрілися крізь скло, а потім позашляховик рушив з місця, зникаючи в падаючому снігу.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Спалах світла. Джек здригнувся, тягнучись назад до темряви. Він плавав хвилину, дві, але холод пронизував його шкіру. Боляче. Так, йому було боляче, холодно... але не так холодно, як раніше. Він відчув запах землі... бруду, листя і ще чогось, чого він не міг назвати. Запах був схожий на запах сечі, і він подумав, чи не обмочився він.

Його думки плуталися, мозок намагався вхопитися за якийсь спогад... Щось ворухнулося біля його ноги, і він підтягнув коліно до грудей, скулившись. Він відчув ще один рух біля свого плеча, і його очі розплющилися. Спогади про чоловіка, скелю і ... і ... більше він нічого не міг згадати, але це змусило його рухатися, дряпаючись до кола світла над ним. Він виліз з ями, в якій був, і скотився на замерзлу землю, з його потрісканих губ вирвався крик страху і розгубленості.

Він затулив очі рукою, чекаючи, поки вони перестануть кліпати, а потім повільно опустив її. Ліс. І сніг. *Сонячне світло*. Звук капаючої води навколо нього. Спочатку він подумав, що це дощ, але ні, це танув сніг. Він заплющив очі і відкрив рот, солодкий смак свіжої води, що капала з голих гілок дерев вгорі, потрапив йому на язик. *Полегшення. Полегшення.*

Поглянувши вниз, він побачив, що його тіло було чорно-синє від синців, а на ньому була лише спідня білизна. Десь у глибині свідомості він пам'ятав, як знімав свій мокрий одяг. Йому було гаряче. Пекуче гаряче, а потім ... він впав. Він швидко озирнувся і побачив, що місце, звідки він виліз, було лігвом. Навколо нього, *на ньому* ворушилися якісь рухомі істоти, які скиглили і були *теплыми*. Затамувавши подих, Джек впав на коліна і зазирнув назад всередину, туди, де його майже голе тіло лежало всю глибоку, темну ніч. Там було шестеро вовчат, четверо спали, а двоє дивилися на нього. Він моргнув, і вони моргнули у відповідь.

Він побачив обриси того місця, де лежало його тіло, згорнуте поруч з вовчятами. Він впав у їхнє лігво, і вони зігріли його, коли він міг би замерзнути до смерті. "Привіт", – прохрипів він, і сльози навернулися на очі. Йому було страшно, боляче і все ще холодно. Його трясло. Він був лише в трусах, босими ногами в снігу, але раптом він не відчув себе таким самотнім, і це почуття змусило грудку вдячності застрягти в його горлі.

Двоє цуценят, які не спали, все ще дивилися на нього, і коли він повільно, обережно нахилився, щоб погладити одного з них, той зіщулювався від страху. Джек побачив, що у них випирають ребра, і його серце стиснулося від страху.

Вони голодували. Їх покинула мати.

Так само, як і мене.

Але у них не було Баки, щоб подбати про них.

Він простягнув руку до лігва, ніжно торкнувся голови одного з цуценят і погладив його, шепочучи слова, які казала йому його бака, коли він не міг заснути. "Усе гаразд. З тобою все буде добре. Ти виживеш. Ти сильний хлопчик".

Коли він простягнув руку, щоб погладити животик одного зі сплячих цуценят, він швидко відсмикнув її назад. Цуценя заспокоїлося під його дотиком. Інші чотири цуценята не спали. Вони померли. Щоб переконатися, Джек доторкнувся до них одного за одним, і всі вони були прохолодними, хоча й не холодними. Принаймні, поки що. Не так, як той вуличний кіт, якого він знайшов мертвим біля будинку за квартирою своєї баки, перш ніж покликати її на допомогу.

Вона прибігла, але вже нічим не могла допомогти коту. Вона сказала, що він потрапив до котячого раю і вже не повернеться. Так само, як і ці щенята. Але ці щенята були іншими. Вони врятували його життя, перш ніж втратили своє.

"Дякую", – задихався він, торкаючись голів кожного маленького вовченяти.

Його ноги почали поколювати від холоду, і він підвівся, обтрусив сніг і повернувся до лісу, де сонячне світло освітлювало проміжки між високими зеленими деревами. Він помітив шматок сірої тканини і попрямував до нього, його кінцівки палали від болю, особливо руки. Але в іншому, здавалося, з ним було все гаразд. Ніяких зламаных кісток, подумав він. Він ступав по камінню і голим ділянкам трави, де трохи розтанув сніг, поки не дійшов до шматка тканини.

Його світшот. І вона лежала в траві в колі сонячного світла, тому була лише трохи мокрою. Тремтячи, він схопив джинси і куртку, які лежали поруч, куртка висіла на камені, наче її поклали там сушитися. Він швидко одягнув куртку, зітхаючи від тепла, яке його огорнуло. Джинси теж були трохи мокрі, але він все одно вдягнув їх, а нижню частину кофти–пуловера заправив до внутрішньої кишені. Він знайшов сонячне проміння, щоб висушити ці речі. Йому довелося ще кілька хвилин пополювати за черевиками, але нарешті він знайшов їх, теж мокрі, але поки що доведеться їх взути.

Джек ліг спати у своїй блакитній піжамі. Йому було цікаво, хто одягнув його в теплий одяг. Хто знав, що він опиниться на морозі та снігу?

Кілька хвилин він стояв у промінні світла, піднявши обличчя до сонця, щоб воно зігріло його шкіру. Він уявив собі цуценят, двоє з них все ще живі у своєму лігві, чекаючи на матір, яка, напевно, померла.

Він стояв нерухомо. Він нічого не знав про вовків, але колись читав книжку про собак, хоча й не міг нікому про це розповісти. Його бака взяла з нього обіцянку, що він ніколи не розповість про читання, про книжки, про цифри чи про щось подібне. Вона сказала, що це має бути таємницею. Він не повинен нікому розповідати, інакше трапиться щось дуже погане.

Він не міг залишити двох живих вовченят самих там. Його бака незабаром пришле когось за ним. Але чи знатиме вона, де його шукати? Він не знав, як потрапив у це невідоме місце. Він не знав, хто був той поганий чоловік, який сказав йому, що це може бути ніч його смерті. Чоловік, який був причиною того, що інші хлопці пішли за край урвища. Так, лід зламався, сніг зійшов, але вони б не опинилися там, якби не той чоловік. Але він не хотів про це зараз думати, бо йому хотілося плакати, а він знав, що зараз не час плакати. Він мусив бути

хоробрим. Заради себе, а тепер і заради тих двох маленьких вовченят, які були зовсім самі, окрім нього.

Він повернувся до лігва і взяв двох вовченят, перевіривши, чи всі інші мертві. Тепер вони були ще холодніші, а їхні тіла здавалися задубілими. Він знав, що вони потрапили до вовчого раю.

Він підняв двох живих вовків, їхні ребра гостро стикалися з його руками, і виніс їх з лісу на яскраве світло відкритого поля. "Все гаразд. Ви сильні хлопці", – прошепотів він їм обом, хоча й гадки не мав, хлопчики вони чи дівчатка. Коли він сів на камінь під променями сонця, щоб зігріти їх, він зрозумів, що одне з вовченят померло, як і його брати та сестри, і він випустив тремтячий подих, стримуючи ридання, і поклав тіло вовка на траву поруч з тим місцем, де вони сиділи.

Всі помирали. Хлопчик зі скрученим тілом був мертвий. Той, кого він штовхнув на виступ, ймовірно, був мертвий, так само, як і білявий хлопчик, який, мабуть, похований під снігом. Мертві. П'ятеро вовченят померли, і останнє, мабуть, теж скоро помре, його тіло стане холодним і заляклим. А потім помре і Джек.

Худеньке маленьке вовченя подивилося на нього, його очі були втомленими і сумними, наче він чув думки Джека. "Я думаю, що це безнадійно", – прошепотів він вовку.

Вовк витріщився на нього, його маленький рожевий язик висунувся, щоб лизнути руку Джека. Він був голодний, так само, як і Джек. Їм обом потрібно було їсти, вовку більше, ніж Джеку, він це відчував. *Але як мені зберегти тобі життя? Чим тебе годувати?*

Джек нахилився і зачерпнув трохи води з калюжі на землі, де розтанув сніг. Він підніс її до пащі вовка, і той, висолопивши язика, припав до води так, наче не пив цілу вічність, не зводячи очей з обличчя Джека.

"Так краще, правда?" запитав Джек. Він продовжував напувати вовка водою, доки той, здавалося, не напився досхочу.

Вони довго сиділи так, поки одяг Джека висихав, його рана загоювалася, а вовче хутро нагрівалося під блідо-жовтим зимовим сонцем. Між двома мертвими рослинами, що стирчали зі снігу, було натягнуте павутиння. Вона виблискувала, повільно рухаючись на холодному вітрі. Вона нагадала йому мереживо його баки. У нього заболіло в грудях.

Він погладив маленького вовченя. "Я називатиму тебе Пуп", – прошепотів Джек, боячись щоразу, коли він простягав руку, щоб доторкнутися до нього, що він також буде холодним. Закам'янілим. Відійшов на небеса, туди, звідки ніхто ніколи не повертається, навіть якби й хотів.

І тоді Джек знову залишиться сам. Загублений і самотній.

Раптом вдалині в небі загуркотів гелікоптер. Джек втягнув подих, скочив на ноги і замахав руками в повітрі. "Тут!" – гукнув він. "Я тут!" Він підстрибував, кричав, бігав туди-сюди, поки його голос не пропав, а м'язи знову не почали кричати від болю. Вертоліт кружляв і кружляв, але був надто далеко, щоб його побачити. Через кілька годин, як здавалося, він розвернувся і зник з поля зору.

Джек підняв камінь і кинув його в порожнє небо, кричачи, його голос був не більше, ніж зривчастий хрипкий звук. Він повернувся до каменя, на якому сидів, коли помітив гелікоптер, і сів на нього. Щеня сонно подивився на нього, а

потім знову опустил голову і заплющив очі. Гелікоптери шукали Джека? Чи його бака послала їх знайти його посеред цієї пустелі? Тоді б вони повернулися. Вони *повинні були* повернутися.

Небо стало помаранчевим, потім закрутилося фіолетовим, а потім сонце сховалося за горою. Джек дуже втомився. Його голод зростав і зростав, і він не знав, що робити. Ніч ставала дедалі холоднішою, і Джек почав тремтіти. Він зрозумів, що йому потрібно знайти місце для ночівлі, де вони з Пупом могли б зігріти один одного.

А якщо до ранку його ніхто не знайде, якщо гелікоптери *не* повернуться, йому доведеться спробувати знайти для них щось поїсти. Цуценя тоненько скиглило і скімлило, скрутившись калачиком на стегні Джека, наче погоджуючись з цією думкою.

"Я не підведу тебе, Пуп", – сказав Джек, і йому стало приємно. Але було погано від того, що він не знав, з чого почати і що робити. Він засунув руки в кишені, опустил голову в холодне, майже нічне повітря і здригнувся, коли доторкнувся до чогось твердого і гладенького в кишені.

Це була річ, яку темноволосий хлопчик передав йому перед тим, як вони впали.

Він витягнув його з кишені і подивився на нього. Воно блищало, і він провів по ньому великим пальцем.

Кишеньковий ніжик.

Серце Джека вискочило з грудей. "*Живи!*" – сказав він іншому хлопчикові, і, можливо... можливо, це був спосіб того іншого хлопчика сказати Джеку, щоб він зробив те ж саме.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Хатинка була маленькою, тьмяною і дещо обшарпаною, з брудною дерев'яною підлогою і кількома шматками зношених, непідходящих один до одного меблів. Безумовно, це було не те сільське житло, яке уявляв собі Марк, коли дізнався, що Айзек Дрісколл достроково вийшов на пенсію і переїхав туди одразу після цього. Марк клацнув вимикачем верхнього світла, потім став трохи далі від дверей і ще раз оглянув кімнату, перш ніж зайти всередину, а Гарпер увійшла слідом за ним.

Вона накинула на себе куртку і стала праворуч від дверей, засунувши руки в кишені. "Нічого, що я тут?" – запитала вона, і її дихання стало білою парою в прохолодній кімнаті. "Я можу почекати у вантажівці..."

"Нічого страшного. Криміналісти вже закінчили свою роботу. І у мене, можливо, є кілька запитань". Він посміхнувся їй у відповідь. "Це не зовсім те, до чого я звик, зважаючи на місце. Можливо, ви побачите щось, чого не бачу я. Якщо якийсь предмет здасться вам дивним або недоречним, не соромтеся сказати про це". Він підійшов до столу поруч із кухонною зоною – насправді це був лише стіл і раковина з плитою на дві конфорки та міні-холодильником. Як і на першому місці злочину, тут скрізь був пил від відбитків пальців.

"Я чула, що ви з Каліфорнії".

"Народився і виріс", – відповів Марк.

"Що привело вас до Монтани?"

"Просто шукаю змін. Сестра моєї дружини живе в Бьютті, і коли я побачив вакансію в Міністерстві юстиції Монтани, я подав заявку". Він озирнувся на неї, а вона дивилася на нього з легким скептичним виразом на обличчі, який говорив йому, що вона знає, що він щось недоговорює. Він ледь не посміхнувся, побачивши, що це було так очевидно, коли її думки крутилися в голові. Він знав її лише годину, але вже міг сказати, що вона багато запитувала і не знала, чи це було осяяння, чи її мозок працював дико. Він міг це зрозуміти. Ця допитливість виявилася корисною для нього в роботі, яку він виконував. Він сподівався, що вона також знайде, куди її застосувати, замість того, щоб пускати її на самоплив. Вона була молода. Дуже молода. У неї був час.

З іншого боку, його дочка теж була молодою, і вона не мала достатньо часу. Зовсім трохи. Він відкинув ці думки, взявши блокнот, що лежав на столі серед інших блокнотів різних кольорів, і погортав його. Це виявився якийсь польовий щоденник, зі спостереженнями про опосумів і ... він перегорнув сторінку ... оленів ... вовків. Різні розділи були позначені заголовками глав, наче він конспектував книгу. Марк швидко перегорнув решту блокнота, а потім побіжно зазирнув в інші. Чому Айзек Дрісколл зацікавився саме цими трьома тваринами, а не іншими?

Він ще раз оглянув будиночок. *Це* було причиною того, що хлопець був тут? Щоб написати книгу про природу? "Гарпер, ви ж експерт з дикої природи", – сказав він, і вона відкрила було рота, щоб не погодитися з цим твердженням, але він продовжив раніше, ніж вона встигла це зробити. "Якби ви збиралися спостерігати за тваринами і, скажімо, написати книгу про їхню поведінку, чи захотіли б ви жити серед них?"

Гарпер нахмурила брови. "Що ж... так, можливо. Але я не можу пригадати жодної тварини, яка б не була дуже добре вивчена в її природному середовищі існування, особливо тут. . . . сотня книг написана, і так далі. Це не було б новим матеріалом".

"Я теж про це подумав", – пробурмотів він, ховаючи блокноти в складений паперовий пакет для доказів, який дістав з кишені. Експерти не вважали їх важливими, але щось підказувало Марку, що він, можливо, захоче переглянути їх пізніше.

"Якщо тільки", – сказала вона, увійшовши до кімнати, – "тварина або тварини не спостерігалися за дуже специфічних обставин, які відрізнялися в деякому роді". Вона на мить замислено втягнула нижню губу між зубами. "Якби дані, що записувалися, стосувалися того, як тварина реагує на щось, з чим вона раніше не стикалася? Як те, що роблять у лабораторіях".

"Так. Тільки Айзек Дрісколл був дослідником з докторським ступенем у лабораторії Рейформ. Шістнадцять років тому він достроково вийшов на пенсію і переїхав сюди. Він покинув лабораторію заради дикої природи". Щоправда, не в ту лабораторію, де вивчали тварин, яких зібрав Марк.

Гарпер похитала головою. "Я не знаю, що з цього робити. Хіба що він просто спостерігав за тваринами заради власного інтересу".

Можливо. Справжнє питання полягало в тому, чому самотнє життя в дикій природі та спостереження за опосумами призвело до вбивства? Та ще й у такий жорстокий спосіб? Йому потрібно було побачити місце, де було вбито Дрісколла. "Я зараз повернуся", – сказав він Гарпер, і вона кивнула, коли він пішов до кімнати, де сталося вбивство.

Технічний персонал взяв частину крові Айзека Дрісколла на аналіз, але більша частина все ще була там, на стіні та підлозі – велика, темна, застигла калюжа.

Йому було цікаво, чи були у жертви найближчі родичі...він все ще чекав на цю інформацію... і якщо були, то чи захочуть вони цю похмуру халупу посеред пустелі, де було вбито їхнього родича, якщо так, то чи захочуть. Чи захочуть вони отримати цю власність? І якщо так, то що станеться з Лукасом без прізвища? Він зітхнув, дивлячись на велику темну пляму. Що, в біса, тут сталося?

Це не була швидка смерть – стріла була випущена з достатньою силою, щоб притиснути жертву до стіни і зробити її безпорадною. Кров витекла з його тіла. Так само, як і у невідомої в місті, хоча цей постріл влучив у груди, і він залишався притомним достатньо довго, щоб дотягнутися до телефону і набрати 9–1–1. Можливо, він був у нього в кишені? Достатньо доступно, щоб він міг дотягнутися до нього навіть у передсмертних муках.

В обох випадках був злий умисел – навіть ненависть. Це не було випадковим злочином, хоча стріли, знайдені в кожному з тіл, дещо відрізнялися за зовнішнім виглядом. Чи означало це, що вбивць було двоє, чи вбивця просто

використовував різні стріли, він не знав. Злочини були надто схожими, щоб не бути пов'язаними між собою. Але як? Чому? Це було найважливіше, що потрібно було з'ясувати. З'ясувати *чому*, і він повинен був з'ясувати *хто*.

А той, хто застрелив жертв, безумовно, знав, як поводитися з луком і стрілами. Він перепитав би ще раз у знавця зброї, але з його власних здогадок впливало, що обидва постріли були смертельними, здійсненими вправно і швидко. *Потужно*. Наскільки сильним треба бути, щоб прострелити людське тіло? Він мав би це з'ясувати. Що він знав точно, так це те, що жодну з жертв не застрелив новачок.

Марк востаннє окинув поглядом скупку обставлену кімнату: ліжко, позбавлене постільної білизни, і комод. Над комодом висів єдиний витвір мистецтва, який Марк бачив у цьому будинку. Він підійшов ближче, вивчаючи його. Це було зображення старомодної битви. Чоловіки зі щитами та стрілами стояли навпроти іншої групи з такою ж зброєю через велику прірву. Він не був великим любителем історії і не розпізнав уніформу, якщо її можна було так назвати, багато солдатів були з оголеними грудьми і вдягнені у щось схоже на короткі спідниці. Чи була це історична римська битва? Марк сфотографував це на мобільний телефон, щоб потім подивитися.

Він відкрив верхню шухляду і побачив, що вона повна коробок сірників, викладених у два ряди. У решті шухляд лежало кілька випадкових предметів одягу, складених безладно. Марк зачинив шухляди, вийшов з кімнати і повернувся туди, де на нього чекала Гарпер.

Решту потрібної йому інформації він мав отримати в криміналістичній лабораторії. Він сподівався, що там буде хоч якась зачіпка, якась зачіпка, від якої він зможе відштовхуватися. Він знав, що департамент доручив йому цю справу, тому що ні в кого більше не було бажання вирушати в похід через холодну пустелю посеред зими. Він теж не хотів, але збирався зробити все можливе, щоб добре виконати цю справу. Звикнути до цієї роботи і до нового життя, яке вони з Лорі намагалися прийняти. *Здебільшого окремо*.

Гарпер стояла біля дверей там, де стояла вперше, знову засунувши руки в кишені, ніби готова піти якнайшвидше. Він не звинувачував її. У цьому місці було щось... гнітюче. І не тільки те, що тут було скоєно вбивство... хоча це збільшило б похмурий фактор у будь-якому місці. Ні, все це місце було гнітючим і темним. Йому захотілося розчахнути двері і вибігти назовні, а це вже про щось говорило, адже *ззовні* була віртуальна крижана коробка.

"Готові?" – запитала вона.

"Так. Я хочу запитати вас про дещо, що було знайдено тут, але я можу зробити це у вантажівці. Криміналістична лабораторія повинна була надіслати мені це електронною поштою після обробки, тож спочатку я маю переконатися, що воно там".

Здавалося, вона ще більше прагнула вибратися з похмурої кабіни, зробивши два швидких кроки до дверей і штовхнувши їх, можливо, з більшою силою, ніж потрібно. Вони стукнулися об край ганку, і вона озирнулася назад з овечим виразом обличчя, але не сповільнила свого спуску по двох хитких сходинах. Марк зачинив за ними двері і глибоко вдихнув. Холодне повітря наповнило його легені, і він відчув себе добре – очищено. *Життєдайним*.

Поки вони йшли до її вантажівки, Гарпер подивилася на три гірські вершини на півдні, а потім знову на нього. "Агенте Галлахер, що ви думаєте про Лукаса? Живе тут один на території Дрісколла? Торгує з ним? Це дивно, чи не так?"

Марк кивнув. Він планував поговорити з Лукасом, якщо з'являться якісь докази його причетності, але навіть якщо цього не станеться, він постарается повернути свій лук і стріли, щоб краще пізнати цього чоловіка. "Я збираюся розібратися в його ситуації. Вона мене теж бентежить". У відділку він не був дуже відвертим, і чи то тому, що щось приховував, чи то тому, що просто не мав відповідей на багато запитань, які вони з Дуейном задавали, Марк не знав. Чорт забирай, Лукас, здавалося, навіть не був упевнений, скільки йому років, або коли він прийшов жити на територію Дрісколла. П'ятнадцять зим, – сказав він, і погляд його очей був таким похмурим, що Марк здригнувся. Він уже дуже давно не чув від когось таких слів, які б змушували його здригнутися. Якби Марк вгадав, він би сказав, що чоловік був приблизно віку Гарпер – молодий, років двадцяти з невеликим, дуже захищений, хоча, вочевидь, і загартований. Марк втупився в застиглий пейзаж, гірську місцевість, що затуляла останні промені призахідного сонця. *Треба бути витривалим, щоб жити тут.* І, можливо, слово "витривалим" навіть не починало охоплювати це.

Йому було цікаво, як Лукас вписався у все це...і чи вписався взагалі. Він говорив так, ніби його стосунки з Дрісколлом були вкрай обмеженими, і що він бачив його лише кілька разів на рік, якщо взагалі бачив. Тихого, пильного чоловіка було важко зрозуміти, але Марк відчував, що він щось приховує.

Гарпер виглядала стурбованою, коли завела вантажівку і увімкнула пічку на повну потужність. Снігові хуртовини вщухли, але температура все ще була нижче нуля, якщо вірити термометру, який висів на будинку поруч із дверима Айзека Дрісколла. Якого біса хтось захоче тут жити? Такий холод був нестерпним. Кусючий і болючий.

Марк провів пальцем по телефону, з полегшенням побачивши, що він працює. Він відкрив свою електронну пошту і був радий, що повідомлення, на яке він очікував, було в його поштової скриньці. Він натиснув на прикріплений PDF-файл, і на маленькому екрані з'явився скан "карти", що лежала в тумбочці біля ліжка Айзека Дрісколла. Він передав його Гарпер, і вона хвилину дивилася на нього, а потім запитально подивилася на Марка. "Це карта?"

"Схоже на те. Тільки я не знаю, що на ній зображено. І що це", – він показав вказівним пальцем на дві червоні клітинки з хрестиками і порожню чорну клітинку, – "може означати, якщо це взагалі щось означає".

Гарпер повернула телефон горизонтально, збільшивши зображення і наблизивши хрестики, а потім знову повернула назад. Вона вивчала його ще кілька хвилин, зосереджено насупивши брови. "Ця хвиляста лінія може означати воду? У тому напрямку є річка". Вона показала рукою за хатинкою Дрісколла. "А може, це стежка?" Вона знизала плечима. "Але в цій пустелі сотні стежок. Тут немає нічого, що говорило б про якийсь орієнтир, який я могла б розпізнати".

"Я так і думав. А як щодо того, коли розтане сніг?"

Вона подумала про це. "Якщо ми візьмемо за відправну точку його будинок, то зможемо прогулятися околицями, пошукати щось, що могло б дати нам інформацію про те, що він позначав". Вона жестом показала на телефон. "Він

виглядає старим, з усіма цими складками, і чорнило вицвіло. Можливо, він відмічав місцезнаходження води або щось, що вважав за потрібне, коли тільки переїхав сюди? Можливо, навіть місце, де він спостерігав за тваринами, про яких ви згадували".

Вона озирнулася на телефон. "Покірний?" – прочитала вона єдине слово, надруковане внизу аркуша паперу. "Що це означає?"

"Я ще не знаю".

Гарпер подивилася на нього ще якусь мить, а потім повернула телефон назад.

Марк поклав його в кишеню, а Гарпер виїхала з повороту і попрямувала засніженою дорогою, якою вони приїхали до хатини. Звичайно, вона мала рацію. "Карта", швидше за все, була пов'язана з тим, що він спостерігав за тваринами тут, у глушині. Але щось у ньому підказувало, що потрібно знайти ці хрестики і з'ясувати, чому Айзек Дрісколл вважав їх важливими. Дивлячись на те, наскільки старим був папірець, здавалося, що він тримав його біля свого ліжка багато років.
Але чому?

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Сніг м'яко хрустів під лапами Пупа, коли він підбіг до Джека і кинув палицю йому під ноги. Джек опустився на коліна і взяв палицю, провівши рукою по густій шерсті Пупа, теплій від раннього зимового сонця. "Хороший хлопчик", – сказав він. "Але сьогодні немає часу для прогулянок". Він подивився на сіре небо, хвилину мружився від яскравого світла, а потім знову подивився на Пупа. "Нам треба готуватися до зими". У грудях заболіло від думки про те, що незабаром прийде.

Холод.

Голод.

Злидні.

Джек ще не очікував снігу. Він намагався відстежувати місяці, що минали, намагався запам'ятати, в якому порядку вони йшли і скільки днів було в кожному з них відтоді, як зникли гелікоптери, але не знав, чи правильно він це робив. Або так, або сніг цього року випав рано. Він вирушив до місця, де, на його думку, пролітали гелікоптери, але йому знадобилося майже вісім днів, щоб дістатися туди по снігу та льоду, і коли він повірив, що опинився на місці, де вони пролітали...важко було сказати...їхніх слідів не було взагалі. Це було так, ніби він їх вигадав. Він знайшов укрите місце і залишився в тій долині з Пупом на деякий час, але там було скелясто і холодно, майже не було укриття, і не було достатньо їжі. Тож нарешті він повернувся туди, звідки почав свій шлях – туди, де були дерева, печери і кролики, які вилазили з нір, щоб пострибати по снігу.

Він був радий, що зробив це, бо гелікоптери більше не повернулися.

Страх гудів у ньому, він пам'ятав про дві жахливі зими і про те, як багато разів він був упевнений, що помре. Але вони з Пупом достатньо зігрівали одне одного, щоб вижити, а кишеньковий ніжик давав їм обом можливість їсти. Здебільшого кроликами та польовими мишами, іноді білками, м'ясо все ще тепле і криваве. Після першого вбивства, того, що змусило Джека виблювати на сніг, гарячі сльози котилися по його щоках, коли він заткнувся кляпом, це стало легше, стало другою натурою. А потім він виявив, що коли мив м'ясо в річці, кров притягувала рибу, і він міг хапати її голими руками.

Джек вирішив, що риба краща за мишей. Пуп любив і тих, і тих однаково.

Пуп полював на них більшу частину часу, адже він став великим і сильним, і міг відчувати запахи, яких не міг відчувати Джек. Іноді Пуп навіть приносив оленя, а одного разу велику тварину, якій він не знав назви, з рогами вдвічі ширшими, ніж руки Джека. Це м'ясо зберігалось деякий час, але потім у ньому почали повзати черв'яки та жуки, і Джек залишив його, щоб вони доїли його до кінця. Він подумав, чи не з'їли черв'яки та жуки трьох інших хлопчиків, які разом з ним перелізли через урвище, але змусив себе думати про щось інше.

Він спостерігав, які ягоди полюбляють птахи, і збирав їх для себе, а також їв ті ж самі лісові гриби, які гризли кролики та білки. Він вирішив, що якщо їх їдять тварини, то вони безпечні і для нього. Коли вода була холодною, він черпав з річки жменями ікру помаранчевої риби, насиченого і солоного смаку.

Він хотів спробувати знайти вихід з пустелі і повернутися додому, але кожен день був наповнений тим, щоб нагодувати свій голодний живіт і знайти безпечне місце для ночівлі, захищене від вітру. І він боявся, що якщо відійде надто далеко від місця, де він був, його бака ніколи не знайде його.

Але за останні кілька днів вони з цуцням забралися набагато далі, ніж будь-коли раніше, через багато менших гір і через глибоку річку, яка ледь не змила цуцня, перш ніж він схопив його за розпушену шкіру на потилиці і витягнув обох на той берег. Перед ними була ще одна скеля, і він хотів стати на її вершині і подивитися, чи зможе він побачити щось, окрім дерев, долин, гірських хребтів і диких річок, що клубочилися білою піною. Можливо, він побачить інших людей, місто і зрозуміє, в якому напрямку рухатися далі.

Кілька жирних сніжинок впали йому на обличчя, а він стояв, дивлячись на свої занадто короткі штани. Його одяг ледве облягав його, а пальці на ногах незручно скручувалися на кінцях розбитих черевиків. Йому було цікаво, що він робитиме, якщо не знайде звідти вихід, або якщо його бака все ще не знайде його до того часу, коли він виросте з них до кінця. Думки про баку все ще викликали смуток, але коли він намагався згадати, як саме вона виглядала, її обличчя зникало з пам'яті. І він більше не чув її голос у своїй голові так, як спочатку, коли вона сварила його за те, що він думав про те, щоб здатися, або коли йому потрібно було зробити щось, чого він не хотів робити, наприклад, зняти шкіру з кролика або з'їсти його сире, тепле м'ясо. "Все одно зроби це", – казала вона. "Ти сильний хлопчик".

Джек не пам'ятав, коли востаннє плакав. Плач нічим не допомагав, не полегшував виживання. Сльози замерзали на його обличчі, роблячи його ще холоднішим, ніж він був до цього, роблячи його сонним і марним.

Пуп перестав ходити поруч з ним, опустивши голову і тихенько гарчачи, як він робив, коли поруч була інша тварина. Джек зупинився, прислухаючись, чи не почується хрускіт крихітних лапок або тріпотіння крил, але нічого не почув. "Там нічого немає, Пупсику". Але тремтіння пройшло по спині, і він подумав про те, щоб повернути назад, тим шляхом, яким вони прийшли. Він знав землю позаду них, знав її добре, знав кожен ягідний кущ і скельну печеру, кожне болото і відкриту галявину. Але це... це було дивне місце, нове й інше, і навіть Пупу здавалося, що вони десь помилилися.

Щось ворухнулося в траві ліворуч від Джека, і він злякався, але Пуп побіг за тим, що це було, і Джек зітхнув з полегшенням. *Принеси нам щось смачненьке на обід, Пуп*, – з надією подумав він, відчуваючи, як у шлунку бурчить. Він уже з'їв повну кишеню ягід, які взяв із собою, і його тіло голосно говорило йому, що хоче ще.

Воно *завжди* хотіло більше.

Перед ним була тонка смужка дерев, світло пробивалося з іншого боку, і він сподівався, що там є широкий відкритий простір, куди потрапляє достатньо сонця, щоб він міг зігрітися на кілька хвилин, поки чекатиме на Пупа.

Але коли він ступив крізь чагарник, то зупинився, роззявивши рота.

Будинок? Будинок!

З димаря валив дим. Джек побіг до нього, ледь не послизнувшись, поспішаючи туди. Він був у безпеці! Йому хотілося кричати від радості, але в грудях раптом стало так тісно, що він не міг дихати. Людина! Хтось, хто допоможе йому!

Він постукав у двері, з його вуст зірвався слабкий крик полегшення. *Врятований. Мене врятовують.* Його думки вже перекидалися...річка щастя швидко текла по нерівному камінню, підстрибуючи, розбризкуючись...про історії, які він розповідатиме, про те, як він вижив, про те, як...

Двері відчинилися, і на порозі стояв чоловік, дивлячись на нього зверху вниз. Він якось дивно посміхнувся, але Джек був надто щасливий, щоб звертати на це увагу. "Ти знайшов це. Тоді це твоє. Ти це заслужив".

Джек похитав головою. Він не знав, що цей чоловік мав на увазі. Він мусив пояснити йому, щоб той покликав баку, і він зміг піти додому. "Привіт, Містере, я загубився". Він ковтнув, з усіх сил намагаючись сповільнити свої слова, щоб подумати про правильні слова. *Зі мною сталося щось погане. Хтось намагався мене вбити.*

"Заходь", – сказав чоловік, відступаючи назад і тримаючи двері відчиненими. "Ти змерз, а тут тепло".

Джек ступив через двері в теплу кімнату, і ще один схлип полегшення підкотився до його горла. Він проковтнув його, намагаючись зберігати спокій, щоб пояснити чоловікові, що з ним сталося. І трьом іншим хлопцям, які, напевно, вже перетворилися на скелети під снігом. Їхні сім'ї повинні знати. Джек міг би їм розповісти.

"Як тебе звати?" – запитав чоловік.

"Джек. Мені потрібно..."

"Вона назвала тебе Джеком? Тоді все гаразд." *Гаразд?* І... вона? Джек раптом розгубився, злякався. Він відступив на крок назад.

"Ти знаєш мою баку?"

Чоловік зробив паузу. "Ні. Під *нею* я мав на увазі твою матір. Вибач за моє припущення".

Джек насупився, придивляючись до чоловіка. Йому знову стало страшно. Що, якби... що, якби він зайшов до будинку людини, яка намагалася його вбити? Він відступив ще на крок. Але... ні. Цей чоловік не виглядав знайомим, і він був набагато нижчим за того чоловіка. І голос у нього був зовсім інший. *Ти помреш сьогодні?* Ще одне тремтіння пробігло по тілу Джека. Ні, він ніколи не забуде цей голос, до самої смерті. Він був глибокий і темний, голос монстра, який переслідував Джека в нічних кошмарах.

"Я хочу додому. Можете мені допомогти?" запитав Джек, його голос тремтів, сльози, яких він так довго не проливав, раптово заповнили його горло.

Чоловік кілька секунд погладжував свою коричнево-сиву бороду. "Там війна. Вони вбивають дітей".

Від несподіванки у Джека роззявився рот. Він проковтнув і кивнув головою. "Так. Так. Вони намагалися мене вбити". Він не знав, хто *вони*, але чоловік, *мабуть*, говорив про тих самих людей. *Ти помреш сьогодні?* Слова пролунали в його голові, пам'ять була такою свіжою, наче вони щойно прозвучали.

Чоловік кивнув. "Тоді тобі пощастило. Ти, мабуть, дуже сильний, якщо пережив щось подібне".

"Я..." Джек не знав, що відповісти. *Війна? Люди вбивають дітей?* Його розум намагався зрозуміти. "Хто вони?"

"Вороги. За межами цього лісу дуже небезпечно. Просто намагайся вижити, якнайкраще, поки ця війна не закінчиться". Чоловік пройшов повз Джека, прямуючи до дверей.

Джек обернувся. "Зачекайте. Містере. Ви можете мені допомогти?"

Чоловік обернувся. "Це місце твоє. Воно добре сховане від дороги. Можеш тут жити."

"Але... але кому... кому воно належить?"

"Це моя власність." Він обвів поглядом кімнату, глянув на порожні ліжечка біля стіни. "Це мав бути дитячий табір, але фонд, який його будував, втратив фінансування, тож він залишився разом із землею".

Джек у відчаї озирнувся навколо. *Фонд? Фінансування?* Джек не знав, що означають ці слова. Він був щасливий мати притулок, дров'яну піч, яка зігрівала кімнату, але чоловік перед ним щойно вдруге за своє коротке життя зруйнував його світ. "Коли закінчиться війна? Мені треба додому, до моєї баки".

Чоловік стиснув губи і похитав головою. "Скрізь була евакуація. Твоєї баки більше немає. Ти мусиш виживати сам."

Немає? Ні. Його нутрощі випали, і він проковтнув.

"Я одного разу бачив гелікоптери", – сказав він, намагаючись втримати надію. "Я думаю, вони були там, щоб врятувати мене".

Чоловік звужив очі і нахилив голову. "Ворожі гелікоптери. Вони шукали тебе, але не для порятунку. Якщо знову побачиш літак чи гелікоптер, або почувеш машину, не висовуйся, чуєш? Поліція теж на боці ворога. Не довіряй нікому. Якщо щось знадобиться, мій будинок там". Чоловік показав на дальню стіну хатини. "У мене є знайомі, і у мене є машина. Я можу іноді їздити в місто за продуктами. Це дуже, дуже небезпечно, але з допомогою мого друга це можливо".

"А далеко до міста?" запитав Джек. *Як далеко ворог? Де я?*

"Дуже далеко. Ти будеш у безпеці, якщо залишишся тут, у цьому лісі. Я мушу йти". З цими словами чоловік розвернувся і вийшов з хатини, зачинивши за собою двері.

Джек стояв посеред кімнати, його мозок був затуманений сум'яттям і шоком, а ноги не хотіли слухатися. Коли він нарешті витягнув себе з туману, в якому перебував, він кинувся до дверей, розчинив їх і виглянув на сніг, що швидко падав.

Чоловіка вже не було.

Джек почув тьавкання і побачив Пупа, який біг до нього, а з його рота звисало мляве тіло кролика. Він відчинив двері ширше, щоб Пуп міг зайти всередину. Він кинув мертвого кролика на дерев'яну підлогу, а потім зачинив двері і притулився до них, оглядаючи свою нову домівку. Він міг спати тут і не шукати холодної печери. Тут було тепло і сухо, і все ж... на серці було порожньо.

Він згадав телевізор, який завжди був увімкнений у Баки. Вона називала його "*Новини*". Все про війну і вогонь. Іноді очі Баки блищали, а рот опускався

донизу. Вона казала, що війна далеко, але, мабуть, вона наблизилася. Прямо до його Баки. І до нього.

Твої баки більше немає. Ти мусиш виживати сам.

Вжити.

Самотужки.

Знову.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Гарпер різко сіла, крик на її губах, простирадла сплуталися навколо її ніг. *Сон. Знову сон.* Вона була в машині зі своїми батьками. Вони розмовляли на передньому сидінні. Вона дивилася на ліс, що пропливав повз, її очі почали заплющуватися, а потім так само раптово, як і це, вона падала, падала, її живіт падав на ноги, а блювота піднімалася до її губ. *Холодно. Так жахливо холодно. Вода стікала по її обличчю. Чи то була кров?* Вона провела рукою по мокрому від поту волоссю, і на мить їй здалося, що сон переслідував її зі сну в яву. Але ні, це був лише липкий страх. Вона розгладила скуйовджене волосся, ковтаючи ридання, що підступали до горла.

Якимось чином вона знала, що побачить цей сон, коли лягала спати напередодні. Вони завжди снилися їй, коли вона була психічно виснажена або емоційно засмучена, а поїздка з місця вбивства Дрісколла два дні тому до групового будинку вчора, де вона працювала в нічну зміну, вочевидь, стала катализатором.

Вона зробила кілька глибоких вдихів, намагаючись заспокоїти себе, поглянувши на годинник. 16:13. Їй вдалося поспати щонайменше шість годин.

Паркетна підлога була холодною під ногами, коли вона попрямувала до ванної кімнати, почистила зуби і сполоснула обличчя холодною водою, а потім витерла його насухо рушником, що висів на гачку біля раковини. Вона кілька секунд дивилася на себе в дзеркало, її груди все ще піднімалися і опускалися занадто швидко через прискорене серцебиття.

Її каштанове волосся лежало навколо обличчя спітнілими клубками – омріяний дім будь-якого щура, а під карими очима, які й без того були завеликими, темніли темні плями, роблячи її схожою на втомлену сову. *Мило.* Сьогодні не вистачило б жодного консилера.

Кава манила. Душ...і кілька огіркових шматочків на очах?...могли почекати. Стоячи біля кухонної раковини, апетитний аромат темного обсмажування починав наповнювати кімнату і прояснювати її затуманений мозок, вона дивилася у вікно, перебираючи в пам'яті все, що сталося за два дні до того. Вона все ще не могла повірити, що її попросили допомогти в розслідуванні вбивства. Точніше, її попросили возити слідчого по дикій місцевості і проводити його через якусь глушину. Але він поцікавився її думкою про деякі аспекти справи, що не було обов'язковим, і він вислухав те, що вона сказала, і оцінив її внесок, і це змусило її відчувати себе... корисною. *Добре.*

Їй було цікаво, чи поділиться він тим, що зрештою виявив про Лукаса, якщо там взагалі було що виявляти. Що, повинно було бути. *Чи не так?* У її голові промайнула картина Лукаса в камері, а потім те, як його очі зловили її погляд прямо перед тим, як він сів у позашляховик помічника шерифа Брайтона.

Вона налила собі чашку кави, додала трохи молока і зробила вдячний ковток, коли її думки знову повернулися до цього дивного, але інтригуючого чоловіка. І цей медальйон на його шиї. *Чи бачила вона його раніше?*

Її спогади про батьків були затьмарені. Вона була такою маленькою, коли вони померли – лише сім років. Але стоячи на кухні, коли у вікно проникало останнє післяобіднє сонячне світло, коли вона потягувала життєдайну заварку, той клятий медальйон знову не давав їй спокою. Або, принаймні, щось дуже схоже на нього. У її матері було щось подібне... може, з сердечками? Три серця... ці слова лоскотали на краєчку її свідомості. Щось... переплетене. Вона випустила повітря, масажуючи ліву скроню. Воно було там, але надто далеко, щоб його можна було вловити, ковзало просто за межами її пам'яті, дражнило її.

Що, якби... вона поставила порожній кувалду у раковину і повернулася до вітальні/спальні, зняла коробку з верхньої полиці шафи і сіла на ліжко, щоб відкрити її. Речі її батьків...меблі та предмети домашнього вжитку...були складені в камеру схову, яка опинилася в аварійному стані через безвідповідального "адвоката", що перевантажив її справами, і згодом була продана з аукціону. Але у Гарпер було кілька фотоальбомів і пам'ятних речей, які їй дозволили зібрати перед тим, як вона потрапила до своєї першої прийомної сім'ї. У коробці були не лише фотографії, але й кілька листівок, спогади, які вона не переглядала вже дуже давно. Вона відклала листівки вбік, не наважуючись зазирнути всередину. Сьогодні побачити почерк своїх батьків здавалося їй занадто, і вона не могла цього зробити, не після сну, який залишив у ній таке сире відчуття. Що було в чиемусь почерку, що повертало їх до життя одним поглядом? Благословення. І прокляття.

Вона перегорнула два фотоальбоми: весільний батьківський і її власний, де вона була немовлям і малюком. Вона нічого не знайшла в жодному з них, тож відклала їх убік, витягнувши вільні фотографії і склавши їх у купу. Вона почала переглядати їх одну за одною, цікавлячись лише фотографіями своєї матері. Їх було небагато. Більшість фотографій, які мали її батьки, ймовірно, були десь у цифровому форматі, до якого вона не мала доступу.

Вона не затримувала погляд на їхніх усміхнених обличчях, не сьогодні, намагаючись тримати свої емоції якомога об'єктивнішими. Вона хотіла вгамувати свої блукаючі думки і відпустити їх. Відпустити свої запитання. Відпустити *його*. Його. . і те, що він змусив її відчути, почуття, на яких вона не наважувалася зупинитися надто конкретно. Його, його дикий одяг і очі з привидами, чоловіка, який жив самотньо в лісі, а на місто дивився так, ніби ніколи не бачив цивілізації.

Ні, це було насправді неможливо. Чим більше вона думала про це, тим більш божевільним це здавалося. Цей чоловік не мав нічого спільного ні з нею, ні з її батьками. Вона хапалася за соломинку. Її пам'ять була неповноцінною, повною дірок і...

Три серця переплелися...

Вона вдихнула і скинула всі фотографії, окрім однієї, піднесла її ближче, щоб побачити медальйон, що висів біля основи горла її матері.

Три серця, переплетені посередині.

Він виглядав точно так само, як той, що носив Лукас.

Коли Гарпер зібралася з духом, прийняла душ і одяглася, вже сутеніло. Вона пропустила огірки і консилер, бо її більше хвилювали інші речі, ніж темні, втомлені очі.

Вона натягнула своє зимове спорядження, включно з водонепроникними снігоступами. Можливо, їй доведеться трохи походити по снігу, і вона хотіла бути готовою. Коли вона з'їхала на дорогу, що вела до порожньої хатини Айзека Дрісколла, великі пластівці падали безперервно. Порожня, *закривавлена* хатина Айзека Дрісколла, нагадала собі Гарпер. Її пробрало тремтіння, і вперше з тих пір, як вона побачила намисто на фотографії своєї мертвої матері, вона засумнівалася в своєму рішенні їхати туди і протистояти Лукасу.

Вона подивилася на рушницю на задньому сидінні позаду себе, зброю, яку вона брала з собою, коли вивозила мисливців на природу, і яку поклала у вантажівку перед від'їздом. Замість того, щоб заспокоїти її, це принесло лише ще більшу невизначеність.

Це божевілля. Тимчасове божевілля.

Вона вміла полювати і була влучним стрільцем, але ніколи не відчувала до цього особливого бажання. Це завжди залишало її почуватися трохи... сумною. Її серце завжди боліло, коли вона бачила мертву тварину, яку вона вбила, що дивилася на неї великими, переляканими очима. Вона ніколи нікому не розповідала про це – ця якість не була головною перевагою для людей, які шукають компетентного гіда, що візьме їх у свої експедиції в дику природу, але... вона могла зізнатися в цьому самій собі.

Земля на південь від будиночка Дрісколла була переважно рівнинною, і вона розвернула вантажівку в напрямку трьох вершинних гір. Повний привід дозволяв легко котитися по засніженій землі. Вона об'їжджала дерева, її шини натикалися на каміння і невеликі пагорби, які знову вирівнювалися.

Як далеко, за його словами, він жив від Дрісколла? Десять тисяч з чимось кроків? Вона дістала з кишені телефон, але зв'язку не було. *Прокляття*. Проте агент Галлахер зміг переглянути електронну пошту, і Дуейн згадував, що Дрісколл дзвонив на 911. Прийом, ймовірно, був з перебоями, як це часто буває в дикій місцевості. Вона була майже впевнена, що десь у тому напрямку, куди вона їхала, була стара лісозаготівельна дорога, яка закінчувалася глухим кутом. Ця відкрита ділянка, де були вирубані дерева, могла б забезпечити якийсь зв'язок. Але наразі Гугл не міг їй допомогти.

Вона пригадала, що середньостатистичній людині потрібно близько п'ятнадцяти хвилин, щоб пройти милю. Скільки кроків ви пройдете за п'ятнадцять хвилин? Близько... двох тисяч? А може, більше? Якщо так, то це означає... Лукас жив приблизно в п'яти милях від Дрісколла.

Якщо її підрахунки були правильними, що в кращому випадку було сумнівно. Крім того, вона прямувала від Дрісколла до вершин гір, про які Лукас згадував Дуейну, але було невідомо, чи його будинок знаходиться по прямій, чи він повернув у якийсь момент в інший бік. Вона може в'їхати на своїй вантажівці прямо в озеро.

Я повинна повернути назад.

Це все одно було абсолютно безглуздо. *Ірраціонально*, взагалі–то. Просто... просто вона провела стільки самотніх років у пошуках своїх батьків. Вона виходила знову і знову, день за днем, від світанку до ночі, і ніколи не поверталася ні з чим. А потім це намисто. І вона *мала* дізнатися. Саме тоді.

Я не можу чекати більше ні секунди.

У неї перехопило подих, коли вона помітила дим, що здіймався в темне нічне небо, її серце закалатало. Вона натиснула ногою на газ, і вантажівка рвонула вперед, розбризкуючи сніг в обидва боки. *Це його будиночок*, подумала вона, її нерви дзвеніли. *Має бути його.*

Передчуття взяло гору над обережністю, і вона натиснула на газ, проїжджаючи крізь невелику гущавину дерев перед тим, що тепер можна було розгледіти – дерев'яною спорудою, не великою, але більшою, ніж будинок Дрісколла. *Хм*. Якщо Дрісколл мав два будинки у своїй власності, чому він вибрав менший з них?

Вона зупинилася перед ним, схопила рушницю і вискочила. Перш ніж вона встигла вмовити себе не робити цього, вона подолала три сходинки до вхідних дверей Лукаса і двічі прочитала вірш, її дихання було важким, хоча вона не навантажувала себе короткою прогулянкою.

Двері відчинилися, і він стояв там, більший і імпозантніший, ніж вона його пам'ятала, у джинсах і футболці з довгими рукавами. Вона відступила назад, і він теж. Вона зустрілася з ним очима, шок на його обличчі був очевидним.

Гарпер прочистила горло, підперши рушницю на маленькому ганку. Його очі простежили за нею, потім він повернувся до неї. "Звідки у вас цей медальйон?" – вигукнула вона.

Він довго дивився на неї, а потім нахилив голову, насупивши темні брови. "Скажіть мені."

Він подивився за її спину, туди, де була припаркована її вантажівка, а потім повільно повернувся до неї, ніби намагаючись зрозуміти ситуацію. Його голова повернулася до невеликої групи дерев, і він щось пробурмотів собі під ніс, перш ніж зробити крок вперед, прямо на неї.

Гарпер втягнула повітря, тоненький звук несподіваного страху підступив до її горла, коли він взяв її передпліччя в свої руки, легко відсунув її вбік і пройшов повз неї. Вона обернулася, щоб побачити, як він зістрибнув зі сходів і попрямував до дерев.

Що...

Якось мить вона дивилася на нього, заціпеніла від несподіванки. Він присів навпочіпки і почав розгортати сніг рукою, промовляючи слова, які вона вже не чула, бо була надто далеко.

Вона повільно спустилася сходами, йдучи до нього, невпевнена і абсолютно спантеличена.

Коли хрускіт її кроків пролунав у снігу, він озирнувся через плече, а потім повернувся до того, що робив, продовжуючи щось розчищати. Вона нахилилася вперед і злякано вдихнула, коли побачила чотири пари очей, що дивилися на неї, блискучі в тьмяному світлі, але не настільки тьмяному, щоб вона не могла розгледіти, що це були за тварини. Лисенята. Немовлята. Вона побачила власні сліди від шин поруч з лігвом і на мить заплющила очі. Вона проїхала своєю вантажівкою прямо над лігвом лисенят. "Я не знала, що вони там були".

Він стояв, повернувшись до неї. Вона не могла прочитати вираз його обличчя, і вони стояли, дивлячись одне на одного, якусь незручну мить.

Вона похитала головою. "Боже, я така дурна. Я виводжу людей в пустелю, це моя *робота*, і я мала б знати краще".

Він знову втупився в неї, нескінченно звузивши очі. Але він не перечив їй.

"У тебе босі ноги", – нарешті сказала вона. Нерозумно. "Вони, мабуть, змерзли", – додала вона. Ще більш нерозумно. *Це, напевно, моє друге ім'я*, подумала вона з внутрішньою гримасою. Вона стиснула губи, збентежена і занепокоєна.

Він просто дивився на неї якусь мить, а потім повернувся до свого будинку.

Вона подивилася на лисяче лігво і побачила, що сніг розчистився, і там було лише четверо лисенят, а матері не було. Вона, мабуть, пішла на полювання. Лисенята все ще були вкриті снігом, який через її необережну їзду засипав їх, і їм, мабуть, було холодно. Її пройняло почуття провини. Занепокоєння за безпорадних істот.

Лукас теж піклувався про них. Він вибігав туди, щоб переконатися, що вони не задихнулися до смерті.

"З ними все буде гаразд?" – запитувала вона, знаючи, що краще їх не чіпати, знаючи, що це може призвести до того, що їхня мати відчує запах хижака і покине лігво. І все ж... залишити їх там, холодних, мокрих і самотніх...

Він сповільнився і злегка повернув голову. "Вони будуть, або не будуть. Краще дозволити їхній матері зробити цю роботу зараз. Якщо вона ще жива".

Якщо. Вона знала, що він має рацію, але все ще вагалася, дивлячись, як він піднімається короткими сходами. Він збирався повернутися до свого будинку. "Зачекай", – покликала вона. Їй знадобилося лише кілька секунд, щоб добігти до його будинку і піднятися сходами на ганок, де він повернувся і спостерігав за нею, з тим же виразом тонких губ на обличчі. Тепер він виглядав більш... нормальним, без шару звірячих шкур. Просто великий, м'язистий чоловік з кількома видимими шрамами, довгим волоссям і короткою борідкою. Не печерна людина... ні... скоріше гірська людина, або... хлопець, який кілька місяців жив за рахунок землі.

Надзвичайно вродливий гірський чоловік, який випромінював тестостерон і безпеку. І якщо вона була такою невпевненою, чому вона помітила першого? *Тому що його не можна ігнорувати, ось і все*, сказала вона собі. Його зовнішність *вражала* її своєю інтенсивністю. Це не зробило б її менш обережною до нього. Можливо, він був схожий на одного з тих диких котів, яких вона бачила кілька разів. Гладкий і красивий на вигляд, але дикий і небезпечний. Навіть жорстокий.

Хоча він не виглядав жорстоким. Просто настороженим. ...і допитливим. Розумним і невпевненим.

Вона глибоко вдихнула, ствол рушниці зі стуком опустився на дерев'яний ганок. Він подивився на нього – цього разу недбало – і повернувся до неї. "Мені дуже шкода. Я була необережною і грубою. І . . . Мені здалося, що я впізнала медальйон, який висить у тебе на шії. Він виглядає знайомим, і я... Я подумала, чи можу я подивитися на нього, хоча б на мить. Я поверну його. Я просто ... можу я подивитися на нього? Лукас. О, і якщо ти не пам'ятаєш мого імені, я Гарпер".

Вона запнулася на своїх словах і відчула, що їй перехопило подих, а в грудях піднявся клубок з причин, які вона не була впевнена, що може пояснити.

Вона ледве могла повірити, що знаходиться там, стоїть на снігу з цим чоловіком. Не могла повірити, що вчинила так необачно. Можливо, нерозумно. Але вона не могла ні шкодувати про це, ні жалкувати, що не подумала про це ретельніше. "Будь ласка", – прошепотіла вона.

Його світлі очі, здавалося, щохвилини м'якшали, хоча він все ще дивився на неї, як на аномалію, яку він не міг зрозуміти.

Їхні погляди зустрілися, коли він витягнув шкіряний шнурок з коміра футболки, а її погляд перекинувся на його велику, вкриту шрамами руку, і вона побачила, як він потягнув за шнурок, щоб з'явився медальйон. У неї перехопило подих, і вона зробила крок вперед, її тремтячі пальці потягнулися до маленького круглого шматочка срібла, вагаючись на півдорозі, страх всередині неї раптово зростав. *Що, якщо... що, якщо...*

Вона стояла на краю прірви. Наступні кілька секунд могли змінити *все*. З поспішним видихом вона простягнула руку і схопила медальйон, її рука торкнулася його руки, коли вона зробила ще один крок до Лукаса. Вони стояли пліч-о-пліч. Вона нахилила підборіддя, дивлячись на нього, а він дивився на неї, їхнє дихання змішувалося, вага моменту, здавалося, навалилася на них обох. Вона побачила, як роздуваються його ніздрі, і зрозуміла, що він шойно глибоко вдихнув. Чи він вдихав її? Його голова на мить нахилилася, так на мить, що вона б і не помітила, якби не була так близько, а потім той самий вдих. Так, він вдихав її запах. І щось у миготливому виразі його обличчя підказало їй, що він насолоджувався цим досвідом. Це змусило її шлунок незвично стиснутися, і вона була настільки переповнена страхом, емоціями та розгубленістю, що думала, що може знепритомніти.

Вона не *знала* цієї версії себе. Вона завжди тримала себе в руках. Завжди. І все ж все, що вона хотіла зробити, це впасти йому на груди і попросити його обійняти її на мить, поки вона збереться з думками, щоб поглянути на той медальйон.

Дикий кіт, Гарпер, нагадала вона собі, роблячи маленький крок назад.

Час сповільнився, і вона з зусиллям перевела погляд з нього на медальйон, на якому було вигравірувано три з'єднаних серця.

Завжди разом, ніколи окремо.

Вона ледь чутно схлипнула, коли підняла іншу руку, використовуючи ніготь великого пальця, щоб відкрити маленький диск, її руки тремтіли так сильно, що він ледь не вислизнув з її рук. Але не вислизнув. Диск відкрився, відкривши мініатюрну фотографію трьох людей, їхні руки обіймають одне одного, на їхніх усміхнених обличчях виразно читається радість.

Вона пам'ятала цю радість, відчувала, як вона осяяла її, наче промінь теплого літнього сонця.

На фото був її батько.

Її мати.

І вона сама.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

"Агент Галлахер?" Високий шістдесятирічний чоловік у хакі та синій сорочці на гудзиках простягнув Марку руку, легко посміхнувшись під час їхнього рукостискання. "Я доктор Свіфт. Що я можу для вас зробити?"

Вони стояли у відкритій приймальні, з двох боків якої стояли коридори, де розмовляла невелика група людей. "У мене є кілька запитань про декого, хто тут працював. Айзек Дрісколл? Ми можемо поговорити десь наодинці?" Марк дуже хотів поговорити з цим чоловіком і сісти в такому місці, де він міг би краще запам'ятати його реакцію...з людиною, яка колись тісно співпрацювала з Айзеком Дрісколлом.

"Айзек? Е-е-е... Я не чув його імені вже багато років". Доктор Свіфт на мить збентежився. "Але так, звичайно. Будь ласка, йдіть за мною."

Доктор Свіфт провів його до кімнати далі по коридору, де на одній стіні висіла дошка, а навпроти неї – довге одностороннє дзеркало. Виявилося, що це була якась кімната для інтерв'ю, і на його запитання доктор Свіфт відповів: "Так. Дослідники проекту використовують цю кімнату, щоб спостерігати за суб'єктами, які відповідають на запитання або спілкуються один з одним, реагують на речі і т.д., в залежності від дослідження".

"А", – сказав Марк. У школі він вивчав суспільствознавство – це було дуже давно...але йому було цікаво почути, що саме було пов'язано з дослідницьким аспектом.

У центрі кімнати стояв великий стіл з купою маленьких білих зошитів збоку. "Це нормально?" запитав доктор Свіфт, відсуваючи стілець від столу і показуючи на стілець навпроти нього.

"Чудово, дякую", – відповів Марк, сідаючи на місце навпроти лікаря.

Доктор Свіфт вичікувально подивився на нього, сплівши пальці на столі. Він був великим чоловіком, і його сорочка була туго натягнута на широких плечах, а гудзик, що сидів на животі, виглядав небезпечно близьким до того, щоб вискочити. "Айзек Дрісколл пішов на пенсію... давайте подивимося", – він подивився вгору, очевидно, займаючись математикою, – "у дві тисячі другому чи третьому?"

Марк кивнув. "Так, я знаю, що це було давно".

"У чому справа, агенте? У Айзека якісь неприємності?"

"Так, мені шкода приносити погані новини, але Айзека Дрісколла було знайдено мертвим два дні тому".

Доктор Свіфт кілька секунд дивився на нього, наче застиг від несподіванки. Нарешті, він видихнув довгий подих. "Знайдено мертвим... Як?"

"Вбито."

Очі доктора Свіфта розширилися. "Вбито? Айзека? Як? Чому?"

"Ми все ще розслідуємо злочин. У мене поки що немає багато відповідей. Сподіваюся, ви зможете пролити світло на деякі речі".

Доктор Свіфт зробив ще один вдих, провівши рукою по своєму чорно-сивому волоссю в цяточку, з виразними сріблястими прожилками на скронях. "Я можу спробувати. Прошло багато часу з тих пір, як я навіть не розмовляв з ним".

"Що саме він робив тут, у Рейформі? Його посада вказана як соціальний дослідник".

Доктор Свіфт кивнув. "Його робота передбачала збір, аналіз та інтерпретацію даних. Уряд був і залишається особливо зацікавленим у результатах, які можуть допомогти змінити соціальну політику або вплинути на поточну. Застосування залежить від мети дослідження".

"І більшість досліджень, що проводяться тут, фінансуються урядом?"

"Більшість, так, хоча деякі дослідження фінансуються за рахунок дослідницьких грантів або стипендій".

"Можете навести приклад конкретного дослідження, над яким працював Айзек? Я намагаюся краще зрозуміти, ким він був і чому хтось хотів йому зашкодити".

Доктор Свіфт на мить відвів погляд убік, перш ніж відповісти. "Я думаю, що дослідження, яке він завершив перед виходом на пенсію, було про бідність і злочинну поведінку, щось у цьому роді. Я не пам'ятаю подробиць, але, мабуть, зможу знайти його і надіслати вам електронною поштою".

"Це було б чудово. Дякую." Марк просунув візитку через стіл, і доктор Свіфт взяв її, поклавши в нагрудну кишеню своєї сорочки. "Що ви можете розповісти мені про доктора Дрісколла на особистому рівні?"

Доктор Свіфт знизав плечима. "Загалом він був приємною людиною. Він міг бути напруженим. Іноді, можливо, трохи... незграбним". Він посміхнувся. "Що я можу сказати? Він був дослідником. Ми не часто відомі своїми бурхливими особистостями". Він похитав головою, насупившись. "Боже, я не можу повірити... не можу повірити, що він мертвий. Вбитий." Він озирнувся на Марка. "Ви ж не думаєте, що його смерть якось пов'язана з його роботою тут, чи не так?"

"Це сумнівно, оскільки він пішов на пенсію так давно, але я все ще намагаюся побачити загальну картину. Доктор Дрісколл купив кілька тисяч акрів землі приблизно за двадцять миль від найближчого населеного пункту. У вас є якісь ідеї, чому він пішов на пенсію і переїхав у таку глушину?"

Доктор Свіфт на мить здивувався, а потім замислився. Він зітхнув. "Наскільки я пам'ятаю, Айзек ставав все більш песимістичним щодо людей взагалі... суспільства в цілому". Він на мить стиснув губи. "Я пам'ятаю, як він кілька разів говорив, що готовий покінчити з людьми, що тварини поведуться більш раціонально і таким чином, що зберігають свій вид в цілому, а не знищують його". Доктор Свіфт хихикнув, хоча гумору в цьому було небагато. "Я думав, що він здебільшого жартує, або просто... випускає пар. Хоча, мушу сказати, я не був повністю не згоден з його думкою. Легко стати циніком, вивчаючи суспільні падіння рік за роком. Іноді здається, що нічого не змінюється".

Марк криво посміхнувся. Він також не був повністю не згоден з цим настроєм. За час своєї роботи йому доводилося бачити такі речі, що ідея

повністю відмовитися від людей і жити з дикими тваринами здавалася йому привабливою. Люди були ненависними, жорстокими, порочними і підступними. Але... але вони також були здатні на самовідданість, на вчинки глибокої любові та милосердя. Марку доводилося часто нагадувати собі про це. Справа в тому, що люди потребували інших людей, щоб зберегти власну людяність. Йому не потрібно було бути соціологом, щоб знати це.

"То ви вважаєте, що Айзек Дрісколл міг купити землю далеко від суспільства, тому що робота, яку він виконував, викликала у нього зневагу до людей загалом?"

Доктор Свіфт глибоко зітхнув і потер одним пальцем око. "Я не можу говорити про його точні мотиви. Як я вже казав, минуло багато часу з тих пір, як я з ним розмовляв. Але... це не здається мені неймовірним".

Марк кивнув, сягнув рукою до кишені і дістав невеличкий блокнот. Всередину він помістив роздруківку фотографії Лукаса, який чекав у камері за кілька днів до цього. Він розгорнув роздруківку і передав її доктору Свіфту. "Ви впізнаєте цього чоловіка?"

Доктор Свіфт кілька хвилин розглядав фотографію, а потім похитав головою. "Ні. Хто він?"

"Чоловік, який зараз живе у власності Дрісколла. Він каже, що Дрісколл дозволив йому залишитися там після того, як його батьки покинули його".

Доктор Свіфт знову зітхнув. "Це схоже на Айзека".

"Що ви маєте на увазі?"

"Айзек багато працював волонтером у соціальних службах. Ми проводили багато досліджень системи прийомних сімей...і досі проводимо...і це була одна з областей досліджень, яка особливо турбувала Айзека".

Марк кивнув. "Зрозуміло". Найгірші випадки, над якими він працював, були пов'язані з дітьми. Він ніяк не міг звикнути до думки про те, що дитина може страждати. І, на думку Марка, якщо він коли-небудь це робив, це був момент, коли він знав, що прийшов час здати свій значок.

"Цікаво те, що він дозволив цьому чоловікові", – він вказав на фотографію Лукаса, яка все ще лежала на столі, – "залишитися на його території, коли той був ще дитиною, але ніколи не повідомляв владу про те, що його покинули".

Доктор Свіфт на мить втупився в фотографію Лукаса, а потім зустрівся поглядом з Марком. "Можливо, для Айзека система прийомних сімей була гіршою долею, ніж життя на самоті в пустелі".

"Як ви думаєте, чи можливо, що він справді так далеко зайшов?"

Доктор Свіфт знизав плечима. "Я лише припускаю".

Марк кивнув, витягаючи зі свого блокнота ще одну фотографію. "А як щодо цієї жінки? Ви бачили її раніше?"

Доктор Свіфт подивився на фотографію жінки, яку знайшли мертвою в готелі, і насупив брови. Нарешті, він похитав головою. "Не те, щоб я міг пригадати".

Марк взяв у нього фотографії, знову склав їх і повернув обидві до свого блокнота, перш ніж потягнутися через стіл, щоб потиснути руку доктору Свіфту. "Дякую, що приділили мені час. Будь ласка, якщо ви згадаєте щось ще, що може пролити світло на цей злочин, зателефонуйте мені. І моя електронна адреса

також є на цій візитці, якщо ви будете ласкаві надіслати мені результати останнього дослідження, над яким працював Дрісколл".

"Звісно."

Марк повернувся, щоб піти, коли помітив картину, що висіла на стіні ліворуч від дверей. Він підійшов ближче, вивчаючи її.

"Битва при Фермопілах", – сказав доктор Свіфт, підійшовши до нього і дивлячись на картину.

Марк подивився на нього. "Ця ж картина висить у будинку Айзека Дрісколла".

Доктор Свіфт подивився на нього, і на його губах з'явилася легка посмішка. "Насправді, саме Айзек повісив її тут багато років тому". Його посмішка стала ширшою. "Боюся, що в урядові будівлі рідко вкладають гроші в оздоблення". Він озирнувся на картину, коли Марк дістав свій блокнот і записав назву битви, яку щойно назвав лікар, намагаючись вимовити її якнайкраще. Пізніше він погуглить її. "Поговоримо про дослідження мужності всупереч непереборним труднощам. І командної роботи. Спартанці забрали торт".

"Це те, що Дрісколлу так подобалося в них?" Він, мабуть, захоплювався цим, щоб повісити ту саму картину на роботі і вдома. Зображення того, яким він хотів би бачити суспільство, незважаючи на те, що він вважав щоденним доказом того, що це не так? Що за це варто боротися, навіть якщо шанси проти тебе?

"Можливо. Це була захоплююча культура".

Марк востаннє глянув на картину. "Ще раз дякую, докторе."

"Нема за що", – відповів доктор Свіфт, не відриваючи очей від битви, що відбувалася перед ним.

Він не відвів погляду, коли Марк розвернувся і вийшов з кімнати.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Гарпер відпустила медальйон, і він впав на футболку Лукаса. Її серце калатало. Шкіра стала колночою, і їй було важко ковтати, коли по ній прокотилися ударні хвилі. "Як?" – скрикнула вона. "Де?" Вона потрясла головою, намагаючись прогнати дзвін, який почав звучати в її вухах, як тільки вона побачила фотографію всередині. Це був медальйон її матері, який вона носила, коли померла.

У неї запаморочилося в голові, а зуби почали цокотіти. Лукас повернувся і відчинив двері свого будинку, зайшов всередину, а потім запитально озирнувся на неї. Вона помітила, що його ноги все ще босі, і, незважаючи на власний стан шоку, скривилася. *Вони, мабуть, замерзли.* Вона зайшла за ним всередину і зачинила двері, але не увійшла в кімнату. Вона притулила гвинтівку до стіни поруч з тим місцем, де стояла. "Будь ласка, розкажи мені", – сказала вона, і цього разу її голос звучав рівніше, хоча серце шалено калатало.

"Я знайшов цей кулон в машині на дні каньйону. Тоді був інший ланцюжок, але він зламався". Її очі блукали по його обличчю, його вираз був таким напружено–серйозним, що вона не могла відвести погляду. Він опустил погляд донизу, де на грудях лежав медальйон. "Ти... .. знаєш цих людей?" Він, здавалося, затамувавши подих, дивився на неї, його пальці знайшли медальйон і розтирали його між собою, ніби він робив той самий рух сотні разів раніше і робив його зараз за звичкою.

"Так. Вони моя сім'я", – прошепотіла вона. "Дитина, це я".

Його брови насупилися, він відкрив рот, закрив його, а потім нарешті сказав: "Ти". Він знову втупився в неї, його пальці стискали медальйон, дивлячись на нього, а потім на неї, ніби намагаючись поєднати крихітну фотографію дитини всередині з дорослою жінкою, що стояла перед ним.

"Ми потрапили в автокатастрофу, коли я була зовсім маленькою. Я якось вибралася з місця аварії, і мене знайшли, а їх вже не вдалося знайти".

Його очі на мить ковзнули по її обличчю, щось пом'якшилося в його погляді. Розуміння. "Я можу відвести тебе до них, якщо хочеш".

Гарпер потягнулася назад, тримаючись за дверну раму, щоб не впасти. Боже, вона не могла в це повірити. *Машина. Машина. Він знайшов машину.* Місце останнього спочинку її батьків, те, що вона невпинно шукала відтоді, як стала достатньо дорослою, щоб вийти в цю пустелю наодинці. Вона кивнула, сльози горіли на її очах. Але вона відмовлялася дати їм впасти, не хотіла ділитися своїм горем з цим чоловіком, цим незнайомцем. По правді кажучи, вона ні з ким не хотіла ділитися своїм горем. Вона навіть не знала, чи вміє це робити.

"Коли?" – запитала вона. "Як давно ти його знайшов?"

"П'ять зим тому". Він ледь помітно здригнувся і прочистив горло. "П'ять років тому", – виправив він, ніби зрозумівши, що відповів неправильно, щойно

це зірвалося з його язика. Тільки... *Боже, якби я жила тут, то, мабуть, теж рахувала б час за тим, скільки зим пережила.* Але зараз вона не могла про це думати, знаючи, що машина її батьків так близько, і цей чоловік може відвезти її до них. До них.

"Ти можеш відвести мене туди зараз?"

Лукас виглянув у вікно. "Ні, вже надто пізно. Я можу відвести тебе туди вранці. Зараз темно і крижано, і нам доведеться спускатися вниз".

Спускатися?

Вона почала сперечатися, благати його передумати, але знала, що він має рацію. Настала ніч, температура впала, і виходити зараз було б нерозумно, коли просто дочекатися світанку значно зменшило б ризик. Вона вже так довго чекала. Вона могла почекати ще одну ніч.

"Можу я запитати, чому ти його носиш?"

Він подивився на намисто на своїй темній футболці, потім підняв руку і розв'язав його, підійшовши до того місця, де вона стояла, і зупинився, коли був за кілька футів від неї. Він простягнув їй руку і простягнув намисто, і вона взяла його, затиснувши в кулаці. "Це твоє", – сказав він. Він не відповів на її запитання, але в горлі у неї стояв клубок, тому замість того, щоб повторити, вона просто кивнула і зав'язала його собі на шию. Коли його погляд затримався на ній, в його очах з'явився такий безпомилковий сум. Вона зрозуміла, що він щойно відмовився від чогось дуже цінного для нього. Передача цього їй коштувала йому певних витрат. Не в грошовому еквіваленті, а в чомусь важливішому для нього. *Емоційний зв'язок?* Якою б не була відповідь на це питання, він все одно віддав її їй.

"Дякую", – прошепотіла вона, поклавши руку на нього. Маленький шматочок металу все ще був теплим від його тіла. "Як ти його знайшов? Що ти робив?"

Щось промайнуло на його обличчі, але він швидко опанував себе. "Просто побачив одного дня. Сонце світило на метал і він покликав мене". Він на мить розгубився, наче, можливо, сказав не те, що хотів. Але вона зрозуміла його. Блискучий метал привернув його увагу.

"Зрозуміло", – сказала вона, щоб запевнити його, що зрозуміла. Вона зітхнула. "Що ж, я рада. Я маю на увазі, що мені дуже пощастило, що я зустріла тебе і... що ж..." Останні п'ять років він носив її фотографію на шії. Вона не знала, що саме вона відчувала, але це не було негативним почуттям. Це було так, ніби він захищав її сім'ю для неї. *Завжди разом, ніколи окремо.*

Він ще якусь мить дивився на неї, а потім відвернувся, підійшов до дров'яної печі і підкинув їй кілька полін. Тільки тоді вона нарешті зайшла до кімнати. Вздовж стіни праворуч від неї стояли чотири металеві ліжка, хоча на трьох з них не було ні матраців, ні ковдр. На четвертому, очевидно, спав Лукас: темно-сіра вовняна ковдра, натягнута на матрац, і єдина подушка. Вони нагадали Гарпер ліжка, які вона бачила у фільмах про в'язниці, і вона насупилася.

"Тут живуть інші люди?" – запитала вона, киваючи на ліжка.

Він подивився на порожні ліжка з місця, де сидів навпочіпки перед вогнищем, підштовхуючи поліна всередину довгою палицею. "Це мав бути будиночок літнього табору, але... у когось закінчилися гроші. Або щось на

кшталт того. Він був порожній, коли Дрісколл прийшов на цю землю". Він зробив паузу. "Принаймні, так він мені сказав. Це все, що я знаю."

Гарпер нахилила голову. Він якось дивно це сформулював. "Ти думаєш, він збрехав?"

Лукас випростався на повний зріст, дверцята печі зачинилися з глухим клацанням. "Я не знаю."

Гарпер відкрила рот, щоб задати йому ще одне питання, але не була впевнена, яке саме. Просто... те, як він *це* сказав, і тон його голосу, коли він це сказав, змусив її подумати, що він сумнівається у правдивості Дрісколла в цілому. І це викликало у неї цікавість. *Ти не слідча, Гарпер. Припини поводитися як слідча.*

"Гаразд, тоді я просто", – вона прочинила двері, арктичне повітря викликало миттєве тремтіння, – "повернуся вранці. Наскільки рано?"

"З першими променями сонця."

З першими променями сонця. "Гаразд." Вона схопила гвинтівку і ще раз обернулася, перш ніж потягнула двері, щоб зачинити їх за собою. "Я принесу кави".

Його брови опустилися, і вона раптом відчула себе дурною. "Ти п'єш каву?"

"Звичайно".

Вона зробила паузу. "Гаразд." Вона вийшла на ганок і зачинила двері, на мить заплющивши очі, відчуваючи себе ідіоткою. Але він збирався відвезти її туди, де досі спочивають її батьки, на місце тієї давньої аварії, яка вкрала життя, яке вона повинна була прожити. Нерви поколювали під шкірою, і вона вдихнула великий ковток холодного повітря, коли залізла у вантажівку і увімкнула запалювання. *Нічого.* Вона спробувала ще раз, і все одно нічого. "Чорт", – застогнала вона, дивлячись вгору і розуміючи, що поспішаючи протистояти Лукасу, вона не тільки мало не вбила виводок лисенят, але й, мабуть, залишила дверцята вантажівки трохи прочиненими, а отже, світло в салоні залишилося увімкненим. Акумулятор був старий і потребував заміни, але вона все відклала, бо не могла дозволити собі купити новий. А тепер він розрядився. *Гарна робота, Гарпер.*

Лайно. Лайно. Лайно.

Вона посиділа там хвилину, обдумуючи варіанти. Їй потрібен був поштовх. Але було вже надто пізно і погода була надто погана, щоб дзвонити комусь зараз. Вона все одно планувала повернутися до Лукаса на світанку, тож... вона просто спатиме у своїй вантажівці. Вона була знайома з тим, що таке "пересидіти". Це було практично в її посадовій інструкції.

Але їй знадобилася б ковдра, щось інше, ніж просто куртка, щоб вберегтися від нічного холоду. Вона зітхнула, змирившись з тим, що знову постукає у двері Лукаса.

Вона продиралася крізь сніг і поверталася до нього сходами, і перш ніж вона встигла постукати, він відчинив двері, очевидно, побачивши її у вікно. "Привіт." Вона спробувала посміхнутися, але знала, що не вийде. Вона жестом повернулася до своєї вантажівки. "Сів акумулятор. Нічого страшного, але у тебе не знайдеться зайвої ковдри, яку я можу позичити?"

Він подивився на вантажівку позаду неї, а потім на неї. "Ти збираєшся спати там?"

"У вантажівці, так. Все буде добре. Я все одно звикла спати сидячи." Її слова зникли, вона не хотіла цього говорити.

Вона прочистила горло. Він знову подивився на неї на мить так, що вона відчула себе абсолютно помітною, хоча насправді це він був дивним.

Чи не так?

Він повернувся, повільно підійшов до ліжка з матрацом, схопив ковдру, яку, очевидно, використовував, і поніс її туди, де вона стояла. Він простягнув її їй. "О... ні, я не можу взяти твою єдину ковдру".

Його брови нахилилися, і він подивився на неї. "Чому?"

"Чому? Ну, тобі буде холодно."

"Мені добре. У мене є вогонь."

Вона все ще відчувала себе трохи винною, але не настільки, щоб замерзнути до смерті у своїй вантажівці посеред лісу. "Гаразд. Гаразд. Дякую. Побачимося на світанку". Вона збігла сходами вниз і повернулася до вантажівки, де накинула ковдру на плечі й тіло. Вона пахла ним. Ніби...вона нахилила голову вперед і вдихнула край товстого, шорсткого матеріалу...гірське повітря і чоловіча шкіра? Ні, це звучало як погана реклама дезодоранту. Вона вдихнула ще раз, цього разу глибше. Це було... *приємно*, і це викликало маленькі тріпотіння в її шлунку. Він не був мильним, чи хвойним, чи якимось іншим, що вона зазвичай використовувала для опису запаху чоловіків. Він *був* чистим, і вона була рада, бо спочатку сумнівалася в його гігієні...що, озираячись назад, могло здатися грубим, навіть якщо це було лише в її власній уяві...але його запах був чистим у природний спосіб. Ніби він купався у струмку, сушив тіло на сонці і...

Боже, замовкни, Гарпер. Вона скинула ковдру з носа і відкинула голову назад на сидіння. *Не дивно, що я не сплю. Мій клятий мозок ніяк не вимкнеться.*

Крім того, вона замерзла. Вона щільніше закуталася в ковдру, її зуби почали цокотіти. Кінчик її носа був схожий на кубик льоду. Її думки знову повернулися до крихітних лисенят у лігві, яке вона переїхала, і її серце завмерло, коли вона подумала про те, як їм, мабуть, холодно, їхні безпорадні маленькі тільця вкриті снігом, а шерсть вкрита крижаною плівкою. Чи повернулася їхня мати?

Гарпер вийшла з вантажівки і попрямувала назад до лігва біля підніжжя масивної сосни. Вона увімкнула світло на телефоні і направила його під кутом так, щоб воно не світило прямо в лігво, але все ж таки могло розгледіти маленьких істот всередині.

Зсередини почулося тихе гарчання, і Гарпер зробила крок назад, але ще більше нахилила голову вперед. Усередині лігва лежала мати, годуючи своїх малят, і тихо гарчала, попереджаючи, щоб вона не підходила ближче. "Я не буду", – прошепотіла вона. "Ви в безпеці". Вона востаннє подивилася на них, сухих і затишних, а потім вимкнула світло і пішла геть.

Гарпер не могла стримати сліз, які почали котитися по її обличчю. Вона не була впевнена, чому емоції так швидко здолали її, але це сталося, і тепер вона стояла там, тихо плачучи на снігу, а темна ніч поглинала її.

Вона відчувала себе такою... *самотньою*.

"Якщо хочеш, можеш спати всередині".

Вона обернулася на його голос, знову ввімкнувши світло. Він примружився, і вона опустила його, витираючи сльози на щоках, збентежена тим, що її застали за плачем над лисячим лігвом. Соромно, що її взагалі застали за плачем. Як він взагалі зміг так підкрастися до неї?

"Вона повернулася", – тихо сказала Гарпер. Вона нахилила голову в бік лігва. "Мати".

Він зробив паузу на мить. "Добре."

Вона знову затремтіла, і він кивнув у бік її вантажівки. "Візьми свою зброю і спи всередині". І з цими словами він розвернувся, повертаючись до свого будинку, але залишив двері відчиненими. Там було тепло...тепло і освітлено свічками. Затишно.

Вона схопила ковдру з вантажівки, стиснувши губи, розглядаючи гвинтівку. Було грубо забирати її в дім, коли він пропонував їй тепле місце для ночівлі, навіть якщо він не зобов'язаний був цього робити. Але... що ж, він все ще був незнайомцем, і диким котом, і особою, яка цікавиться розслідуванням вбивства. Не кажучи вже про те, що багато поганого в цьому світі траплялося з дівчатами через те, що вони боялися здатися грубими. Вона схопила зброю, піднялася сходами і зайшла у двері, зачинивши їх за собою.

"Дякую. Ти навіть не помітиш, що я тут".

Він виглядав розгубленим. "Я знатиму, що ти тут".

"Я маю на увазі, що не буду тобі заважати". Вона розглянула три порожні ліжка, але на жодному з них не було матраців, а спати на голих металевих пружинах було зовсім незручно, тому вона сіла на підлогу, притулившись до стіни і поклавши пістолет на підлогу поруч з собою. Вона знову загорнулася в ковдру і вдавано позіхнула, щоб він знав, що вона про все подбала. "Це дуже мило з твого боку", – сказала вона. "Якщо я можу якось віддячити за твою доброту, дай мені знати".

Вона присягається, що бачила, як його губи злегка скривилися, але потім він відвернувся і ліг на своє ліжко, спиною до неї. "Якби ти спробувала не стріляти в мене уві сні, було б добре", – сказав він, не повертаючись, і вона присягається, що почула посмішку в його голосі. *Він жартував з нею?* Ця думка шокувала її, але водночас викликала і сплеск задоволення.

"Обіцяю, що не буду", – сказала вона, і почула усмішку у власному голосі, перш ніж усвідомила, що вона з'явилася на її губах.

Його плече злегка ворухнулося, але він не відповів, і за мить вона заплющила очі, впиваючись теплом, що огортало її, тремтіння повністю припинилося.

Їй було зручно, але вона знала, що не засне. Гарпер мала проблеми зі сном взагалі, а тим більше, коли сиділа біля стіни незнайомця, який спав за двадцять футів від неї. І все ж, незважаючи на хатину та її недостатню вишуканість, вона почувалася комфортно. Це був вогонь? Чи чоловік? Глибока, огортаюча тиша лісу, що їх оточував? Чи вона відчувала спокій? *Завжди разом, ніколи окремо.*

Ні, вона не заснула, але, слава Богу, їй було тепло. Вдоволена. А до світанку залишалася лише жменька годин.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Стрічки пороху. Подихи вітру. Обидва танцюють по морозному полю. Джек крокував по ньому, обминаючи поховані камені та приховані ями, які він знав на пам'ять.

Будинок Дрісколла з'явився в полі зору, з димаря валив дим, і Джек прискорив крок, швидко просуваючись крізь падаючий сніг. Він не любив відвідувати Дрісколла. Він робив це якомога рідше, але були речі, без яких йому не хотілося обходитися тепер, коли настала зима.

Особливо сірники.

Тепер він міг би готувати їжу, але не робив цього. Коли він це робив, він більше не відчував смаку життя. Він згадав, що його бака говорив про вітаміни та мінерали, і, можливо, це одне й те саме. Тепер, коли слова майже не з'являлися на його вустах, він зрозумів, що картинки в його голові пояснюють речі краще. Він уявляв собі вітаміни та мінерали як крихітні зернятка життя, які протікають крізь живу істоту, і коли ти їси їх, то відчуваєш смак усього, що пережила тварина. Її життя перетікало в тебе і таким чином ніколи не припинялося. Життя тривало і тривало, і тривало. Ніколи не зупиняючись.

Але він не хотів повертатися до зими без тепла вогню, навіть незважаючи на те, що тепер у нього був дах над головою, ковдра і тепло тіла Пупа. Заради тепла варто було йти...і варто було провести кілька хвилин з Дрісколлом. Проте він не подобався Джеку. Він відчував холод і піт, коли опинявся поруч із ним. Він ненавидів, як Дрісколл бігав очима і як він стежив за кожним його рухом. Джек навчився визначати, коли поруч хижак, не лише по хрускоту гілки під його кроком чи по запаху його шерсті, коли він наближався. Він знав по шепоту всередині і по тому, як маленькі волосинки на потилиці ставали дибки, коли щось небезпечно переслідувало його.

Він відчував це, коли був поруч з Дрісколлом.

Цей чоловік ніколи не робив з ним нічого іншого, окрім як обмінювався з ним припасами, і все ж... це відчуття залишалося. Джек вирішив, що чим би Дрісколл не займався в місті, щоб дістати припаси, це, напевно, було підступно і сповнене брехні.

Але він не збирався надто замислюватися над цим. Його бака якось пояснила, що під час війни люди робили те, що мали робити, щоб вижити. А йому потрібні були сірники. Ось і все.

Джек випустив Пупа з дому з першими променями сонця, і він все ще не повернувся, коли Джек пішов, тож він був сам у цій подорожі. Але він хотів, щоб так було, і завжди ходив до Дрісколла сам. Пуп був вірним і відданим йому, і він анітрохи його не боявся, але Джек не мав жодного уявлення, що він робитиме, якщо побачить незнайомця. Особливо такого, від якого тхне хижак, як від Дрісколла.

Кілька разів, коли Джек чув машину на дорозі вдалині, або людей, що йшли в пустелі навколо нього, він повертав в інший бік і йшов геть, тихий, як вовк. Тихий, як Пуп. Він вирішив, що так навчив Пупа боятися інших людей, окрім Джека. До того ж, він не знав, як поведеться Дрісколл, якщо побачить, що до нього наближається велетенський вовк, незалежно від того, гарний він на вигляд чи ні.

Дрісколл відчинив двері ще до того, як Джек постукав, наче чекав на нього, і від цього крихітне волосся на шиї Джека стало дибки.

"Джеку. Як справи? Заходь. Зігрійся."

Джек зайшов до маленької кімнати, думаючи, як завжди, про те, як сильно йому хочеться піти, тільки–но він туди зайшов.

Він потягнувся до мішка, який зробив, зшивши дві кролячі шкурки з довгими шматками густої трави. Вона була не дуже міцною і не могла втримати нічого надто важкого, але для його потреб цілком підходила, і він був зайнятий протягом трьох повних днів. Джек витягнув рибу, запаковану в сніг і загорнуту в іншу шкуру. Він зловив рибу того ранку, пробивши лід каменем і закинувши в ополонку маленькі шматочки кролячого м'яса. Це зайняло весь ранок, але він зловив чотири рибини. Двох обміняв, одну залишив для себе, а одну – для Пупа.

Коли він підняв голову, білчасті очі Дрісколла бігали між рибою та мішком, а його товсті губи посміхалися. "Ти багато працював. Намагаєшся вижити з тим, що в тебе є".

"А який у нас є вибір?" – запитав він. "Поки війна не закінчиться".

"Так. На що ти хочеш обмінятися?"

"На сірники".

"А." Він зітхнув. "Сірники – цінний товар."

Цінний товар. Його розум закрутився, швидко перебираючи значення цих слів. Він згадав про цінність. *Важливе.* Сірники були важливою річчю? Товар був річчю. *Важливою річчю.*

Так, так, були. Джек знав це краще, ніж будь–хто інший. Що може бути ціннішим за життєдайне тепло? "Я можу принести вам ще риби. Скільки?"

Дрісколл провів пальцями по боках рота і по бороді, дивлячись на Джека так, що його м'язи напружилися. "Принеси мені пару чобіт. Ті, що я ношу, старі й зношені, а мені б не завадило щось тепліше й підбите хутром".

Чоботи? Він подивився вниз на чоботи, які він зробив для себе, використовуючи шматки свого старого взуття, шкури та хутро, зшиті та обмотані довгими травинками. Вони робили свою справу і тримали його ноги в теплі, але навряд чи їх можна було обміняти. Він подивився на черевики Дрісколла. На його думку, вони виглядали добре. Джек хотів би мати такі чоботи замість тих, які він змайстрував з того, що знайшов...чоботи, які так часто розвалювалися, що він завжди щось лагодив на них, або залишав один позаду, коли ступав у глибокі кучугури снігу.

"Якщо ти принесеш мені пару черевиків, які мені сподобаються, я дам тобі дві коробки сірників".

Серце Джека прискорено забилося. *Дві коробки.* Це допоможе йому пережити зиму і зустріти весну. Він придумував кращі способи зробити чоботи. Його розум почав гудіти, як пісня цвіркуна, думаючи про всі предмети, які могли б працювати краще, ніж ті, що він використовував. У нього був кишеньковий

ножик, яким він робив маленькі дірочки, але використовувати траву як нитку було не найкращим варіантом. Вона висихала і ламалася. Йому постійно доводилося лагодити шматки, що розпадалися. "Гаразд", – сказав він, перш ніж зміг відмовити себе від цього. Найгірше, що могло статися, це якщо Дрісколлу не сподобається його робота і він не дасть йому сірників.

Дрісколл виглядав задоволеним. "Хороший хлопчик. Ходімо зі мною, і я дам тобі п'ять сірників для риби".

Джек зупинився, перш ніж піти за Дрісколлом у кімнату поруч із головною, де, як він припускав, той спав. Він стояв у дверях, коли Дрісколл підійшов до комода, відкрив верхню шухляду і відрахував п'ять сірників. Він спробував закрити шухляду своїм тілом, але коли той трохи відсунувся, то Джек зміг побачити, що всередині стоять два ряди великих сірникових коробок. Сірників йому вистачить на десять зим. Він намагався не розсердитися. Це були сірники Дрісколла, і Джеку пощастило, що чоловік торгувався з ним за п'ять.

Він перевів погляд з шухляди, що зачинялася, на картину над комодом. На ній були зображені чоловіки, що воюють, і Джек вступив в неї на хвилину. Він грав у війну зі своїми іграшковими солдатиками, коли жив з Бакою, але чоловіки на малюнку були одягнені в дивний одяг, зовсім не схожий на військове спорядження, яке носили його фігурки.

"Битва при Фермопілах", – сказав Дрісколл, зупинившись біля нього в дверях і озирнувшись на малюнок. "Одна з найвідоміших битв усіх часів. Спартанці три дні утримували Фермопіли від загарбників, гірський перевал надзвичайної стратегічної важливості, маючи лише триста чоловік".

Дрісколл щойно вимовив кілька слів, яких Джек не знав. Йому хотілося переглянути їх...*зібрати їх*...але він також хотів піти. "Спартанці?" Джек подивився на Дрісколла, і його очі заблищали так, ніби він ось–ось заплаче. Але щасливими сльозами. Може, він любив битися. Може, йому подобалася *війна*. Може, йому *подобалося* так жити. Може, саме тому Джек весь час відчував себе так кумедно поруч з ним. Джек відступив на два кроки, щоб між ними було більше простору.

Дрісколл, здавалося, не помічав цього, киваючи головою вгору–вниз, вгору–вниз. "Найбільші воїни всіх часів", – сказав він. "Вони були *створені* для битви. Їх випробовували, щоб знати, що вони люди, які *ніколи* не здадуться, незважаючи на найгірші обставини. Кажуть, що єдиний час, коли спартанський солдат міг відпочити від тренувань, був під час війни". Дрісколл розсміявся, і Джек натягнуто посміхнувся, хоча й не дуже зрозумів жарт.

"Але бачиш, *виживання* – це найбільше тренування з усіх. Це те незбагненне, що змушує людину *йти* вперед, незважаючи на перешкоди, незважаючи на жахливі умови, незважаючи на неможливі подвиги. *Це* те, що робить найстрашнішим з усіх воїнів. Будь–який сильний, спритний чоловік може навчитися володіти зброєю, але це надзвичайний солдат, який *ніколи* не здається. *Ніколи.*"

Джек відступив ще на кілька кроків до головної кімнати, і Дрісколл пішов за ним, його очі все ще блищали. "Ми повинні вивчати історію, щоб кувати майбутнє. Стародавні люди розуміли війну набагато краще, ніж ми сьогодні. Вони... вони..." Його руки кілька секунд літали навколо, ніби він намагався вхопити потрібні слова з повітря. Його очі зустрілися з очима Джека. "Вони

розуміли, що завжди потрібно йти на жертви заради спільного блага суспільства. Вони знали, що без жертв людство впаде в егоїзм, жадібність і загине. Один ніколи не буває настільки важливим, як усі. Ось що привело нас до цього, розумієш?"

Ні, Джек не зрозумів. Зовсім не розумів. Але він кивнув, ніби зрозумів, про що говорив Дрісколл. Він подумав, що йдеться про війну. Дрісколл знав набагато більше про те, що відбувалося в місті, в США, в... Це все, що Джек знав про світ, окрім того, що він круглий і люди розмовляють різними мовами, якщо заїхати досить далеко, щоб їх знайти.

"Люди такі *погані*, Джеку. Такі погані, егоїстичні та аморальні. Вони не *вчаться*. Вони ніколи не вчаться, а ми всі розплачуємося за їхні помилки".

Джек витріщився на нього. Чи це була правда? Люди були погані? Деякі були, він знав це. Люди забрали його баку. Намагалися вбити його. Зробили так, що йому довелося жити в далекому лісі самому. Але деякі були хороші, чи не так? Його бака була хороша. Вона весь час намагалася прикидатися, що не любить його, але він міг сказати, що вона все одно його любить. Вона піклувалася про нього, вчила його і пишалася, коли у нього щось виходило. Вона давала йому книжки, і слова, і цифри, і помаранчеві напої з шипучими бульбашками. Але зараз він був розгублений і хотів піти. "Гаразд. Я повернуся з черевиками".

Дрісколл моргнув, потім його погляд перевівся на голову Джека, і він почухав брови. "Що?" Він похитав головою. "Так. Черевики. Точно. Так, принеси мені пару черевиків. А я дам тобі коробку сірників".

"Дві коробки", – виправив Джек. "Ви сказали, що дасте мені дві коробки."

Дрісколл махнув рукою, ніби не було ніякої різниці між одним чи двома. Але він не міг мати *це* на увазі. Різниця між великою кількістю сірників і недостатньою – це життя... або смерть. "Дві коробки. Так, добре."

Джек кивнув, вже розвертаючись до дверей. "Бувайте", – сказав він, вислизаючи на сніг. Він повернув обличчя, і маленькі кулі крижаного граду вдарили йому в щоку. Піднявся шквальний вітер. Йому слід було б попросити Дрісколла, щоб він залишився на деякий час, замість того, щоб йти додому пішки. Обличчя вже боліло, а черевики розношувалися, він відчував це з кожним кроком. Але він не хотів, щоб Дрісколл знав про це, інакше він міг би відмовитися від їхньої торгівлі. І все одно, навіть коли думка залишитися промайнула в його голові, почуття шепотіли йому, що треба йти, і він пішов геть від будинку. Подалі від Дрісколла та його диких очей. Подалі від людини, яка змушувала його відчувати себе здобиччю, хоча він і не знав чому.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Дівчинка на ім'я Гарпер хропіла. Дуже голосно.

Лукас спостерігав за нею, коли вона сиділа на підлозі, нахиливши голову вперед і широко відкривши рот. Він скористався моментом, щоб непомітно для неї подивитися на неї, дозволити своїм очам вільно мандрувати.

Це *ти*, подумав він. Відчуття було таке, ніби бджола потрапила в пастку в його грудях.

Вона була дитиною на фотографії, яку він так довго носив на шії. Чи не тому він чув тихий шепіт, коли вона була поруч? Чому він відчував, що *знає* її? Він за звичкою потягнувся до намиста, але рука опустилася. Порожньо. Все ще дивиться. *Це* була маленька усміхнена дівчинка з рожевим бантиком у каштанових кучерях.

Як це могло статися? Це шокувало його. Хоча багато що шокувало його. А чому б і ні? Поштовх нещастя пройшов крізь нього, але він відштовхнув його вниз. *Поки що*. Поки вона була там. Дівчина змушувала його нервувати. Або... ні, не нервувати. Все було навпаки. *Що протилежне нервовому збудженню?* Вона змусила його *завмерти*. Ніби він хотів зупинитися, почекати і поспостерігати, поки не зрозуміє її.

Спокій теж не було правильним словом, і він думав про це хвилину, поки одягав куртку, намагаючись бути голосним, щоб вона прокинулася. Вона знову засопіла, що *майже* змусило його посміхнутися, але він був надто напружений, щоб посміхатися.

Він відвернувся на хвилину, але не міг не повернутися. Він хотів подивитися на неї. *Вона прекрасна*. Але чи може він їй довіряти? Він потер голову. Жінка з рудим волоссям, яка роздяглася перед ним і поцілувала його в губи, теж була красивою. Не такою красивою, як дівчина, що пускала слину уві сні на його підлозі, але все ж таки красивою. Але все одно, вони були різні, чи не так? Він *знав* цю жінку. Чи не так? Йому здавалося, що знав.

Пасмо її темного волосся впало на обличчя. Колір каштанів на сонці. Глибокий блискучий каштан. Його рука свербіла, щоб відсунути його назад, провести пальцями по ньому і дізнатися, чи воно таке шовковисте, як виглядало. Доторкнутися. Понюхати. Її очі були заплющені, але він уявляв, як вони розплющуються і дивляться на нього, ніби вона не знає, що він може зробити далі.

Що вона думала? Що вона бачила, коли дивилася на нього? Тварину чи людину? Щось, чого варто боятися? Так, він знав цю відповідь, інакше вона не взяла б із собою зброю.

Він мовчки підійшов ближче. Тихо, як вовк. Намагаючись вловити її запах з того місця, де він стояв. Звідти. Він заплющив очі, втягуючи її в себе, утримуючи. Цього ранку він був більш приземленим, ніби він взяв цілу квітку,

розчавив її в руках, а потім підніс до носа, і всі частини її змішалися разом. Солодкий і не солодкий. Він не мав слів для її запаху, лише картинки. Почуття. Тихий шепіт. Але це зворушило його. Це змусило його тіло реагувати, змусило його хотіти її.

Він придивився ближче, вивчаючи. Досліджуючи. Її рот був широкий, верхня губа тонша за нижню, і коли її губи були розтулені, як зараз, він міг бачити два верхні зуби. Перламутрові, гладенькі.

Коли він уперше побачив її, то подумав, що вона схожа на оленя – свіжа і молода, її великі карі очі блимали на нього з цікавістю. Він ніколи не бачив нічого гарнішого. Навіть майже вночі, коли кольори кривавого сонця заповнили небо і спустилися, щоб поцілувати землю.

Вона ворухнулася уві сні, і він зробив швидкий, тихий крок назад, але вона так і не прокинулася. Він взагалі майже не спав, настільки усвідомлюючи, що вона під його дахом, що не міг заспокоїти свій розум. Може, вона не так його боялася, як він думав, якщо так спокійно спала. Вона знову похнюпилася і нахилилася вперед. Тоді його губи розтулилися у справжню посмішку, яка здалася йому дивною. Він потягнувся, щоб відчути її, його пальці провели по вигнутій формі рота.

Він не хотів, щоб вона залишалася там. Він хотів, щоб вона пішла, щоб перестати ставити під сумнів усе, відчувати речі, з якими він не знав, що робити. Йому потрібен був час, щоб подумати, зрозуміти, що він робитиме тепер, коли Дрісколл мертвий і його зв'язок із зовнішнім світом зник. Йому потрібно було вирішити, що робити з багатьма речами, і він не знав, з чого почати.

Він згадав, як напередодні ввечері, виглянувши у вікно, побачив, як вона плаче біля лігва з лисенятами. Спочатку він подумав, що це тому, що їхня мати не повернулася, але коли зрозумів, що це тому, що їхня мати була *там*, тримала їх в теплі, сухості та нагодувала, він відчув, як щось скрутилося в його грудях, чого він ніколи не відчував раніше.

Вона теж втратила свою матір. Тепер він це знав.

Це *ти*, подумав він знову. *Ти*.

Він спостерігав за нею ще хвилину, намагаючись знайти найкращий спосіб розбудити її, оскільки шум не працював. Може, потрясти її, щоб вона прокинулася? Чи вона вистрілить у нього зі своєї рушниці? Вона могла б спробувати. Але він міг би здолати її другим ударом...зі зброєю чи без зброї... і якщо вона цього не знала, то повинна була б знати. Від картини, що склалася в його голові...його тіло насувається на її, коли вона дивиться на нього своїми круглими, карими, як у оленя, очима...його шкіра почервоніла, і він відчув запаморочення.

Не рухайся.

Зачекай.

Вона збила його з пантелику, як і всі люди, але навіть... більше. Він не розумів ні її мови, ні виразів обличчя, які змінювалися щомиті і без жодного попередження. Він не знав, як вона так легко сміялася в одну хвилину, а потім сльози наповнювали її очі в наступну. Половину часу він не міг зрозуміти, про що вона говорить, тому що вона перескакувала з однієї теми на іншу так швидко і без жодної причини, яку він не міг збагнути.

Він *знав* її... начебто, але... вона була загадкою.

Чи інші жінки поводитися так само? Чи тільки вона? Він не знав. Але він знав одне: йому подобалося, як вона виглядає.

Йому подобалося її обличчя і тіло. Її волосся. Йому подобалося, як вона рухається, і як вона пахне...особливо цей запах. Глибокий, насичений і солодкий. Щось, у що він хотів зануритися носом, дозволивши цьому запаху пересилити його мозок. Це промовляло до нього.

Йому було цікаво, яка вона на смак, і це змусило його м'язи напружитися, так що йому було одночасно і незручно, і ні. Він бачив кількох інших жінок, коли ходив до міста, і він бачив багато жінок з рудим волоссям, але в ту хвилину, коли він поклав очі на Гарпер, він відчув себе *по-іншому*. Ніби всередині нього спалахнув вогонь, блакитна частина полум'я лизала його кістки і змушувала їх плавитися, перетворюючись на рідину.

Відчуття було настільки сильним, що якби закони природи були законами людини, він би тієї ж хвилини заявив про своє право на неї, вступив би за неї в бій з іншими самцями. І переміг би. Зробив би все, що завгодно, аби назвати її своєю. *Вона – та, яку я обираю*, – хотів він сказати всім іншим самцям. *Саме її*. Але він знав, що це було набагато більше, ніж це. Його інстинкти, хоча й були загострені так, що він був більше твариною, ніж людиною, були сильними і потребували допомоги. Тому що його інстинкти означали його виживання. І відштовхнути їх убік означало б здатися, до чого він не звик і не був готовий.

Він не мав жодного уявлення про правила міського життя, не знав, як за ними жити, і чи хотів би взагалі цього. У природі була своя особливість – там були... ..закономірності. Йому було цікаво, чи люди теж мають закономірності, і він подумав, що, мабуть, ні.

Принаймні, дівчині так не здавалося. *Гарпер*.

Йому було цікаво, що б сказали інші люди, якби дізналися, що він про неї думає. Що він хотів би спаруватися з нею. Не один раз, а знову і знову, поки не буде ситим і задоволеним, як у ті дні, коли він вкрав вулик у бджіл і наповнив себе золотистим медом, його губи були солодкими, а пальці липкими.

Чи назвали б його звіром?

Чи інші чоловіки мали такі ж почуття? Чи *інші* чоловіки, які жили в *цивілізації*, уявляли собі, як вони спаровуються з жінкою, на яку хотіли претендувати? Яскраві, чіткі картини, які заповнювали їхній розум і стискали їхні тіла? Це було *нормально*?

Він не міг примусити себе не зважати на це.

Ці почуття були частиною глибокого шепоту. Аромати, які переходили від неї до нього і назад. І його думки були його власними. Вони належали йому. Вони були єдиним, що не було вкрадено.

Він голосно кашлянув, і її великі очі повільно розплющилися. Вона моргнула на хвилину, а потім випросталася, відкинувши волосся з обличчя і витираючи слід від слини на нижній губі. "О, я, мабуть, просто... задрімала на секунду". Її очі відбігли вбік, ніби вона знала, що бреше. Потреба посміхнутися знову з'явилася, і коли вона почала вставати, він відвернувся, хапаючи свою сумку.

"Чи можу я десь переодягнутися?" – запитала вона.

Він повернувся туди, де вона стояла, переступаючи з ноги на ногу. "Там є душ на задньому дворі. І все, що тобі може знадобитися".

"На задньому дворі?" Вона подивилася у вікно, а потім знову зустрілася з ним поглядом, кажучи йому своїм виразом, що він точно не дає їй того, що їй "може знадобитися".

Йому стало соромно. Жар пробіг по його шії, але він кивнув. "Там відро висить на водяному насосі". Він знав, що вона звикла до внутрішніх ванних кімнат. Він теж колись звик до цього. Давним–давно. Тепер він ледве пам'ятав, що таке гаряча вода. Він хотів би дати їй гарячої води.

Її очі розширилися, але вона розправила плечі. "Тоді я просто... освіжуся... на задньому дворі". Її щоки стали світло–рожевими, і це змусило його м'язи живота підстрибнути. Вона кинула на нього останній погляд великими очима, а потім розвернулася, схопила пістолет і вибігла через вхідні двері.

Він дивився, як вона зачинила за собою двері, збрала свою маленьку сумку, а потім теж вийшов з дому.

Через кілька хвилин вона вийшла з–за рогу, її волосся стояло на маківці. У ранковому світлі вона виглядала гарною, зморшкуватою і свіжою водночас, і його кров знову почала витворяти дивні речі в його венах, то поспішаючи, то сповільнюючись, від чого його мозок відчував себе сонним. Він повернувся до неї спиною і пішов. Вона могла йти за ним, а могла й ні. Він почув, як відчиняються і зачиняються дверцята її вантажівки, а потім її швидкі кроки.

Вона подивилася на ніж, пристебнутий до його стегна. "Чекаєш неприємностей?"

"Ні", – тихо відповів він. "Чекаю на вечерю. Якщо я сьогодні піду, то хочу принести щось поїсти".

"О, так. Так, звичайно", – сказала вона. "Отже, ти просто використаєш це, щоб..." Вона зробила довгу паузу, перш ніж нарешті сказала: "Принести вечерю".

Він примружився, а потім подивився на неї знизу вгору. Вираз її обличчя виглядав так, ніби у неї в черевіку був маленький гострий камінчик, і він відчув, що, можливо, у нього теж є камінчик. Він їй не подобався, вона вважала його іншим. ...дивним. Йому це не подобалося. Але це була не її провина. Він був іншим, і дивним, і самотність відкрилася всередині нього, розширюючись, як чорна діра.

Так, він був іншим, але це було не найгірше.

Вони вийшли з–за дерев, що росли на протилежному боці його будинку, і перед ними розкинулося відкрите поле, небо сяяло сріблом і мідним золотом. Вигляд ранкового неба заспокоїв його, і він зміг відволіктися від порожнечі, яка назавжди залишиться частиною того, ким він був. Він міг ненавидіти її, якщо хотів...і він ненавидів...але він не міг її змінити.

"До речі, дякую тобі. Я впевнена, що у тебе є інші справи, якими ти міг би зайнятися. Особливо враховуючи погоду. Я дуже тобі вдячна".

Слова Гарпер вирвали Лукаса з його роздумів, і він кивнув. Йому більше не було чим зайнятися. У нього був запас їжі на зиму, який він міг використати за потреби. Він дізнався, наскільки це важливо для виживання багато зим тому, і тепер знав, що робити задовго до того, як впаде перша сніжинка. Тепер йому залишалося тільки чекати і турбуватися про своє майбутнє. Тут він міг робити це так само добре, як і сидючи перед вогнищем на самоті. Хоча сірники скоро закінчатся, і він не знав, як йому з цим впоратися.

Так само, як робив це до того, як вони у тебе з'явилися.

Він міг би піти до будинку Дрісколла і вкрати сірники, якби захотів. Але він не пішов. Він не хотів більше ніколи заходити до тієї хатини, навіть по коробку сірників.

"Як далеко до машини?" – запитала вона, підійшовши до нього. Він раптом помітив, що вона не взяла з собою рушницю...мабуть, вона сховала її, коли почула, як відчиняються і зачиняються дверцята її вантажівки, і йому стало цікаво, що ж змусило її вирішити залишити зброю в машині. Може, вона вирішила, що більше не боїться його? Або що їй буде занадто важко подорожувати з великою рушницею? Це не має значення, сказав він собі. Він не думав про те, як від думки про те, що вона довіряє йому...дівчині, чию фотографію він носив на шиї роками, дівчині, яка була з ним стільки разів під час боротьби, болю і самотності...йому ставало... добре.

Він зрозумів, що вона дивиться на нього, і згадав, що вона поставила йому запитання. *Як далеко до місця?* Він знову зробив паузу. Він не знав, як описати "близько" і "далеко", і з погляду шерифа, який подивився на нього напередодні, зрозумів, що зробив це неправильно, коли сказав, скільки кроків між хатиною Дрісколла і його хатиною. "Вже недовго", – нарешті вирішив він.

Вони піднялися з пагорба, і перед ними розкинулася долина. Влітку вона була наповнена квітами – червоними, фіолетовими і жовтими, які зливалися воедино і відсилали вітерцю свої пахощі.

Якийсь час вони йшли мовчки, лише звуки їхніх кроків наповнювали повітря навколо них. Було холодно, але не так холодно, як напередодні, і сонце пробилось крізь хмари, тож йому було тепло на спині. Гарпер взяла довгу палицю і зупинилася, щоб відламати від неї шматок, а потім знову підійшла до нього і використовувала його, щоб вказати, де безпечно ступати, а де ні. Він робив це колись, ще до того, як запам'ятав кожну ямку і камінчик землі навколо себе. "Я знаю кожен крок на цій землі", – сказав він їй. "Просто йди за мною".

Вона зупинилася, але потім відкинула палицю вбік. Більше довіри. Він набрав швидкість, і вона теж, не відстаючи від нього, хоча його ноги були набагато довшими. "Ти привозиш сюди людей для своєї роботи?" Він хотів дізнатися про неї...нічого не міг з собою вдіяти...а ще він хотів дізнатися про світ, про те, як живуть люди, що вони роблять. Він хотів знати, чи буде йому щось із цього знайоме, чи він тепер надто змінився, щоб жити серед інших.

Він хотів знати, чи він взагалі цього *хоче*.

"О, ти пам'ятаєш це. Так. Переважно навесні, влітку та восени. Я вивожу людей на полювання, в табір, або просто в похід на один день. У холодні місяці клієнтів менше, але я вивожу деяких рибалок, лижників, інших людей. Але я економлю гроші, тому взимку працюю менше. Врешті-решт, я відвідую якісь курси. Але... о, ти не питаєш про це. Так, так, я привожу людей сюди на роботу. Щоб, гм, насолоджуватися красою природи, яка наповнює душу", – закінчила вона, нахиливши губи. Існувало слово для такого нахилу губ... як воно називалося? Якась посмішка, яка... вона намагалася бути смішною в якомусь сенсі? Так?

Вона багато говорила і переходила з однієї теми на іншу. Важко було за нею встигати. Йому доводилося прокручувати в голові те, що вона говорила, щоб зрозуміти, що на це відповісти.

"Ти не віриш, що краса природи наповнює душу людини?" – нарешті запитав він.

Вона здивовано подивилася на нього. "О. Тобто, ні. Тобто, так, я вірю. Це просто звучить як банальна річ, яку я сказала. Але... перебуваючи в пустелі, це приносило мені спокій, коли мені це було потрібно". Вона кинула на нього швидкий погляд, перш ніж переступити через камінь, що стирчав зі снігу. "А як щодо тебе? Чи наповнює твою душу краса природи?" Вона посміхнулася йому...така гарна...і всі думки покинули його голову. Він відвернувся, щоб знову почати думати.

Він думав про те, що найбільше любив у природі, про *дім*... про довгі літні дні, коли його живіт був повний свіжої риби та солодких ягід, а шкіра була теплою. Про те, як світлячки спалахували у хвилястій синяві ще не насталої ночі, як вовки співали любовні пісні своїм товаришам, їхні голоси здіймалися високо і чисто до повного жовтого місяця, такі прекрасні, що весь ліс зупинявся, щоб послухати. Як сміялися своїми великими зубастими посмішками ховрахи, створюючи проблеми і розігруючи один одного, і як птахи вітали ранковий світанок, радіючи і дякуючи за ще один день.

Але він також думав про холод, що пронизував його кістки, про самотність, що нагадувала темну яму смутку, яка широко роззявила рота, про диких свиней з їхніми божевільними очима і крижаними криками, а також про жахливий біль, який відчував від голоду. "Наповнити?" – нарешті сказав він, його голос був низьким і тихим. "Ні. Але це врятувало мене. І ... покарало мене. Якщо є речі, які могли б наповнити мою душу, я ще не знайшов їх".

Поки що. Вселяє надію, подумав він. І він здивувався, дізнавшись, що у нього все ще є надія. Навіть трохи.

Вона довго мовчала, а коли він глянув на неї, вона дивилася на нього з дивним виразом обличчя. Новим і іншим, який він не міг передати жодним словом. Він сказав занадто багато ... так, як інші не говорили. Можливо. Але вона не виглядала засмученою, лише... здивованою і... чимось іншим, що він також не міг описати словами. Він відвів погляд, вдаючи, що думає, в якому напрямку йти, хоча точно знав, куди йти.

"Що ж, я сподіваюся, що ти знайдеш це. Те, що наповнює твою душу".

А може, більша частина моєї душі мертва. Але він цього не сказав. Це було те, про що він думав у своєму найпотемнішому "я". Те, чого він боявся. Ще одна частина, яка була вкрадена у нього, і яку він ніколи не зможе повернути.

"Так чи інакше", – продовжила вона, після того, як він замовк, – "ти маєш рацію. Природа може бути прекрасною, але жорстокою. Я це теж знаю".

Він подумав, що, можливо, так і є. "То ти шукаєш машину? Ти для цього сюди приїхала? Заради цього ти робиш свою роботу?" Так, подумав він. *Якби моя сім'я була десь тут, жива чи мертва, я б теж шукав її*.

Вона зупинилася, і він теж, обернувшись до неї. Її очі були широко розплющені, а рот викривлений у дивній формі. Вона відвела погляд убік, а потім повернулася до нього. "Здебільшого", – сказала вона дуже тихо, швидко зупинившись посеред слова, через що здалося, ніби у неї щось застрягло в горлі. Йому здалося, що він побачив сльози в її очах, і його серцебиття прискорилося. *Не плач. Не дивись так сумно*.

"Я ніколи... Напевно, я ніколи собі в цьому не зізнавалася, але... *так*. Я шукаю аварію з тих пір, як стала достатньо дорослою, щоб прийти сюди самостійно. Робота – це просто... спосіб заробляти гроші, щоб я могла їсти". Вона зробила паузу. "Мені потрібно було рухатися далі, зрозуміти, що робити зі своїм життям, але я... застрягла". Вона тихо засміялася, але це не було схоже на звичайний сміх. Це звучало більш *сумно*, ніж будь-що інше.

Він дивився на її гарне обличчя і повільно видихнув. Він раптом зміг трохи зрозуміти цю жінку, і це змусило його відчувати себе... людиною. Справжнім чоловіком. "Я знаю, що таке бути загубленим", – сказав він. Це було те, що відрізняло його від усіх тварин. Причина, чому це місце ніколи не стане для нього домом, як для них.

Вона зустрілася з ним поглядом, і йому здалося, що сонячне світло заповнило простір між ними. Невидиме, але яскраве, тепле і справжнє. Шепіт посилювався, і він майже... заспівав всередині нього. Він ніколи не відчував такого раніше. Він не знав, що думати, але йому це подобалося. *Вона* йому подобалася.

Навколо них затріщало листя, і яструб помітив мишу внизу і закричав про свій напад, низько пірнувши, а потім знову злетів у небо. Яструб знову закричав, цього разу іншими яструбиними словами. Злість. Його обід втік. "Скільки тобі було років, коли ти залишився тут сам, Лукасе?" – запитала вона.

Він витріщився на неї, його інстинкт проігнорував питання, можливо, збрехати. Захистити себе. Тепер він знав, що це тому, що його навчили так робити, використовуючи страх і брехню. Чи мало *значення*, чи відповідь він їй? Перш ніж він зміг подумати про це, він сказав: "Майже вісім, я думаю".

Її рот розтулився. "Майже вісім?" Вона похитала головою. "Це неможливо. Лукас, це ... це незаконно. Це покинута дитина. Хтось повинен за це відповісти."

"Вже занадто пізно. Це нічого не змінить." *Я теж винен*.

Вона виглядала так, ніби думала про це, а потім похитала головою. "Напевно, ні, але це просто здається... неправильним не робити нічого взагалі. Навіть якщо ти не збираєшся залучати закон... ти повинен..."

"Що? Що я повинен зробити? Що б ти зробила?"

Вона дивилася на нього, кусаючи губи. Нарешті, вона зітхнула. "Ну, ти міг би проклясти Бога, я думаю. Зазвичай це мій найкращий вихід. Зроби це дуже голосно і з великим обуренням". Вона швидко посміхнулася йому, і в її посмішці був якийсь сум.

Він перевертав її слова в голові, з'ясовуючи ті, яких не знав, його розум працював швидко.

Велике обурення. *Лють*. Злість. Великий гнів. Дуже велика злість.

Він примружився і подивився туди, де зустрічалися земля і небо. "Це працює?"

"Загалом, ні. Все, що це робить, це змушує мене відчувати себе дуже маленькою і непотрібною".

"Мураха, що проклинає Бога з вершини травинки", – процитував він по пам'яті, і слова зірвалися з язика, перш ніж він зміг їх зупинити. Він прикусив губу, кривлячись, коли з'явилася невелика крапля крові.

Вона вистрілила в нього здивованою посмішкою, яка перейшла в хихикання. "В основному". Вона на мить замовкла. "Що ти будеш робити? Тепер, коли Дрісколла більше немає? Я так розумію, ти торгував з ним?"

"Так. Але не дуже багато в останні кілька років. Мені не потрібен Дрісколл, щоб вижити." Він зробив паузу на хвилину. "Я буду сумувати за речами, які він мені дарував, але я виживав зимами... роками без нього. Я зможу зробити це знову, якщо доведеться".

Вона нічого не відповіла, а коли він кинув на неї швидкий погляд, то побачив, що її брови зблизилися, і вона знову кусає губи, так само, як робила перед тим, як почала ставити багато запитань поспіль.

"Що сталося з твоїми батьками?" – запитав він, намагаючись перевести її думки з нього на щось інше. "Як сталася аварія?"

Її груди здіймалися і опускалися, коли вона робила глибокий вдих. "Я теж була маленькою, як і ти, коли весь мій світ закінчився". Вона посміхнулася, але посмішка швидко зникла. "Принаймні, мені так здалося". Він знову відчув розуміння. Те, як вона сказала, що її *світ закінчився*; це саме те, що, як він думав, сталося з ним один раз, двічі. Цілому світові прийшов кінець.

Почалася війна.

"Ми поверталися з вечері в Міссулі. Я заснула". Вона похитала головою. "Я не знаю, що сталося. Це одна з найгірших частин цієї історії. Я пам'ятаю аварію, думаю, дуже туманно. Пам'ятаю, як падала. Пам'ятаю, що була мокрою і замерзала. Була зима. Але наступне, що я пам'ятаю, це як я прокинулася в лікарні. Я намагалася зібрати все це докупи, але це просто... туманні спалахи, які я не можу поєднати в єдине ціле".

Я не можу поєднати в єдине ціле... *єдине ціле. Розумієш? Я не можу... не можу пристосуватися? Давай разом. Так. Як пазл.* Ось що вона мала на увазі. *Контекст.* Він відклав це слово в довгий ящик. Нове серед багатьох нових за останні кілька днів. "Як тебе знайшли, але не машину?"

"Мене знайшли загублені туристи."

"Тут?" Він ніколи нікого не бачив. Йому здавалося, що він чув людей кілька разів. Але це означало для нього небезпеку, тому він ховався, поки не був упевнений, що він у безпеці.

Вони вбивають дітей.

Вона стрільнула в нього поглядом. "Так. Вони були в сніговому поході, шукали печери, про які їм розповідали друзі. Двоє хлопців з коледжу. Припускають, що вони могли заблукати, бо викурили багато марихуани. Мабуть, від них смерділо, але це нікого не дуже хвилювало, враховуючи обставини. Дивно, що вони взагалі привезли нас назад до міста".

Це було багато слів, яких він не знав. Він зрозумів, що розуміє лише половину мови. А може, й менше. У нього боліла голова.

"Так чи інакше, вони залишили заяву, але не знали, де вони мене знайшли, або будь-які інші деталі. Місцева влада сформувала пошукову групу, в основному на основі доріг, якими, ймовірно, їздив мій батько, але без жодних орієнтирів вони не знали, куди конкретно її спрямувати. Я довго лежала в лікарні, а коли прокинулася, то майже нічого не пам'ятала".

"Тобі пощастило", – це все, що він міг сказати на цей довгий ланцюжок слів.

Вона на хвилину примружилася, вдивляючись у далечінь. "Мабуть, так".

Лукас зупинився, як і Гарпер. Він покопався в сумці, дістав звідти шматок загорнутої риби і простягнув їй. "Голодна?"

Вона взяла його, хоча виглядала невпевненою. "Вмираю з голоду. Що це?"

"Копчена червонопика". Він їв копчену рибу тільки взимку, бо з'ясував, що так вона довше зберігається і її можна зберігати. Він більше любив свіжу, сиру рибу, але приніс копчену, бо думав, що Гарпер вона сподобається більше.

Вона якось дивно подивилася на нього, але розгорнула пакунок і відламала шматочок, поклала його до рота і почала жувати. Її очі розширилися, і вона пожувала ще трохи, обговорюючи їжу. "Дуже смачно".

Він посміхнувся, гордість переповнювала його груди. Йому подобалося дивитися, як вона їсть їжу, яку він зловив, почистив і закоптив. Йому подобалося задоволення в її очах і те, як олія з їжі зробила її губи блискучими. Він думав про те, як би облизати її губи, відчути смак жирної солі на її шкірі.

Він думав про полювання та риболовлю для неї, про те, як приносив їй їжу, як зігрівав її та забезпечував безпеку. Він думав про те, як вона чекає від нього цих речей. Йому подобалася картина, що вимальовувалася в його уяві, але вона бентежила його. Вона не могла там жити.

"Готова?" – запитав він, кидаючи решту загорнутої їжі в сумку і відвертаючись від неї. Вона щось сказала про черговий укус, і він почув її кроки позаду себе.

Коли вони рушили, він дістав рибу і швидко з'їв її, дивлячись на небо, яке змінилося з сірого на блакитне, як палюче сонце спалює ранкові хмари, як туман на верхівках дерев розсіюється. Навколо них чулися звуки капання, сніг перетворювався на воду, яка сьогодні вночі знову замерзне, утворюючи сріблясті водоспади всіх розмірів і форм, а також довгі, гострі бурульки.

"Форель", – сказала вона.

"Що?"

"Плямиста риба з червоною смужкою на горлі. Вони називаються форель".

"Форель", – сказав він, а потім повторив, щоб запам'ятати. Коли він подивився на неї, її очі були м'якими, як небо. "Дякую." Вона кивнула, а вираз її обличчя він не знав, як назвати.

Вони йшли ще деякий час, Гарпер відставала, оскільки земля ставала все більш нерівною.

"Це там", – сказав він, коли каньйон з'явився в полі зору.

Гарпер приєдналася до нього, дивлячись вниз, у засипаний снігом каньйон. "І як же нам туди спуститися?"

Лукас подивився на неї. "Поліжемо. Якщо ти хочеш туди спуститися, тобі доведеться йти за мною".

Вона замислилася лише на мить, а потім кивнула.

Лукас поставив свою сумку на землю і підійшов до місця, де з боку скелі росло дерево, корінням глибоко занурене в скелю. Він вхопився за нього і легко спустився вниз – так він робив багато разів, у кожному пору року. Він спустився вниз по похилій скелі, знаходячи місця, де могла б відпочити нога, і залишаючи місце для Гарпер, щоб вона могла слідувати за ним. Коли він нахилив голову, щоб побачити її, вона виглядала знервованою, але зупинилася лише на секунду, перш ніж піти за ним, роблячи те ж саме, що і він щойно зробив.

Він рухався повільно, набагато повільніше, ніж якби був сам, але... він подумав, що вона молодець. Як єнотик, що вперше йде за матір'ю на дерево. Повільно. Обережно. Але природно.

З кожним рухом її дихання прискорювалося, ніби вона не могла його вловити. Але вона жодного разу не задихалася під час прогулянки, і він замислився над цим, але не запитав. Її батьки були внизу, і він подумав, що це, мабуть, було причиною того, що вона не могла перевести подих.

Його ноги першими торкнулися землі, проломивши крижаний сніг і зустрівшись із замерзлою землею внизу. Там було холодніше – темніше, приховано від сонця, і її подих здіймав крихітні хмаринки, коли вона спускалася йому назустріч. Світ навколо них затих.

Їхні очі зустрілися, і Гарпер здалася іншою. ... наляканою, чи *важчою*, чи ... чимось іншим, її очі стрибали по всьому простору позаду нього. Він рушив туди, де, як він знав, був автомобіль. Він змахнув сніг, відкривши голі гілки, які вкривали синій колір машини листям протягом інших трьох сезонів.

Трохи синьої фарби було видно, світло падало на метал і виблискувало на ньому. Гарпер зняла одну з рукавичок і повільно простягнула руку, торкаючись її, ніби не вірячи, що вона справжня. Вона відсмикнула руку назад, і Лукас розчистив ще кілька гілок, а рукою зчищав сніг з потрісканої і брудної машини.

Скелети лежали так само, як і тоді, коли він вперше їх знайшов – один був повернутий до заднього сидіння, а інший нахилився вперед. У нього стислося серце. Ці люди належали їй.

Навколо все затихло, навіть птахи припинили своє ранкове щебетання. Але раптом Гарпер впала вперед, її ридання розтрощило повітря. Вона схопилася за нього, і Лукас зловив її. Він злякався, а потім заспокоївся, взявши її на руки і притиснувши до грудей, коли вона плакала, її сум відскакував від стін каньйону і зникав у лісі високо вгорі.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Гарпер потерла очі, які все ще набрякли і свербіли після того, як вона знайшла своїх батьків. Звісно, вона плакала перед сном, коли бачила їхні скелети, що заповнювали її свідомість і пронизували серце. Зараз вона відчувала себе неймовірно виснаженою. Двері відчинилися, і до кімнати увійшов агент Галлахер, який поставив перед нею паперовий стаканчик, сягнувши рукою до кишені і діставши звідти кілька пакетиків з вершками і цукром. Він поклав їх разом з мішалкою поруч з чашкою. "Я подумав, що тобі не завадить".

Гарпер обхопила руками гарячу чашку, відчуваючи насолоду від тепла, що змушувало її плечі розслабитися, принаймні, до нескінченності. "Спасибі. Я дуже це ціную."

На організацію вилучення пішло кілька днів, але автомобіль, який, як було підтверджено, належав батькам Гарпер, був витягнутий з дна каньйону за кілька годин до цього і перевезений до Міссули. Група слідчих намагатиметься з'ясувати, чи не вийшов автомобіль з ладу і чи не це стало причиною аварії.

Останки її батьків були передані судово-медичному експерту в Міссулі, хоча Гарпер не думала, що, судячи з того, що вона бачила, там було що досліджувати, окрім кісток. Вона здригнулася на згадку про те, що залишилося від двох людей, яких вона любила найбільше у світі.

Вона цінувала зусилля, яких було докладено, і турботу, з якою, як вона знала, будуть ставитися до останків її батьків. Звичайно, її батько був шанованим шерифом і членом громади, і вона знала, що все місто захоче провести його в останню путь належним чином.

Що ж до Гарпер, то вона все ще не знала, що відчуває. Вона очікувала, що відчує полегшення, і вона його відчула, але вона також очікувала відчуття завершеності, відчуття того, що вона може нарешті почати своє життя. Вона не відчувала ні того, ні іншого, але їх знайшли лише сорок вісім годин тому. Лише сорок вісім годин, як Лукас тримав її в тому тьмяному, холодному каньйоні. Лише сорок вісім годин відтоді, як вони подолали довгий, майже тихий шлях назад до Дрісколла, звідки вона зателефонувала агенту Галлахеру. Вона вирішила, що на це потрібен час. Тиждень... може, два, поки вона зможе нарешті залишити трагедію позаду і змиритися з тим, що вони ніколи не повернуться.

Я самотня в цьому світі.

Не те, щоб вона мріяла чи сподівалася, що вони повернуться. Вона не обманювала себе, вважаючи, що вони насправді не померли і не зникли. Просто... відсутність доказів їхньої смерті...того факту, що вона не просто *вигадала* нещасний випадок, холод, падіння, які забрали їх у неї...не давала їй змоги емоційно рухатися далі.

Слова, сказані Лукасу за кілька днів до цього, визнання того, що вона *застрягла*, стали для неї важливим одкровенням. Полювання на батьківські

останки не давало їй рухатися вперед. Всі ці роки воно тримало її в певному сенсі в пастці – емоційно нерухомою. Дивлячись в його очі, чесно відповідаючи на його проникливе запитання, вона раптом стала кришталеву чистою. Тепер вона *знайшла* свою сім'ю. Їй більше не потрібно було губитися в часі. Тепер... тепер вона могла зрозуміти, що хоче робити з рештою свого життя. Вона *хотіла* б, вона була впевнена в цьому. Просто... не в той день.

"Шкода, що ти не сказала мені перед тим, як піти до Лукаса. Я б пішов з тобою".

Вона повернулася до сьогоднішнього, згадуючи слова агента Галлахера, який сів навпроти неї.

"Мені шкода. Я думала подзвонити вам, але... Я думала, що я божевільна. Той кулон... я так давно його не бачила. Я думала, може, мені привиділося".

Агент Галлахер подивився на неї на мить. "Отже, Лукас в якийсь момент знайшов аварію твоїх батьків і взяв звідти намисто?"

Гарпер кивнула. "Він сказав, що знайшов його багато років тому".

"Він не казав, чому носив його?"

Гарпер знизала плечима. "Я не питала. Я подумала, що це було просто щось цікаве для нього. Я не знаю." Можливо, йому подобалося зображення сім'ї всередині нього. Щось, чого у нього не було. Вона подумала про те, як він тримав її, коли вона плакала, ніжно, але жорстко, ніби він не знав, як саме тримати іншу людину. Вона запитала себе, чи хтось коли-небудь обіймав його, і її серце стиснулося, коли вона подумала, що відповідь, напевно, ні. Або принаймні... не дуже довго.

"Машину знайшли приблизно в дев'яти милях від будинку Лукаса. І зовсім не біля шосе між Міссулою та Геленою Спрінгс. Чи можеш ти придумати причину, чому твої батьки могли звернути з шосе на ґрунтові дороги? Чому вони опинилися так далеко від шосе?"

Гарпер повільно похитала головою. "Ні. Мій батько сотні разів їздив з Міссули до Гелени Спрінгс. Він знав маршрут як свої п'ять пальців". Гарпер намагалася згадати що-небудь про ту поїздку додому, що-небудь, що могло б пролити світло на цю нову інформацію. Але, як завжди, коли справа доходила до аварії, не було нічого. Нічого, окрім відчуття падіння машини, а потім болісного приземлення на дно каньйону. А потім... темрява. "Тепер зрозуміло, чому пошукова група не знайшла машину", – пробурмотіла вона вголос. Вони шукали її кілька тижнів, перш ніж здалися. Не дивно, що її власні пошуки ніколи не давали результатів. Вона шукала за багато миль від місця, де насправді сталася аварія. Вона...

"Ти пам'ятаєш, як вилазила з того каньйону?"

Гарпер насупилася. "Ні... насправді." Можливо, короткі спалахи. *Її руки тягнуться, хапають. А потім ... нічого.* "І це найдивніше", – продовжила вона. "Переживши майже смертельну аварію в морозну погоду, я не маю жодного уявлення, як я вибралася з тієї ями. *Мабуть*, я вилізла, але..." Вона похитала головою, насупившись ще дужче. "Можливо, адреналін. . . Я не знаю. Я була в комі кілька тижнів після цього, і моя пам'ять така..." Вона помасажувала скроні, наче могла таким чином виправити свій мозок, допомогти йому відновити втрачені години.

"Можливо, краще тобі цього не робити", – м'яко сказав агент Галлахер. Він нахилив голову. "Чи можливо, що тебе викинули з машини, Гарпер? Перед тим, як вона перелетіла через край каньйону?"

"Так. Напевно. Звичайно, я була пристебнута ременем безпеки. Але він міг не спрацювати? Може, в Міссулі щось знайдуть." Вона похитала головою. "Я просто не можу згадати. Але я була вся в синцях, побита, зі зламаними кістками та внутрішніми ушкодженнями. Я завжди вважала, що мої травми були отримані в машині. Але, гадаю, якби мене викинуло з неї до того, як вона скотилася в каньйон, я могла б отримати ці травми тоді". *Можливо, мені вдалося б встати і піти ... дійти до того місця, де мене знайшли туристи.*

Агент Галлахер кивнув. "Я думаю, що це більш ймовірно." Тоді вона впала з машини, а не в неї. Це, мабуть, означало, що вона знала, що машина розіб'ється...або хтось із її батьків знав і попередив її... Вона знову помасажувала скроні. Вона ніколи не матиме відповідей на ці питання. Не було жодного способу дізнатися точну послідовність подій.

Її знайшли через кілька годин, блукаючи в снігу, мокру і на межі переохолодження. Слава Богу, що заблукалі мандрівники знайшли її і мали засоби, щоб висушити її і повернути до цивілізації досить швидко, щоб вона не замерзла до смерті. Через кілька тижнів вона прокинулася в новому світі, якого не впізнала, і відтоді намагалася в ньому орієнтуватися.

"Гарпер", – почав агент Галлахер, зупинившись і, здавалося, обмірковуючи свої слова, – "я знаю, як це, коли у тебе виривають килимок з–під ніг. Я не можу собі уявити, що це сталося, коли ти була дитиною, з обмеженими навичками виживання".

Вона подивилася на нього, вловила вигин його рота, те, як його погляд був сповнений співчуття. Розумінням. Він знав. Їй стало цікаво, що за килимок вирвали з–під його ніг. Їй було цікаво, чи *існують* навички подолання втрати цілого світу, незалежно від того, скільки тобі років – сім чи сімдесят. "Дякую", – сказала вона, і вона мала це на увазі.

"Можу я запитати, хто виховував тебе після того, як ти втратила батьків?"

"Мене віддали в прийомну сім'ю". Вона на мить опустила очі, колупаючись у нігтях. "Мій тато був трохи старший за маму, а бабуся і дідусь по батьковій лінії до моменту аварії жили в будинку для людей похилого віку. Відтоді вони померли. Моя мама була віддалена від своєї сім'ї, тому я ніколи їх не знала. Вони не прийшли за мною, коли вона померла". Гарпер зробила паузу. "У моєї мами був брат, але він не захотів або не зміг мене взяти. Тож..." Багато чого залежало від цього маленького слова з двох літер, але вона не хотіла згадувати про шість переїздів, про стрибки з однієї прийомної сім'ї в іншу, про самотність, страх, про те, як скрипіли двері ночами в першому будинку, про те, як вона прикидалася сплячою і молилася Богу, щоб він пішов геть. Як вона повністю замкнулася в собі і намагалася спілкуватися протягом декількох років. Ніхто не знайшов часу і не доклав зусиль, щоб пробитися крізь її стіни і налагодити з нею зв'язок. Як саме книги, а не люди, нарешті дозволили їй вийти за межі власного розуму, щоб пережити своє горе і вийти зі своєї шкаралупи. Ні, там було надто багато такого, в що вона не хотіла заглиблюватися, а тим паче обмірковувати. Особливо тоді.

"У місті не було нікого, хто міг би тебе прихистити?"

Гарпер похитала головою, і агент Галлахер зробив паузу на кілька ударів. "Це... прикро".

Вона торкнулася пальцями медальйона, що висів у неї на шиї, уявляючи картину всередині, щасливу сім'ю, яка колись була її родиною. "Так, все так і було". Вона похитала головою. Вона не могла залишатися в такому настрої. "До речі, дякую, що організували підзарядку мого акумулятора. Сподіваюся, те, що я збиралася запитати Лукаса про намисто, не завадило вашому розслідуванню".

"Ні, ні. Мое розслідування – це окрема справа. Це була гарна здогадка з твого боку, і я радий, що він зміг і захотів допомогти тобі". Він доброзичливо посміхнувся. "Яке у тебе склалося враження про Лукаса тепер, коли ти провела з ним більше часу?"

Гарпер зустрілася з ним поглядом, обдумуючи його запитання. Лукас. Заплутаний. Стриманий. Мовчазний. Стійкий. *Безпечний*. "Я ніколи не відчувала від нього загрози". Вона зробила паузу. "Насправді, він здається... ну, турботливим. Він був стурбований лисенятами, яких я практично переїхала". Вона подивилася на агента Галлахера, і збентеження через свою необережну поведінку знову охопило її. "Випадково. І... він ніколи не виглядав загрозливим. Я була готова, якби це було не так", – додала вона, бажаючи скорчити гримасу від того, як вона, напевно, виглядала для Лукаса, з'явившись на його порозі практично з рушницею в руках і вимагаючи відповідей. "Його мова... проста, я гадаю, але він, очевидно, розумний. Здається, його бентежать деякі терміни... у нього такий вираз обличчя... але він не зізнається, що не знає жодного слова. Ви можете буквально *бачити*, як він працює над цим. Це... Загалом, він насторожений, але іноді кумедний. Я маю на увазі, навмисно. І... чому ви так на мене дивитеся?"

Агент Галлахер посміхнулася. "Він тобі подобається".

Гарпер розсміявся. "Подобається? Ні. Тобто, звичайно. Він... цікавий". Вона відчула, як її щоки запалали, і хотіла піднести до них руки, але втрималася.

Посмішка агента Галлахера потьмяніла, і в його очах з'явився вираз занепокоєння. *По-батьківськи*. Від цього у Гарпер стислося в грудях. "Просто будь обережна. Ми ще нічого про нього не знаємо. І на даний момент він наш єдиний підозрюваний у цьому розслідуванні вбивства".

"Я буду. Я маю на увазі, що у мене все одно більше немає причин спілкуватися з ним."

"Це здається випадковістю, що тебе покликали допомогти у справі Дрісколла, і що людина, яку викликали, щоб відповісти на питання, в кінцевому підсумку змогла допомогти розгадати таємницю того, де була машина твоїх батьків всі ці роки".

"Я не думала, що правоохоронці зазвичай вірять у випадковість", – сказала вона, подарувавши агенту Галлахеру свою першу щирішу посмішку з тих пір, як вона ридала в тому каньйоні.

Агент Галлахер хихикнув. "Як правило, ми цього не робимо. Наша робота полягає в тому, щоб знайти пояснення, які виходять за рамки долі". Його посмішка стала ширшою. "Але в цьому випадку, схоже, що це просто везіння".

Везіння. Хіба Лукас не говорив щось подібне, коли вона розповіла йому про те, що її знайшли заблукалі туристи? Вона завжди вважала себе невдахою. Можливо, однією з найнещасливіших людей, яких вона знала. Але, можливо,

вона дивилася на це під неправильним кутом. Так, це була жахлива трагедія, що у неї забрали батьків, коли вона була такою молодою – трагедія, яка сформувала її життя незліченними негативними способами. Але... але вона також пережила неймовірні удари... так, везіння. І, можливо, вона могла б навчитися знаходити позитив у своєму житті і зараз, якби добре постаралася.

"Я знаю, що це були довгі, важкі кілька днів, але чи можу я поставити тобі коротке запитання про щось, пов'язане зі злочином у Ларкспурі?"

Гарпер потерла око, радіючи, що змогла на кілька хвилин відволіктися на щось інше. "Так, звичайно".

Агент Галлахер дістав зі свого блокнота фотографію і простягнув її. Це була купа книг на тумбочці, схожій на приліжковий столик. "На корінцях можна побачити назви. Це все книги для молоді. Що мене дивує, так це наклейки, які, очевидно, були відклеєні. У деяких місцях вони все ще липкі, наче це було зроблено недавно".

Гарпер піднесла фотографію ближче, її погляд перейшов на місця на корінцях, які виглядали так, ніби наклейки були зішкребені чийось нігтем.

"Я думаю, що вони можуть бути з букіністичної крамниці в місті, або чогось подібного, але в Гелені Спрінгс такого немає. Я думаю про бібліотеку, але бібліотека Гелені Спрінгс використовує білі наклейки для позначення місцезнаходження книг".

"Так", – погодилася Гарпер. "Так само, як і в бібліотеці Міссулі. Але бібліотека в Міссулі також використовує жовті наклейки на деяких своїх книгах", – сказала Гарпер. "Я був там нещодавно. Це може бути частина жовтої наклейки. На нижній частині вказано місцезнаходження книги, а на верхній – скільки днів її можна взяти". Гарпер повернула фотографію назад.

Агент Галлахер насупився. "Цікаво, навіщо комусь відклеювати наклейки з книг, які вона позичила".

Гарпер знизала плечима. "Можливо, вона не планувала повертати їх назад".

"Так. Можливо. Дякую, Гарпер, ти дуже допомогла. Я підвезу тебе додому", – сказав він, підводячись. "Ти, мабуть, дуже втомилася". Він повернувся, зустрівшись з нею очима, і в його погляді знову з'явилося те саме співчуття, яке вона бачила кілька хвилин тому. "Я сподіваюся, що можливість поховати батьків, мати місце, де ти зможеш їх відвідати, допоможе тобі заспокоїтися".

"Я теж на це сподіваюся", – тихо відповіла вона. "Я теж на це сподіваюся". Тому що вона завжди прагнула мати місце, де можна було б притулитися до свого горя і втрати. Місце, де можна попрощатися.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Джек не їв уже три дні. Його живіт болів, гриз себе, від голоду він відчував слабкість, сонливість. Але він не міг спати, якщо хотів жити. *Жити!* Пуп знову і знову виходив на вулицю протягом довгих годин, але навіть йому, природженому мисливцю, не щастило. Надворі стояла жахлива погода, тварини ховалися у своїх норах, засипаних снігом або заблокованих льодом. Багато з них загинули б там ще до кінця зими. Йому було цікаво, чи не загине і він.

Серце Джека, здавалося, сповільнилося, ніби готувалося зупинитися. *Стук, стук.* Може, так і станеться. І кому це було б цікаво? Нікому. Ніхто навіть не дізнається.

У нього було достатньо їжі, щоб протриматися чотири дні під час шторму, який все ще дув, але не більше. Вона закінчилася ще тиждень тому.

Джек намагався зловити рибу, але не міг пробити товсту кригу, навіть після того, як годинами бив по ній гострим камінням. Він чекав біля води, сподіваючись, що олень вийде попити, але холод став таким болючим, що Пуп почав скиглити – тихий звук болю, що Джек розумів навіть краще, ніж його вкритий хутром друг. У нього не було іншого вибору, окрім як повернутися всередину, голодним і з порожніми руками.

"Треба спробувати ще раз, Пуп", – сказав він, і тварина підняла голову, хвилину дивилася на Джека, а потім знову опустила голову, ніби кажучи: *Нізащо.*

"Ми мусимо", – заперечив Джек. "Чим довше ми тут сидимо, тим слабшими стаємо". Іноді Джек замислювався, чи не підло тримати Пупа всередині, чи не стануть його вовчі інстинкти слабшими, якщо він не буде змушений постійно їх використовувати. Передбачалося, що у Пупа буде зграя, сім'я вовків, які допомагатимуть один одному вижити. Натомість у Пупа був лише Джек, але Джек все одно потребував його, щоб допомогти зловити їжу, а найбільше... *найбільше* йому була потрібна його дружба. Пуп був його єдиним другом у цілому світі, і він знав, що не зможе пережити війну так довго без нього. Можливо, Як і хотів би здатися, але завдяки Пупу він би ніколи не здався. Пуп врятував йому життя тієї страшної, жахливої ночі, і багато разів з того часу, і тепер він повинен був захистити і нагодувати Пупа, або ж загинути, намагаючись це зробити.

Джек одягнув свій найтепліший одяг, шкури тварин, які він зшив разом, і кілька речей, які він виторгував у Дрісколла. Якби у нього було що обміняти на їжу, він би витримав дорогу до Дрісколла, але він не тільки не мав нічого, що міг би віддати, але й Дрісколл сказав йому, що це був єдиний предмет, який він не міг дістати. У місті не було багато їжі, і навіть Дрісколл мав проблеми з тим, щоб прогодувати себе. Якби війна тривала ще багато зим, а їжі ставало все менше і

менше, чи не почали б городяни полювати на звірів і збирати іншу їжу, яку міг би дати ліс, якби не війна?

Навіть зараз, коли він думав про війну і про людей, які, за словами Дрісколла, вбивають дітей, цей глибокий голос повторювався в його голові: *Виживання – твоя єдина мета.*

Дрібне тремтіння, яке не мало нічого спільного з буревієм, пробігло по тілу Джека, коли він вийшов на вулицю, мружачись від пекучого холоду, що обпікав шкіру.

Він стиснув кишенькового ножа в закутаних у хутро руках, готовий вбити будь-яку маленьку тваринку чи пташку, яку побачить. У лісі було тихо – навіть зимові птахи змерзли, щоб співати.

На вершині невеликого пагорба зупинився Джек, Пуп за кілька кроків позаду, і побачив щось схоже на оленя, що лежав посеред відкритої місцевості.

Очі Джека розширилися, і протягом хвилини він просто дивився на нього. Невже тварина замерзла на смерть там, де лежала? Але ні ... він бачив його кров, що вбиралася в сніг. Він рушив до неї. Невже інша тварина вбила його і залишила там недоїденим? Навіщо йому це робити, коли їжу так важко дістати?

Живіт Джека зболів від голоду, і він прискорив кроки. Йому було *байдуже*, чому тварина лежить там. Йому *було* важливо лише те, що вона там лежить, і що вона вгамує розпираючий біль, який кричав у його шлунку.

"Геть від моєї їжі", – почув він і присів навпочіпки, кружляючи на голос, піднявши кишеньковий ніж назустріч загрози. Пуп видав низьке гарчання, також пригнувшись, щоб напасти. Це був такий самий хлопчик, як і він, зі світлим волоссям на плечах, у бойовій стійці, з витягнутою лівою рукою і чимось блискучим у долоні. Якусь хвилину Джек шоковано мовчав, а потім його серце закалатало в грудях, застукотіло в голові. Вони дивилися один на одного, очі іншого хлопця були блискучими і ... божевільними, його обличчя перекосилося від ненависті. *Насильство.* Він підійшов до Джека, його ліва нога волочилася за ним. З нею було щось не так.

Джек швидко підняв руки, намагаючись дати хлопчикові зрозуміти, що він не є загрозою. Його живіт знову стиснувся від болю. "Ти вбив цього оленя?" – запитав він, його голос тремтів.

"Забирайся геть", – рывкнув хлопець, рухаючись вперед і замахнувшись на нього, як тепер зрозумів Джек, мисливським ножом.

Джек відскочив назад, ухилившись від леза. Пуп загарчав, просуваючись вперед. "Пуп, ні", – голосно промовив він, не знаючи, чи послухає він його чи ні. Йому треба було щось робити. І швидко. "Стоп. Зачекай, зачекай. Послухай мене, ми можемо поділитися. Ми обидва голодні, а тут вистачить на двох. Більш ніж достатньо." Він думав про те, щоб запропонувати свою хатину, ковдру, місце, де можна висохнути і зігрітися, але він не знав, хто цей хлопець...він міг бути на боці ворога...і не був упевнений, що пропонувати йому що-небудь взагалі безпечно. Він виглядав божевільним, і Джек не був упевнений, що його слова почули.

Але так чи інакше, він не збирався дозволити йому забрати все м'ясо, що лежало на землі між ними. Він міг померти, якщо це зробить. І Пуп теж може померти.

"Ми розділимо його", – повторив Джек ще раз, голосніше, намагаючись встановити зоровий контакт. Але очі хлопчика не відривалися від м'яса, і в його погляді був такий біль, що Джек відчув його аж до свого болючого живота. "Я допоможу тобі зняти шкуру і нарізати м'ясо. Це довга, важка робота. Я зроблю більшу частину", – запропонував він. "Ми можемо працювати разом". Він шукав правильні слова, слова, які змусили б хлопчика *почути* його, погодитися, але хлопчик виглядав байдужим до того, що він говорив. "Як тебе звати?" – запитав він, намагаючись підійти з іншого боку. "Я – Джек, я..."

Хлопчик знову дуже швидко рушив вперед, замахнувшись ножом, і Джек відкинувся назад, лезо ледь не зачепило його. Пуп стрибнув уперед, і хлопець випустив своє власне гарчання, розмахуючи ножом у повітрі, вперед, назад, вперед, назад, вперед. Один з його замахів зачепив Пупа за ногу, і той завив від болю, кров бризнула на білу землю, коли він, кульгаючи, відступив назад, все ще гарчачи, але не рухаючись до хлопця, що все ще розмахував лезом.

"Не підходь, Пуп!" крикнув Джек, тримаючи свій кишеньковий ніж у напрямку до хлопця, намагаючись ще раз відмовити його від того, що він робить. "Я знаю, що ти голодний. Я теж голодний. Я не намагаюся забрати твоє м'ясо. Я просто хочу його розділити. Ми можемо їсти вдвох. Ми можемо працювати разом..."

Хлопчик випустив кричущий бойовий клич і кинувся на Джека, і розпечений біль розрізав щоку Джека. Джек закричав, відскакуючи назад і підносячи руку до пекучого обличчя. Його рука, вкрита хутряною рукавичкою, відсмикнулася і потемніла від крові. Гнів і страх змішалися всередині Джека, коли він відмовився від ідеї говорити замість того, щоб битися. Цей хлопець не залишив йому іншого вибору, окрім як захищати власне життя. Наступний удар міг перетнути йому горло. Хлопець перед ним бився на смерть.

Вони кружляли один навколо одного, їхнє дихання виходило маленькими білими хмаринками повітря. Тепер вони були достатньо близько, щоб будь-який удар ножом міг стати смертельним. Щось гаряче пронизало Джека, його серце стукало, як грім у вухах. *Може, якщо я зможу вибити у нього ніж, я зможу...*

Інший хлопець атакував, його тіло вдарило Джека з гучним хрюканням, і вони обидва *впали* на землю, хрускіт снігового покриву ламався під ними. Кожен з них закричав, а потім вони покотилися, рохкаючи, в той час як Пуп гарчав і тьвкав на задньому плані, далеко, або так здавалося Джеку. Він чув лише калатання власного серця і різкі перебої в диханні, коли ці двоє боролися за те, щоб утриматися, боролися за те, щоб першими застосувати свою зброю.

Вони знову покотилися, і гарчання Пупа наблизилося, його запах різко вдарив у ніс Джека. "Не підходь!" – крикнув він Пупу, знову котячись, жонглюючи ножом, намагаючись з усіх сил вирвати ніж у іншого хлопця. Але його короткий заклик до Пупа дав хлопчикові перевагу, і він повернувся назад і замахнувся вниз, зловивши Джека за руку своїм лезом, перш ніж той встиг відкотитися вбік.

Джек зойкнув від пекучого болю і жаху, кинувшись вперед і встромивши ножа в хлопчика. Прямо в серце.

Все зупинилося. Хлопець застиг у своєму русі, його очі розширилися, а потім опустилися. Кров потекла з його рота, стікаючи по підборіддю і на розірване, занадто мале пальто, в яке він був одягнений.

Джек схопив хлопця. *Що я зробив? Він не може померти. Не від одного удару ножем. Ні!* Очі хлопчика зустрілися з його очима, божевільний туман в них розвіявся. Їхні погляди зійшлися, дихання змішалось, хоча дихання хлопця ставало дедалі слабшим, віддаляючись одне від одного. Серце Джека вискочило з грудей, коли...на мить...інший хлопець виглядав... щасливим. Він посміхнувся, перш ніж його тіло обм'якло, і вони обидва впали на сніг.

Джек схлипнув, виповзаючи з-під мертвого хлопчика, а тіло хлопчика впало на землю. Він звівся на ноги, тремтячи, стоячи над тілом, від шоку світ здавався надто яскравим, нереальним. Сон. Кошмар. Він убив людину. Він відчув щось тепле на щоках і зрозумів, що плаче. Він витер мокрі сльози, перш ніж сльози, змішані з кров'ю, встигли замерзнути.

Він дивився на хлопчика, його погляд ковзнув по розірваному одязі, по вивихнутій нозі, по почорнілій ступні, яка тепер була гола, бо черевик ручної роботи відірвався під час їхньої сутички. Джек на секунду заплющив очі, його серце стиснулося.

Я б поділився з тобою, – прошепотів він у глибині душі.

Він втупився в обличчя хлопця, яке вже не виглядало божевільним, смерть зробила його молодшим. І з потрясінням він упізнав його. Це був світловолосий хлопчик, який тієї ночі переліз з ним через урвище. Він теж жив тут увесь цей час.

І що б він не пережив, це звело його з розуму.

Ні! Хіба він не проходив повз нього в лісі раз чи два, ховаючись від звуку кроків, бо думав, що вони можуть належати ворогові? Ця думка була надто жахливою для Джека, щоб про неї думати.

Натомість він повернувся до Пупа, який лежав на снігу з великою плямою крові біля пораненої лапи. Його серце, яке сповільнилося, знову почало битися. Джек повинен був віднести його додому і вилікувати його рану, якщо це можливо. Він підняв гострий, вигнутий ніж хлопчика, заховав його за пояс штанів, а потім швидко пішов до Пупа, підняв велику тварину і закинув її на плече.

Джек повернувся до мертвого хлопчика, витираючи сльози, що знову котилися по його щоках, намагаючись придумати слова, які можна було б сказати над тілом хлопчика. Його бака молилася, але він не пам'ятав жодного слова з тих, що вона шепотіла, тримаючи в руках намистини.

Пуп тихенько застогнав, і Джек трохи поворушив його, намагаючись бути обережним, щоб не завдати йому болю. "Зоряне сяйво, зоряне сяйво", – нарешті промовив Джек, слова виходили швидко, знаючи, що це не молитва, але не маючи нічого іншого, щоб запропонувати. "Перша зірка, яку я бачу сьогодні ввечері. Я хочу, щоб я міг, я бажаю, щоб я мав це бажання, яке я бажаю сьогодні ввечері". А потім він заплющив очі і побажав, щоб хлопчик зараз бігав полем квітів під теплим небесним сонцем. Щоб він був зцілений, цілий і більше не був голодним.

Земля була надто замерзлою, щоб поховати хлопчика, тож він залишив його тіло там, де воно було. Хлопчик більше не потребував його, а ліс потребував. Інші голодні істоти будуть харчуватися ним і доживати до наступного дня.

Як Джек.

Хоча він відчував, що частина його самого померла разом з хлопчиком, який залишився лежати мертвим на снігу.

Перекинувши Пупа через одне плече, він схопив оленя за ногу і потягнув його за собою, розпочавши шлях додому. Злість і безнадія пронизували його зсередини. Злість наростала, поки він йшов крізь холод. Він підняв обличчя і закричав у кам'яне небо, сльози знову засліпили його. Це все вони винні! Люди, які забрали його та іншого хлопчика. Люди, які намагалися вбити дітей. Люди, які перетворили маленького хлопчика на божевільну тварину, бажаючи йому смерті.

Люди, які зробили мене вбивцею.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Гарпер сиділа на ліжку, підібгавши під себе ноги, і невидючим поглядом дивилася на білу стіну навпроти. Чай, який вона заварила, охолов, і вона поставила чашку на тумбочку біля ліжка, зітхнувши. Вона навіть не любила чай. Але він завжди здавався їй чимось, що має супроводжувати моменти самоаналізу та глибокого спокою.

Шкода, що з першим у неї не дуже добре виходило, а з другим – зовсім не виходило.

Вона взяла пульт, клацнула по телевізору і ввімкнула програму новин. Синоптик вказав на екран, і його голос пролунав. Більше снігу. Більше холоду. Шокуюче.

Вона подумала про Лукаса десь там, у глушині, де сніг засипав вікна його маленької хатинки, а він сидів у ній на самоті. Він був самотній? Він мав бути самотнім, чи не так? Він був людиною, у якої абсолютно нікого не було в житті. Гарпер теж була самотньою, вона могла це визнати. Але принаймні у неї були друзі, суспільство, книги, мобільний телефон, телевізор, щоб розвіяти тишу, коли вона потребувала ілюзії компанії.

Чи тому він взяв журнал? Щоб було чим *зайнятися* самотніми ночами посеред лісу? Вона затремтіла, незважаючи на те, що їй було тепло і затишно, загорнувшись у ковдру на ліжку. Одна лише думка про глибоку ізоляцію, яку він мусить відчувати, жахала її.

Тому що вона розуміла його.

Не на такому рівні, як він...як вона могла? Але вона не могла пригадати часу, коли б вона не страждала від самотності, від відчуття, що вона пливе за течією, завжди відчайдушно намагаючись вхопитися за щось...будь-що...що могло б її втримати. Завжди безуспішно намагаючись повернути те, що було вирване у неї так раптово і незрозуміло. *Комфорт. Дім. Кохання.* Тепер... вона знайшла машину, зможе поховати своїх батьків, але все одно відчувала себе такою ж порожньою, як і раніше. Такою ж загубленою, як і раніше. Такою ж самотньою. Тому що те, що вона насправді намагалася повернути, не було знайдено в тих місцях, де вона шукала.

Чи відчував він таку ж самотність? Його теж покинули. Залишений напризволяще у спосіб, який вона, мабуть, навіть не могла собі уявити.

І забудьте про самотність...хоча це саме по собі здавалося катастрофічним...як він збирається виживати, не маючи можливості полювати, оскільки його лук і стріли були забрані шерифом? Вона згадала про мисливський ніж, який був пристебнутий до його стегна, той самий, який, за його словами, він збирався використати, щоб добути *вечерю*. Тоді вона була ошелешена, і навіть зараз вона була збентежена. Що він збирався робити? Накинутися на тварину, перерізати їй горло, здерти шкіру, видалити кістки і... Вона щільніше закуталася

в ковдру, усвідомлюючи, що кривиться, і дозволила м'язам розслабитися. Вона була не новачок у мисливстві, але ніхто з її знайомих не хотів брати участь у вбивстві зблизька, на якому наполягав би мисливський ніж.

Якщо подумати, що він збирався робити тепер, коли у нього не було хорошої мисливської зброї і не було ніякого контакту із зовнішнім світом після того, як був убитий Айзек Дрісколл? Він сказав їй, що вижив до Дрісколла і виживе тепер. І це може бути правдою. Але що, як йому щось *знадобиться*? Що, як він був поранений чи захворів? Можливо, він і був ізольований раніше, але тепер... тепер він був повністю відрізаний.

Що мені робити?

Хм... Напевно, можна проклинати Бога. Зазвичай це мій найкращий вихід. Зроби це дуже голосно і з великим обуренням.

Це працює?

Не завжди. Все, що це робить, це змушує мене почуватися дуже маленькою і непотрібною.

Мурахою, що проклинає Бога з вершини травинки.

Чому ці слова звучали так *знайомо*? І чому вони здавалися... більш витонченими, ніж вона очікувала від чоловіка, який мало говорив і не мав доступу до книг?

І все ж, він когось цитував. Або ... щось. *Ось* чому. Книгу або вірш. Вона була в цьому впевнена. Вона звідкись *знала* ці слова. І відразу після того, як він сказав їх, він виглядав так, ніби хотів би цього не робити. Він швидко змінив тему.

Гарпер стояла, відкинувши ковдру на ліжку. Вона схопила свій ноутбук і сіла назад, увійшла в систему, відкрила інтернет-браузер і почала вводити слова в пошуковий рядок. "Я так і знала", – пробурмотіла вона, її серце калатало. Це була одна з найбільш незрозумілих цитат з "*Графа Монте-Крісто*".

Її печерна людина цитувала Олександра Дюма.

Її печерна людина? Не зовсім. Але...

Печерна людина цитувала Олександра Дюма.

Вона втупилася в комп'ютер на мить, перш ніж заплющити очі. Перед очима промайнув невиразний образ її матері. Гарпер сиділа на лавці з батьком, а мати йшла до них, усміхаючись. Батько сказав щось, що розсмішило матір, і вона поклала бірюзовий рюкзак поруч з тим місцем, де вони сиділи, і поцілувала його, перш ніж взяти Гарпер на руки і запитати, що вони принесли на обід.

Той бірюзовий рюкзак. Вона носила в ньому свої шкільні конспекти. Батько зі сміхом казав їй, що в ньому вона виглядає як одна зі старшокласниць, а не як вчителька. Вчителька англійської мови, яка завжди включала її улюблений роман як обов'язковий для читання в класі: "*Граф Монте-Крісто*".

Віддалений дзвінок прорвав її заціпеніння, і вона випросталася, повернувши голову в бік звуку. Її мобільний телефон. Вона підвелася, почувуючись дещо невірноваженою, і поспішила до сумочки, де залишила її біля дверей. Коли вона відповіла, їй трохи перехопило подих.

"Гарпер, привіт. Це Марк Галлахер".

"О, привіт", – сказала вона, повертаючись до свого ліжка і сідаючи. "Як справи?"

"У мене все добре. Слухай, я сподіваюся, що ти можеш допомогти мені ще з дечим". Вона почула шум на задньому плані, схожий на шелест паперу, і телефон піднесли до вуха агента Галлахер.

"Так, звичайно. Ви що–небудь дізналися про ці книги і бібліотеку в Міссулі?"

"Я, власне, збираюся туди незабаром. Я переглядав записи в щоденнику Дрісколла, і деякі з них не мають для мене особливого сенсу".

"Чому?"

"Ну, наприклад, цей: *Сьогодні вранці я помітив білохвостого оленя, який їв сиру рибу біля річки. Здається, він є природженим виживальником, бо їсть те, що необхідно для життя, незважаючи на те, чи воно йому не подобається, чи ні*".

Гарпер насупилася. "Олень їсть рибу?"

"Це те, що мене бентежить. Я провів простий пошук в Google і не знайшов нічого, що говорило б про те, що олені їдять рибу".

"Ні, вони трав'їдні", – сказала вона, так само розгублено, як і агент Галлахер.

"А як щодо екстремальних випадків, таких як... голод або дуже довга зима, щось подібне?"

Гарпер на мить закусила губу. "Тварина з'їсть що завгодно, якщо вона голодна, але як олень може зловити рибу?"

"Може, вона вже була мертва, лежала на березі річки?"

"Мабуть, так."

"Отже, якби олень був голодний і знайшов мертву рибу на березі річки, він міг би її з'їсти".

"Тварини роблять те, що повинні робити, щоб вижити. Так. Але загалом, ні, олені не їдять рибу".

"Гаразд, я хотів перепитати у тебе. Я все ще намагаюся розібратися в цій справі, але це... дивно. Виглядає так, ніби Дрісколл спостерігав за одним конкретним опосумом, одним конкретним оленем і одним конкретним вовком".

"Навіщо йому це робити? І як він міг знати, що це той самий?"

"Гадки не маю. Якщо щось дізнаєшся, даси мені знати?"

"Звичайно."

"Дякую, Гарпер."

"Будь ласка." Вона зробила паузу на мить. "Є якісь новини?" – запитала вона, знаючи, що їй не потрібно уточнювати, про що вона питає.

"Поки що ні. Вони трохи застрягли, але я сподіваюся на щось до завтрашнього ранку. Тоді вони зможуть забрати тіла, і ти зможеш домовитися про похорон".

Гарпер на мить замовкла, переварюючи ці слова. Це було те, на що вона так довго сподівалася – можливість поховати своїх батьків, але реальність, що насувалася, викликала у неї клубок у горлі. Їй потрібно було почати думати про поховання чи кремацію, а також про те, як вона буде платити за те, що вибере. Їй потрібно було почати дзвонити і домовлятися, але все, чого вона хотіла, – це залишитися похованою під ковдрою на своєму ліжку, попиваючи чай, який вона не любила.

"Гарпер? Ти тут?"

"Так, вибачте. Я хотіла запитати, чи не знайшли ви щось у машині або в багажнику? Зокрема, бірюзовий рюкзак? Він належав моїй матері, і вона завжди кидала його в багажник після занять". Того вечора вони поїхали на маминому позашляховику, бо на дорогах була ожеледиця, а в маминій машині були новенькі шини. Гарпер пам'ятає, що їй подобалося їздити в машині шерифа, яку возив її батько, і вона скаржилася, що того вечора вони не поїхали на ній. Це була остання поїздка з батьками, і того вечора вона скиглила й дулася через усе на світі. Вона пам'ятала *це*. На превеликий жаль і сором.

"Ні. У багажнику не було нічого, крім розірваної ковдри".

Гарпер насупилася. Цілком можливо, що її мати залишила рюкзак десь в іншому місці, але ця клята цитата не давала їй спокою.

"Гаразд, дякую". Вона зробила паузу на мить. "Агенте Галлахер, можу я запитати, чи є якісь новини з експертизи лука та стріл, які вилучили у Лукаса? Якщо ви не можете мені сказати, я зрозумію..."

"Сліди крові були знайдені на всіх стрілах, які належать йому, але це все кров тварин. Зовсім не людської. І жодної його ДНК немає на жодній стрілі, використаній у вбивствах".

Гарпер повільно зітхнула. Вона відчувала себе трохи дивно через раптовий приплив полегшення, але не могла цього заперечувати. Щось всередині неї вболівало за нього. Мало того, вона не могла бачити в ньому вбивцю. Заради Бога, він практично відштовхнув її з дороги, щоб надати допомогу лігву лисенят. Вона жодного разу не відчула страху, і він не скористався нею, хоча вона так міцно спала під його дахом, що ледве пам'ятала своє ім'я, коли прокинулася. О, а ще ж була слина... *Боже, будь ласка, не дай йому побачити ту слину*.

"На місці злочину в готелі також не виявлено ДНК Лукаса. Кілька відбитків у Дрісколла належать йому, але це було очікувано, оскільки він жив там протягом багатьох років. У спальні, де сталося вбивство, не було знайдено жодного".

Гарпер знову повільно зітхнула. "Отже, він більше не представляє інтересу?"

"Я б так не сказав. Але ... у нас немає нічого, що могло б пов'язати його з обома злочинами на даний момент".

"Ви дізналися що-небудь про його минуле?"

"Ні, але, чесно кажучи, у мене немає нічого, з чого можна було б почати. Лукас, схоже, не *хоче* нічого дізнаватися про своє минуле, а розкриття вбивств має бути моїм першочерговим завданням. Я покопаю більше, як тільки у мене буде можливість, але поки що з'ясувати минуле Дрісколла – на першому місці".

Гарпер стояла так, як він відповів на її запитання, а тепер походжала перед ліжком. "Річ у тім", – сказала вона, повертаючись і крокуючи в інший бік, – "що Лукас робить сам по собі тепер, коли Дрісколл мертвий, і він не має ніякого доступу до зовнішнього світу".

"Це не зовсім правда. У нього є ноги. Він міг би піти до міста, якби захотів. Чорт забирай, він міг би рухатися, якби захотів. Насправді, якби Дрісколл не мав заповіту, який би залишив цей будинок Лукасу, то він міг би бути змушений це зробити".

"Йти пішки до міста? По снігу та льоду?" запитала Гарпер, і в її тоні просочилася ледь помітна нотка обурення.

"У мене таке відчуття, що Лукас звик до снігу і льоду".

Вона не могла з цим не погодитися. "Гаразд, але у нього ніяк не може бути грошей. Він торгував з Дрісколлом рибою та шкурами тварин. Що, як я принаймні віднесу йому трохи провізії, поки він не отримає назад свій лук і стріли, і ... і ... все стане зрозуміліше щодо його життєвої ситуації?"

"Гарпер... послухай, я не твій батько", – в його голосі пролунали дивні нотки і невелика пауза, перш ніж він прочистив горло і продовжив, – "але ти не знаєш Лукаса. І йти до нього додому наодинці не здається наймудрішим вибором для самотньої жінки. Я розумію, чому ти зробила це одного разу, але, можливо, варто уникати повторення".

Гарпер перестала ходити, сівши назад на ліжко. "Гаразд."

"Чому я відчуваю, що твоє "гаразд" означає зовсім не те, що я думаю?"

Всупереч собі, Гарпер розсміялася. "Я вдячна, що ви тримаєте мене в курсі справи. Не підкажете, коли вам варто шукати ті маркери на карті?"

"Чим швидше, тим краще, але прогноз погоди не виглядає багатообіцяючим. Кажуть, що насувається шторм".

"Просто дайте мені знати, добре?"

"Добре. І Гарпер, будь ласка, візьми мої слова до уваги."

"Візьму. Обіцяю."

Вони попрощалися, і Гарпер поклала слухавку, кинувши телефон поруч з собою на ліжко. *Кажуть, насувається шторм.*

Вона взяла слова агента Галлахера до уваги. Вона поважала його. Він їй *подобався*. Вона цінувала, що він поділився з нею інформацією, яку не повинен був, і що він дбав про те, щоб допомогти їй в її ситуації – ситуації, яка навіть не була частиною причини його перебування в Гелені Спрінгс. Очевидно, він дбав про її безпеку, і після цілого життя без батька його турбота була бальзамом на душу. Але... але... він не провів з Лукасом ні дня, ні ночі. У нього не було часу, щоб розвинути в собі відчуття його ... доброти.

Вона хотіла б подзвонити Лукасу і подякувати йому за те, що він зробив для неї...не тільки привів її до батьківської машини, але й допоміг їй знайти завершення, якого вона шукала з тієї сніжної ночі, коли була ще дитиною. Вона хотіла б подзвонити йому і запитати, чи не потрібно йому чогось тепер, коли він залишився зовсім один – підвезти до міста, дати їжі чи води... сірників... Вона хотіла б якось віддячити за послугу, яку він зробив для неї, але не могла попросити його про це, не поїхавши до нього особисто.

Гарпер подивилася за вікно на темніючі хмари. *Я розумію, чому ти зробила це одного разу, але, можливо, варто уникати повторення.* Вона розуміла логіку Марка, але їй потрібно було відповісти на поклик серця. Якщо вона збиралася зібрати деякі речі і поїхати до Лукаса, у неї не було багато часу, щоб стояти і роздумувати.

Вона завагалася лише на мить, перш ніж схопити куртку, шапку, рукавички, взути черевики і попрямувати до дверей.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Ранкове сонце торкнулося оголених плечей Джека. Тепле. М'яке. Гарне. Невидима рука розкидала блискітки по всій поверхні річки. Джек засміявся, коли Пуп хлюпався у воді, висолопивши язика, і здавалося, що він посміхається. Він підійшов до Джека, його кульгавість зменшилася. Після поранення йому стало краще, але минула ціла зима, а кульгавість все ще залишалася. Пуп ніколи не стане таким мисливцем, яким був раніше. Тепер за нього відповідав Джек. Це було добре. Пуп деякий час піклувався про нього, але тепер настала черга Джека, і він був готовий до роботи. "Я не підведу тебе, хлопче", – сказав він Пупу, так само, як і собі. Сказати це вголос, сказати так, щоб почула ще одна пара вух, здавалося найважливішою обіцянкою з усіх, яку він ніколи не порушить.

Пуп був його найкращим другом. А найкращі друзі дотримуються обіцянок одне одному. Ось і все.

Пуп замуркотів, і Джек посміхнувся, знаючи, що Пуп зрозумів його і знає, що він не один, навіть якщо у нього немає *справжньої* зграї. "Я твоя зграя, а ти моя", – сказав Джек, зачерпнувши жменю води і кинувши її в Пупа. Пуп струсив воду, кидаючи краплі назад, а Джек засміявся, відвернувши голову.

Був гарний день. Сонце пригрівало. Весна пробуджувала землю. Він мав достатньо їжі, а незабаром ліс дасть йому ще більше. І у нього був друг, якого він любив. Можливо, десь зовсім поруч і йшли бойові дії, але тут, у цей момент, він був у безпеці.

Він дивився туди, де гори ставали небом, і його пробирало тремтіння. Зима завжди чекала. Зараз вона може здаватися далекою, але вона повернеться раніше, ніж він буде готовий. Вона повернеться, щоб вкрасти його надію – на виживання, на порятунок, на сім'ю чи людей, які будуть його любити.

Можливо, його вже ніхто ніколи не зможе полюбити. Не після того, що він зробив.

Стрімкий шум води вивів його з похмурих думок, і він з усіх сил намагався позбутися відчуття... самотності. Його сумні почуття всередині були різними, хоча він не мав назв для всіх них. Але слово, яке, здавалося, підходило до кожного з них, було *самотність*.

Він нахилився і приніс жменю води до грудей, рукою вмився під пахвами, а потім уздовж плечей. Було приємно бути чистим, приємно відчувати, як холодні краплі ковзають по шкірі, нагадуючи йому, що він живий. Не так, як хлопчик, якого він убив і залишив лежати на снігу.

Думки про того хлопця досі викликали темну діру в його шлунку, яка, здавалося, завжди буде порожньою. Порожнечею. Іноді, коли він думав про цього хлопчика, він згадував картину, яку бачив у будинку Айзека Дрісколла, де чоловіки билися в кривавій битві зі списами та стрілами. Йому стало цікаво, чи

відкриваються ями всередині них щоразу, коли вони забирають життя, і він подумав, що якщо так, то ці люди, мабуть, відчувають себе як ходяча темрява.

З першою відлигою Джек повернувся за кістками білявого хлопчика, плануючи поховати їх на схилі пагорба, де росло старе похилене дерево з сотнями мільйонів польових квітів навколо, які здалеку виглядали так, ніби веселка торкнулася землі. Біля підніжжя пагорба було озеро, де пари білих лебедів – подружжя на все життя – плавали навіть взимку, коли вода була крижаною і здебільшого замерзала. Він подумав про це і вирішив, що якщо хтось збирається його поховати, то він сподівається, що вони виберуть саме це місце. Але кістки білявого хлопчика зникли, їх забрали тварини і розкидали по пустелі.

Іноді він снівся йому, його голова без тіла промовляла до нього з землі, просячи Джека віддати решту його тіла. Він прокидався від крику, а поруч скиглив Пуп.

Джек підняв палицю і кинув її Пупу, який хлюпнувся у воду, взяв шматок дерева до рота і приніс його назад Джеку. Він повторив це ще кілька разів, поки Джек продовжував мити тіло, зацікавлено розглядаючи всі місця, де проростало волосся, колюче, як трава наприкінці літа. Його шкіра була шорстка і вкрита шрамами, і він відчував, як вирости його м'язи, коли проводив долонями по оголеній шкірі. З минулої зими він так виріс, що його штани стали занадто короткими, а футболка розірвалася на плечах. Треба буде подивитися, скільки Дрісколл дасть за кілька нових речей, хоча наближалось літо, і новий одяг може зачекати. Він розірвав замалі штани на шорти і деякий час ходив без футболки. Він ніколи не сподівався побачити Дрісколла, тому жив з тим, що мав, і робив власноруч усе, що міг.

Скільки мені зараз років? Час був каламутною, хвилястою лінією, яку він не міг втримати. Він не знав, чи це понеділок, чи неділя, чи лютий, чи березень. Лише зима виділялася для нього – ті темні, жахливо холодні дні, коли навіть сонце йшло рано. І хоча тепер у нього був притулок і тепло, коли Дрісколл давав йому сірники, йому все одно доводилося виходити на вулицю, щоб знайти їжу, і вони з Пупом залишалися наодинці, коли вітер кричав і вив, дах трясся, і здавалося, що настав кінець світу.

Шістнадцять, подумав він, рахуючи в думках. *Здається, мені шістнадцять.* Він прожив на самоті десять зим.

Джек почав пробиратися до берега, свистячи Пупа, який все ще не повернувся з палицею, яку Джек нещодавно закинув у дерево. Клятий вовк, мабуть, побачив білку і пішов за нею. Що ж, добре, що в нього залишилося ще кілька звірів, на яких він ще не настільки кульгавий, щоб полювати.

Джек витерся рушником, струшуючи волоссям, що спадало до плечей, як це робив Пуп, і краплі води розліталися довкола нього. Потилицю залоскотало, і він підняв голову, вдивляючись у ліс. Він відчував, що за ним спостерігають. Іноді він відчував це, як сьогодні. Крихітні волосинки на потилиці ставали дибки, і він був *упевнений*, що хтось дивиться на нього крізь дерева.

Він знову свиснув, і це відчуття, що за ним спостерігають, не покидало його. Джек навчився довіряти своїм інстинктам, покладатися на них у виживанні, тому не відмахувався від цього відчуття. Йому було цікаво, чи не заслали вороги шпигунів до лісу, щоб побачити, хто там живе, і дізнатися, чому. Чи, може, хтось

інший, як той білявий хлопчик, живе поруч і спостерігає за Джеком, щоб дізнатися, чи він хороший, чи поганий.

Джек натягнув джинси, провівши рукою по кишені, щоб намацати там твердий горбик кишенькового ножа, а потім схопив ніж, що належав білявому хлопчикові, і прив'язав його до пояса старим шматком тканини від одягу, який став йому завеликий. Він закинув мокру футболку через плече і попрямував до лісу на пошуки Пупа.

Як тільки він увійшов у ліс, стало прохолодніше, крізь щілини у верхівках старих велетнів лісу пробивалися промінчики світла. Він іноді розмовляв з ними, коли Пуп виходив на полювання, або ж коли Джек залишав його спати біля вогнища. Іноді йому було так *самотньо*...він так потребував іншої людини...що уявляв, ніби дерева – це мудрі діди, які мають відповіді на мільйони його запитань, і якщо він просто уважно прислухається, вони прошепочуть йому те, що знають. Так само, як вони шепотіли одне одному глибоко під землею.

Так само, тільки інакше, як шепотіли всередині нього.

Можливо, йому не варто сподіватися, що дерева поділяться своїм шепотом. Можливо, якби вони це зробили, він би зрозумів, що почав божеволіти.

Може, ліс остаточно з'їхав з глузду всіх, хто там жив, бо Дрісколл теж був несповна розуму.

"Пуп", – покликав він, відсуваючи гілку вбік. *Де він?*

Джек завмер, почувши, як йому здалося, скиглення, повернувся на звук і швидше рушив крізь чагарники, що тільки-но проростали блідо-зеленим листям. Саме тоді він побачив його, що лежав на лісовій галявині в калюжі крові, що розтікалася.

"Пуп!" – закричав він, підбігши до нього і впавши на коліна біля нього. З шиї Пупа стирчала довга дерев'яна стріла, а з рани текла кров. Серце Джека калатало від страху і болю. "Все гаразд, хлопче. Все гаразд", – він задихався, витягаючи стрілу, і Пуп видав жажливий, пронизливий крик, а з рани полилася ще більше крові. Джек схлипнув, не знаючи, що робити. Він обхопив стрілу руками, з усіх сил намагаючись зупинити кров. Він зустрівся з напівзакритим поглядом Пупа, і вовк витримав зоровий контакт на кілька миттєвостей, його язик висунувся, щоб лизнути зап'ястя Джека, кров сочилася між пальцями Джека.

Джек знову схлипнув, коли тіло Пупа завмерло, а кров повільно перетворилася на цівку. Сльози текли по щоках Джека, коли він витягнув руки зі стріли і підняв велике тіло Пупа, гойдаючи велетенську тварину на руках. *Друже мій. Друже мій. Друже мій.* Він плакав, його ридання змішувалися з вітром, коли він пронизував гілки дерев, які стояли на них, спостерігаючи, перешіптуючись між собою, але не більше того.

"Я думав, що він дикий. Я не знав."

Джек крутнув головою, Дрісколл стояв поруч, з луком у руці та стрілами, прикріпленими до пояса. Погляд Джека повільно перемістився з обличчя Дрісколла на зброю, яку він тримав у руках, і назад. Цей чоловік убив Пупа. Лють, гарячіша за сонце, пройшла крізь Джека, і він повільно опустив тіло Пупа на землю, ставши на повний зріст, відчуваючи теплу кров Пупа на своїх голих грудях. Він опустив голову і загарчав низьким горлом.

Дрісколл широко розплющив очі, дивлячись на нього, і хоча він виглядав наляканим, в його очах сяяло щось інше. Той самий погляд, який сяяв в очах

Баки, коли він робив щось хороше. Це дивне хвилювання, яке було на його обличчі, коли він показував Джеку фотографію у своїй спальні.

"Я вб'ю тебе", – прогарчав Джек. На повному серйозі. Він збирався перегризи йому горло.

Дрісколл кивнув, відступаючи, коли той підняв руку. Джек пішов вперед, сум і злість змушували його відчувати запаморочення, наче ліс почав кружляти навколо нього. Ні, він не перегризе йому горло. Він збирався вихопити у Дрісколла лук зі стрілами, перш ніж той встигне підняти його, і всадити одну з тих стріл йому в шию. У його серце. Задні зуби Джека заскреготіли один об одного.

"Я розумію, що ти відчуваєш, але послухай. Послухай", – сказав Дрісколл, його голос тремтів. "Я можу дістати тобі такий, якщо хочеш". Він підняв лук і кивнув на стріли збоку.

Дрісколл знову підняв руку. "Якщо ти заподієш мені шкоду, вони прийдуть шукати. Мій друг у місті зрозуміє, що щось не так, якщо я не з'явлюся за припасами. І вони приїдуть сюди і знайдуть тебе. Ти цього хочеш?"

Вони вбивають дітей.

Тільки, Джек вже не був дитиною.

Але й чоловіком ще не був.

Він зупинився, старий жах плавав у його жилах, змішуючись із жахливим вихровим смутком від того, що Пуп помер за його спиною. Він раптом відчув таку втому, що захотів впасти на коліна. У нього все боліло всередині. "Я можу дістати тобі одне з них", – повторив Дрісколл. "Свиняче м'ясо в місті коштує багато грошей. Якщо ти зможеш вбити одну, я принесу тобі власний лук і стріли". Коли Джек замовк, Дрісколл додав: "І ще одну коробку сірників додаю".

Джек озирнувся на тіло Пупа, і його серце стиснулося від втрати. Який сенс вбивати Дрісколла зараз? Це не повернуло б Пупа... а лук і стріли допомогли б йому вижити, особливо тепер, коли Пупа не стало. Біль всередині розбухнув. Він повісив голову. *Свиня*. Одна з тих диких свиней з гострими як бритва іклами. Він уникав тих свиней, наче вони були дітьми диявола. Навіть Пуп...

"Я зроблю це", – сказав він, відвертаючись від Дрісколла, щоб забрати тіло Пупа. Він поховає його біля річки, де колись поховав маленькі тільця братів і сестер Пупа, тих улюблених створінь, які колись врятували йому життя. Він прощався з цуцням і думав про те, як він буде щодня ходити ще більш самотнім, ніж він уже відчував. Пуп врятував йому *не* лише життя, він дав йому причину жити.

Коли Дрісколла вже не було видно, Джек опустився на коліна біля Пупа, покрутив пальцями шерсть друга, підняв голову і завив у порожнє небо, виливаючи свій сум.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Крихітні кристалики льоду. Блискучі. Виблискують на склі в останньому світлі дня, що минає. Лукас підкинув у вогонь ще одне поліно, хвилину тримав руки перед ним, дякуючи за диво тепла. Іноді полум'я все ще здавалося йому... святим, як вперше після того, як він пережив стільки нещасних зимових днів і ночей, в яких не було нічого, окрім холоду. Льоду. Страждання. Самотність.

Гуркіт змусив його зупинитися, нахиливши голову, прислухаючись. Транспортний засіб? Шок і страх прокотилися крізь нього. Він швидко підійшов до переднього вікна, його очі розширилися, коли він побачив ту саму велику вантажівку, за кермом якої була Гарпер, що повільно...обережно...рухалася через ліс до його будинку.

Він побачив, як вона зупинилася, а за хвилину Гарпер зійшла з неї, з важкою на вигляд сумкою через плече, підійшла до місця, де було лисяче лігво, і втупилася в нього поглядом. Коли вона повернулася до його будинку, на її обличчі з'явилася усмішка.

Він швидко відступив назад, примушуючи своє тіло бути нерухомим, коли почув, як вона піднімається по його сходах. Він не повинен відповідати. *Чому вона тут? Чого вона хоче?* Вона постукала в його двері, а він не рухався, намагаючись не відповідати, але врешті–решт інша частина його перемогла. Частина, яка ожила при вигляді її обличчя, побачивши, що вона повернулася. Частина, яка знала, що вона *його*, навіть якщо він прожив життя, яке не змогло зробити це правдою.

Коли він відчинив двері, вона посміхнулася йому, переступаючи з ноги на ногу.

Він чекав, що вона скаже йому, чому вона там, не знаючи, що сказати. *Агов? Привіт? Що ти тут робиш? Що ти хочеш?* Він подумав, що ці питання можуть прозвучати так, ніби він не хоче, щоб вона була тут, і, можливо, він не хотів...*не повинен був...*хоча він знав, що хотів.

"Мені порадили не робити цього", – нарешті сказала вона.

Порадили. Мені... сказали. Хтось сказав їй не робити цього. Він насупився. "Робити що?"

Вона відвела погляд, потім назад. "Вийди сюди." Її щоки стали світло–рожевими, наче під шкірою раптом розпустилися квіти, і вона переклала сумку з одного плеча на інше.

Він притулився до дверного отвору, і її погляд перевівся на його руки, коли він схрестив їх на грудях. Його руки були голі, і він подумав, що вона, мабуть, дивиться на шрами, які перетинали його шкіру тут і там. Скрізь. Це змусило його відчувати себе... голим, хоча це були лише його руки. Ці шрами розповідали занадто багато жахливих історій про те, як він жив. Історій, які він не хотів, щоб розповідали. *Ніколи.* "Чому ти не послухала?"

"Розлад опозиційної непокори?" Вона випустила маленький, незручний сміх.

Це були три слова, яких він не знав, і не було нічого, що могло б допомогти йому зрозуміти їх. Лукас нахилив голову. "Я не знаю, що це таке", – зізнався він.

Вона посміхнулася. "Думаю, це ще один спосіб назвати людину тупоголовою".

Він примружився на неї. І ось знову, три хвилини розмови з нею, а він уже майже розгубився. Порив вітру був сильним, і вона міцніше притиснула сумку до себе, втягнувши плечі й опустивши голову, щоб захиститися від холоду. "Заходь", – сказав він. "Холодно".

Вона виглядала вдячною, а не наляканою, як минулого разу, і зайшла всередину. "Цього разу без рушничі?" – запитав він, зачиняючи двері і повертаючись до вогнища, заглядаючи в маленьке скляне віконце, щоб переконатися, що дров достатньо. Хотів зігріти її.

"Ні. Я... Мені шкода, що так сталося. Я просто..."

"Я не звинувачую тебе. Ти мене не знаєш. Це був розумний вчинок."

Він повернувся до неї, і на мить здалося, що час розтягнувся, довгий і тонкий. Зламаним. Як травинка, яку надто сильно натягнули. Вона знову зрушила з місця. "Так чи інакше, я прийшла, щоб подякувати тобі за те, що ти зробив". Вона на хвилину відвела погляд убік, ніби намагаючись знайти слова, написані на його стіні. "Ти допоміг мені з тим, що було дуже, дуже важливим для мене, і я вдячна тобі за це".

Він опустив очі, бажаючи їй щось сказати, але не знаючи, чи правильно це робити. Не знаючи правил щодо таких речей.

"Що таке?" – запитала вона, ніби читала його обличчя, знала його думки. Його здивувало, що йому сподобалася ця ідея.

"Я хотів, щоб ти знала, що... Я відвідував їх. Я з ними говорив. Вони були не самі." Він не міг дивитися на неї. Його обличчя горіло. Але коли він нарешті зробив це, в її очах стояли сльози, і вона виглядала так, ніби він зробив її щасливою.

"Дякую", – прошепотіла вона. Вона похитала головою. "Цих слів замало. Ти зробив мені подарунок. Подарунок миру".

Лукас підняв голову, посміхаючись. Він зробив їй подарунок, і він їй сподобався. "Я радий, що він допоміг тобі. Знайти їх".

Вона перевела подих. "Так..." Її голос запинався, і вона прочистила горло, кивнувши головою на сумку на плечі. "Так чи інакше, я також принесла тобі це. Жест вдячності."

"Що це?"

Вона зняла сумку з плеча, пройшла повз нього, щоб поставити її на стіл біля заднього вікна, а потім повернулася до нього. Він зробив кілька кроків і став поруч з нею, чекаючи. Вона зробила паузу, а потім посміхнулася йому, перш ніж відкрити сумку і витягти звідти кілька предметів. Банки. Вона простягнула йому одну за одною. "Курячий суп з локшиною і груші". Вона поставила їх на стіл, а потім витягла ще кілька продуктів, перераховуючи їх. "Запечена квасоля з шинкою." Вона витягнула ще одну річ і простягнула йому, наче вона була найкращою з усіх. "Арахісове масло", – сказала вона, знизивши голос до шепоту.

"Я пам'ятаю арахісове масло", – пробурмотів він.

"О, пам'ятаєш? Тобі сподобалося?"

"Так, сподобалося".

Її обличчя засвітилося так яскраво, що Лукас закліпав очима. Кожного разу, коли вона посміхалася йому, він відчував себе добре так, що не міг описати. *Наче я чоловік. Вона змушує мене відчувати себе чоловіком.* Вона зняла кришку і відклеїла сріблястий папір, на якому було зображено гладеньку їжу, якої він не їв з дитинства. Він нахилився вперед, понюхав її, а потім занурив палець, витягнув і поклав до рота.

О, Боже. Смакота. Його очі хотіли закотитися на потилицю, але він утримав їх приклеєними до очей Гарпер, здивовано спостерігаючи, як її очі збільшуються, коли вона дивиться, як він злизує арахісове масло зі свого пальця. Те, як вона дивилася на нього... *О ні*, він робив щось не так, поведився... неправильно. Він опустил руку на бік. Засоромився.

"Добре?" запитала Гарпер, і її голос звучав інакше, ніж раніше, глибше і трохи повільніше. Вона потягнулася до сумки, витягнувши з неї ще щось. "Крекери", – промовила вона, кинувши коробку на стіл. "І ще дещо. Їжа. Я принесла тобі їжу, бо хвилювалася, що тобі буде важко вибратися на полювання без лука і стріл. До того ж, насувається шторм, якщо ти не знав".

"Дякую. У мене є все необхідне. Тобі не варто хвилюватися." Він сказав це, але не сказав, що йому було приємно, що вона турбується про нього, бо це означало, що хтось пам'ятає, що він живий. Це не принесло йому ніякої користі, але, можливо, він все ще був частково людиною. І це мало для нього значення.

Вона нахилила голову і довго дивилася на нього протягом хвилини, її погляд перемістився з його очей на губи, затримався там на секунду, а потім на щелепу. Йому захотілося провести рукою по своїй короткій бороді, щоб переконатися, що до неї не прилипло арахісове масло. Але він залишився нерухомим і дозволив їй вивчати його. Здавалося, їй подобалося те, що вона бачила, і йому було цікаво, він хотів знати її думки, але не знав, як запитати.

Як ти думаєш, на кого я схожий? Колись я був людиною, але тепер я наполовину звір. Яким ти мене бачиш? І чому ти не боїшся?

Він повзав.

Він плакав.

Він їв бруд, комах і мертву траву, коли був такий голодний, що думав, що помре.

Він благав.

Він вбивав.

Чи могла вона сказати? Чи могла вона побачити в його очах, як *низько* він впав, щоб вижити? *Щоб жити?*

"Я рада, що у тебе є все необхідне", – нарешті сказала вона, повертаючи голову і дивлячись на їжу на його столі. "Ці речі я все одно залишу". Вона підняла на нього очі. "Чи є щось, що тобі потрібно? Сірники? Або..." Її білі зуби вчепилися в нижню губу і ковзнули по ній, і це змусило його тіло стиснутися від бажання, його м'язи наповнилися теплом, яке змусило його захотіти *рухатися*. До неї. "Я не знаю". Вона знизала плечима, випускаючи легкий сміх.

Він з усіх сил намагався ігнорувати своє тіло. "Мені потрібні сірники, але я не маю чим обміняти". Він насупився. "І я знаю, що це не так працює в..."

"О, тобі не потрібно платити мені жодним чином. Я ж казала тобі, ти вже зробив мені подарунок. Дозволь мені віддячити *тобі* за твою допомогу. Твій час."

Він дивився на неї, йому не подобалася ця ідея, але він не міг сказати чому. Він завжди працював на те, що отримував. Він не знав, як брати, не заплативши. Але те, як вона дивилася на нього, як *щось* світило в її очах, як її губи були стиснуті, ніби вона не могла дихати, поки він не скаже "так". І він *хотів* сказати "так", не лише заради сірників, а й тому, що хотів, щоб вона повернулася. "Гаразд."

Вона посміхнулася, випустивши подих, який він знав, що вона затамувала. "Чудово. Які ще страви ти любиш?"

Він вступився. Він не міг згадати. Його бака готувала для нього. М'ясо та овочі, загорнуті в щось, назву чого він уже не міг пригадати. "Помаранчевий напій з бульбашками", – сказав він, соромлячись, думаючи, що, напевно, сказав це неправильно.

Але її очі загорілися. "Апельсиновий краш. Так, це добре. Я принесу тобі трохи. А як щодо хліба? Ти любиш хліб?" Вона знову щасливо посміхнулася, і його шлунок перевернувся, всі думки про їжу зникли. Але вона дивилася на нього в очікуванні, тому він заплющив очі, намагаючись згадати про хліб. *Хліб*. Так, він любив його. Він був м'який, і він їв його з арахісовим маслом. "Так."

"Гаразд, чудово. Я принесу тобі апельсиновий сік і хліб, і ... о, я зроблю тобі сюрприз. Як тобі це?"

Лукас нічого не розуміючи кивнув їй головою. Вона вимовила слово "*сюрприз*" з посмішкою, але він не любив сюрпризів. Для нього сюрпризи не були добрими. Сюрпризи падали з чистого блакитного неба і збивали з пантелику. Але вона все ще посміхалася, тож він вірив, що її сюрприз справді означав лише їжу, і нічого більше.

Гарпер подивилася на банки. "Я можу розігріти це для нас, якщо ти не проти поділитися?"

Він швидко кивнув, і вона знову посміхнулася, використовуючи маленьке кільце на банці, щоб відкрити кришку. У нього була одна каструля, яку він дістав для неї, і вона почала розігрівати курячий суп з локшиною на його дров'яній печі. Лукас спостерігав за її рухами, його погляд переходив з вигину її спини, коли вона нахилилася, на жіночі форми її ніг під джинсами, на пряму лінію її спини. Йому подобався її погляд, подобалося бачити, як жіноче тіло відрізняється від його власного. Він хотів побачити її оголеною, роздягнути всі таємниці, заховані під одягом, хотів дізнатися, яка жіноча шкіра на дотик до його власної. Його чоловічі частини пульсували, і він відвернувся від неї, вдаючи, що зайнятий марним пересуванням банок на інший бік столу.

Він хотів, щоб вона пішла, і хотів, щоб вона залишилася, але не знав, що він повинен відчувати. Вона *хотіла* розділити з ним їжу. Їй теж сподобалася його копчена риба. І оскільки дівчина, що стояла біля плити, підігрівала суп для них, він відчував розгубленість, але єдине, чого він *не* відчував, – це самотності.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Головна бібліотека Міссули була відносно непоказною цегляною будівлею, розташованою в центрі міста. Марк запитав дорогу у чоловіка за стійкою обслуговування читачів, а потім попрямував до відділу, де зберігалися книги для молоді. Він зупинився, щоб оглянути полиці, звернувши увагу на білі наклейки внизу корінця із зазначенням автора та місця видання, а також на жовту наклейку посередині з великою цифрою, що вказувала на термін, на який книга була доступна для позичання. *Гарпер мала рацію.*

Неподалік перед бібліотечним візком стояла жінка, яка переставляла книжки на полиці, і Марк попрямував до неї. Коли він наблизився, вона підняла очі, зняла окуляри і кинула їх так, що вони повисли на ланцюжку на шії. "Вітаю."

"Вітаю, мем, агент Галлахер з Департаменту юстиції Монтани". Він відкрив гаманець і показав їй свій значок, на який вона швидко глянула, її очі розширилися. "Сподіваюся, ви зможете мені допомогти".

"О, я можу спробувати. Чим я можу вам допомогти?"

Марк дістав свій мобільний телефон і показав їй фотографії книг, що стояли на тумбочці в Ларкспур. "Чи можете ви щось розповісти мені про ці книги і чи могли вони походити з цієї бібліотеки?"

Вона вивчала фотографії, проводячи пальцем між обкладинкою і корінцем. Вона підняла очі на Марка і повернула йому мобільний телефон. "Так, це вони. Я сама допомогла жінці вибрати їх після того, як вона попросила мене про допомогу. А потім замість того, щоб переглянути їх, вона їх вкрала".

Марк сягнув рукою до кишені, витягнувши звідти записник і фотографію жінки, яку йому надіслали з моргу. "Це вона?"

Бібліотекарка подивилася на фотографію. "Так." Вона підняла погляд на Марка, її очі були широко розплющені. "Вона *мертва?*" – прошепотіла вона. Вона піднесла руку до свого живота, здавалося, що їй погано.

"Мені шкода, але так. Будь-яка інформація, яку ви можете дати мені про її поведінку, або про те, що вона сказала, що здалося вам дивним, була б дуже корисною".

Жінка похитала головою. "Гм, так, ну, вона попросила мене, щоб я допомогла їй вибрати кілька книг для молодого чоловіка. Я запитала про конкретний вік чи рівень читання, а вона, здається, не знала, як відповісти, тож я вибрала кілька наших найпопулярніших книжок для підлітків середнього та молодшого віку. Вона, здавалося, була вдячна, але пізніше я помітила, що книжок не вистачає. У мене виникло дивне відчуття, тому я перевірила комп'ютер і виявила, що їх ніколи не виписували". Вона зробила паузу. "Ви можете розповісти мені, що з нею сталося, агенте?"

"На жаль, вона була вбита."

"О. О, це жахливо. Боже мій..." Вона замовкла, і Марк кивнув.

"Ви можете розповісти мені про неї що–небудь ще?"

"О, гм ... о так, одна річ. Вона сиділа за комп'ютером ось тут". Вона вказала на пару моніторів. "Вона сиділа за комп'ютером якраз перед тим, як попросила мене про допомогу, тому я це помітила. Вона встала з–за монітора і підійшла до мене, де я переставляла книжки".

"У бібліотеці є камери спостереження?"

Вона похитала головою. "Ні, ніяких камер".

Марк кивнув. "Гаразд. Історія все ще зберігається на тому комп'ютері?"

"Якщо вона користувалася інтернетом, думаю, так. Принаймні, ми не видаємо історію регулярно. Це було скільки... два тижні тому?"

"Так, приблизно".

Жінка вийшла з–за столу, і Марк пішов за нею до монітора комп'ютера, де вона сіла і увійшла в систему, відкривши Інтернет, а потім перейшла до історії браузера. "Подивимось", – тихо сказала вона, – "це був понеділок... ні, вівторок". Вона посміхнулася до Марка. "Я повернулася б з обіду з сестрою раніше, а ми завжди ходимо у вівторок на тако через вулицю". Вона повернулася до монітора. "Гаразд, хм... на цьому комп'ютері не було великої активності, але відвідування сторінок не мають позначок часу. Однак, схоже, що всі ці записи пов'язані зі Стародавнім Китаєм... можливо, якась дослідницька робота... а потім є відвідування контактної сторінки компанії Fairbanks Lumber Company, а потім... контактної сторінки генерального директора компанії, Халстона Фербенкса".

"Можете роздрукувати всю історію?"

"Я можу зробити знімок екрану і роздрукувати його для вас".

"Це було б дуже корисно, пані".

Через десять хвилин Марк вийшов з будівлі з роздруківкою в руці. Чи шукала жінка, вбита в Ларкспур, контактну інформацію Халстона Фербенкса, генерального директора місцевої компанії з виробництва пиломатеріалів? І якщо так, то навіщо? Більше того, навіщо вона вкрала з бібліотеки книги, які начебто призначалися для молодого чоловіка? У нього не було нічого, що стосувалося б викрадених книг, але він зв'язався з Халстоном Фербенксом і сподівався, що той зможе надати якусь інформацію, яка допоможе просунути в цій справі.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Джек сонно сів, кліпаючи очима по темній кімнаті, і предмети, які він добре знав, виринали у фокусі, коли сон розвіювався. Ззовні почувся якийсь звук, який він не впізнав у лісі, дивний шум, який, мабуть, вирвав його зі сну.

Він потягнувся до Пупа, і глибокий смуток стиснув його, коли він зрозумів, що його там немає. І ніколи більше не буде.

Його ноги вдарилися об холодну підлогу, і він підвівся, кинувшись до заднього вікна і дивлячись на засніжений ліс, освітлений місяцем. Яскраве світло раптово засліпило його, і він злякався, повернувши голову і затуливши очі рукою. Він присів навпочіпки, його долоні боляче вдарилися об дерево, і він скрикнув від болю.

На хвилину він сховався під вікном, його серце голосно билося у вухах, а в голові паморочилося. *Що це за світло? Що мені робити?*

Чи прийшли за ним вороги?

Вони виламають його двері? Здолають його? Поранять його? Вб'ють його?

Ти помреш сьогодні?

Ні!

Джек зібрався з духом і підняв голову, визирнув через підвіконня, коли світло згасло. За вікном стояла людина – жінка, як йому здалося...з якимось світильником у руці.

Широко розплющеними від страху очима він спостерігав, як вона підійшла до вікна, поруч з яким він ховався, і зазирнула в нього. Вона постукала по склу, і хоча воно було м'яким, здавалося, що звук пролунав у тихому лісі, а барабанний дріб його серця, гучно стукаючи, пролунав у голові.

Жінка відступила назад і стояла в місячному світлі, дивлячись на його будинок, здавалося, так само налякана, як і він. Джек нахилився ближче, намагаючись краще роздивитися її. Зброї при ній не було, лише велика сумка висіла через плече. Вона подивилася в один бік, потім в інший, потім за спину, перш ніж повернутися до вікна, в якому він сидів навпочіпки і знову тихенько постукала в нього.

Він повернувся, притиснувшись спиною до стіни, коли м'яке постукування продовжилося. Кілька хвилин він просто сидів і чекав, коли жінка піде геть. Але замість цього вона постукала знову, цього разу тихо, але досить голосно, щоб її почули у вікно. "Будь ласка, впусти мене".

Вона була налякана. *Що, як їй потрібна допомога? Що, якщо вона загубилася і самотня, як той білявий хлопчик?*

Він сидів там ще кілька секунд, знервований, невпевнений, перш ніж нарешті підвівся і подивився на неї крізь скло. Вона подивилася у відповідь, піднявши руку. "Чого ти хочеш?" – запитав він.

Вона зробила крок вперед, схлипнувши, а потім поклала долоні на скло. "Це ти". Почувся невеликий стукіт, коли вона нахилила голову вперед, так що вона притиснулася до скла. "Будь ласка, впусти мене. Тут так холодно, і я просто хочу... Я просто хочу поговорити з тобою. Будь ласка."

Він зупинився ще на секунду, але нарешті простягнув руку, повільно піднімаючи вікно. "Хто ти?"

Жінка посміхнулася, в її очах блищали сльози, коли вона переступала з ноги на ногу. Вона почухала шию і шморгнула носом, а потім витерла ніс рукавом. Вона озирнулася, а потім залізла у вікно, хоча він не запрошував її всередину. "Ти живеш тут сам?"

Джек зробив паузу, вирішивши, що вона боїться, що всередині є ще хтось, хто може завдати їй шкоди. "Так. Лише я".

Вона кивнула, переводячи подих. "Я залишила машину на дорозі і прийшла сюди пішки. Я підійшла до задньої частини будинку на випадок, якщо за будинком спостерігають".

Спостерігають? Ніхто за ним не спостерігав. Чи ця жінка поводитися так через війну?

Джек відступив назад, і вона швидко зачинила вікно, повернувшись до нього, її погляд перебіг з його волосся на ноги. Вона знову посміхнулася, зустрівшись з ним поглядом. Вона була гарненька, з довгим чорним волоссям і гладенькою засмаглою шкірою, але навколо очей у неї були червоні кола, і вона постійно чухалася і ворушилася, наче з нею було щось не так.

"Поглянь на себе", – сказала вона, її очі були мокрі, заплакані. "Ти такий гарний. Я сподівалася, що ти будеш схожий на нього, і ти схожий".

Джек насупився, збентежений і все ще нервував. "Хто ти?" – перепитав він. "Чого ти хочеш?"

Вона зробила крок ближче, а він відступив назад, зберігаючи простір, хоча він був більшим і сильнішим за маленьку жінку перед ним. Вона простягнула руку, намагаючись торкнутися його обличчя, і він відступив назад. Відійшов. Сльоза впала з її ока, і вона опустила руку. "Я твоя мати".

Шок змусив його не рухатися. "Моя мати? Звідки? У мене немає матері."

Вона знову підійшла ближче, і цього разу він не відступив. *Мати?*

"Звичайно, у тебе є мати". Вона знову зробила рвучкий рух і почухала шию, а потім похитала головою, ніби намагаючись очистити її. "Це я. Я знала, Боже, я знала, що не повинна була віддавати тебе йому. Але у мене не було вибору..." Її обличчя спотворилося, і вона почала плакати, але потім зупинилася. "Я думала, що з ним тобі буде краще. І він подбав про тебе, я це бачу". Вона озирнулася на хатину. "Ти в безпеці, так? Тепло?"

Джек повільно кивнув. "Мені тепло. Але про мене ніхто не дбає." Він дбав про себе сам.

Жінка...його мати?...нахилила голову, смикаючись і знову чухаючи шию. Його погляд перевівся на місце, де вона почухала, і він побачив, що у неї відкрилася рана, а збоку по шії повільно стікала кров. "Але він дав тобі цей будинок, подбав про те, щоб у тебе було безпечне, тепле місце для життя".

"Дрісколл? Так, він дав мені цей будинок... Звідки ти знаєш Дрісколла?"

Вона знову похитала головою. "Це щасливий випадок, що я знайшла тебе. Я побачила Дрісколла в місті і поїхала за ним, але загубила його машину. Я

думала, що заблукала, але потім побачила твій будинок. Це наче Бог привів мене сюди, розумієш?" Вона шморгнула носом, знову витираючи його рукавом. "Я знаю, що це неправильно, що він тримає тебе тут. І я збираюся це виправити. Я вилікуюся, обіцяю, і знайду собі місце. Гарний будиночок з соняшниками в саду. Ти любиш соняшники?"

Соняшники? "Але ж там війна. Хіба ти не знаєш?"

Вона секунду дивилася на нього, перш ніж кивнути, її голова смикалася вгору–вниз, а очі знову наповнилися сльозами. "Я знаю. Боже, я знаю. Нікому не можна довіряти. Весь світ у вогні. Він завжди у вогні."

Він кивнув. "Так. Тобі не варто туди повертатися."

Вона слабо посміхнулася. "Я вижила. Зі мною все буде гаразд".

Він дивився на неї, намагаючись зрозуміти цей незрозумілий візит. Чи могло бути правдою, що вона була його матір'ю і віддала його Дрісколлу, щоб він був у безпеці від війни? А як же його бака? Він відчув, як його брови зімкнулися, коли він намагався знайти в цьому сенс. Як його могли передавати від однієї людини до іншої, щоб він був у безпеці. *Чи можливо таке?*

І якщо так... у нього була сім'я. У нього була мати. Він ступив крок вперед, взявши її за руку. "Дозволь мені піти з тобою. Я зможу захистити тебе. Я можу знайти для нас їжу, і ... і зробити теплий одяг".

Вона знову посміхнулася, ще одна сльоза скотилася по її щоці. "Милий хлопчик". Вона зітхнула, а потім повільно похитала головою. Сумно. "Ні. Я поки що не можу взяти тебе з собою. Незабаром, я обіцяю. Я повернуся за тобою. Але", – сказала вона, її голос підбадьорював так, що це звучало як брехня, – "я принесла тобі дещо". Вона відійшла, зняла з плеча сумку і поставила її на підлогу. Вона опустила на коліна і покопалася в ній, витягнувши кілька книг.

Вона стояла, простягаючи йому книги. Він взяв їх, читаючи заголовки: "*Правдива історія про трьох поросят*" і "*На добраніч, Місяцю*".

"Мені казали, що це найпопулярніші книжки для дітей". Вона насупилася. "Я знаю, що вони для молодших дітей, але... Я не була впевнена..."

Він подивився на неї порожнім поглядом. Його бака сказала йому, що він ніколи не повинен нікому розповідати про те, що вона навчила його читати. Бака казала, що це буде дуже небезпечно. Але ця жінка була його матір'ю, принаймні так вона сказала. Він не мусив казати їй, що вмів читати, але й не мусив брехати, що не вмів. "Дякую", – нарешті сказав він, але не міг не додати: "Коли ти повернешся, привезеш мені ще?" Він хотів сказати, що *не дитячі книжки*, але не сказав. Він не хотів, щоб вона забрала ті, які він тримав у руках. Він міцніше стиснув їх.

"Звичайно. Так." Вона полегшено зітхнула, посміхнулася і відійшла. Вона нахилилася, знову підняла сумку і рушила до заднього вікна. "Я повернуся. Я повернуся." Вона знову посміхнулася, цього разу ширше, але на її обличчі був біль, а тіло ще більше смикалося, ніж раніше. "Мені просто потрібно одужати, а потім я повернуся. А до того часу ти бережи себе, гаразд?"

Він кивнув, вона відчинила вікно і почала вилазити через нього назад, у снігову ніч. "Зачекай", – покликав він, і вона обернулася. "Як тебе звати?"

"Мене звати Емілі". Вона зупинилася, повернувшись до нього. "Але ти не можеш мене згадувати. Не кажи нікому, що я була тут, добре?"

Джек кивнув. Але він не розумів. Кому він мав розповісти? І він не розумів, чому всі завжди хотіли, щоб він зберігав їхні таємниці. Він не знав, хто його захищає, і хто погані люди. У нього все виверталося зсередини, і він не знав, кому довіряти, і чи варто взагалі комусь довіряти.

Вона знову відвернулася, збираючись вилізти з вікна, але потім зупинилася. "Як він тебе називає?" – запитала вона через плече.

Він знав, що вона говорила про Дрісколла, але Дрісколл взагалі ніяк його не називав. І він не знав, чи є сенс говорити щось про його баку, де б вона зараз не була. Чому Дрісколл і його мати не знали, як його називали інші? *Хто я?* запитував він. "Джек", – відповів він.

Вона кивнула, все ще відвертаючись від нього. "Джек – гарне ім'я. Я називала тебе Лукасом". Її голос звучав дуже сумно. "Я знаю, що це не твоє ім'я, але коли я носила тебе, я називала тебе саме так. Мені шкода, що врешті–решт я так і не дала тобі цього імені". Тоді вона вистрибнула у вікно, приземлившись на сніг з м'яким хрускотом.

Він дивився, як вона увімкнула ліхтар і пішла в ліс, світло згасало в темряві разом з жінкою, яка називала себе його матір'ю, але знову залишила його самого.

Джек прочитав книги, по три рази кожену, запам'ятовуючи слова, а потім повернувся під ковдру на своє ліжко і ліг, втупившись у стелю. Але книжки не мали сенсу. Вовки були хорошими, непоганими. Пуп був його найкращим другом. У вовків були сім'ї та друзі, з якими вони залишалися на все життя. Вони співали пісні про кохання до місяця і перекочувалися на спині від щастя при запаху дощу. Це були дикі свині, які були злими, поганими і жадібними до грибів. Вони любили запах крові і сміялися з того, чого ніхто не бачив. Він здригнувся, коли подумав про них, і до нього повернулися слова Дрісколла. *У місті за свиню дають великі гроші. Приведи мені одну, і я дам тобі лук і стріли.* Він ще не знайшов жодної свині, хоча й дуже старанно шукав. Останні кілька місяців він, здавалося, не міг змусити себе нічого робити. Він сумував за Пупом. Він ненавидів гучну і порожню тишу.

Інша книжка, про маленького хлопчика і червону кульку, ще більше засмучувала його. Старенька в кріслі змусила його згадати про його баку, дала йому зрозуміти, що в його кімнаті, чи деінде, немає нікого, хто б сидів у кріслі і наглядав за ним. Ніхто не приготує йому їжу, не подбає про те, щоб йому було тепло і добре. Людина, яка називала себе його матір'ю, залишила йому цю історію, а потім пішла від нього. У нього було відчуття, що вона не повернеться. Так само, як тоді, коли вона, мабуть, віддала його баці. Але чому? Коли? Він нічого не розумів про те, хто він такий.

Минуло багато часу, перш ніж він знову заснув тієї ночі, а коли заснув, картини невідомого ворога з обличчям у тіні та темними очима, сповненими підлості, переслідували його в нічних кошмарах.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Гарпер помішала суп пластиковою ложкою, яку кинула в сумку з консервами, що принесла Лукасу. Швидкий погляд на речі на столі показав їй, що у нього є все: каструля, миска, ложка і виделка. Речі, на які він виміняв у Дрісколла? *Скільки йому коштувала виделка? Скільки коштувала каструля? Якщо Дрісколл робив йому добро, то чому Гарпер не відчуває цього?*

Щось було не так у всій цій ситуації, і вона сподівалася, що агент Галлахер з'ясує, що саме, хоча він і не зобов'язаний ділитися з нею. Але вона може бути... вона шукала в голові найбільш підходящий опис... другом? Співрозмовницею? Так, принаймні *контактною* особою. Вона могла б бути контактною особою для цього чоловіка, який мав небагато можливостей отримати необхідні речі, після того, як він жив до цього часу. Так чому ж це слово... не задовольнило її?

Вона згадала його вираз обличчя, коли він злизував арахісове масло зі свого пальця, і її знову пронизало тремтіння, як і тоді. Він приваблював її не лише своєю зовнішністю, але й тим, як розумно загострювався його погляд, коли його щось цікавило, тим сором'язливим виразом обличчя, коли він хвилювався, що сказав щось не те або вжив не те слово, тим, як звучав його голос, і тим, як рухалося його тіло. Він звертався до неї у такий глибоко сексуальний спосіб, якого не мав жоден чоловік, і це лякало її, але водночас і збуджувало.

Можливо, правила та соціальні структури, з якими вона виросла, тут не діяли. Можливо, було легше визнати свої базові інстинкти в місці, де немає ні продуктових магазинів, ні електрики, де немає нічого, що могло б зігріти, окрім тепла полум'я і чужого тіла. Він був свого роду печерною людиною, але, можливо, *всі* вони були такими, якщо потрапляли в правильне середовище і були змушені жити лише на інстинктах і доблесті.

Вона крадькома глянула на нього. Вона знала, що він теж на неї дивиться. Вона бачила, як він дивився на неї, як його посмішка була невинною, а тепло в очах первісним, як він вивчав її тіло, коли думав, що вона не бачить. Вона навчилася розпізнавати в чоловіках непроханий інтерес, попередження про небезпеку, що насувається, червоний миготливий знак, який наказував їй тікати і ховатися.

І все ж вона не хотіла тікати від нього.

І це теж мало б її налякати. Але не налякало.

Суп булькав, тож вона налила його в одну тарілку і одну кружку, поставила їх на стіл і сіла на стовбури дерев, які слугували табуретами. Це Лукас їх зробив? Ні, як він міг? У нього, здається, не було інструментів. Чи були? Вона не хотіла запитувати і змушувати його відчувати, що все в його світі було дивним і сумнівним, але відчувала, що є сотні дрібних речей, які вона хотіла б знати. Як він обходився без повсякденних речей, які вона сприймала як належне?

Чи справді він полював лише з ножом і голими руками?

Як він зробив чоботи і куртку, які носив? Ті, що були так ретельно зшиті з ... чого?

Він був самотнім?

Іноді йому було страшно?

Мабуть, так. Адже він був людиною.

Вона посміхнулася йому, коли взяла ложку супу, дивлячись, як він робить те саме. На його обличчі з'явився вираз задоволення, і м'язи її живота затремтіли. "Що ти думаєш?"

Він кивнув, зачерпнувши ще один шматочок до рота, голосно відсморбуючи. "Солоний. Добре."

Гарпер ніколи не чула, щоб хтось насолоджувався курячим супом з локшиною з банки так само сильно, як Лукас, і це змусило її посміхнутися, насолоджуючись його задоволенням. Хоча вона помітила, що він відсуває всі квадратики курячого м'яса в куток своєї миски.

Вони їли мовчки, перш ніж вона нарешті набралася сміливості поставити йому одне зі своїх гамільйонів запитань. "Лукас, можна тебе дещо запитати?" Він зачерпнув ще супу в рот і зустрівся з нею поглядом, з настороженістю у виразі обличчя, хоча й кивнув. "Навіщо ти взяв той журнал з офісу шерифа?" Вона підняла руку, поспішаючи продовжити: "Це не має значення. Я нічого не скажу. Я маю на увазі, що це все одно нікого не хвилює, але мені... цікаво".

Він поклав ложку і, здавалося, роздумував, відповідати їй чи ні. А може, він був здивований, що вона бачила, як він її взяв. Нарешті, він знизав плечима. "Просто подивитися на фотографії".

"Фотографії? Ох. То... ти... .. вмієш читати?" Вона не думала про це, але... якщо його покинули в ранньому віці, можливо, його взагалі ніколи не вчили читати. Можливо, він ніколи не ходив до школи. "Не соромся", – сказала вона, коли він не одразу відповів. "Ти можеш навчитися. Я можу навчити тебе, якщо хочеш". Їй сподобалася ця ідея. Вона схилилася над книгою з Лукасом, їхні голови були близько одна до одної...

Але він примружив очі і виглядав насторожено, і вона раптом пошкодувала, що зруйнувала те, що кілька хвилин тому було легким товариським спілкуванням. "Я дещо прочитав". Слова вилітали з дивним інтервалом, ніби він не хотів відпускати кожне з них.

Вона похитала головою. "Ох."

"Я не знаю про світ. Я думала, що журнал може допомогти мені зрозуміти".

Гарпер полегшено зітхнула. "Це зрозуміло." Вона нахилила голову. "Що тобі розповів журнал?"

Він спантеличено посміхнувся і підняв брови, проводячи рукою по своєму густому, кучерявому волоссю. Він підстригся сам. Без дзеркала. Ця думка в поєднанні з хлоп'ячим виразом його мужнього обличчя змусила її серце підстрибнути. "Що там багато їжі. Майже на кожній сторінці було фото, де продавали щось поїсти".

Вона посміхнулася. Вона могла тільки уявити, що він думав, коли він сидів на дієті з м'яса, риби і всього, що можна було добути. "Може, ти хочеш спробувати щось нове?"

Він виглядав невпевненим. "Я не знаю. Можливо, піцу. Люди, які її їли, виглядали щасливими".

Те, як він неправильно вимовив це, його вираз обличчя був таким серйозним, що Гарпер розсмішило. "Тоді я принесу тобі теж *пицу*. Додай її до мого списку покупок".

Лукас якусь мить дивився на неї, нахиливши голову у своїй запитальній манері. "Чому ти прийшла сюди, Гарпер? Це тому, що ти допомагаєш поліції?"

"Ні, я не працюю на них. У мене власний бізнес, як я вже казала, вивожу любителів природи на природу. Я допомагаю агенту орієнтуватися в цій глушині і відповідаю на питання, які виникають. Чесно кажучи, Лукас, ти, мабуть, краще за мене допоможеш агенту Галлахеру з'ясувати, хто вбив Айзека Дрісколла".

Він подивився за її спину, у вікно на дальній стіні. "Мені все одно, хто вбив Айзека Дрісколла". Він зустрівся з її очима, і в них щось горіло. *Ненависть*.

Гарпер була приголомшена. "Ти ж казав, що ледве знав його".

"Це не так". Вогонь в його очах притупився, а потім згас, залишивши по собі те, що виглядало як безнадія.

"Я не розумію".

Лукас подивився на неї. "Він був обманщиком і брехуном. Моє життя стало важчим, коли його не стало, але я не буду за ним сумувати".

Ох. Гарпер задалася питанням, чи натякнув він про це агенту Галлахеру, чи зізнався їй, тому що почав їй трохи довіряти. "Якщо у тебе є інформація, яка може привести до..."

"Не маю", – сказав він. Було ясно, що він закінчив обговорювати Дрісколла.

"Якщо виявиться, що тобі не можна залишатися на цій землі, де ти будеш жити?"

Він зробив паузу, але потім знизав плечима, хоча насправді не міг бути настільки безтурботним щодо можливості залишитися без даху над головою. "Я виживу".

Але що це означало, коли мова йшла про житло? *Виживання* саме по собі звучало як похмура мета. Він не міг планувати просто знайти ... печеру чи щось подібне. *Чи міг?* Вона не могла цього допустити.

Гарпер відчувала себе на межі. Вона все ще відчувала доброту цього чоловіка, і більше часу, проведеного з ним, лише посилювало це відчуття, але не можна було заперечувати, що в його очах були таємниці. І вона не дозволила б сексуальному напруженню завадити їй поставити запитання, на які, як вона відчувала, потрібні були відповіді, якщо вона справді збиралася бути... контактною особою. На мить вона нервово прикусила щоку, спостерігаючи, як він вступився в простір, а його думки, очевидно, були десь в іншому місці. "Від усіх бід є два засоби – час і мовчання".

Його погляд перевівся на неї, очі спалахнули впізнаванням, коли його тіло завмерло. Так само швидко, як це сталося, його вираз обличчя безпристрасно затулився. Але вона це бачила. Він не був достатньо швидким, щоб сховатися від неї.

"Лукас, ти читаєш більше, ніж *деякі*. Ти читаєш не гірше за інших". Чому він збрехав про це? Тепер він дивився на неї насторожено, наче чекав, що вона накинеться на нього. "Я просто процитувала Олександра Дюма. Але я думаю, що ти це знаєш". Вона зробила паузу на один удар серця, два. "У тебе є рюкзак, Лукас? Він належав моїй мамі".

Він залишався нерухомим ще кілька секунд, а потім видихнув, здавалося, прийшовши до якогось внутрішнього висновку. Він підвівся і підійшов до місця біля переднього кута кабінки, опустився на коліна і підняв дошку з підлоги. Гарпер розгублено спостерігала, як він щось підняв з неї, і бірюзовий колір змусив її затулити долонями рот. *Я була права.* Вона все правильно згадала. Вона швидко підвелася, потім опустилася на коліна поруч з ним, взявши рюкзак і притиснувши його до грудей. "Дякую", – прошепотіла вона. *Ще одна частинка моєї мами.*

Але коли він дивився на рюкзак, в його очах з'явився вираз гострої втрати... так, ніби він був таким же цінним для нього, як і для неї. "Він належав твоїй матері. Він мав би бути у тебе", – сказав він, ніби переконуючи себе. "Мені шкода, що я не віддав його тобі, коли віддавав тобі намісто".

Вона вловила вираз його обличчя, відчуваючи, що мала намір *віддати* йому, але чомусь завжди *брала*. Вона повільно відкрила рюкзак, витягнувши звідти кілька папірців і стос зошитів у спіральних палітурках. Сльози наповнили її очі, коли вона гортала верхній зошит, почерк її матері був одразу знайомий, хоча вона так давно його не бачила.

Коли вона на мить зупинилася, щоб переглянути сторінки, то помітила, що вони були зім'яті та потріпані, наче їх читали знову і знову. Деякі речення були вицвілими, наче по них неодноразово водили пальцем, підкреслюючи, можливо, запам'ятовуючи. У багатьох місцях під словами матері були однакові рядки, ніби хтось намагався відтворити її почерк, або, можливо, попрактикуватися у власному. На полях також були малюнки, зображення дерев, листя, вовка та інших лісових тварин, пов'язаних між собою, переплетених так, що треба було уважно придивлятися, щоб виокремити окремі елементи. Розглядаючи зошит, Гарпер побачила, що рядки тексту з хлоп'ячих перетворилися на більш відшліфовані, а намальовані малюнки теж стали кращими, чіткішими і реалістичнішими. Він не був Пікассо, але в простоті його робіт була своя краса. І вона знала, що бачила: Лукас ріс прямо там, на сторінках. У грудях у неї стислося.

Наприкінці були запитання, написані його почерком. Він знову і знову перечитував мамині нотатки, питання і роздуми про життя і кохання, дружбу, помсту, прощення, і всі теми, які, як знала Гарпер, були в улюбленому літературному творі її мами.

Коли вона підняла голову і зустрілася з ним поглядом, він почервонів, а на його обличчі з'явився гострий вираз сорому. "Вибач", – сказав він з докорами сумління, дивлячись на місце, де він намалював вовка, що вис на місяць.

Вона похитала головою. "Все гаразд. Лукас, я... Я люблю їх." Вона нахилила голову. "Книга теж була тут?" – запитала вона, зазирнувши в порожній рюкзак і побачивши лише кілька ручок, які виглядали так, ніби ними користувалися, поки не закінчилося чорнило.

Він похитав головою. "Книжки немає. Лише її нотатки та ручки".

Гарпер знову підняла очі на Лукаса, який стояв на колінах і дивився, як вона гортає сторінки, що, безумовно, було формою людського зв'язку, коли він був такий самотній. Те, що було в книгах...*почуття, які вона могла відчутти в історіях інших людей...*...було і з нею. Її серце стиснулося, наполовину від радості,

наполовину від смутку, коли вона зрозуміла, що так, ліс живив його тіло, але слова її матері живили його душу.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

"Ходи сюди, ти", – покликала Райлі, швидко витрушуючи перукарську накидку і кидаючи її на спинку стільця. "Тобі не обов'язково було приходити на стрижку, щоб побачити мене. Я б заїхала до тебе пізніше".

Гарпер посміхнулася, обійнявши подругу і міцно притиснувши її до себе. "Я не могла чекати. І мені не завадило б підстригтися". Райлі підняла брову. Вони обидві знали, що це неправда, оскільки вона зробила собі таку ж перед весіллям Райлі за два тижні до того. "Як було в Мексиці? Я хочу знати всі брудні подробиці". Вона сиділа в кріслі салону на станції своєї подруги і зустріла свої очі в дзеркалі, піднявши один палець. "Зачекай, може, не всі брудні подробиці".

Райлі посміхнулася, піднімаючи накидку і закріплюючи її на шиї Гарпер. Вона відвела волосся Гарпер убік і поклала руки їй на плечі, дивлячись на неї в дзеркало навпроти того місця, де сиділа Гарпер. "Вона була брудна. У всіх найкращих сенсах". Вона підморгнула. "І дивовижна. Я навряд чи хотіла повертатися".

"Коли я чекала на тебе?"

"Ти, і близько десяти футів снігу."

"Влучно підмічено." Гарпер посміхнулася. "То подружнє життя поки що добре?"

"Так, так." Вона махнула рукою. "Але ж ми живемо разом цілу вічність. Навряд чи відчувається, що щось змінилося тепер, коли весь цей галас закінчився. Гаразд, досить про це. Не можу повірити, що тільки зараз дізнаюся подробиці про те, як знайшли машину твоїх батьків". Її очі розширилися, і вона трохи нахилилася вперед. "Як ти, Гарпер? Серйозно? Я мало не впала за мертво, коли отримала твоє повідомлення". Райлі озирнулася на Мойру, власницю перукарні, де вона працювала, а потім схопила з прилавка гребінець і провела ним по волоссю Гарпер.

Гарпер зітхнула. "Зі мною все гаразд. Все добре". *Краще*, ніж було раніше.

Райлі почала розділяти волосся Гарпер і підстригати його. "Я просто не можу в це повірити. Після стількох років. І як її знайшли? Ти ж не виходиш на пошуки взимку, чи не так?"

Гарпер зробила паузу, швидко перебираючи в пам'яті все, що сталося відтоді, як Райлі поїхала у медовий місяць. Здавалося, що відтоді життя перевернулося з ніг на голову. "Ні, це не я знайшла її. Мене туди привели". Вона зробила паузу, думаючи, з чого почати, усвідомлюючи, як сильно змінилося життя за той короткий час, поки її подруга була за містом. "Ти чула про вбивство в місті? У Ларкспур?"

Райлі насупилася, підстригаючи кінчики волосся Гарпер. "Так. Як тільки я повернулася. Якась жінка проїжджала через місто, так? Я чула, що хтось сказав, що це був її хлопець, з яким вона, можливо, подорожувала, чи щось таке?" Вона похитала головою. "Справді жахливо. Але яке це має відношення до твоїх батьків?"

"Ніякого. Ну, майже ніякого." Здавалося, що все це було пов'язано з Лукасом – дещо більше, дещо менше. Дещо вона, можливо, не розуміла, тому що він не був найвідвертішою людиною. Але Лукас стояв у самому центрі всього, що сталося або стало відомо за останні кілька тижнів. *Що це означає? Чи має це більше значення, ніж...*

"Земля викликає Гарпер".

"Виба." Вона почала розповідати Райлі про агента Марка Галлахера, про Айзека Дрісколла, про Лукаса, а потім про намисто і про те, як воно привело її до решток її батьків, включаючи рюкзак її матері. Коли вона згадала про мамині нотатки про *графа Монте-Крісто*, вона не згадала про те, як він ставився до них, наче до Святого Граалю. Вона не знала чому, просто відчувала, що це повинно залишитися між ними. *Ну і хто тепер таємничий, Гарпер?*

Але у Гарпер завжди були секрети. Вона звикла їх зберігати.

Райлі продовжувала підстригати волосся, її очі були широко розплющені, а на обличчі з'явився вираз недовіри, коли Гарпер закінчила. "Ого."

"Я знаю. Це... божевілля."

"Отже, якщо твого Тарзана поки що виключили, то немає підозрюваних у жодному з вбивств?"

Тарзан. Гарпер закотила очі. "Він мені не належить. І ні, наскільки я знаю, хоча я не посвячена в кожну зачіпку, над якою працює поліція. Агент Галлахер був досить люб'язний, щоб тримати мене в курсі справи моїх батьків, і відповів на кілька моїх запитань про Лукаса, але це не означає, що я дійсно працюю над кожним аспектом розслідування".

"Навіть якщо так", – вона посміхнулася, – "твій батько пишався б тобою". Вона стиснула плече Гарпер іншою рукою, яка не тримала ножиці, і її посмішка потьмяніла. "Я знаю, що вже згадувала про це раніше, але... мій тато досі шкодує, що не взяв тебе до себе", – тихо промовила вона. "Він шкодує про це. Я бачу, як змінюється його настрій, коли він запитує про тебе".

Гарпер похитала головою, видаючи тоненький звук заперечення. "Ти ледве зводила кінці з кінцями. Втрата твоєї матері була ще свіжою, Райлі. . . Я розумію. Я розумію, чому це не було варіантом. Я його не звинувачую." Це була правда? Вона ще не пропрацювала це в своїй голові. Вона не хотіла нікого звинувачувати, але справжня правда? *Це було боляче.* З того, що вона знала зі шкільних звітів і того, що завжди говорили про неї батьки, вона не була неслухняною. Вона поводитися добре. Суб'єктивно вона не могла зрозуміти, як ніхто в її громаді, люди, які знали і піклувалися про її батьків, не захотіли залишити її.

Роки, проведені в системі прийомної сім'ї, були часом жахливими і самотніми, і вона всім серцем бажала, щоб її батьків не забрали від неї, і щоб їй не довелося зазнати додаткової травми від того, що вона опинилася в домі незнайомця – незнайомця, який не був у безпеці. Її дядько був у коледжі, а потім тільки розпочинав своє життя, тому не міг запропонувати їй притулок, а її найкраща подруга за півроку до цього втратила власну матір, яка померла від

раку, залишивши батька виховувати двох доньок самотужки, поки він оплакував втрату дружини.

Деякі люди відчували провину, вона це теж знала. Саме тому Дуейн завжди пропонував їй роботу, яка з'являлася в його офісі, наприклад. Чому батько Райлі наполягав на тому, щоб вона жила в їхньому домі влітку в старших класах, а потім з усіх сил намагався допомогти їй розпочати свій бізнес гіда, навіть забезпечивши їй перших клієнтів, які замовляли екскурсії знову і знову.

Але вона розуміла, чому вони не запропонували удочерити її після аварії, вона розуміла. Принаймні, доросла Гарпер розуміла. Вона просто не знала, як пояснити це маленькій дівчинці всередині неї, яка все ще боліла, коли вона згадувала той час у своєму житті. У глибині душі вона все ще відчувала себе маленькою дівчинкою, яка нікому не потрібна.

Вона не любила багато думати про перші кілька років після смерті батьків. Але згодом... ну, згодом її віддали до старшої жінки, яка була дуже добра до неї. Вона влаштувалася в новій школі і... з нею все було гаразд.

Райлі стиснула губи, і на її обличчі з'явився вираз, який завжди з'являвся, коли вона говорила про те, що Гарпер піде в систему соціальних служб.

"Так чи інакше", – сказала Гарпер, бажаючи змінити тему, – "я все ще чекаю, коли слідчий видасть їхні останки, а потім я збираюся поховати їх".

"Там буде все місто".

"Сподіваюся." Гарпер натягнула посмішку. "Мій батько був би радий." Її посмішка розширилася. "Моя мама хотіла б залишитися вдома і почитати". Вона з радістю усвідомила, що Гарпер – це їхнє поєднання. Любителька активного відпочинку, як її тато, і книжок, як її мама.

Райлі стала перед нею, нахилившись вперед і притримуючи кінці волосся Гарпер з обох боків її обличчя, щоб виміряти рівність зачіски, яку вона щойно закінчила. Вона зустрілася з очима Гарпер і посміхнулася. "Вона справді любила свої книги, чи не так? Пам'ятаю, як вона запитала мене, чи не скучила я за персонажами, коли я сказала, що ми читали *"Павутиння Шарлотти"* в класі. Я не мала жодного уявлення, про що вона говорила. Вона буквально *сумувала* за людьми, яких не існувало". Вона випросталася, відступивши назад, щоб оцінити свою роботу.

Гарпер посміхнулася. Так, це звучало дуже схоже на її матір. Вона любила літературу. І вона надихала інших любити її теж. Ця думка нагадала про Лукаса, про те, як він виглядав таким сумним, коли передавав Гарпер рюкзак з нотатками її матері, віддаючи їх їй на зберігання.

Я повинна була залишити їх у нього.

Так, звичайно, треба було. Про що вона думала? Ну, вона думала, що це був ще один дорогоцінний шматочок минулого, який вона відчайдушно хотіла втримати. Щось матеріальне. Але, здавалося, що ці нотатки підтримували Лукаса, тоді як для неї вони були особливим сувеніром. Невже вона щойно зробила з ним те саме, що й з нею? Забрала щось заповітне, що приносило світло? Її серце стислося.

"Що ж тепер буде з Лукасом?" запитала Райлі, розстібаючи липучки і знімаючи накидку з Гарпер. "Він залишиться в лісі?"

Брови Гарпер зійшлися, коли вона знову зустрілася з очима Райлі в дзеркалі. "Я не знаю, чи є у нього багато варіантів. Я маю на увазі, що у хлопця

немає сім'ї, про яку він знає, немає формальної освіти або досвіду роботи..." Вона похитала головою. "Я не знаю. Але... щось у ньому є... Боже, це важко пояснити. Він поєднує в собі дикість і, не знаю, невинність? Ні, це не так. Задумливість?" Вона похитала головою, розчарована тим, що не може описати його точно або віддати йому належне. "Чутливість".

"У тебе зараз такі смішні очі", – зауважила Райлі, і коли Гарпер подивилася на неї, то побачила, що її подруга дивиться на неї з виразом, який був наполовину спантеличеним, наполовину розваженим.

Гарпер закотила очі. "Гаразд. Він загадка".

"Ну так, звичайно, він загадка. Він виріс у багнюці, снігу та на конспектах з *"Графа Монте-Крісто"*. Він, напевно, до біса заплутався".

Незважаючи на те, що це звучало трохи підло, Гарпер засміялася. "А хто б не був?" – запитала вона, намагаючись захистити його, хоча знала, що Райлі здебільшого жартує. "Ти можеш собі уявити, Райлі? З якою самотністю він, мабуть, жив усі ці роки? Не знаю, чи змогла б я вижити".

"Звичайно, змогла б. Ти найсильніша людина, яку я знаю".

Гарпер посміхнулася Райлі. Вона була вдячна за вотум довіри, але їй було цікаво, чи є хтось достатньо сильний, щоб пережити таке без серйозних довготривалих наслідків. "Так чи інакше", – вона підвелася, зробила кілька кроків навколо крісла і ще раз обійняла подругу, – "мені треба бігти, але дякую тобі за це", – сказала вона, вказуючи на прикрасу, яка їй насправді не була потрібна, але яка дозволила їй відвідати подругу під пильним оком власниці салону.

"Не мерзни", – сказала вона, коли Гарпер простягнула їй гроші за стрижку і чайові, згорнувши їх у руці, щоб вона не намагалася повернути чайові назад, як вона завжди робила. "І дай мені знати, чим я можу допомогти з організацією для твоїх батьків".

"Обов'язково". Гарпер помахала на прощання іншим знайомим стилістам, дзвоник над дверима задзвенів, коли вона виходила.

Вона пройшла лише квартал по вулиці, коли у неї задзвонив телефон. Вона витягла його з кишені, і коли побачила, хто це, її серце прискорено забилося. Вона зупинилася, підійшовши ближче до стіни будинку, щоб не опинитися посеред тротуару. "Привіт?"

"Привіт, Гарпер. Я дзвоню... ну, ти сидиш?"

У Гарпер перехопило подих, і вона притулилася до дерев'яного сайдингу будівельного магазину. Голос агента Галлахера звучав... якимось не так. "Так."

"Мені дзвонив судмедексперт. Гарпер, є докази, що твоїх батьків застрелили."

"Застрелили?" На мить слово не мало сенсу, ніби він говорив іноземною мовою, яку вона не могла зрозуміти. "Я не розумію."

"Я теж не розумію, але їхня справа тепер розглядається як вбивство".

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Кран. Плюх. Дзень.

Зима танула навколо нього, падаючи з лісу. Земля поглинала все це, забираючи глибоко в землю, де життя дерев, рослин і квітів чекало на те, щоб знову зажити. Джек ступив на м'яку землю, його очі шукали гриби, або щось інше, щоб наповнити його порожній живіт. Незабаром знову буде достатньо їжі, і ця думка принесла далеку радість, хоча важке почуття, яке обтяжувало його відтоді, як помер Пуп, здавалося, що воно розчавлює все щастя, робить його меншим, неважливим. Важке почуття було більшим, воно затьмарювало все.

Пуп.

До горла Джека підкотився клубок, і він проковтнув його, його кроки сповільнилися.

Вітер ворухнувся, жахливий запах змусив його ніс зморщитися, його увага повернулася праворуч, перш ніж він почув низьке хрюкання. Щось ворухнулося в кущах зліва від нього. *Кабан.* Він повільно присів, очікуючи, що страх прийде, але його не було. Ця важкість всередині нього зробила і його маленьким.

Свиня в місті йде за великі гроші. Приведи мені одного, і я дам тобі лук і стріли. Це була довга, важка зима без Пупа. Він часто голодував. Боявся. На самоті. Його ребра можна було легко побачити під шкірою. Щоб вижити, йому потрібна була більша зброя. Не лише для того, щоб мати м'ясо, але й для того, щоб вбивати тварин, достатньо великих для хутра, необхідного йому, щоб вижити на морозі. А якщо він не збирався жити, то навіщо чекати, поки голод забере його, повільно і болісно? Чому б не дозволити свині зробити це одним злим, верескливим ударом у живіт? Хіба це не було б краще? Швидше?

Він опустився на коліна біля порослого мохом стовбура дерева, не рухаючись і чекаючи, поки свиня вийде з кущів. Він повільно видихнув. Дзенькнула вода. Свинячий сморід. Низьке гарчання, що виходило з його власного горла.

Але сопіння цієї дикої свині не було тихим. Вона видавала верески – ті, що завжди лякали Джека до цього часу. Це було схоже на чудовисько, або щось, що, як він думав, могло бути під його ліжком, коли він був маленьким хлопчиком. Те, що він просив свою Баку перевірити, але вона казала йому, що він повинен зустрітися з самим собою, якщо він сильний хлопчик, як вона думала.

Він зробив це тоді. Він зробив би це зараз. Зустрівся з чудовиськом обличчям до обличчя. Навіть якщо йому здавалося, що він вже зустрічався з багатьма монстрами.

І він не міг зрозуміти, чи сподівається він перемогти цього. Чи програти.

Свиня вийшла з кущів. Величезний самець, який мав важити більше, ніж десять Джеків. Колюча біла шерсть вкривала його чорно-біле тіло. З рота стирчали короткі гострі ікла. У нього був найбільший набір яєць, який Джек

коли–небудь бачив на будь–якій живій істоті. Побачивши Джека, він захрюкав, видавши один з тих високих вересків і хитаючи головою вперед–назад.

Свинячий сморід. *Божевільний* сморід. Запах гниття виходив з його ніздрів, наче гнів його мозок. Таким божевільним і підлим, як він коли–небудь бачив раніше.

Джек рушив до нього, дістаючи кишенькового ножа, лезо якого зносилося за багато зим і літів, коли він використовував його, а потім знову і знову заточував об каміння. Але він не знав, що сьогодні зіткнеться з цим звіром, і не взяв з собою мисливського ножа.

Гострий дар *життя*, який темноволосий хлопчик дав йому так давно, був усім, що він мав. Він міг допомогти йому вижити або померти. І те, і інше було добре.

Свиня підняла голову, знову завищала...крик диявола...і Джек відчув, як перший паросток люті починає рости, обгортаючи його нутрощі. Він теж підняв голову, випустивши крик, який пролунав у лісі. Він розсміявся, божевільний звук, що вирвався з глибини його душі, змішання втрати і страху, болю і страждань, які він пережив. "Прийди і забери мене, клята свиня!" – кричав він, і лють вибухала в ньому. "Роби зі мною все, що хочеш!"

Якусь хвилину свиня стояла, рохкаючи, опустивши голову, і Джеку здалося, що вона ось–ось розвернеться в інший бік. Він нахилився вперед, готовий погнатися за нею, коли вона раптом кинулася вперед, заставши його зненацька. Він застиг на місці, встромивши ноги в м'яку землю і зігнувши коліна, з ножем, що стирчав перед ним.

Страх охопив його, але водночас і дике збудження. "Прийди і візьми мене, потвора", – сказав він, тільки цього разу замість того, щоб викрикувати слова, він бурчав їх собі під ніс, його щелепи скреготіли. Кабан ще більше опустив голову і прискорився, кинувшись прямо на Джека.

На секунду Джек розгубився, його інстинкти кричали йому *бігти*, але розум і серце казали "ні". Ліс на мить затих, два листочки та гілки, як і кожна тварина, зупинилися, щоб подивитися, як звір і худий чоловік/хлопець врізаються один в одного, витріщивши очі, коли звір рвонувся вперед так швидко, як тільки дозволяло йому його товсте тіло. І якимось чином ця величезна тварина рухалася зі швидкістю спалаху блискавки.

Усе вибухнуло всередині Джека, коли тварина кинулася прямо на нього, тіло Джека відлетіло назад і врізалось в стовбур дерева, а тварина випустила ще один войовничий крик і продовжувала наступати.

Джек поспішно схопився на ноги, намагаючись набрати в легені повітря, яке вибило з нього. Він відскочив убік, коли тварина знову кинулася на нього, хворобливий запах переслідував його, навіть якщо його тіло відлетіло вбік. Він перекотився і скочив на ноги, але тварина підійшла надто близько і розвернулася, знову кинувшись на нього, з божевільними очима, з пащі якої летіла слина.

Джек підняв ніж і знову покотився, глибокий крик вирвався з його грудей, коли він відкотився від свині і встромив руку вперед, лезо розірвало плече тварини. Тварина випустила ще один демонічний крик, цього разу від болю.

"Давай, брудна тварюко!" крикнув Джек. "І це все? Це все, на що ти здатен?" Він відчував себе таким же божевільним, як і ця свиня. *Ніщо не мало значення*. Він помре, але спочатку він отримає стільки хороших ударів, скільки

зможе. Кабан хотів його вбити, але Джек влаштував би йому такий бій, якого ця тварюка ніколи не забуде. Колись той потворний монстр розповідатиме своїм потворним онукам про Джека. Джек вирішив, що у нього достатньо яєць, щоб зробити щонайменше сотню потворних дітей, таких же смердючих, як і він сам. Він божевільно сміявся, крутився, коли величезна свиня знову кинулася на нього.

Джек швидко побіг в інший бік, але цього разу йому не вистачило швидкості. Коли він кинув тіло вперед, його нога зачепилася за корінь дерева, і він важко впав, вітер знову вибив його легені, біль пронизав його кістки. Він закричав, біль змусив його згорнутися калачиком, коли свиня вдарила його головою туди, де він лежав, і край її ікла порізав йому руку. Джек схопив звіра, стискаючи великі жмені волохатого м'яса, коли тварина закричала, її тяжкість навалилася на Джека, розчавивши його, повітря зі свистом виходило з його легенів.

Він боровся з твариною, боровся з усіх сил, що залишилися. *Я не можу дихати. Я не можу дихати*, це була єдина думка, що проносилася в його вмираючому мозку. Ліс навколо нього на секунду згас, перед очима з'явилися темні плями, а сморід тварини заповнив його ніс.

Я помру.

Його голова впала набік, а свиня продовжувала кричати, її копита впивалися в тіло Джека, ікла шкрябали по його плоті, рани, які він відкрив, фонтанували кров'ю. Джек розплющив очі і побачив блискуче сяйво. Він все ще вільно тримав кишенькового ножа в кулаці.

Темноокий хлопчик з тієї першої ночі з'явився в його уяві, наче був поруч з ним.

Що ти тут робиш? запитав Джек, але хлопчик не відповів, лише опустил погляд на кишеньковий ніжик, який все ще ледве тримав у руці Джек, в той час як кабан продовжував розривати його тіло. *Що з тобою сталося?* запитав Джек. Хлопчик знову опустил погляд на ніж, ніби кажучи: *Я дав тобі цей ніж. Мій передсмертний подарунок. Користуйся ним.*

Останній приплив сил прийшов нізвідки, звідусіль, зі спогадів про того іншого хлопчика, про те, як він тримав його за руку, і як він казав йому жити. Він підняв руку, з останніх сил вигукнув бойовий клич і встромив ніж у горло свині.

Пізніше він пам'ятатиме лише відчуття небуття, коли тягнув мертве свиняче тіло через пустелю, його рани були перев'язані розірваними шматками одягу, але все ще залишали краплі червоного кольору на талому снігу. Зяюча рана на його боці палала, як вогонь.

Дрісколл був надворі, коли Джек завернув за поворот, і він дивився на нього широко розплющеними очима, з відвислою щелепою. Коли Джек дійшов до того місця, де він стояв, кинувши мертвого кабана до ніг Дрісколла, Дрісколл відкинув голову назад і розсміявся. *Він такий же божевільний, як і ця свиня.*

Джек нахилився вбік, ловлячи себе на тому, що притискає пальці до зяючої рани на боці. "Я хочу лук і стріли", – промовив він, слова збігалися до купи.

"О, ти їх отримаєш", – сказав Дрісколл. І з цими словами, Джек розвернувся і пішов геть.

Наступний час пройшов десь між життям і смертю. Темноокий хлопчик більше не приходив до нього, але приходив його батько, кажучи йому, що він сильний хлопчик і не повинен здаватися. Джек хотів здатися. Він втомився жити. Втомився боротися. Втомився виживати. А найбільше він втомився від безкінечної порожньої самотності.

Але тіло Джека не погоджувалося з тим, що він повинен здатися. Воно продовжувало боротися, хоча його дух – ні. Не було ніякого шепоту всередині, ніякого життя в глибині душі. Лише тиша. Його душа померла. *Разом з Пупом.* Він очистив свої рани і поклав на них чисту тканину, перебравши шматки, які мав, вимив їх у воді з насоса за будинком і висушив на теплому вітрі, щоб повернутися всередину і знову заснути. Він прокинувся лише для того, щоб ковтнути води з колонки, промити рани і з'їсти той невеликий шматочок їжі, який у нього був.

Минуло багато–багато днів. Він не знав їхньої кількості, але одного ранку він прокинувся, помітивши, що відчувається краще, менше боліло, менше нило. Багато хвилин він лежав, дивлячись на дерев'яну стелю, промінь сонячного світла з вікна, що танцював і виблискував перед його очима. *"Можливо, я помер, – думав він. Можливо, ті танцюючі вогниці – це маленькі янголята, а я на небесах."*

Але біль у боці заговорив, підказуючи йому, що він помиляється. Ніяких ангелів, лише порошок, і дві речі не можуть відрізнитися більше, ніж ці.

Потім заговорив його живіт, кажучи йому, що він хоче їсти. Він піднявся з ліжка, вмився, одягнувся і взяв мисливський ніж.

Ще один день. І ще багато інших. Він пішов не тим шляхом, яким зазвичай ходив на полювання. Можливо, він йшов у напрямку міста, а можливо, ні. Можливо, він зайшов би прямо в середину ворожої території. Можливо, вони вбили б його на місці.

А може... йому було байдуже.

Він кинувся перед величезною, дикою, божевільною свинею з гострими іклами і вижив. Він сміявся, але це знову відкривало його рану, а у нього не було чистої тканини.

Він не знав, чи витримає це, постійні страждання. Зими, що завжди наступали, голод, самотність, яка наче темрява врізалася глибоко в його кістки. Навіщо йому боротися? Заради чого? Чому він повинен виживати? Тепер він зрозумів погляд в очах білявого хлопчика. *Щастя* від того, що все нарешті закінчилося. Джек мав би померти на тій скелі тієї ночі, разом з іншими двома хлопцями, а може й трьома. Але він боровся за життя. *Чому?* Він не хотів більше боротися, а поблизу не було жодної свині.

Можна було знайти ведмедицю з ведмежатами. Ведмедиця розірве тебе на шматки, якщо ти підійдеш надто близько до її малят.

Але це зайняло б надто багато часу. Він не думав, що хоче жити, але й не хотів бути розірваним ведмедицею на шматки протягом цілого дня. До того ж, він любив ведмедів. Він не хотів їх розлюбити.

Він підійшов до каньйону і став на краю, дивлячись вниз. Він міг би стрибнути зі скелі. Але не з цієї. Ця скеля була недостатньо високою, щоб переконатися, що він загине, але було багато інших, які б загинули.

Поки він стояв і думав про те, як би він міг упевнитися у своїй смерті, сонячне світло блиснуло від чогось блискучого крізь листя на дні каньйону, засліпивши його на секунду.

Цікавість змусила його зупинитися, туман, що висів над ним, на мить розвіявся, потреба дізнатися, що за великий блискучий предмет ховався під листям, іскра... життя. Джек спускався в каньйон повільно, не через обережність, а тому, що це було все, що він міг зробити. Його тіло все ще заживало; він відчував, як цівка крові з ледь затягнутої рваної рани на боці ковзає по шкірі.

Його ноги з хрускотом опустилися на дно, і він рушив до блиску чогось схожого на синій метал з цього ближчого місця. Він здивовано моргнув, коли розсунувши густе листя, побачив... машину. Йому знадобилася хвилина, щоб зіставити цю велику річ з того світу з тим, в якому він жив зараз. *Що вона тут робить?*

Може, це був хтось, хто намагався втекти від ворога, який заїхав далеко в пустелю і переїхав через край цього каньйону? *Як довго воно тут лежить?*

Скло хруснуло під ногами, і він нахилився, зазирнувши у розбите вікно, та відсахнувся, побачивши всередині скелети. На кістках висів одяг, і за їхнім виглядом він міг сказати, що той, хто сидів за кермом, був чоловіком, а інший – жінкою.

Інший промінь сонячного світла вихопив щось блискуче, що лежало на сидінні, і Джек потягнувся до нього, витягнувши його з машини і розкривши долоню. Срібний ланцюжок з крихтним отвором збоку. Нігтем великого пальця Джек відкрив його, показавши крихтну фотографію чоловіка, жінки та дитини всередині. *Сім'я*. У животі Джека зав'язалося від голоду, коли він втупився на три усміхнені обличчя.

Його погляд перебігав по черзі по кожному з них: чоловік посміхався, поклавши руку на плече жінці. Посмішка жінки була широкою і блискучою, її світле волосся гарним і яскравим. Але його увагу привернула дитина. Це було немовля, яке змусило його зупинитися і втупитися в неї. Щось було в її очах... щось, що змусило його серце битися швидше, а шкіра спітніла. Він схопив намисто в руку і рушив до задньої частини автомобіля, де в багажнику була відкрита щілина.

Він натиснув на неї, метал заскрипів, коли він піднімався вгору. Всередині були купи мокрого листя, щось схоже на ковдру, яка колись була ковдрою, але згнила від вологи. Він відсунув його вбік і виявив, що під ним лежить синя сумка, майже не зачеплена погодою.

Він розстебнув блискавку і зазирнув всередину. Кілька паперових блокнотів із записами. Йому хотілося дізнатися, що в них написано, але він змусив себе зачекати, поклав речі назад у сумку, застебнув блискавку і закинув її через плече.

Щось схоже на хвилювання співало всередині нього. Минуло стільки часу відтоді, як мама привезла йому ті дитячі книжки, які він тепер міг розповісти напам'ять. Ті, які він і досі діставав багато разів на день, щоб почитати, щоб запам'ятати, як виглядають слова. Як вони звучать у роті та в голові. Можливо,

те, що він тримав у сумці, не було історією, але мати щось нове для читання... нові слова... вони були. світлом у темряві.

Він повернувся до стіни каньйону і почав підніматися вгору. Він міг би придумати кращий спосіб померти завтра. Сьогодні ж у нього з'явилися нові слова. І він не відчував себе таким самотнім.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Гарпер постукала у двері, які вже стали для неї звичним видовищем. Вона відступила назад, її серце пропустило кілька ударів, як, здавалося, робило щоразу, коли вона незабаром опинялася в його присутності. Двері відчинилися, і він стояв там, дивлячись на неї з виразом обличчя, який був трохи менш настороженим, ніж у перші два рази, коли вона з'явилася без попередження. Не те, щоб у неї був якийсь спосіб повідомити про себе, окрім звуку її вантажівки за кілька хвилин до її приїзду, але...

"Привіт."

"Привіт".

Вона сягнула рукою до великої сумки, яку перекинула через плече, і дістала зошити, що колись належали її матері. "Це твої".

На його обличчі промайнуло здивування. "Вони не мої. Я лише знайшов їх. Вони належать тобі".

Гарпер похитала головою і дістала з сумочки книгу, яку принесла з собою. Вона передала *"Графа Монте-Крісто"* Лукасу і спостерігала, як його очі спалахнули від здивованого задоволення. "Я також подумала, що ти захочеш взяти це, щоб зрозуміти сенс тих нотаток".

Лукас не намагався відкинути книгу, як він намагався відкинути нотатки. Він взяв її і притиснув до грудей, наче коштовність.

Гарпер подивилася через його плече на танцюючі відблиски вогню на стінах. "Можна мені зайти? Я ненадовго".

Він не відповів, але відступив назад, і вона зайшла всередину, зачинивши за собою двері. Вона поклала зошити на порожнє ліжко, що стояло найближче до дверей, і його погляд затримався на них на мить, перш ніж він знову зустрівся з нею поглядом. "Я хочу, щоб ти зберігав записи моєї матері".

"Чому?"

"Тому що... Я думаю, що вони призначені для тебе".

Він насупився. "Що ти маєш на увазі?"

Гарпер зітхнула, наближаючись до нього. "Я не знаю, що я маю на увазі. Я просто... маю таке відчуття". Вона похитала головою. "І я не завжди прислухаюся до свого чуття, чи інтуїції, чи як би ти це не називав, але я думаю, що ці зошити належать тобі, і це все. Я не подумала про це. Я привезла їх сюди, і сподіваюся, що це нормально. Крім того, я дізналася дещо сьогодні вдень і хотіла... ну, я хотіла запитати тебе про це, дізнатися, що ти думаєш, тому що..."

"Гарпер." Він вимовив її ім'я, нічого більше, але в його тоні прозвучало лагідне благання...повільніше, *дихай*, я намагаюся зрозуміти тебе...і цього слова було достатньо, щоб вона припинила своє безцільне блукання і зібралася з думками. Вона відчула, що він *бачить* її такою, якою її вже давно ніхто не бачив, навіть якщо він не завжди розумів її слова.

"Агент Галлахер зателефонував мені сьогодні вдень і сказав, що вони знайшли докази того, що моїх батьків застрелили".

"Застрелили? Стрілою?"

"Ні, ні. З пістолета."

"Я думав, що вони загинули в автокатастрофі."

Гарпер сіла на ліжко поруч з ним, металеві пружини тихо поскрипували. "Я завжди в це вірила. Я завжди вважала, що ми втрюх потрапили в аварію, а машину так і не знайшли. Я вірила в це все своє життя. Незважаючи на дивне місце", – вона зморщила лоб, – "те, що машину знайшли на дні каньйону, було тому підтвердженням. Я дуже, дуже збентежена, і... Я не знаю, що відчувати". Вона зробила паузу на мить. "Ти бачив когось біля уламків? Або знаєш що-небудь, що могло б пояснити, що з ними сталося?"

Лукас зробив кілька кроків до свого ліжка і сів на нього, пружини видавали більш глибокий скрип, ніж пружини, на яких сиділа Гарпер. Вона ще більше відчула його, його коліно було лише в кількох дюймах від її коліна, його розмір здавалося, збільшувався разом з близькістю. "У мене немає відповідей для тебе. Одного разу я спускався вниз по каньйону, коли побачив, що сонце освітлює щось на дні. Воно було майже все вкрите гілками та листям. Коли я подивився у вікно, то ... побачив їх там. Намисто лежало на сидінні. Багажник був відкритий, і єдиною річчю всередині був синій рюкзак. Я взяв його з собою і поліз назад нагору. Іноді я повертався назад, не знаю чому. Може тому, що твоя мати здавалася мені справжньою. Я хотів... Я не знаю, Гарпер. Я хотів подякувати їй. Її слова... вони змусили мене захотіти залишитися в живих".

Гарпер моргнула, слези обпікали її очі. Він сказав їй, що це для того, щоб вони не були самотніми, але це також для того, щоб він теж не був самотнім. *Ти розбиваєш мені серце*, – затамувавши подих, подумала вона. "Я знала, що була права".

"У чому?"

"Що ці замітки мають належати тобі".

Він посміхнувся у своїй незвичній манері, і Гарпер посміхнулася у відповідь, її палець провів по одній з відкритих пружин. "Чого ти від неї навчився?"

"Від твоєї матері?" Він на мить відвів погляд у вікно, очевидно, серйозно розглядаючи її запитання. Коли він знову подивився на неї, він запитав: "Ти читала її? Книгу, про яку твоя мама розповідала в класі?"

"Графа Монте-Крісто?" Гарпер посміхнулася йому. "Так, двічі, і я також бачила фільм".

"Існує фільм."

Вона посміхнулася. Їй сподобалося, як він ставив свої запитання, наче стверджуючи щось, про що щойно дізнався, а не просячи підтвердження. "Так. Насправді це дуже добре, що не завжди можна сказати про книжки, які перетворюються на фільми. А ти... .. коли-небудь бачив фільм?" Їй було незручно про це питати, але вона дуже хотіла дізнатися про нього, і ніколи б не дізналася, якби не ставила запитання, які спадали їй на думку. Вона провела з ним достатньо часу, щоб знати, що він не ділиться інформацією вільно.

"Я ніколи не бачив фільмів, але чув про них, коли був дитиною. І я бачив по телевізору".

Вона кивнула. "Кіно – це те саме телебачення, але на великому екрані". Як *дивно* вимовляти таке речення чоловікові, який був приблизно її віку, якщо вона не помилилася. "Так чи інакше, "Граф Монте-Крісто" – одна з моїх улюблених історій. Вона про помсту, але ще більше – про прощення".

"Мені довелося спробувати зрозуміти цю історію з того, що твоя мама написала про неї. І з питань, які вона ставила. Раніше я не знав цього слова – помста. Це означає відчувати злість, а потім поквитатися. Але твоя мати була схожа на тебе. Вона думала, що ця історія більше про прощення". Лукас зробив паузу. "Твоя мати вважала, що більшість людей добрі. Вона сподівалася, що її учні будуть думати так само".

"А ти так вважаєш?"

Його губи злегка скривилися. "Я один з її учнів?"

"Звичайно, що так. Ти, напевно, вивчав її думки та ідеї...її цінності...уважніше, ніж будь-хто з хлопців чи дівчат у її класі".

Здавалося, йому це сподобалося. "Можливо. Але... Я не знаю, чи вірю я, що серед людей більше хороших, ніж поганих. Я не думаю, що знаю достатньо про світ за межами цієї книжки. А я її ще навіть не читав. Твоя мати, однак, змусила мене відчувати..."

Здавалося, він підшукував слово, тож Гарпер спробувала підказати йому. "Надію?" – тихо спитала вона.

Його очі зустрілися з її очима. "Надію", – повторив він. "Так. Твоя мати дала мені ... надію. Вона навчила мене, що в світі є і добре, і погане. До цього я не знав".

"Тобто ти думав, що в світі є тільки погане?"

"Я... не був впевнений. Дрісколл так думав."

"Дрісколл?" Вона насупилася. "Що ще думав Дрісколл?"

"Я не знаю. Мені було байдуже."

Він відвернув голову. Він явно не був зацікавлений говорити про Дрісколла далі. Але за мить він знову подивився на неї, і Гарпер нахилила голову, її погляд ковзнув по його рисах обличчя. У нього були такі гарні очі – синьо-золотисті, кольору *заходу сонця*, мигдалеподібної форми з довгими, густими війями. Очі контрастували з різкою мужністю решти його обличчя – засмаглою шкірою, гострими вилицями, квадратною щелепою, вкритою щетиною. І очевидна мужність його сильного, м'язистого тіла. Але вона не дивилася на його тіло. Вона відмовлялася це робити. Вона була вже достатньо відвернута, як це було. Приголомшена. Збентежена. Він не хотів говорити про Дрісколла, щоб вона не продовжувала розпитувати Лукаса про нього. "У певному сенсі... ти можеш знати мою матір краще, ніж я. Або принаймні... іншу її сторону", – сказала Гарпер, повертаючись до теми, про яку йому, здавалося, було зручно говорити. "Але для мене вона була затишком і домом, і всім тим, чого у мене більше не було". Вона озирнулася на нього, обдумуючи свої слова. "Я не знаю, можливо, я боюся, що читання цього", – вона кивнула головою в бік нотаток, – "якось затьмарить мої інші спогади про неї, і тому я боюся".

Він дивився на неї, і вона не могла прочитати вираз, який застиг на його обличчі. "Що? Чому ти так на мене дивишся?"

"Тому що ти чесна людина. Я це бачу. Я думав... чи зможу я так само".

Гарпер не знала, що саме це означало, але відчула, що це був комплімент. Навіть якщо так, він не був повністю правий. "Я не завжди чесна", – випалила вона. "Іноді тримаю все в собі". Вона зробила паузу. "Багато разів."

"Справді?" Він виглядав збентеженим, і вона тихо засміялася. "Іноді я говорю найбільше, коли уникаю теми або тримаю щось у собі".

Він, здавалося, замислився над цим, а потім посміхнувся, ніби вона прояснила щось, що його збентежило. Він був дуже милим, справді. "Тримати свої почуття при собі відрізняється від брехні. Чи не так?"

"Мабуть, так. А що ти тримаєш при собі, Лукас?"

Він випустив подих, який, можливо, містив або не містив сміх. "Що я не тримаю в собі? У мене немає іншого вибору".

Вона почервоніла, злегка скривившись від своєї нечутливості. "Це було дурне запитання. Я..."

"Ні, не дурне. Деревя, птахи і всі лісові тварини знають мої секрети. Іноді я виходжу на вулицю і вигукую їх на вершини гір. Вони всі зупиняються, щоб послухати".

Вона тихо засміялася. "Почуваєшся краще, коли випускаєш їх на волю? Навіть до лісу?"

"Так." Він усміхнувся, і її серце спіткнулося. "Спробуй колись."

"Можливо, спробую."

Вони сиділи, посміхаючись одне одному, і ця мить була важкою від того, що протікало між ними. Хімія. Усвідомлення. Глибока цікавість. Всі елементи незаперечної принади, що протікала між чоловіками і жінками, яких вабило одне до одного від початку часів. На танцях і в ресторанах. У барах і в офісах. У печерах і в хатинах посеред дрімучого темного лісу.

"Так чи інакше", – сказала Гарпер, підводячись і хапаючи сумочку, яку вона впустила на підлогу біля ліжка, на якому сиділа. "Я принесла дещо, і сподіваюся, ти мені допоможеш? І хабар, щоб ти не відмовився".

Він опустил брови. "Хабар?"

Вона посміхнулася. "Щось на кшталт плати. Але я просто пожартувала. Це скоріше подарунок, без жодних зобов'язань". Вона витягла пляшку "Оранж Краш" зі своєї сумки, посміхнувшись Лукасу, коли підняла її.

Його очі розширилися, загорілися. "Помаранчевий напій з бульбашками. Краш".

"Так." Вона відкрутила кришечку, повільно, щоб вона не вибухнула, і простягнула йому. Він подивився на неї секунду, а потім перекинув її назад, зробивши великий ковток. Він опустил його, вираз його обличчя ... не був вражений. Він тримав пляшку перед собою, знову вивчаючи її, коли ковтав з явним зусиллям, злегка скривившись. Очевидно, обурений.

"Не так добре, як ти пам'ятаєш?" – запитала вона, стримуючи хихикання.

"Не... зовсім".

Тоді вона засміялася. Вона нічого не могла з собою вдіяти. Їй хотілося поцілувати його і відчутти смак апельсинового соку на його губах. Вона швидко відсунула цю думку вбік. "Так чи інакше, мені потрібна твоя допомога в одній справі".

"Що саме?"

"Це карта." Вона підійшла до столу, за яким вони їли минулого разу, і сіла на один з табуретів, розстеливши карту на стільниці і поклавши поруч ручку.

Настали сутінки, і Лукас знайшов хвилинку, щоб запалити дві свічки біля вікна, піднісши їх до столу, щоб їм було краще видно. Він сів на табурет поруч з нею і подивився на карту. "З чим тобі потрібна моя допомога?"

"Я подумала, що буде корисно позначити це для агента Галлахера. Мені потрібно зробити щось, що допоможе розкрити вбивство моїх батьків". У неї пробіг мороз по спині. Вона все ще не могла повірити в те, що промовляла ці слова, або в те, що вони були правдою. *Моїх батьків вбили*. Це не зробило втрату гострішою, не змусило її раптом сумувати за ними більше, ніж раніше. Але це запалило в ній вогонь. Вона відповіла на питання "де", яке ставила собі все життя, а тепер у неї з'явилися ще два, яких вона не очікувала: *хто і чому?* Вона злегка похитала головою, намагаючись повернутись у той момент. "Але, гм, я б хотіла почути твою думку, перш ніж я це зроблю".

"Гаразд."

Вона взяла червону ручку і піднесла її до карти, яка була складена так, щоб показати Міссулу та прилеглі райони. "Гаразд, це шосе від Міссули до Гелени Спрінгс". Вона провела ручкою по шосе. За кілька миль від шосе були також безіменні печери, які, як вона завжди вважала, були тими, що шукали мандрівники, але вона припускала, що це не обов'язково вірно, враховуючи, де знайшли машину її батьків.

Вона перевела погляд на іншу область на карті. "Це приблизне місце розташування хатини Дрісколла". Вона намалювала квадрат над зеленою зоною дикої природи. "А це твоя", – сказала вона, намалювавши ще один квадрат біля хатини Дрісколла. Гарпер подивилася на нього, і в нього з'явилася невелика складка між бровами, коли він зосередився на тому, що вона робила.

"Гаразд", – продовжила вона, – "це річка Оулвуд". Вона простежила довгу звивисту лінію, що уособлювала річку, від шосе, яке з'єднувало Міссулу з Геленою Спрінгс, повз будинок Лукаса і далі. "А ось тут знайшли машину моїх батьків", – сказала вона, намалювавши хрестик далеко внизу річки, біля підніжжя гірських хребтів.

"Добре", – сказав Лукас, нахиливши голову трохи ближче до неї. Світло свічки мерехтіло, і це раптом стало інтимним, те, як їхні голови були схилені разом, те, як вони говорили тихими голосами, те, що на багато миль навколо були тільки вони, і більше нікого не було. Їй стало цікаво, якими будуть його губи, якщо він поцілує її, цікаво, чи знатиме він, що робити.

"Гаразд", – повторила Гарпер, її голос перетворився на шепіт, в якому було набагато більше дихання, ніж вона хотіла. Вона прочистила горло, тепло повільно рухалося вгору по шиї, а потім пронизало її кінцівки з раптовістю, що змусила її спалахнути ознобом.

"Тобі холодно?" – запитав він, коли вона розтерла руки.

"Ні. Ні. А..." Вона знову зосередилася на карті, намагаючись пригадати, що вони робили. "Гаразд, ось тут", – вона вказала на дику місцевість між шосе, що з'єднує Гелену Спрінгс і Міссулу, та річкою Оулвуд, – "я зазвичай працюю екскурсиводом. І саме там я зосередила свої зусилля на пошуках машини моїх батьків". Вона піднесла кінець ручки до губ, легенько прикусивши кінчик.

"Чому?" – запитав він, і коли вона подивилася на нього, то побачила, що його погляд прикутий до її рота. Вона відірвала ручку від губ, їхні очі зустрілися, його очі трохи розширилися, перш ніж він відвів погляд.

"Чому? Ах, ну, тому що це гарне місце для кемпінгу та полювання, а також тому, що дорога, якою, як я припускала, вони подорожували, знаходиться поруч.

"Туристи, які знайшли мене, не могли точно сказати, де саме, але влада підбрала нас тут", – сказала вона, постукуючи по карті. "Все вказувало на те, що машина моїх батьків була в цьому районі. Зазвичай я ніколи не шукала далі цього місця, тому що річка впадає тут", – вона знову торкнулася карти, – "в Еміті–Фоллз. Очевидно, що я не впала у 300–метровий водоспад, інакше я була б мертва. Гелікоптери також зосередили свої початкові пошуки тут". Гарпер знову постукала ручкою по зубах, замислившись. За мить вона розчаровано зітхнула. "У будь–якому випадку, я все ще не знаю, яке відношення все це має до вбивства моїх батьків. Я просто подумала, що, можливо, якщо я розповім про все це, це якось допоможе".

Лукас замовк, не зводячи очей з карти, що лежала перед ними, а свічка мерехтіла над нею, відкидаючи вершини і долини, які могли б містити відповіді на численні питання, що кружляли навколо них обох, у світлі і тіні. Коли він знову зустрівся з нею поглядом, вираз його обличчя був серйозним, а губи злегка скривилися від побоювання.

"Здається, я бачив гелікоптери, які шукали твоїх батьків. І якщо це так, то мене залишили тут тієї ж ночі, коли вбили твоїх батьків".

Спис шоку пронизав Гарпер. "Як це... Ти впевнений? Це здається дуже... Я не знаю, збігом?"

"Я більше ніколи не бачив гелікоптерів. І вони пролітали прямо над цим місцем". Він вказав на місце на карті, де, за її словами, вона завжди думала, що розбилася машина її батьків.

Погляд Гарпер на мить затримався на місці, де постукав його вказівний палець, а потім вона підняла на нього очі. Вона була абсолютно спантеличена. Як могло статися, що вони обидва опинилися тут тієї ж ночі? Її врятували. Його. . . . не врятували.

"Я..." Він стиснув губи, його очі були глибокими і темними у мерехтливому світлі свічок. "Я брехав тобі. Брехав агенту".

Вона моргнула. "Брехав?" – прошепотіла вона, відчуваючи страх. "Про що?"

"Про моє ім'я. Мене звать не Лукас. Я – Джек."

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Гарпер підморгнула Джеку, її рожеві губи набули форми літери "О", коли вона вийняла ручку з рота. Він нервував, але навіть при цьому його кров запалала від вигляду її рожевих губ, що так розтулилися.

"Як? Я не розумію. Чому ти назвався Лукасом?" Вона виглядала стурбованою, і це змусило його відчути... він не знав цього слова, але знав, що останнє, що він хотів зробити, це налякати її, коли вона була наодинці з ним. *Особливо*, коли він продовжував думати про її губи і про те, як йому подобалося сидіти поруч з нею, вдихати її солодкий жіночий аромат і...

Він швидко підвівся, відійшов від неї, притулившись до стіни біля вікна. "Я сказав правду, коли сказав, що не знаю свого прізвища. Я думаю, що мене назвала жінка на ім'я Альма, або Альмара, або Альміна, але я не знаю напевно. Вона виховувала мене майже до восьми років, і я називав її Бака. Іноді вона розмовляла іншою мовою. Я не знаю, якою саме, не знаю, де ми жили і чому мене від неї забрали".

Рот Гарпер залишився в тому ж здивованому "О", її очі були широко розплющені, коли вона слухала. "Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що тебе забрали від неї?"

"Я маю на увазі, що я опинився тут, і я не знаю, як і чому". Це теж було правдою. Він не був готовий розповісти їй решту, поки що.

"Ти думаєш, що *вона*, твоя бака, привезла тебе сюди?"

"Я... не знаю."

Вона виглядала такою розгубленою. "Це не має ніякого сенсу. Хто була твоя мати? Твій батько?"

Він зробив паузу. "Моя мати віддала мене моїй баці, я думаю. Я не знаю. І... Я нічого не знаю про свого батька."

"Чому ти збрехав? Хіба ти не хочеш, щоб тобі допомогли у всьому розібратися?"

Він видихнув, запустивши пальці у волосся. Він хотів розповісти їй про урвище, і про війну, якої не було, і про те, як йому брехали, але ще не знав, що можна притримати, а що можна розповісти.

Не кажи нікому, що я тут була, добре?

"Я збрехав, бо не знаю, кому довіряти", – зізнався він. Він усвідомлював, що *хоче* їй довіряти, і частина його вже довіряла. Це бажання здивувало його, адже він так довго довіряв лише собі. Але він *хотів*, він *хотів* бачити, як її великі, темні очі наповнюються... розумінням. Він хотів поділитися своїми турботами і неприємностями з іншою людиною. Він просто не був упевнений, що це має бути саме ця жінка, яка змушувала його відчувати себе невпевненим у собі, змушувала його кров гаряче бігти в жилах.

Жінка, яку він хотів назвати своєю.

Її очі пробігли по його обличчю, ніби вона могла прочитати відповіді на питання, які у неї виникали, просто дивлячись на нього. *Ще ні*, підказувало йому внутрішнє знання. *Але скоро, якщо ти їй дозволиш*. Він відвернувся, схопивши бляшанку з їжею, яку вона принесла з собою минулого разу, і розвернувся. "Ти голодна?"

Він не знав, чи може...або повинен...повністю довіряти їй, але він міг би нагодувати її, навіть якщо вона сама принесла їжу.

Гарпер подивилася на бляшанку, а потім знову на нього. "Так", – прошепотіла вона. "Лукас. . . Джек... що тобі більше до вподоби?"

"Я прожив своє життя під ім'ям Джека. До тих пір, поки не потрапив до будівлі шерифа."

Вона зморщила брови. "Тоді... Джеку, я хочу, щоб ти знав, що можеш мені довіряти. Я хочу допомогти тобі, якщо ти дозволиш". Вона озирнулася на бляшанку, яку він все ще тримав у руках. "І так, я б хотіла повечеряти".

Надворі вже стемніло, і свічки відкидали тіні на стіни. Скільки разів Джек сидів за цим столом за вечерею і відчував себе холодним і самотнім? Особливо після смерті Пупа. Особливо тоді. Але зараз він відчував близькість з іншою людиною, якої ніколи не відчував раніше. Від цього йому стало спокійно. Він відчував себе наляканим. Він думав про сім'ю, яку в нього забрали, або яку він бачив, як вона йшла, і від цих спогадів крижаним холодним ножем повільно вривався в нього, ріжучи, розриваючи, як і всі порізи та рани, що залишили шрами на його шкірі. Він не повинен був прив'язуватися до цієї жінки, бо не хотів відчувати біль, коли вона піде.

Вона посміхнулася, відкушуючи шматочок їжі.

"Що?" – запитав він.

"Це вперше".

Він нахилив голову, коли вона випустила щасливий сміх. "Побачення з сосисками і квасолею при свічках".

"Побачення?"

Її посмішка згасла. "О, так. Ні. Я маю на увазі, не те, щоб це було побачення. Але... Я маю на увазі, що це могло б бути. Я не хочу, щоб ти думав... Не те щоб... в будь-якому випадку, це приємно, ось що я маю на увазі." Вона опустила очі, але потім підняла їх на нього.

Він згадав, що вона сказала. "Ти багато говориш, а це означає, що ти щось недоговорюєш".

Вона засміялася. "Можливо, мені не варто було видавати себе". Але її очі були теплі, і вона посміхалася. "Мені подобається проводити з тобою час, ось що я хотіла сказати".

"Чому?"

Вона моргнула. "Чому мені подобається проводити з тобою час, Джеку?"

Він повільно сів назад. Йому подобалося чути своє ім'я...його справжнє ім'я...на її устах. "Так."

Вона дивилася на нього кілька секунд, трохи нахиливши підборіддя. "Тому що я знаходжу тебе цікавим і добрим. Ти мене дивуєш, але в хорошому сенсі. Мені подобається те, що ти говориш, і мені подобається спостерігати, як ти відкриваєш для себе нові речі. Я захоплююся тим, як ти виживав тут сам усі ці роки". Вона відвела погляд убік. "Ні, "захоплююся" – не досить сильне слово. Я

в *захваті* від того, як ти вижив тут всі ці роки, і я впевнена, що не знаю і половини всього. Сподіваюся, колись ти довіришся мені настільки, що розкажеш. Ти цінуєш правду, Джеку, от і все. На всі сто відсотків."

Його губи стулилися. *Ти мені подобаєшся*, – подумав він, відчуваючи, як його охоплює здивування. Він пам'ятав це – почуття ... прихильності, це було те слово? Так, він думав, що так. Тепло до іншої людини, задоволення від того, що вона поруч з тобою. Не бажання спаруватися... хоча це теж було. Почуття ... прихильності було хорошим, симпатією, яку не можна було забрати, пішовши. Воно залишиться незалежно від того, піде вона чи ні. Йому було приємно усвідомлювати, що є ще одна річ, яку ніхто не може в нього вкрасти.

Він любив її. Вона була його. Це було все.

У той же час він відчував провину. Як він міг цінувати правду, як вона сказала, і водночас бути брехуном? У нього було стільки запитань про світ, про життя, про людей, стільки всього, що його бентежило. Чи вірив він у те, що говорив, коли казав їй, що приховування інформації від когось відрізняється від брехні? *Чи* була якась різниця? *Ні*, думав він. Він знав, що немає, тому що з ним робили і те, і інше, і, врешті-решт, біль був однаковим.

Так багато сумнівів і запитань закрутилося всередині нього. Його розум був схожий на вир, думки мчали туди-сюди, туди-сюди, туди-сюди, ходили по колу. Так швидко, що він не міг втримати рівновагу. Ці нові почуття, які з'явилися лише тому, що йому було не байдуже, що думає ця жінка. *Людські* почуття. Людські питання. Він хотів її довіри. Він хотів їй сподобатися. "Що ти цінуєш?"

"Я?"

"Так. Понад усе", – повторив він її слова.

Вона мовчала, виглядало так, ніби вона добре обдумувала його запитання. "Думаю, стабільність... кохання". Її щоби порожевіли, і вона відвела погляд.

Чи соромилася вона хотіти кохання? Йому стало цікаво, чому. Вона теж втратила людей, яких любила. Якщо вона все ще хотіла цього, то це було сміливо. "Ти маєш її у своєму житті... кохання?"

Вона розсміялася. "Ти дуже прямолінійний, коли хочеш бути таким".

"Я задаю не ті питання?" Йому стало соромно. Він не знав, як це робити, говорити про те, що всередині нього, з іншими людьми. Іноді він навіть не знав, як розмовляти з самим собою.

"Ні." Вона похитала головою. "Ні. Твої запитання правильні. Так, у моєму житті є кохання. Я люблю своїх друзів, і я люблю дітей у дитячому будинку, де я працюю". Вона знову посміхнулася, але в її очах з'явилося щось сумне.

"Ти кохаєш чоловіка?" *Будь ласка, скажи "ні"*.

"Ні", – прошепотіла вона, її очі зустрілися з його очима. "Ні".

Вона раптом підвелася і нахилилася до вікна. "Боже мій", – сказала вона, повертаючи його увагу до погоди на вулиці. Сніг падав швидко – великими пухнастими пластівцями, що означало, що сніг буде йти ще довго, і кристали льоду прилипали до скла. Джек бачив це раніше, багато разів. Він знав, що це таке. "Це виглядає погано".

Він встав, підійшов до вхідних дверей і відчинив їх. В обличчя йому вдарив крижаний вітер, і він відступив назад. "Це крижана буря". Він зрозумів це, як тільки побачив пухнасті пластівці, змішані з крижаним блиском.

Гарпер підійшла до нього, прикриваючись рукою від шквального вітру і зачиняючи двері. "Боже, як швидко це сталося. Треба йти, поки не стало зовсім погано".

Джек обернувся до неї. "Це вже дуже погано".

Вона зустрілася з ним поглядом. "Я втратила лік часу". Вона подивилася у вікно, хитаючи головою, з нервовим виразом обличчя. Вона дістала з кишені телефон, глянувши на нього. "Тут немає зв'язку, але в цій пустелі він був і раніше. Іноді важливо опинитися в потрібному місці".

Він не знав, про що вона говорила – він знав, що таке телефон, але не знав, як він працює. Те, що вона тримала в руці, було для нього загадкою, але він не ставив її під сумнів. Найменше він хотів, щоб вона бачила його дитиною.

"Мені потрібно вийти до моєї вантажівки", – сказала вона, хапаючи свою куртку.

"Я піду з тобою".

"Ні, не треба. Я зараз повернуся."

"Я піду з тобою", – повторив він, не бажаючи відпускати її саму на виття вітру. Він швидко вдягнув куртку і черевики та відчинив двері, мружачись від льоду, що обпікав йому обличчя. Заблукати в крижаній бурі було надто легко. Один пропущений крок або невірний поворот, і раптом ти не знаєш, де знаходишся, і ледве бачиш дерево прямо перед собою, перш ніж врізатися в нього. Він прикривав її своїм тілом, коли вони йшли в напрямку, де була припаркована її вантажівка, не бачачи її, поки вона не опинилася прямо перед ними.

Одного разу він загубився в таку крижану бурю, як ця. Він причаївся з Пупом і ледве... Але він відігнав від себе думки. Він не хотів думати про це зараз.

Гарпер обійшла його, нахиливши голову, вітер набирав швидкість і гул, зриваючи з голови капюшон, волосся розліталось на всі боки. Вона засміялася, але високо, як перелякана пташка.

Вона залізла у вантажівку, а він пішов за нею, грюкнувши дверцятами і рятуючись від вітру. Він стукав у вантажівку, пробираючись між щілинами, намагаючись з усіх сил дістатися до них. Їхнє змішане дихання виривалося в гострих штанях. Шум вітру зменшився, хоча вантажівка тряслася, а будинок не було видно крізь переднє скло.

"Боже милостивий", – сказала вона, відкидаючи назад волосся, кристали льоду виблискували, як коштовності, у слабкому світлі, що надходило від телефону, який вона знову дістала з кишені.

Вона видала звук незадоволення, а потім підняла телефон у повітря, рухаючи його з боку в бік. "Ось. Чорт... ах. Лайно." Вона робила це ще хвилину, нарешті впустивши його на коліна. "Він не тримає сигнал". Вона повернулася до нього. "Не думаю, що мені варто їхати в цьому. Я, напевно, вріжусь в дерево, намагаючись дістатися до дороги, а навіть якщо не вріжусь, ця дорога має обриви з обох боків. Я можу просто почекати тут. Я впевнена, що все вщухне через деякий час". Вона подивилася на нього широко розплющеними очима, чекаючи, що він скаже... щось.

Він насупився. Чи намагалася вона втекти від нього? Чи *хотіла* сидіти в холодній машині замість того, щоб бути з ним? "Чому ти хочеш замерзнути тут, коли можеш бути в теплі всередині?"

"Я просто ненавиджу з'являтися і змушувати тебе проводити зі мною час".
Змушувати *його*? Він був більший за неї. Сильнішим. Вона не могла примусити його до чогось. Він міг би розчавити її, якби захотів. Він не хотів, але міг. Його брови насупилися. Він не розумів, коли вона говорила речі, які насправді нічого не говорили. Він не знав, що відповісти. "Якби я хотів, щоб ти пішла, я б сказав тобі, щоб ти йшла".

Вона випустила подих, який перехопило від звуку вітру надворі. "Я намагалася бути ввічливою". Вона похитала головою і видала безпорадний звук. "Гадаю, це вже ціла мова, чи не так?" Вона перевела подих. "Здебільшого німа".

Джек замислився над цим. "Отже, бути ввічливим – це говорити те, що ти не маєш на увазі, щоб інша людина сказала те, що ти маєш на увазі".

Вона засміялася, м'яким сміхом, який йому подобався. "Майже так". Вона повернулася до нього. "Ну що ж, тоді. Джеку, я б хотіла зайти всередину і зігрітися, замість того, щоб сидіти на самоті в холодній машині. Ти не проти?"

"Я ж сказав, що не проти".

Гарпер засміялася. "Так. Сказав. Дякую. Тоді давай повернемося всередину."

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

"Місіс Кренлі?"

"Так. Хто говорить?" Жінка на іншому кінці дроту мала надзвичайно глибокий голос, який злегка деренчав. Вона курить, здогадався Марк.

"Вітаю, мем. Це агент Марк Галлахер. Я з Міністерства юстиції штату Монтана".

Настала коротка пауза, почувся якийсь шурхіт, а потім місіс Кренлі запитала: "У чому справа?"

"Мем, мені дуже шкода повідомляти вам, що ваш брат був знайдений мертвим".

Ще одна пауза, цього разу довша. "Айзек?"

"Так, мем."

"Він залишив щось для мене у своєму заповіті?"

Що ж, це було несподівано. Марк на мить був захоплений зненацька. "Насправді, мем, здається, у Айзека не було заповіту. Але ви вказані в кількох документах як його найближчий родич".

"Що ж, я ним і буду". Марк почув ще якийсь шурхіт, а потім приглушений голос місіс Кренлі, яка кричала комусь на задньому плані: "Лестере, Айзек помер і не залишив заповіту. Я його найближчий родич".

"Коли ви востаннє розмовляли з Айзеком, місіс Кренлі?"

"Можете називати мене Жоржетта. І, е-е. .. може, років дванадцять тому, на похоронах нашого тата. Ми з Айзеком не дуже добре ладнали. Думаю, тепер це не має значення. Він був виродком, по правді кажучи."

Марк прочистив горло. Очевидно, ця жінка не мала жодних проблем з тим, щоб говорити погано про мертвих. У всякому разі, це полегшувало йому роботу. "Що ви маєте на увазі, мем? Жоржетт?"

Марк почув глибокий вдих, ніби жінка щойно запалила сигарету. "Він був таким. Він завжди дивився на всіх з таким дивним виразом обличчя. У мене від нього мурашки по шкірі, а він був моїм рідним братом. З віком це ставало все гірше. Я була щаслива, коли ми з Лестером переїхали до Портленда, і у мене більше не було причин його бачити".

"Розумію."

"Звичайно, я зрозуміла це, коли поїхала до нього в Міссулу, ох... Гадаю, це було років вісімнадцять чи дев'ятнадцять тому, і там була його сусідка зі своїм онуком, здається. Малий був ще немовлям, тож, мабуть, так воно і було. Айзек продовжував дивитися на нього з таким виразом обличчя". Вона видала звук, який змусив Марка подумати, що вона щойно перебільшено здригнулася. "Ну, тоді я сказала: Бінго. Айзек – збоченець. Все стало зрозуміло".

Марку раптово стало погано. Він прочистив горло. "Але ви ніколи не бачили жодних доказів того, що він розбещував дітей?"

"Ні. Тільки його погляд. Але жінки дещо *відчувають*, розумієте? Інтуїція." Він почув, як вона знову затягнулася сигаретою.

"І це було в Міссулі, ви сказали?" Марк підтягнув досьє Айзека Дрісколла ближче і помітив, що його остання відома адреса була в Міссулі – ймовірно, багатоквартирний будинок. Він був у блоці А.

"Так. Я більше не маю цієї адреси, але це останнє місце, де я його бачила".

"Наскільки я розумію, ваш брат працював волонтером у кількох соціальних службах у цьому районі".

"Ну, от і все. Дали йому доступ".

Марк знову прочистив горло. Він розмовляв з кількома людьми у волонтерських організаціях, де працював Дрісколл, але ніхто не сказав про нього нічого принизливого. Він зробив нотатку, щоб розширити коло людей, які могли знати Дрісколла як волонтера.

"Ця жінка, яка була в будинку вашого брата багато років тому, ви можете мені що–небудь про неї розповісти?"

"Так, її було дуже важко зрозуміти. У неї був сильний акцент. Вона досить швидко пішла з дитиною, але я не встигла побачити, як Айзек подивився на нього. Я думала піти до неї додому і застерегти її від Айзека, але вирішила, що люди повинні засвоювати свої власні уроки, розумієте?"

І знову Марк був захоплений зненацька. Можливо, вся сім'я Дрісколлів була у відключці. "Гм, так. Ну, я дзвоню з іншої причини. Ваш брат володів досить великими земельними ділянками за межами Гелени Спрінгс. Як його найближчий родич, ця ділянка перейде до вас, але Айзек дозволяв одному молодому чоловікові зупинитися в хатині на цій території".

Вона видала невеличкий звук, що нагадував пихтіння. "Так, я впевнена, що так."

"Немає жодних доказів будь–якого насильства. Йому трохи за двадцять. Схоже, Айзек дозволив йому залишитися там після того, як батьки покинули його, і він виріс без будь–якого контакту з суспільством".

Жоржетт засміялася, низький звук був сповнений мокротиння. "То Айзек виховував сам гірського? Дивно."

"Я не можу сказати, що Айзек зробив багато для його виховання. Але, як я вже казав, він дозволив йому залишитися в будинку. Коли власність перейде до вас, чи дозволите ви йому залишитися у своїй хатині, поки він не вирішить, що робити? Його можливості дуже обмежені".

Жоржетта зробила ще один гучний вдих, і Марк скривився від її легень. "Ні, ні. Я не хочу мати нічого спільного з дивацтвами Айзека, ні коли він був живий, ні тим більше тепер, коли він мертвий. Ні, цей гірський чоловік повинен піти. І чим швидше, тим краще".

Марк зітхнув. "Якщо ви передумаєте, мем..."

"Не передумаю. Він повинен негайно піти. Я вважаю, що він браконьєрствує на *моїй* землі".

Інтернет був заповнений інформацією про спартанців, і на п'ятнадцять хвилин Марк занурився в дослідження. Після розмови з сестрою Айзека Дрісколла та її почорнілими легенями він потребував очищення смаку, і, як не прикро це визнавати, історії про війну та різанину були більш привабливими на даний момент.

Спарта, Греція, була суспільством воїнів, зосередженим на військовій службі. Очевидно, це починалося ще в дитинстві, коли дітей перевіряли на міцність, а потім, у віці семи років, приходили воїни і забирали дитину у вихователя, чий ніжний і ласкавий вплив вважався негативним, і розміщували їх у гуртожитку з іншими хлопчиками–солдатами. Спартанська дитина терпіла сувору фізичну дисципліну і позбавлення, щоб навчитися бути сильним і покладатися на свій розум. У свої ранні двадцять років він мав пройти суворе випробування і лише тоді ставав спартанським воїном.

Звучить жорстоко. Марк міг бути вдячний за одне – він не виріс у Стародавній Греції.

Він шукав інформацію про битву при Фермопілах, військову сутичку з персами, які значно переважали спартанців за чисельністю. Він вивчив фотографію в Інтернеті, і так само, як і в перший раз, вона викликала у нього дивне тремтіння по спині. Це, безумовно, була присутність луків і стріл у руках воїнів...що, очевидно, не можна було ігнорувати, виходячи зі зброї, використаної у двох вбивствах...але було й дещо інше. Щось, що було поза межами досяжності. Можливо, не стільки щось на картині, скільки шматочок пазлу, який би пов'язав усе це разом. Знайти в цьому *сенс*.

Загадкова жінка, вбивства, лук і стріли, покинутий хлопчик, сестра, яка вважала свого брата "збоченцем", державні соціальні дослідження... Якби Дрісколл намагався виховати сучасного спартанця? Але *навіщо*? Чи був він просто божевільним? Або він дійсно вірив, що допомагає Лукасу?

Він переглянув матеріали справи, що лежали перед ним на столі. Фотографії з місця злочину, інформація про стріли, використані у вбивствах – популярний бренд, що продається в сотнях магазинів спортивних товарів, як місцевих, так і в Інтернеті. Наразі це все глухий кут.

Дзвінок на телефоні сповістив його про електронний лист, але оскільки він сидів за комп'ютером, то відкрив його там. "Цікаво, що саме вчасно", – пробурмотів він собі під ніс, коли побачив, що лист від доктора Свіфта. Коли він відкрив його, там була дуже коротка записка і прикріплене останнє дослідження, над яким Айзек Дрісколл працював у Рейформі. Марк прокрутив його. Це було дослідження про частоту ув'язнень серед ув'язнених, яких виховували матері–одиначки. Там було багато статистичних даних і графіків, жоден з яких, здавалося, не свідчив на користь самотнього материнства – хоча Марк знав, що в будь–якому хорошому психологічному дослідженні потрібно враховувати інші змінні або принаймні згадувати їх як фактори, що впливають на ситуацію. У дослідженні так і було зроблено: згадано низький рівень доходу, насильство з використанням зброї та банд в районі, де виросла ув'язнена, і тому подібні речі. Картина вимальовувалася похмура, і Марк зрозумів, що здебільшого це було пов'язано з тим, що робота просто пропонувала цифри і статистику, а не рішення. Що, звісно, і було метою досліджень. Вони не були покликані вирішувати проблеми, а лише ідентифікувати їх. Він зрозумів, чому Айзек Дрісколл, або

будь-хто, хто працює в цій галузі, може стати цинічним щодо суспільства після проведення таких досліджень рік за роком.

Двері його кабінету скригнули, і дружина зазирнула до нього з нерішучою посмішкою. Він відкинувся на спинку стільця, пропонуючи їй сісти у відповідь. "Я приготувала обід, якщо ти голодний".

Марк провів рукою по волоссю. "Дякую. Але я тут дещо зайнятий. Може, відкладеш трохи для мене?"

Він не пропустив жодної краплини її посмішки, але й не визнав її. Правда полягала в тому, що він загубився у своїй роботі, загубився в головоломці справи, яка стояла перед ним, і він жадав її. Боже, він жадав цього. Втечі, яка була потрібна не лише йому, але й двом мертвим людям, які розраховували на його відповіді. *Ось як ти це виправдовуєш, Галлахер?* Він почув, як його внутрішній голос прошепотів це питання, але відштовхнув його вбік. Можливо, це було виправданням, але це також була правда.

"Потрібна допомога?" Її посмішка стала ширшою, але він побачив нервозність в її очах. Він знав її. Він все ще знав її, він зрозумів. Знав її вираз обличчя і мову її тіла. Що змінилося, так це його бажання відповісти на те, про що вона, як він знав, просила. *Приєднання*. Але він і раніше йшов до неї за тим самим, у моменти, коли вона не бажала його впускати. Здавалося, що вони просто продовжували *сумувати* одне за одним емоційно. Однак він мусив *зосередитися*. У минулому вона була його резонансною дошкою, людиною, з якою він ділився ідеями, якщо застрягав, людиною, яка так багато разів допомагала йому, коли він не міг з'єднати А з Б. Тепер її присутність відволікатиме, а не допомагатиме йому.

На це потрібен час. Він *повторював* це собі, і чомусь це звучало порожньо, але він не знав, на що ще сподіватися. "Ні, дякую. Не в цьому випадку. Я скоро вийду".

Її посмішка прослизнула, але вона кивнула і повернулася, м'яко зачинивши за собою двері. Він перевів подих, помасажував скроні, намагаючись повернутись думками до справи.

Але він не міг зосередитися, принаймні на даний момент. Закриваючи дослідження, яке надіслав йому доктор Свіфт, він записав не лише ім'я Айзека Дрісколла, але і його асистента, який працював над цим дослідженням: Кайл Холбрук.

Він зателефонував до Рейформ і виявив, що ця людина все ще значиться в каталозі, але його голосова пошта відповіла, коли Марк набрав номер. Він залишив повідомлення, а потім постукав ручкою по столу, запах смаженого сиру і томатного супу просочився під його двері, коли він сидів, втупившись у стіну.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Сніг виблискував під сріблясто-сірим небом, товсті пластівці летіли вниз і танули на шкірі Джека, коли він ковзав по відкритому полю. Довгі плоскі черевики, які він змайстрував самостійно, допомагали йти по вкритій крижаною кіркою землі, не провалюючись у м'який пухнастий сніг під нею. Він шкодував, що не додумався зробити щось подібне давним-давно. Але як він міг? Він вчився на ходу, вигадуючи все нові й нові способи виживання. Це взуття не було... як би це сказати? Вони були йому не *потрібні*, але їх було приємно мати.

Його думки попливли, слова жінки на фото крутилися в голові. Іноді він розмовляв з нею, ставив їй запитання, намагався вгадати, якими будуть її відповіді.

Іноді, як сьогодні, коли його розум хотів відволіктися від зимового холоду, він промовляв слова, які приносили йому спокій. Він повторював їх знову і знову, доки його серце не заспокоювалося, і він не міг знайти щось хороше в цьому дні. У житті. Про свою присутність у світі, який мав сенс лише на фізичному рівні. Для Джека записи цієї жінки були його другом, *вона* була його священиком з оповідання, якого він ніколи не читав, і його вчителем. Він любив її, хоча ніколи не зустрівся з нею. Іноді він відвідував її на дні каньйону. Він сидів біля машини, в якій вона загинула, говорив слова їй і тому чоловікові. Йому було цікаво, чи вони померли одразу, чи вони страждали. Йому було цікаво, де їхня дитина – дівчинка. Йому було так сумно. Йому хотілося, щоб він міг їх врятувати. Він хотів би, щоб вони були живі і він міг би зустрітися з ними. Він ставив жінці всі питання, які були у нього на думці і в серці. У неї було набагато більше слів, ніж він знав.

Він прикидався, що вона відповідає. Він заплющував очі і чув її голос, який тепер був чіткішим, ніж приглушений голос його баки.

Минуло п'ять зим відтоді, як він знайшов машину і синю сумку, і хоча він ніколи не сказав би, що його життя було легким, записи, які він знайшов, зробили речі... кращими. Він не був упевнений, чому саме. Він лише знав, що ці записи змінили його думку про бажання померти. Хоча *чи* хотів він насправді померти? Ні. Він хотів, щоб біль закінчився, щоб закінчилася самотність. Але ці записи змусили його піклуватися про життя.

Його м'язисті ноги штовхнули одну дошку вперед, потім іншу, ковзаючи по снігу, його дихання біліло перед ним лише на коротку секунду, перш ніж його підхопив вітер.

Рух привернув його увагу, і він сповільнився, його м'язи напружилися, коли він помітив людину далеко праворуч від себе. Сховатися? Ухилитися? *Ні*. Він низько присів, заряджаючи стрілу в лук і дивлячись у приціл.

Це була... жінка?

Джек опустил лук і стрілу, випроставшись, його прискорене серцебиття сповільнилося, питання кружляли в голові. *Страх*.

Жінка швидко йшла до нього, роблячи великі кроки по снігу, опускаючись, а потім з великими зусиллями піднімаючи ногу знову і знову. Джек все ще був шокований і розгублений. Підійшовши ближче, він побачив, що на ній не було зимового одягу, і значна частина її шкіри оголилася. Здавалося, що вона плаче, і її ридання, що здіймалися великими рухами грудей, долинали до місця, де стояв Джек.

Джек зробив два кроки до жінки в ту ж секунду, коли вона його помітила. Вона зупинилася, а потім знову рушила до нього, підхоплюючи свої кроки, спотикаючись і підводячись. "Допоможіть!" – покликала вона. "Допоможіть!"

Джек швидко рушив до неї, і вона знову спіткнулася, підтягуючись, її крики ставали дедалі виразнішими, чим ближче вона підходила до нього. "Будь ласка, будь ласка!" – кричала вона. "Мені потрібна допомога!"

"Що сталося?" запитав Джек, коли жінка впала в його обійми, тремтячи і плачучи, її шкіра була багряно-червоною і вкритою мурашками. Її широкий погляд ковзнув по його обличчю, губи тремтіли так сильно, що здригалася вся щелепа.

"Загубилася... ворог переслідує мене..." Ще одне сильне тремтіння пройшло крізь неї, зупинивши її слова, і шкіра Джека затремтіла від тривоги. Ворог? Він подивився за її спину, туди, звідки вона прийшла. У цій пустелі він завжди почувався в більшій мірі захищеним від інших людей, захищеним від війни і всього, що могло б відбуватися у світі. *Природа* була його ворогом... будь-яка інша небезпека здавалася дуже далекою. Але тепер... тут була жінка, яка тікала від цього ворога, про якого він думав лише як про гучний голос за спиною, що говорив йому, що єдиною метою є виживання.

"Будь ласка, *допоможи*", – тихо плакала вона, дивно дивлячись на нього. Джек зняв куртку зі шкури тварини, яку він зробив власноруч, скріплену довгими смужками жорстких, в'юнких частин між оленячими м'язами та кістками, які він відбілів і висушив на сонці. Він обернув куртку навколо жінки, коли її коліна підкосилися, але він зловив її, легко підняв на руки і попрямував до своєї хатини.

Коли він прийшов туди, то посадив її перед відкритою дров'яною піччю, обгорнув ковдрою її босі ноги і підкинув у вогонь ще одне поліно, щоб воно підскочило і розгорілося, а тепло поширилося далі в кімнату.

Жінка почала ворушитися, відкидаючи довге руде волосся з обличчя і повільно сідаючи. "Де я?"

"У моїй хатині. Хто тебе переслідує?"

Вона похитала головою, її очі відлетіли до вікна. "Я не знаю, хто вони. Здається, я від них відірвалася, але", – її погляд швидко перевівся вбік, – "я розвернулася, а потім просто пішла далі".

У Джека було дивне відчуття щодо цієї жінки. Було схоже на те, що він відчував небезпеку, але це було безглуздо. Ця жінка була вдвічі менша за нього. Ніякої загрози для нього. Але він відчував... щось не так, і не був впевнений, чому. "Що сталося з твоїм одягом?"

"Ворог забрав його до того, як я втекла."

Джек насупився. "Розкажи мені про ворога".

Вона моргнула. "Що?"

"Я..." Він провів рукою по щелепі, намагаючись зрозуміти, як їй пояснити. "Я нічого не знаю про війну. Я живу тут з дитинства". Він сів на краєчок ліжка поруч з тим місцем, де вона сиділа біля стіни. "Можеш розповісти мені, що відбувається? Хтось говорить про те, коли це може закінчитися?"

Вона хвилину дивилася на нього, і між її очима з'явилася зморшка. "Я теж небагато знаю. Я..." – вона знову зробила той дивний рух очима – "з іншого місця".

"Звідкись, де не йде війна?"

"Так."

"Ти знаєш, чому ми воюємо? І проти кого ми воюємо? Був час, коли вони вбивали дітей. Це досі відбувається?"

"Слухай, я більше нічого не знаю, ясно?" Вона звучала трохи... божевільною.

Куртка, яку Джек накинув на її плечі, сповзла, оголивши білу шкіру її грудей, і Джеку перехопило подих. Він ніколи раніше не бачив жіночого тіла, і йому захотілося зняти куртку з її плечей, а ковдру з ніг, і подивитися на неї оголену, вивчити, чим вона відрізняється від нього. Раптом він не думав ні про війну, ні про ворога, ні про що інше за межами своєї хатини. Його тіло стало гарячим, напруженим.

Але ця жінка щойно тікала від ворога, який чимось її скривдив. І вона вірила, що він їй допоможе. Він підвівся, повернувся до неї спиною і підійшов до вікна, звідки виглянув на вулицю. Сніг виблискував, біло-сірий, не зворушений, окрім самотніх слідів, що вели до його дверей. Його власних. Принаймні, якби хтось прийшов сюди, то подумав би, що це був лише він. Він міг би захистити її. Він подивився на місце, де зберігав лук і стріли, які дав йому Дрісколл дуже давно. Він провів години і хвилини, вправляючись зі зброєю, і вже настільки добре володів нею, що коли користувався нею, вона здавалася йому ще однією частиною власного тіла. Він стріляв на ураження, якщо б довелось. Його постріли були сильними. Він ніколи не промахувався.

Він відчув її наближення. Вона намагалася бути тихою, але не була. Вона не була вовком. Він чекав... напружився і відчув, як руки обхопили його талію. Він швидко обернувся, жінка була дуже близько до нього. Вона залишила куртку і ковдру на підлозі і тепер стояла перед ним гола. Здивування пронизало його, разом з поштовхом тепла. Його погляд ковзнув по її тілу, розгубленість зростала, як уколи шпильками на внутрішній стороні його шкіри. *Що вона робить?*

"Як тебе звати?"

Вона здавалася здивованою, що він поставив це питання, але після секундної паузи відповіла: "Бріель. А тебе?"

"Джек."

Вона підійшла ближче, посміхнулася йому, провівши руками по сорочці спереду, по м'язах на грудях. "Ти не такий, як я думала", – сказала вона так тихо, що він майже не почув.

"Не такий? Що ти маєш на увазі? Звідки ти про мене знаєш?"

Її погляд втупився в нього, і вона нервово засміялася. "Я маю на увазі, з того моменту, коли я вперше побачила тебе там, на снігу. Я думала, що ти нецивілізований, але це не так".

Нецивілізований.

Він не розумів. А вона все ще стояла перед ним гола, і хоча від цього його тіло розпалювалося, його розум міг триматися осторонь, як він навчився робити, коли переслідував і полював. Тепер йому було легко.

Оголена жінка торкалася його, але цей шепіт збентеження не давав його думкам заспокоїтися.

"Що ти робиш?" – запитав він її, його погляд знову ковзнув по її наготі, побачивши коричневі кінчики її грудей, талію, вигнуту всередину, крихітні чорні пятачки між ногами, які свідчили про те, що вона видалила там волосся. Йому стало цікаво, навіщо вона це зробила. Саме там був запах, який повідомляв самцеві, чи хоче він спаровуватися з самкою, чи ні. Ці запахи підказували самцеві, чи шепочуться вони між собою, чи буде їхнє потомство здоровим і сильним, а також інші речі, яких Джек не знав, бо ще не відчував запаху своєї партнерки.

"Я дякую тобі за те, що ти мене врятував", – сказала вона, взявши в руки нижню частину його сорочки і потягнувши її вгору і через голову. Її очі пробігли по його грудях, її погляд зупинився на кожному шрамі один за одним. Щось змінилося на її обличчі, і він не знав, що саме. Вона ковтнула і зробила крок назад, простягнувши руку, щоб провести пальцем по найгіршому з них, потворній піднятій шкірі на його боці, що з'явилася від ікла дикого кабана, того самого, який ледь не вбив його. Він дивився на неї, як на змію, і не був упевнений, чи вона прослизне повз нього, чи вдарить.

Її палець повільно ворухнувся, і він затамував подих, вперше з дитинства відчувши дотик іншої людини, що змусило його впасти на коліна. Йому хотілося відштовхнути цю жінку...цю незнайомку, якій він не довіряв...і благодати її не зупинятися. "Ти був на війні", – сказала вона.

Він подивився на неї, взявши свій палець і провівши ним по рожевому шраму прямо над видаленим волоссям між її ногами, а потім підняв її руки, де шрами перетинали шкіру на внутрішній стороні її рук. "Як і ти".

Їхні очі зустрілися, і її обличчя посвітлішало. Вона виглядала сумною. Вона опустила руки. "Я... так". Її голос вийшов здавленим, а посмішка виглядала як брехня. Вона зробила глибокий вдих і знову рушила вперед, повертаючи руку до його оголеної шкіри. "Ти хочеш мене, Джеку?" Не чекаючи відповіді, вона зробила крок вперед і припала губами до його губ, провівши язиком по його нижній губі. Вона обхопила його голову руками, зануривши нігті в його волосся. Він хотів вирватися, але не знав чому. Він мав би хотіти цього. Спаровуватися. *Хіба не повинен?*

Відчуття її м'якого, вологого язика на його губах пронизало блискавкою його між ніг, змусивши його набрякнути і затвердіти. Але навіть якщо його тіло хотіло, було щось не так у тому, як вона пахла для нього. Вона пахла ягодами, але занадто стиглими, які вже впали на землю. *Занадто солодко. Занадто багато.* Йому це не подобалося. Він не хотів спаровуватися з нею. І вона знову тремтіла, але на її шкірі не було мурашок, а в його хатині було тепло від вогню.

Щось було не так. Дуже не так.

Він обхопив пальцями її маленьке зап'ястя, забираючи її руку від себе, і її губи відірвалися від його губ. "Я не такий, як вони", – сказав він з грубим піском у голосі, взявши її за руки і відвівши подалі. Він підніс до неї ковш, знову накинув її на плечі і прикрив її наготу. Він не знав точно, хто були "вони", але

який би не був ворог, від якого вона тікала, він забрав її одяг і налякав її настільки, що вона бігла майже голою по снігу, змусив її запропонувати йому своє тіло, хоча він не просив її про це, і не зробив нічого, щоб вона захотіла віддати його йому. Він не годував її, не полював за нею, не дарував їй подарунків, які змушували б її танцювати.

Вона підняла на нього очі, і він побачив сльози, що блищали в її очах. Вона кивнула і пішла туди, де залишила свій одяг. Він схопив пару джинсів і футболку, з яких давно вже виріс, і простягнув їх їй. "Шви подекуди розійшлися, бо я використовував нитки, але вони зігріють тебе. Можеш залишитися тут на деякий час, якщо потрібно. У мене є зброя".

Вона посміхнулася, і йому це здалося сумним. "Ти битимешся за мене, правда? За незнайомку."

"Так."

Вона знову посміхнулася і торкнулася рукою його щоки. "Ти дуже привабливий, ти це знаєш? Не тільки тут", – вона перевернула руку і провела нею по його обличчю і по кістці його щелепи, – "але й тут". Вона поплескала під шкірою місце, де билось його серце.

Джек не знав, що їй відповісти, не був упевнений, чому вона раптом стала такою сумною. Він був збентежений усім цим. Частина його хотіла, щоб вона негайно пішла, і все повернулося на круги своя, а інша частина його ненавиділа свою нормальність. "Як ти думаєш, я можу знадобитися їм на війні? Вони шукають солдатів?"

"Ні, не думаю. Мені справді треба йти. Моя сім'я буде шукати мене".

Він насупився, не розуміючи, звідки вона раптом знала дорогу назад, коли вони ще навіть не вийшли за межі його будинку, але перш ніж він встиг запитати, вона сказала: "Ти зовсім не нецивілізований, Джеку. Ніколи не дозволяй нікому казати тобі, що ти нецивілізований, гаразд?"

Він не відповів. Кому він міг сказати? Наскільки він знав, він міг прожити все своє життя, ніколи не розмовляючи ні з ким, окрім Айзека Дрісколла.

"Дозволь мені провести тебе до..."

"Ні." Вона швидко обвела поглядом кімнату, в якій вони перебували, її очі рухалися по стелі, ніби вона щось шукала. "Я вже в порядку". Вона підійшла до його вхідних дверей і відчинила їх, розвернувшись після того, як ступила на ганок. Він стояв у дверях і дивився на неї. Вона тремтливо посміхнулася йому, простягнувши руку. Він подивився на неї, не знаючи, чого вона хоче. "Потисни мені руку, Джеку. Це те, що люди роблять".

Він простягнув свою руку і взяв її, а вона вхопилася за його руку, тримаючись і переводячи очі вгору і вбік, ніби кажучи йому, щоб він подивився кудись її очима. Але перш ніж він зміг зрозуміти, на що вона просить його дивитися, вона притягнула його до себе і, обійнявши, прошепотіла: "На тому дереві позаду мене є камера. Не показуй, що ти знаєш, що вона там. Я бачила таку ж біля річки, коли йшла до тебе".

Йшла до мене? "Камера?" – прошепотів він. Камера робила... знімки. Він згадав. Він згадав це слово.

"За тобою стежать. Будь ласка, нікому не розповідай про мене."

Перш ніж він встиг щось запитати, вона розвернулася і побігла геть, йдучи крізь дерева до дороги, що була неподалік.

Він дивився їй услід, поки вона не зникла, його серце калатало. *Вони стежать за тобою. Що це означає? Хто стежить? Я бачила одну біля річки.* Камера. Камера спостерігала.

Джек зачинив двері і сів у своїй каюті, прораховуючи цифри, яких його колись навчила бака, намагаючись очистити розум і сповільнити прискорене серцебиття. *Що відбувається?* Він дорахував до тисячі, двічі, а потім взяв лук і стріли, куртку і вийшов назад на вулицю. Він зробив кілька кроків по снігу, а потім нахилився, ніби хотів щось полагодити на чоботі, але поки його руки рухалися по шнурку, він дивився вгору крізь волосся, яке приховувало його обличчя.

Він не знав, що шукає, і лише через кілька хвилин побачив невеликий спалах чогось темного, що не було матеріалом, знайденим у лісі високо на гілках дерева. Він підвівся, знову поклав лук і стріли на спину і попрямував до річки.

Його думки котилися і стрибали, як гірський потік, коли він намагався знайти сенс того, що відбувається, знаючи занадто мало.

Чи варто запитати Дрісколла? Може, за ним теж стежать? Але Джек відкинув цю думку. Він ненавидів цього чоловіка, і з кожною зимою торгував з ним все менше і менше. Він або навчився обходитися без речей, які раніше отримував від Дрісколла, або ж навчився робити їх сам, використовуючи те, що знаходив у лісі.

Наскільки він знав, Дрісколл був тим, хто спостерігав за ним. Шкіра почервоніла. *Дрісколл поганий.* Він знав це, втім, зрозумів це дуже давно. Але... чого Джек мав боятися від Дрісколла, яким би він не був? Джек був набагато сильніший за нього, хоча він ніколи не намагався завдати йому шкоди, навіть коли той не був сильнішим за нього.

Річка піднялася, низький гуркіт крижаної води хлюпав по камінню і навколо невеликих піднятих клаптиків землі посеред бурхливої річки. Він міг би посперечатися, що у них є назва, але він не знав, яка саме. Він готовий був би посперечатися, що у *всього* є назва, якби тільки знав, де знайти відповіді. У нотатках було багато нових слів, значення яких він повинен був з'ясувати з того, як вони вживаються. Але він умів розбиратися в речах – завжди вмів.

Джек зняв зі спину лук зі стрілами і сів на повалене дерево. Він вийняв одну зі стріл, підняв з землі плаский камінь і почав вдавати, що гострить стрілу, а його очі рухалися, дивлячись то туди, то сюди, так, що ніхто не зміг би сказати, що він робить.

Минуло багато часу, перш ніж він побачив крихітний темний спалах чогось, що йому не належало. Це було на іншому дереві збоку від берега річки. Він би ніколи не побачив його, якби не шукав. Воно було високо на одному з вічнозелених дерев – таких самих, як і перед його будинком, – які залишалися зеленими цілий рік, тож його ніколи не приховувало падаюче листя.

Його голова закрутилася. *Що б це могло означати?*

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

Гарпер розплющила обидва ока, кліпаючи навколо. Реальність просочувалася маленькими шматочками. Крижаний шторм. Немає сигналу. Пропущена зміна. Лукас. *Ні, Джек*. "Чорт", – прошепотіла вона, і тривога повністю вивела її зі сну, змусивши сісти й озирнутися навколо. Її голова одразу ж повернулася до ліжка, на якому спав Джек минулої ночі, але воно було порожнім.

Чому вона завжди так міцно спала, коли вдома не могла проспати більше кількох годин за раз? *Тому що ти сама. Прислухаєшся до ... небезпеки*. Гаразд, вона знала про проблему, але не знала, як її вирішити. Очевидно, її підсвідомість не відчувала тут ніякої небезпеки, і вона міцно спала. На підлозі під нею лежав шматок хутра, і її знову зігрівала його ковдра, в той час як він спав без неї. Вона намагалася чинити опір, щоб забрати його ковдру, але Джек лише похитав головою і штовхнув її в неї. Вона заспокоювала свою провину, кажучи собі, що він сидів біля вогнища. І він *був* більший за неї. Набагато більший.

Де він *був*? Гарпер підвелася, натягуючи черевики та куртку, і відчинила двері до його хатини. Вона затамувала подих, роздивляючись навколишній світ: світ, що мерехтів і виблискував і, здавалося, був повністю зроблений з льоду.

Вона зробила несміливий крок назовні, вражена блискучою лісовою підстилкою і гілками дерев, обвішаними бурульками. Це було схоже на країну чудес, і всередині неї спалахнула іскра дитячого захоплення. Вона повільно спускалася сходами, тримаючись за перила, намагаючись не посковзнутися. Її ноги хрустіли під тонким шаром льоду, що вкривав сніг, коли вона обходила його будинок збоку, прямуючи до зовнішніх "зручностей".

Вийшовши з-за рогу, вона миттєво зупинилася, її очі розширилися, а рот відкрився від несподіваного ковтка повітря. На снігу стояв Джек, без футболки, джинси все ще були розстебнуті і висіли низько на стегнах, він витирав шматком тканини мокре волосся. Він підняв голову від легкого звуку здивування, тканина, яку він тримав, опустилася, а його блакитні очі вступилися в неї.

"Вибач", – задихаючись, сказала вона. "Я не знала", – вона підняла руку, вказуючи на його напівроздягнений стан, – "що ти такий гм..." Вона намагалася відвести погляд, справді намагалася, але його плечі були такі широкі, груди так гарно виліплені, кожен м'яз окреслений, шкіра почервоніла від холоду, маленькі плоскі соски...

"Приймаєш душ?"

"Що?"

Він розгублено подивився на неї, його брови зв'язалися разом. "Я приймав душ."

"У снігу?"

Він підійшов ближче, і їй здивувало, що вона не відчула жодного бажання відсунутися. "Я мушу, якщо хочу залишатися чистим взимку".

"Так. Звичайно. Просто... це виглядає дуже... ем... ем..."

"Холодно?" Він опустил голову, його губи трохи нахилилися вгору, дражнячись.

"Га?"

Він знову насупився, його очі бігали по ній. Вона явно збивала його з пантелику. Вона була такою собі... з відвислою щелепою і безглуздою, коли він стояв там отак. Напівголий сніговий воїн, вкритий шрамами і випромінюючий стільки тестостерону, що це, мабуть, роз'їдало їй мозок. Її погляд мимоволі впав на ріденьку смужку темного волосся на його пласкому животі, повільно спустившись донизу. "Ти можеш це використати..."

Її погляд перевівся на нього, очі розширилися. "Що?"

"Я тримаю її в теплі, щоб вона не замерзла". Він кивнув через плече туди, де труба виходила на стіну будинку.

Так. Вона подивилася на трубу, з якої все ще капало, і подумала, чи не стояв він під нею голий лише кілька хвилин тому. Вона проковтнула. *Звичайно, стояв, Гарпер. Хто приймає душ у штанях?* "Ні. Я маю на увазі... Я... не думаю, що змогла б це витримати. Я б померла від холоду. Змерзну, як бурулька."

Він повільно посміхнувся, тією непрактичною, хлоп'ячою, милою посмішкою, яка зовсім не відповідала його зовнішності. Тоді вона відступила назад. Подалі від тієї усмішки, що змушувала м'язи її живота танцювати.

"Я тільки вмюся."

"Гаразд." Він обійшов її, і вона обернулася, щоб подивитися, як він іде, і затамувала подих, коли побачила його спину. Він зупинився, повернувши голову.

"Що з тобою сталося?" – запитала вона, підходячи ближче і проводячи пальцем по довгому нерівному шраму, що тягнувся від нижньої частини грудної клітки до середини спини. У нього були й інші шрами на спині, але цей був набагато гіршим.

Він повернувся до неї. "Свиня. Вона намагалася випотрошити мене".

"Свиня? Один з тих диких кабанів?" Вона внутрішньо затремтіла. Вона ненавиділа цих істот. Вони були божевільними і непередбачуваними, і вона чула жахливі історії про людей, які були жахливо покалічені або навіть вбиті ними, коли вони несподівано зустріли одного з них.

"Він був диким. Як і я". Щось з'явилося в його очах, щось викличне, хоча вона не була впевнена, чи був цей погляд пов'язаний зі спогадами про напад дикого кабана, чи це було застереження, яке він робив їй.

Вона підняла підборіддя, зустрічаючись з його очима. "Очевидно, що він не був найкращим з усіх".

Він дивився на неї кілька хвилин, а потім випустив подих і повернувся. Через плече він сказав: "Я буду всередині".

Вона на мить завмерла, дивлячись, як він легко крокує по снігу, знаючи, що він робив це тисячу разів, під тисячею різних зимових небес. Чому він зробив зауваження про те, що він дикий, дивувалася вона, розвертаючись і невміло прямує до водяного насоса, що стояв за кілька футів від неї. Це було попередження? Навіщо? Він хотів, щоб вона пішла, бо вона заважала йому,

перериваючи звичний для нього спосіб життя, який він не бажав змінювати? Вона подумала про те, що він розповів їй напередодні ввечері. Про те, як хтось забрав його від баки і залишив на вулиці. Вона припустила, що це не набагато гірше, ніж те, що, як їй здавалося, вона вже розуміла: батьки покинули його напризволяще. Але хіба він не хотів отримати відповіді на питання, *хто і чому?* Хто був настільки жорстоким, щоб так вчинити з маленьким хлопчиком? І чи *може* бути збігом те, що він бачив гелікоптери, які шукали її батьків, тієї ж ночі, коли його залишили на вулиці?

Вона роздумувала над тим, що знала про цю таємницю, коли бризнула собі на обличчя холодною водою, видаючи різкий писк, коли вона потрапляла на шкіру. Вона провела водою по волоссю, прополоскала рот і пальцем якнайкраще почистила зуби. У чашці поруч із водяним насосом лежала зубна щітка, але не було зубної пасти. Взагалі ніяких засобів. Очевидно, він не захотів обмінятися з Дрісколлом на шампунь. Вона скористалася іншими сільськими зручностями, перш ніж повернутися всередину.

Дійшовши до його дверей, вона постукала, відчуваючи незручність від того, що просто відчинить їх і впустить себе всередину. Джек відчинив її, вдягнувши ту саму футболку з довгими рукавами. Вона показала жестом через плече. "Це схоже на зимову країну чудес".

Він на мить подивився повз неї, його погляд пом'якшав. "Речі не завжди такі, якими здаються".

Вона зайшла всередину, і він зачинив двері. "Так. Я знаю. Я маю на увазі, що це красиво, але не менш суворо. Ти це маєш на увазі?"

"Так." Він відвернувся.

Знімаючи куртку і черевики, вона помітила дві довгі плоскі дошки, що стояли біля стіни в кутку. Придивившись до них, вона зрозуміла, що це були "ремені" ручної роботи. Невже він виготовив власну версію снігоступів з довгих шматків дерева? Вона була вражена. Він дійсно був... неймовірно працьовитим. Було принизливо бачити, на що він пішов, щоб вижити.

Він поставив щось у миску і кухоль на стіл, і Гарпер підійшла до того місця, де він стояв, сидячи на одному з табуретів. Він відкрив одну з банок груш, які вона принесла, і поклав поруч копчену рибу. Вона усміхнулася, дякуючи, і він виглядав задоволеним, сидячи поруч з нею. "Дякую, Джеку. Я ціную твою гостинність".

Його брови кумедно піднімалися і опускалися, одна з них – догори, інша – донизу. Вона почала впізнавати цей вираз обличчя, коли він намагався вставити незнайоме слово в контекст. Вона не хотіла давати йому визначення гостинності. Він був явно розумним і, можливо, більш начитаним, ніж деякі люди, що гуляють по Гелені Спрінгс і ведуть цілком успішне життя, тому вона давала йому час, щоб він сам виводив значення слів, яких не знав. Або він міг би запитати її. "Говорячи про гостинність, я сподіваюся, ти не проти продовжити ще трохи". Вона кинула на нього трохи збентежений погляд. "Моя вантажівка під шаром льоду, і я не можу собі уявити, щоб ці дороги коли-небудь розчищали. Вони занадто далеко від міста".

Його погляд тепер був зосереджений на груші, він підозріло понюхав її, а потім, очевидно, задоволений ароматом, поклав її до рота. Його губи вигнулися, коли він жував, його погляд зустрівся з її поглядом. У Гарпер перевернулося в

животі від чистої радості, що містилася в його виразі. Його посмішка розширилася, і він промовив з повним ротом: "Ти можеш залишатися тут стільки, скільки тобі потрібно".

"Дякую."

Відкусивши кілька шматочків, вона повернулася до нього, витираючи грушевий сік з кутика рота. "Джеку, те, що ти сказав там про дикість. Знаєш, тут немає чого соромитися. Те, яким ти виріс, не було твоєю провиною. Ти робив те, що мусив робити, щоб вижити. Більшість людей не змогли б".

"Виживання – це найбільше тренування з усіх", – пробурмотів він, насупивши брови.

Його заява збила її з пантелику. "Тренування? Для чого?"

Він похитав головою, ніби повертаючи себе до того моменту. "Що сталося після смерті твоїх батьків?"

"Я? О, я... виросла в прийомній сім'ї в Міссулі".

"Прийомна сім'я?"

Вона похитала головою. "Так. Це державна програма для дітей, які не мають нікого, хто б про них піклувався. Групові будинки або приватні резиденції."

"В якому з них ти була?"

"В обох. Кілька разів переїжджала".

Він уважно спостерігав за нею, і вона на мить здригнулася, відчуючи себе вразливою. Щось застрягло в її горлі.

"І зараз ти працюєш в одному з них?"

"Так. Я маю на увазі, неповний робочий день, здебільшого для того, щоб якось заповнити свій час у холодні місяці, коли мій бізнес сповільнюється. Допомагаю там з дітьми".

"Але ти працюєш вночі, коли вони сплять".

Вона підморгнула йому. Він не пропустив жодного удару, чи не так? "Ну, так." Вона раптом відчула, що опинилася на хиткому ґрунті. "Ім також потрібні працівники в нічну зміну."

"Ти наглядаєш за ними, коли вони сплять?" Він нахилив голову, його очі пробігли по її обличчю, *читаючи* його. Розуміючи її, так само, як він розумів слова і звичаї, і речі, про які він нічого не знав, поки не натрапив на них у новому світі, в який його закинули. Або, точніше, був *накинтий* йому у вигляді неї, яка з'являлася в його домі знову і знову.

"Ти теж вижила, Гарпер?" – запитав він, пронизуючи її своїми блакитними очима.

Вона проковтнула. Вона завжди применшувала значення свого перебування в прийомній сім'ї перед друзями та іншими знайомими. Але з ним вона не відчувала в цьому потреби. Він назвав її чесною, і вона хотіла бути такою. Не тільки з ним, але й з собою. Можливо, те, що вона всі ці роки відмахувалася від свого досвіду, як від *дрібниці*, зробило велику ведмежу послугу її власному духу. "Так. Мені теж довелося вижити. По-різному, але... так".

Їхні погляди зустрілися, і між ними виникло розуміння. "Це ті речі, які ти тримаєш у собі? Те, про що ти не розповідаєш людям?"

Гарпер кивнула, посміхнувшись йому перед тим, як наколоти останню грушу. Вона відчувала себе близькою до сліз. Нервувала. Він *дивився* на неї так, ніби знав кожну страшну, самотню мить, яку вона пережила, ніби він *був* там. Вона з зусиллям проковтнула грушу. Якщо вона продовжуватиме сидіти там, емоції, що переповнювали її груди, могли виплеснутися назовні. Їм *потрібно* було вирватися назовні. Вони вимагали, щоб їх випустили на волю. Тільки не там. ... не з його очима, що пронизували її таким поглядом.

Вона підвелася так несподівано, що важкий табурет гойднувся назад, перш ніж опуститися на підлогу. Його обличчя сповнилося здивуванням, коли вона взяла його за руки. "Ходімо. Я хочу спробувати ту штуку, про яку ти мені розповідав".

"Що саме?"

"Прокричати мої секрети на вершини гір".

Він здивовано подивився на неї, але не опирався, коли вона повела його туди, де на підлозі біля дверей лежали його куртка і черевики.

Вони вдягли зимове спорядження і спустилися сходами до задньої частини будинку. Сонце вже піднялося вище, і лід виблискував не сріблясто-білим, а золотистим. На деревах щебетали зимові птахи, а звідусіль чулися звуки капаючої води. Вона раптом відчула себе безглуздо. Свіже повітря підбадьорило її, допомогло вгамувати розбурхані емоції, а тепер вона завагалася. *Що я роблю?*

Але як тільки ця думка промайнула в її голові, вона помітила камінь, що стирчав зі снігу. *Що ж... чому б і ні?* Вона зробила глибокий вдих і ступила на нього, повернувшись обличчям до синьо-сірих гір вдалині. Наче кожна печаль вимагала виходу, вихори емоцій бунтували за перше місце в її свідомості. Вона затулила долонями рот і закричала: "Мені так боляче і ... і злісно, що ніхто в місті не захотів взяти мене до себе, коли померли мої батьки! Іноді мені хочеться втекти подалі від цього проклятого міста і ніколи не озиратися!"

Вона випустила величезний подих, дивлячись на вершини тих гір, уявляючи, що бачить, як пара її слів – давня правда – відпливає від її тіла, щоб оселитися в тих темних вершинах. Вона повернулася, обережно зійшовши зі скелі, де стояв Джек і задумливо дивився на неї.

"Краще?" – запитав він.

Вона зробила глибокий вдих, її груди здіймалися і опускалися. "Так. Гадаю, що так". Вона зробила паузу. "Так. Ти був правий. Це допомагає. Я відчуваю себе краще..."

"Продовжуй."

Вона зробила паузу, але потім кивнула один раз, знову вилізла на скелю і повернулася до гір. "Іноді я ненавиджу Бога за те, що він забрав у мене батьків! Я..." Ридання підкотилося до горла, але вона намагалася не дати йому вирватися назовні. "Іноді мені хочеться, щоб я теж померла тієї ночі". Горло стислося, вона інстинктивно намагалася протистояти ще болючішим словам, що виривалися з її втомленої, змученої коханням душі, і водночас докладала зусиль, щоб виштовхнути їх назовні. "Мені було так страшно і самотньо". І це було все, що вона могла зробити. Ридання, що вирвалося тоді, супроводжувалося невеликою затримкою, коли вона відчайдушно намагалася взяти свої емоції під контроль. Вона повернулася до Джека, але занадто швидко, послизнулася на вкритій льодом скелі, втратила рівновагу і полетіла вперед.

Джек підхопив її, обійняв за талію, і вона заплакала. "Ти не одна", – прошепотів він. Скімлення завмерло на її губах, коли вона розплющила очі і побачила його обличчя прямо перед собою, його губи були всього в декількох дюймах від її власних. Її серце забилося, калатало. На якусь мить їхнє прискорене дихання змішалось в повітрі між ними. Вона здивовано моргнула, її тіло завмерло. Він подивився на її губи, його погляд зігрівав, а руки стискали її трохи міцніше. *Поцілуй мене*, подумала вона. *О, будь ласка, поцілуй мене.*

Вона бачила нерішучість на його обличчі, але знала, що *він* повинен бути тим, хто просунеться вперед, що б там не було між ними. На якусь застиглу мить весь ліс завмер. Весь світ чекав. А потім так само швидко їхні вуста зустрілися, і Гарпер видихнула з полегшенням і радістю від раптової непереборної насолоди від того, що його вуста притупилися до її вуст. Від усвідомлення того, що він *обрав* її. А вона обрала його.

На секунду вони обоє завмерли, а потім він видав тоненький звук, щось середнє між хрюканням і стогоном, злегка привідкривши рот і потершись ним об її. Незважаючи на абсолютно непрактичний характер поцілунку, по її венах пробігли іскри, кров нагрілася. Вона не хотіла брати поцілунок під контроль. Очікування, відкриття того, що він зробить інстинктивно, збуджувало її більше, ніж будь-що інше, що вона коли-небудь відчувала.

Він легко відірвав її від землі, обхопивши руками за талію, і вона прагнула ще більшої близькості з ним. Вона обхопила його тіло ногами, зближуючи їхні тіла. Він різко видихнув, але не відірвав своїх губ від її губ. Зустріч їхніх тіл, здавалося, додала йому більшої впевненості в їхньому поцілунку, і він нахилив голову, його губи розійшлися від подиху, що вирвався. Його язик торкнувся її язика, і вона не втрималася, взяла його обличчя в свої руки і зустріла його язик своїм, показуючи йому, що робити. Те, що вона практично вмирала, щоб він зробив.

Його дихання знову перервалося, а потім їхні язики закрутилися і затанцювали, і стогони, які вони видавали, відлунювали в тиші крижаного ранку.

"Візьми мене всередині, Джеку", – спромоглася вимовити вона.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Він штовхнув ногою двері своєї хатинки, так сильно, що двері вдарилися об стіну, відскочили назад і вдарили його в плече, перш ніж він встиг занести Гарпер всередину.

Десь пролунало бурчання. Мабуть, це був він, тому що вона відповіла йому тим же, міцніше обхопивши його талію ногами.

Вона була всюди. Навколо нього, всередині нього. Її запах. Її тепло. *Вона*. Він відчував, як дикість, те, чим він так старанно намагався не бути, розриває його зсередини, кричачи, щоб він піддався їй. "Джек", – прошепотіла вона між поцілунками. Звук його імені на її вустах змусив його груди стиснутися так сильно, що йому довелося затамувати подих. Він не міг у це повірити. Вона була тут. З ним. Дозволяла йому торкатися її і цілувати. Гаряча. Прекрасна. *Його*. Дикість рухалася вперед, беручи гору.

Він кинув її на ліжку, і вона здивовано засміялася, підстрибнувши раз, потім два. Вона завмерла, і її очі широко розплющилися, коли вона витріщилася на нього, але не зі страхом, як він думав, що побачить. Він не був упевнений, що радий цьому чи ні. Йому потрібно було, щоб вона сказала йому, чи те, що він робить, правильно чи неправильно, тому що він не знав, як це зробити. Він знав лише свої інстинкти...того дикого вовка всередині нього...і його *інстинкти* хотіли *взяти* верх, хотіли, щоб він втратив контроль, щоб нагодувати голод, який стукав у його венах.

"Ти тремтиш", – сказала вона так тихо, що він майже не почув її через шум крові в голові. Вона взяла його за руку і притягнула до себе, приклавши одну руку до його щоки і провівши по вилиці. Він заплющив очі від шокуючого щастя цієї жінки, яка торкалася його з ... ніжністю. "Ти коли–небудь бачив себе в дзеркалі?" – запитала вона, пригладжуючи довге пасмо волосся з його чола.

Він похитав головою, не в змозі говорити, його світ повернувся до лише картинок, лише почуттів і запахів, таким, яким він став до того, як він знайшов машину, до слів. Зошити, які зробили його знову людиною. Перед тим, як мати витягла його з темряви.

Вона посміхнулася, повільно вигинаючи губи, пухкі й рожеві від поцілунків. Він відчув гордість у грудях за те, що зробив її такою. *Його*. Він претендував на неї. Він хотів, щоб інші чоловіки бачили. *Знали*, що вона його. "Ти прекрасний."

"Прекрасний?" Він насупився. Він думав, що це слово використовується для жінок, і він не знав, чи означає це, що вона думає про нього як про жінку. Це було точно не те, чого він хотів.

Гарпер засміялася, знову провівши пальцем по його шраму. "Гарний. Сексуальний. Красивий по–чоловічому". Вона ніби знала, що він подумав, і це змусило його відчути себе щасливим. Світло з вікна робило її шкіру золотистою,

а очі блискучими. Вона була прекрасною. Він нахилився вперед і поцілував її, тому що міг. Вогонь у його жилах знову розгорівся, і коли вона застогнала, він втратив контроль над собою. *Тримайся. Тримайся.*

Йому потрібно було відчутти її запах. Всюди.

Він підніс ніс до її шиї і вдихнув, і в цьому місці він міг відчутти її запах, не речі, які вона носила поверх свого запаху, а запах її шкіри. Її, і тільки її. Аромат, який викликав шепіт, що швидко рухався в його крові. "Мені подобається, як ти пахнеш", – промовив він до її горла. Вона видала тоненький звук, схожий на сміх, але добрий. І вона запустила пальці в його волосся, її нігті шкрябали по його шкірі голови. Він загарчав, низько в горлі, а потім опустився нижче, зупинившись на верхній частині її светра.

"Можеш зняти його", – прошепотіла вона.

Він не зупинявся, ковзаючи матеріалом по її ребрах і через голову, коли вона піднялася для нього. Його кров закипіла в жилах, коли він відкинув одяг убік, але потім він нахмурився, побачивши, що під ним у неї було щось інше – щось біле, що прикривало її груди. Вона знову розсміялася, але коли він підняв голову, її очі були щасливі. Вона поклала руки йому за голову і притягнула його до себе.

Вони цілувалися ще деякий час, він наслідував її приклад і швидко зрозумів, що їй подобається, по тому, як вона стогнала і притискала своє тіло до його. Він любив смак її язика. Як він був м'який, вологий і переплітався з його язиком. Йому подобалося відчувати її, набагато меншу і делікатнішу, ніж він сам. Йому хотілося захищати її і боротися за неї.

Він хотів робити все, що вона йому скаже. З тієї миті і до кінця життя.

Він опустив голову між її грудей і вдихнув її справжній запах ще сильніше. Від нього паморочилося в голові. Йому захотілося встромити її і взяти.

Він піддався інстинктам, нічого не міг з собою вдіяти. Він зняв з неї одяг, бажаючи пізнати її, відчутти запах кожного її потаємного місця, володіти нею. Він не хотів, щоб у неї були від нього секрету. Він хотів знати їх усі. Брати, а потім брати ще, і ще, і ще, і ще. Наїдатися досхочу, поки не насититься, а потім спати і знову наїдатися. На ній. *Тваринні інстинкти*, нагадав він собі. *Я можу налякати її. Жінка священна*, – прошепотів він подумки, цитуючи цитату з нотаток її матері про книгу, яку він ще не прочитав.

Священна. Щось, що було скарбом. Для нього вона була скарбом. І він все ще був голодний до неї. Він не знав, як збалансувати ці дві сторони себе. Не тоді, коли вона лежала під ним, видаючи солодкі звуки і проводячи пальцями по його руках, по його волоссю.

"Так, так", – застогнала вона, коли він зняв з неї черевики, а потім джинси, спустивши їх з ніг і кинувши на підлогу. Він знову нахилився над нею, і в її очах з'явився спалах страху. Він завагався, тремтячи. *Будь ласка, не змушуй мене зупинятися*. Але вона потягнулася до нього, повертаючи його до себе.

Він рухався по її тілу, обнюхуючи всі місця, які хотів знати, повертаючись назад на живіт, коли вона задихалася. Він лизав її шкіру, відчуваючи солодкий і солоний смак, злегка пощипуючи її, так що її спина піднялася з ліжка.

Він відчув запах місця між її ногами, і цей запах так близько до його носа змусив його загарчати від *задоволення*...болю...від того, як його тіло набрякло і затверділо, як він ніколи раніше не відчував. Він провів носом по жіночому

горбку під тканиною її трусів, а вона схопила його волосся руками, смикаючи. Потреба відчутти її запах була голодом, який він не міг ігнорувати, і одним швидким рухом він стягнув тканину з її ніг і кинув їх на підлогу.

Він притулився до неї носом і ротом, вдихаючи, вивчаючи її запах, так що він став частиною його самого, і вона сіпнулася, коли його ніс торкнувся місця під її пагорбом.

Вона пахла *життям*, солодкою водою, родючою землею і стиглими ягодами, які втамують біль голоду. Її жіночий запах був початком усього і місцем, де він хотів зробити свій останній подих. Вона була призначена для нього, він знав це тепер. Жодної іншої жінки. Тільки вона.

Він зупинився, туман розвіявся настільки, що він міг зосередитися на її звуках, на тому, як вона схопила його за волосся, і піднялася, щоб зустрітися з його обличчям. Він рухався повільніше, опускаючись нижче, дихаючи нею, його язик виривався назовні, щоб спробувати її на смак, щоб злизати її солодкість. *Моя, моя, моя, моя*, – шепіт був низьким і старим, як час і земля. Вона видала звук глибоко в горлі і міцніше стиснула його волосся, і він знову облизав її. *Знову. Ще раз.* Він любив її смак. Вона промовляла до обох його сторін...і до тварини, і до людини. На цю хвилину він повірив, що може бути і тим, і іншим, що йому не треба обирати, від якої частини себе відвертатися.

Її стогони ставали все голоснішими і ближчими один до одного, поки нарешті вона не викрикнула його ім'я, її стегна стиснулися навколо його голови, а потім повільно розслабилися, її руки відпустили його волосся.

Він знав, що сталося, бо це сталося з ним, той вибух насолоди, від якого по шкірі побігли мурашки, а в голові спалахували зірки. І він зробив так, щоб це сталося з нею. Він відчував гордість. Він посміхнувся, притулившись до її стегна, проводячи губами по її шовковистій шкірі.

Вона потягнулася до нього, і він піднявся по її тілу, лягаючи поруч на ліжко. Вона повернулася, її очі були наполовину опущені, а на губах грала маленька, щаслива посмішка. Вона підштовхнула його футболку, і він зняв її, кинувши на підлогу, затамувавши подих. Вона провела рукою по його волоссю і по обличчю. Вона наблизилася свій рот до його рота і повільно поцілувала його, і протягом декількох хвилин не було нічого, крім її губ, її язика, крові, що гаряче розливалася по його тілу, тріскотіння згасаючого вогню і згасаючого світла в каюті, коли сонце перемістилося кудись в інше місце на небі. Її тепла шкіра була притиснута до його шкіри, і Джек ніколи не відчував нічого кращого. Ніколи.

Не відриваючи своїх вуст від його, вона розстебнула джинси і просунула руку всередину, обхопила його, потерла. Він застогнав, його губи відірвалися від її губ, коли він розплющив очі. Вона дивилася на нього, і на хвилину їхні погляди втупилися, поки її рука продовжувала рухатися. Це було майже занадто, занадто багато... близькості, коли він не мав її, занадто багато задоволення, коли він коли-небудь дарував його лише собі. *Занадто багато, занадто багато.* Він не міг повірити, що це було насправді. Він думав, що це, мабуть, сон. *Будь ласка, не кінчай. Будь ласка, не кінчай.* Він відвів погляд, заплющивши очі, поки вона продовжувала гладити його, вгору, вниз, поки він не смикнувся і не здригнувся, насолода переповнювала його, наче він був однією з тисячі падаючих зірок, що падали на землю вниз. Але він хотів впасти, бо коли розплющив очі, вона чекала на нього.

Його дихання сповільнилося, світ повертався до нього маленькими шматочками, потріскування вогню, світло, холодна волога насолоди, відчуття руки Гарпер, що рухалася вгору по його животу. Він розплющив очі, і вона посміхнулася йому, поцілувавши його один раз, м'яко, швидко.

Вони спарувалися... але не спарувалися. Він знав, що вони не робили того, що роблять тварини, коли вони стають на коня і штовхаються. Так само, як він сам, коли думав про спарування з жінкою, яку хотів назвати своєю, входив у неї.

"Що?" – запитала вона. "Про що ти думаєш?"

На хвилину він не був упевнений, що може говорити, настільки захоплений тим, що вони зробили, тим, як вони все ще лежали разом, вона майже гола, її рука рухалася по шрамах на його грудях. "Люди... .. спаровуються різними способами?"

Вона посміхнулася, мило посміхнулася, її рука перейшла до іншого шраму, її палець пройшовся по ньому. "Так, мабуть, так. Але у людей це не називається спаруванням. Це називається секс. Або коханням. Є й інші терміни, але, гадаю, це найкращий, з якого можна почати". Потім її посмішка змінилася на хмуру, коли її палець торкнувся шраму на його ребрах, який залишила дика свиня. Він не хотів, щоб вона думала про те, як він бився з дикими свинями в той момент...чи взагалі коли–небудь...тому він трохи повернувся, щоб її палець відійшов від шраму. Її погляд зустрівся з його поглядом, і вона сказала: "Ми не кохалися. Це", – її погляд перевівся вбік, а потім знову на нього, – "інше. Це коли..."

"Це коли самець сідає на жінку і проникає в неї". Він зробив паузу на мить. Йому було цікаво, чи хоче вона цього, але він не був упевнений, чи варто питати. *Він хотів цього.* Він відчував, як його тіло твердне від однієї думки про це. Такого з ним ніколи раніше не траплялося – він ставав твердим одразу після того, як відчував приплив насолоди, що змушував його сім'я вириватися з його тіла.

"Так, саме так". Рум'янець пробіг по її шиї, і це збентежило його після того, що вони щойно зробили. *Я сказав щось не так, ось чому,* подумав він і відчув себе трохи погано, але це почуття було не таким сильним, як щастя, яке він відчував від того, що вона була в його обіймах, від того, що вони шепотіли один одному, коли її руки пробігали по його шкірі. "Ми не кохалися, але ми інтимно торкалися одне одного, а це дуже особлива річ. Принаймні, для мене". Вона опустила очі, тож він не міг бачити її очей, а рум'янець, що пробіг по її шиї, так і залишився на щоках. Він не міг зрозуміти, чому вона соромиться *говорити* про це, коли вони щойно це зробили. Це здавалося... відсталим. Ще одне правило, яке він мав би зрозуміти.

"Для мене це теж особливе", – сказав він. "Я хочу зробити це знову з тобою. І ... знову".

Вона засміялася, щасливий звук, її очі засяяли, коли вона зустрілася з його поглядом. "Я теж. Але спершу нагодуй мене, Джеку. Я нагуляла апетит".

Він посміхнувся. Він міг це зробити. Він міг би нагодувати її. Ніщо не принесло б йому більшого щастя.

Вони провели день, по черзі читаючи вголос *"Графа Монте-Крісто"*. Джек читав повільно, уважно, зупинявся, коли натрапляв на незнайоме слово, кілька разів перебігав очима по ньому, перш ніж спробувати вимовити його вголос. У дев'яти випадках з десяти він вимовляв його правильно з першого разу. *Він розумний*, думала Гарпер знову і знову. *Навіть більше, ніж розумний*. Якби він наважився вийти у світ, то вправно розібрався б у сучасному суспільстві за лічені тижні. Під час читання він ставив питання, які були водночас складними – з огляду на те, як він жив, – і надзвичайно проникливими. Він був повною дихотомією – дикий і чутливий, неосвічений і проникливий, і він зачаровував її до безкінечності.

Її шкіра почервоніла, коли вона подумала про те, що вони зробили, про хтивість, яка охопила її, коли вони поцілувалися, – хтивість, яка ніколи раніше не контролювала її. Відколи вона закінчила середню школу, у неї була ідея, що секс з партнерами, яких вона обирає, а потім контроль над цими стосунками – це ключ до її зцілення. Вона думала, що поверне собі свою силу. І все ж... вона завжди відчувала себе... відстороненою від своїх партнерів. Емоційно розчарованою. Самотньою, як ніколи. Тож за останні пару років вона повністю відмовилася від сексу. Звичайно, вона знала, *чому* у неї були сексуальні проблеми, але це знання ніколи не змінювало її реакцію на дотик чоловіка. *До цього моменту*.

Щось у цьому відчувалося таким... занепадницьким. Було кумедно, що саме це слово спало на думку в рідкісній дерев'яній хатині посеред лісу, де не було ані крихти розкоші. Але так, цей опис був правильним. Лежати з ним, торкаючись один одного шкірою в золотистому полуденному світлі, здавалося найдекадентнішою річчю, яку вона коли-небудь відчувала. Вона зрозуміла, що їхні *тіла* були декадентськими. Їх змусили відчувати себе такими. Це було одкровенням.

Їй подобалася його нестримна радість від дотиків до неї. Їй подобалися його відверті запитання. Вони збуджували її. Збуджували її.

Джек був явно недосвідченим, але було щось напрочуд еротичне в тому, як він слідував своїм інстинктам, коли справа доходила до сексу, торкаючись її тіла, отримуючи насолоду для себе. *Я могла б закохатися в цього чоловіка*, подумала вона, але відкинула цю думку вбік. Було надто багато питань, надто багато невизначеностей, коли мова йшла про те, як можуть скластися стосунки з ним. І якось несправедливо було занадто багато думати про власні бажання, коли мова йшла про нього. Він прожив життя, сповнене боротьби, і попереду у нього було ще стільки ж, хоча й іншого роду. Буде, м'яко кажучи, нелегко вивчити багато речей, яких досі не навчило його життя.

Але на даний момент ці теми були надто великими і далекими, щоб про них думати. Тому що в цю мить перед нею стояв Джек, його голова була схилена до її голови, чоло зморщене від зосередженості, його красиві губи вимовляли слова, яких він ніколи раніше не говорив. Було тепло від вогню і яскравий, блискучий, крижаний світ за вікном. Застиглий. Таким же, як і час, здавалося, був того дня. Була до болю солодкава усмішка, з якою він так сором'язливо посміхався до неї, коли вона ловила на собі його погляд. Як консервовані груші змушували його облизувати губи від захвату, і як його поцілунки ставали

сміливішими, більш досвідченими, більш смачними, до болю в пальцях ніг, з плином дня.

Вони подолали кілька миль до старої лісовозної дороги, не прихованої густим лісом, і Гарпер змогла зловити сигнал. Вона зателефонувала додому і пояснила, чому не вийшла на зміну, а потім зателефонувала Райлі і залишила їй повідомлення, коли та не відповіла. Вона думала зателефонувати агенту Галлахеру, але він не залишив їй повідомлення, а вона знала, що залишив би, якби мав якусь нову інформацію про її батьків.

Пташка покликкала, прекрасний щебет, який відлунював у деревах, і Гарпер посміхнулася. Джек зловив її погляд і підняв обличчя, затуливши долонями рот і імітуючи пісню. Це було настільки точно, що у Гарпер відкрився рот. "Як ти це зробив?"

Він посміхнувся, знизавши плечима. "Практика". Він зробив паузу на мить. "Хотів би я знати назви речей", – пробурмотів він, майже про себе. "Я знаю, як вони звучать, і що вони роблять, але не знаю, як вони називаються".

"Я можу допомогти з деякими з них", – сказала Гарпер, – "але я не знаю, як називається ця пташка".

Вони повільно пішли назад через ліс до його хатини, руда лисиця помітила їх, витріщилася великими очима і кинулася навтьоки. Гарпер посміхнулася, гадаючи, що це була лисиця–мати, яка полює за своїми малятами.

"Лисиці обирають пару на все життя", – сказала Гарпер. Їй завжди подобалося це в них.

"Не всі", – відповів Джек.

Гарпер повернула голову. "Що? Так, вони так".

Він похитав головою. "Звідки ти про це дізналася?"

"У книжці".

"У книжці збрехали. Деякі лисиці спаровуються на все життя. Але не всі. Я бачив цього сірого з чотирма самками минулого літа. Вони були в трьох різних напрямках. Той хлопець завжди кудись біг."

"Що він робив?"

"Спаровувався."

"Той диявол."

Джек розсміявся, найвідвертішим і найчеснішим сміхом, який вона коли–небудь чула, і у Гарпер перевернулося в животі. "То що ж робити лисиці? Як вона відокремлює моногамних самців від хронічних холостяків?"

Джек посміхнувся їй, очевидно, зрозумівши, що означає "моногамний" і що таке "хронічний холостяк". "Усі самці мусять доводити... свою правоту. Чому самка повинна його вибрати? Вони роблять це по–різному. Птахи співають або розпушують пір'я. Деякі тварини химерно ходять або танцюють". Він знову грайливо посміхнувся. "Самці мають сотню способів просити. Але завжди саме самка має дати сигнал, що вона обирає його. До цього моменту він... ходить по колу".

Гарпер переступила через камінь, що стирчав зі снігу. "Не в людському світі. Там чоловіки беруть те, що хочуть", – прошепотіла вона. Вона не планувала цього говорити, але була розгублена в той момент, і це зірвалося з язика.

Джек з цікавістю подивився на неї, а потім зупинився, обернувшись до неї. Вона теж не втрималася. "Ти маєш на увазі мене?"

Вона похитала головою. "О, ні. Будь ласка, не думай так. Ні. Я..." Вона зробила глибокий вдих, а потім випустила його. Ліс мовчав навколо неї, дерева над головою затуляли блакить неба. Це був ніби інший світ, де вона теж могла бути іншою. Це було місце, яке збереже її таємниці в безпеці. І вона зрозуміла, що не *хоче* мати від нього таємниць. Вона хотіла, щоб він розумів її, *знав* її. "Після смерті моїх батьків перший будинок, куди мене поселили, належав жінці з сином–підлітком. Він приходив вночі до мене в кімнату і... торкався мене".

Джек на мить втупився в неї, його вираз обличчя потемнів. "Торкався тебе? Як... Я торкався тебе?"

Гарпер кивнула, кусаючи губи, намагаючись утримати зоровий контакт. Це була не її провина, вона *знала* це, і все ж, Боже, чому все ще було так соромно?

"Але... ти була дитиною".

Гарпер знову похитала головою. "Так. У деяких людей є хвороби, які вони носять всередині. Хвороби їхньої душі. У того хлопчика були."

Він ще якусь мить уважно вивчав її, і вона бачила, як у його голові обертаються коліщатка розуміння. "Твоїх батьків там не було. Ти була сама".

"Так", – зітхнула вона. "Я маю на увазі, що це було б важко за будь–яких обставин, але так, не маючи нікого, до кого звернутися", – вона опустила голову, похитала нею, – "це було... жахливо". Останнє слово завмерло на її вустах, і Джек зробив крок уперед, хоча й повільно. Він підняв руки, його вираз обличчя був невпевненим, перш ніж він обійняв її, пригорнувши до своїх великих, твердих грудей, грудей, які містили доказ того, що він сам стільки разів проливав *кров* і *здавав болю*. На самоті, про яку вона не мала жодного уявлення, незважаючи на власне почуття втрати та покинутості.

Він міцно тримав її, і вона відчувала, як напруга просочується з її тіла, з її душі, якщо це можливо. Обійми... коли востаннє її так просто притискали до себе? Не в романтичному сенсі, а з єдиною метою – заспокоїти? Мати чи батько, вона припускає. І, ох, як давно це було. Частині її хотілося плакати від солодкості цього, від того, що вона відчувала себе такою *потрібною*, коли ще не знала, як відчайдушно вона цього потребувала. А інша частина її дивувалася, що цей чоловік знав, як дати їй це. Коли *він* востаннє отримував розраду, якщо взагалі пам'ятав про це? А якщо не пам'ятав, то чи був це інстинктивний вчинок? Так само, як він з'ясував...досить *вправно*...як задовольнити її тіло?

Вона стиснула його у відповідь, даючи йому....вона сподівалася...те саме, що він давав їй.

Ще через хвилину вона відсторонилася, нахиливши голову і подивившись на нього. "Дякую."

Він кивнув, відпускаючи її, і вона одразу ж відчула втрату тепла його тіла – так, як він відчував себе таким сильним і твердим біля неї.

"Як ти думаєш, я коли–небудь зможу стати нормальним?" Вона повернула голову і побачила, що він дивиться вдалину, в напрямку Гелени Спрінгс. Цивілізація.

"Звичайно, ти можеш бути нормальним, Джеку. Ти вже нормальний. Треба буде пристосуватися до життя серед людей, пристосуватися до суспільства, але я не думаю, що це займе у тебе багато часу".

Він подивився на неї, його вираз обличчя був сповнений вразливості. Він міг би навчитись правильно виражати свої думки, якби захотів, але, боже, коли

він не намагався, він був такою відкритою книгою, кожна думка так прозора ковзала по його красивих рисах. "Ти віриш у мене."

"Так." Вона стиснула його руку. "Я вірю в тебе".

"Я теж вірю в тебе".

Вона засміялася, і він посміхнувся, ніби цей звук приніс йому радість. Насправді ж, його слова дали їй відчуття сили. Він мав як внутрішні, так і зовнішні шрами, з якими доводилося боротися, і вона теж. Але вони обоє пристосуються, обоє подолають, обоє процвітатимуть. У ту мить вона вірила в це кожною клітинкою свого єства.

Посмішка Джека потьмяніла, і вона побачила занепокоєння в його очах. "Я не знаю, з чого почати".

"Я допоможу тобі". У неї в голові закрутилося. Спершу йому знадобиться посвідчення особи. Вона впевнена, що агент Галлахер зможе допомогти з цим. Йому знадобиться... Вона обірвала свої безладні думки. Йому знадобиться допомога, керівництво, так, і їй доведеться обміркувати, наскільки велику роль вона повинна відігравати в цьому, але в будь-якому випадку, вона може вказати йому правильний напрямок. Вона вірила, що він зможе взяти його звідти. Вона не *лукавила*, коли казала, що вірить у нього. "Я допоможу тобі допомогти собі. Ти можеш зробити все, що завгодно, коли знаєш, з чого почати".

Та ж сама тривога і вразливість з'явилася в його виразі обличчя.

Гарпер зупинилася, нахилилася і дістала з-під снігової кучугури довгу гілку. Вона склала її в коло, а потім жестом попросила Джека нахилитися. Він нахилився, на його обличчі з'явився вираз цікавості, а погляд став цілеспрямованим. Їхнє дихання змішалось, хімія зашипіла, як це завжди *буває*, коли вони так близько, і вона поклала імпровізовану корону йому на голову. "Ось", – сказала вона з легкою затримкою в голосі. "Я, Гарпер Вард, призначаю тебе Королем твоєї власної долі з цього дня і надалі. Можеш правити своїми підданими з гідністю, добротою і ... терпінням".

Він підвівся на повний зріст і зняв корону зі своєї голови, поклавши її на її голову. "І я, Джек, призначаю тебе королевою твоєї власної долі з цього дня. Будь доброю до своїх підданих". Він трохи сором'язливо посміхнувся, і Гарпер засміялася, коли він поклав "корону" їй на голову.

Вона знову взяла його руку в свою, і вони пішли засніженим лісом, тримаючись за руки. Вона й гадки не мала, що буде в їхньому майбутньому. У його. В її. Але вона ніколи не відчувала себе такою... обійнятою. І в той момент, коли їх оточувала біла зима, вона не відчувала холоду. Тому що ні Гарпер, ні Джек не були самотніми, щоб зіткнутися з тим, що буде далі.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Марк підняв багато прикрашений золотий ключ і постукав у масивні різьблені двері, озирнувшись на ворота з охороною, через які він проїхав, з назвою маєтку, виведеною вгорі закрученими літерами: Торнленд. Двері відчинилися, і перед ним постав чоловік у формі дворецького. Він схилив голову. "Сер, будь ласка, заходьте. Містер Фербенкс чекає на вас у вітальні".

Марк ступив усередину, відчуваючи себе так, ніби він щойно увійшов у гру "Підказка", а міс Скарлет будь-якої миті зі свічником спуститься вниз величними вигнутими сходами.

Дворецький показав рукою на ще одні великі двері, які, як здогадався Марк, вели до вітальні, де мешкав власник цього маєтку та багатьох акрів землі навколо нього. Він зателефонував за контактним номером з веб-сайту, який відвідала жінка з бібліотеки, і поговорив з секретаркою Халстона Фербенкса. На той час його не було в офісі, але через кілька годин Марк отримав зворотній дзвінок, в якому йшлося про те, що пан Фербенкс може зустрітися з ним у його будинку за межами Міссули.

"Дякую", – сказав він дворецькому, входячи до кімнати. Старший чоловік стояв за барним візком біля вікна і обернувся, коли за Марком зачинилися двері.

"Містере Фербенкс", – сказав Марк, підійшовши до високого, широкоплечого, літнього джентльмена і простягнувши йому руку. "Агент Марк Галлахер. Дякую, що погодилися зустрітися зі мною".

Вони потиснули один одному руки, міцне рукостискання містера Фербенкса, оцінюючий погляд. "Агент Галлахер."

"Будь ласка, кличте мене Марк".

Містер Фербенкс кивнув, повертаючись до барного візка. "Називайте мене Халстон, і ми квити. Я просто наливав собі випити. У нас же зараз щаслива година, чи не так?" Він посміхнувся, блиснувши великими, рівними білими зубами. "Вип'єте зі мною?"

"Ні, сер, дякую." Була лише четверта година, і Марк не пив на роботі, але він подумав, що цей чоловік достатньо багатий, щоб призначити "щасливу годину" на будь-який час, який він вибере.

"Як довго ваша сім'я живе тут, у Торнленді?" запитав Марк, почувши, як у склянку падає лід.

"Сім'я Фербенксів володіє цим місцем вже чотири покоління. Майже мільйон акрів найкращої землі Монтани, що простягається на шість округів". Марк знав цю частину, тому що він подивився її перед тим, як приїхати туди. Він також знав, що сім'я Фербенкс заробила свої значні статки, будучи однією з десяти найбільших компаній з виробництва пиломатеріалів у США. Нинішній генеральний директор Fairbanks Lumber повернувся, посміхаючись, і покрутив у руках кришталевий келих з бурштиновою рідиною. "Але я впевнений, що ви тут

не для того, щоб обговорювати Торнленд. Що я можу для вас зробити, агенте?" Він нахилив голову до групи сидінь, і Марк сів в одне з синіх оксамитових крісел, а Халстон сів навпроти нього, роблячи ковток зі свого келиха.

"Містере Халстон, я тут тому, що трохи більше двох тижнів тому в Гелена Спрінгс було знайдено мертвою жінку, і у мене є підстави вважати, що вона зв'язувалася з вашим офісом за день до своєї смерті".

"Померла?"

"Так, сер."

Халстон Фербенкс подивився на Марка через край своєї склянки, зробив ще один маленький ковток, а потім відставив склянку вбік. Він зітхнув. "Емілі Бартон".

Марк був захоплений зненацька. "Ми ще не знаємо імені жертви. Ми знайшли кілька відбитків, але поки що..."

"Це була Емілі Бартон". Халстон зітхнув, потираючи око. "Як вона померла? Передозування?"

"Ні. Це було вбивство."

Це, здається, здивувало Халстона, і на мить він просто витріщився на Марка. "Вбита? Чому?"

"Ми цього ще не знаємо".

Колір з обличчя Халстона зійшов, і на секунду він просто роззявив рота, перш ніж знову потягнутися до склянки і випити залишки рідини.

"Ми все ще збираємо інформацію про жертву та злочин. Ім'я, яке ви надали...якщо воно правильне...дуже допоможе нам у цьому. Можете розповісти, звідки ви її знали?"

Халстон відкинувся на спинку стільця, здавалося, йому потрібна була хвилинка, щоб зібратися з думками. Марк дав йому цю хвилину, обвівши поглядом кімнату, розглядаючи обшиті панелями стіни, багаті штори, дві групи розкішних меблів, рояль у кутку. Він не міг собі уявити, що прокидатиметься щодня в такому місці. Це було б схоже на життя в музеї.

"Емілі Бартон", – пробурмотів Халстон. "Це жінка, яка зруйнувала життя мого сина. І моє, хоча більша частина провини за це лежить на мені".

Марк нахилився вперед. "Думаю, вам потрібно розповісти мені про Емілі".

Халстон зітхнув, зустрівшись з поглядом Марка. Він виглядав несподівано втомленим, старшим, ніж здавався на перший погляд. "Мій син, Хал–молодший, зійшовся з Емілі Бартон, коли йому ледве виповнилося вісімнадцять років, і все життя було попереду. Я сказав йому, щоб він її відпустив. Вона була гарненька, але мотлох є мотлох. Не знаю, скільки разів я казав йому, щоб він не дозволяв якійсь дешевій шльондрі зі знаками долара в очах заманити себе в пастку. Хлопець не слухав". Халстон зробив паузу, дивлячись у минуле, його вираз обличчя застиг, в очах з'явився глибокий смуток. "Не минуло й півроку, як він обрюхатив її, тупий дурень. Я пропонував їй гроші, щоб вона забралася до біса з міста. Сказав, що інакше вона не отримає ні цента. Як і очікувалося, вона взяла їх".

Коли Халстон знову замовк, Марк запитав: "Що ви сподівалися, вона зробить з дитиною?" *Твоїм онуком. Твоєю кров'ю.*

"Тоді? Я навіть не був упевнений, що вона дасть йому чи їй наше ім'я. Я навіть не був переконаний, що дитина належить моєму синові. Дівчата так

люблять... ну, так чи інакше. А зараз? Час і обставини все змінюють, чи не так?" Він зробив паузу, а коли знову заговорив, у його голосі з'явилася заминка. "Хал ніколи не був таким, як раніше, після того, як вона втекла з міста. Гадаю, він уявляв себе закоханим у неї. Завдяки їй він бавився забороненими речовинами, але коли вона зникла, не сказавши ні слова, він взявся за важче". Він похитав головою, його плечі обвисли. "Він загинув у швидкісному драг-рейсі, в його організмі був героїн".

Марк глибоко вдихнув, його серце вирвалося назустріч чоловікові. "Співчуваю вашій втраті. Я сам втратив доньку. Я знаю, що таке агонія".

Халстон Фербенкс зустрівся з ним поглядом, і між двома чоловіками, які пережили те, що неможливо пережити, промайнуло розуміння. Незважаючи на різницю в тому, як би Марк впорався з ситуацією, про яку говорив Халстон Фербенкс, втрата дитини – це те, чого Марк не побажав би нікому. Він зробив пропозицію, яка змусила Емілі виїхати з міста і, можливо, призвела до того, що його син пішов по спіралі вниз, але Емілі Бартон прийняла її.

А тепер? Халстон Фербенкс виглядав як старий, сповнений жалю. "Що вона зробила з дитиною?"

"Я не знав до двох тижнів тому. Виявляється, хлопчик був менш ніж за годину від мене все своє життя. Емілі віддала його чоловікові, який виростив його поза мережею, подалі від суспільства. Він виріс у лісі за межами Гелени Спрінгс".

Хлопчик. Вихований поза мережею. Марк якусь мить сидів у шоці, переварюючи інформацію.

Лукас.

Господи Боже. У Лукаса була сім'я. Лукас був Фербенксом. Жінка в готелі зі стрілою в горлі була його матір'ю. Але якщо вона віддала його на всиновлення...легально чи ні...чому вона вирішила віддати його Дрісколлу, а не в хорошу сім'ю в передмісті? Невже це було лише питання грошей? Він внутрішньо здригнувся, уявивши собі деякі з немислимих речей, які матері робили зі своїми дітьми заради наркотиків протягом своєї кар'єри.

Халстон Фербенкс щойно дав кілька відповідей, але нашттовхнувся на цілу низку нових запитань.

"Айзек Дрісколл".

"Перепрошую?"

"Це ім'я чоловіка, на чийй власності він живе. Хоча сказати, що він його "виростив", буде великою натяжкою. Лукас, так звать вашого онука, сказав, що він майже не спілкувався з цим чоловіком. А Айзека Дрісколла знайшли мертвим через тиждень після Емілі Бартон, вбитої таким же чином".

Халстон Фербенкс знову роззявив рота, але потім похитав головою, випустивши гучний свист дихання. "Не можу сказати, що мені шкода".

Марк це розумів. Тепер, коли стало зрозуміло, що Дрісколл мав набагато більше відношення до того, що Лукас жив самотньо в лісі, і що його мотиви, швидше за все, були мерзенними, Марк все ще намагався з'ясувати, він також не міг відчути особливого співчуття до мертвого чоловіка. Лукас був іншою справою. Лукас ніколи не мав шансу жити нормальним життям. Але чому?

"Сьогодні ви вперше чуєте його ім'я? Ви нічого не знали про нього ще два тижні тому?"

Він похитав головою. "Нічого."

"Ви знаєте, який зв'язок міг бути між Емілі та Дрісколлом? Вона якось пояснювала, чому віддала йому свою дитину?"

"Тому що вона була наркоманкою. Можливо, він платив їй. Хто знає?"

Вони обоє на мить замовкли, Марк намагався зібрати докупи цю нову інформацію. Він був здивований, що відбитки пальців жертви не знайшли жодного збігу. Рідко коли людина, яка все життя була залежна від наркотиків...якщо Халстон мав рацію, уникала принаймні однієї–двох сутічок із законом. Їй пощастило. Принаймні на одному фронті. "Чого хотіла Емілі тієї ночі, коли дзвонила з Гелени Спрінгс?"

"Грошей. Вона завжди хотіла грошей."

Марк насупився. "Чому вона думала, що ви дасте їй їх?" Його син був мертвий. Минуло двадцять років. Чим вона могла йому погрожувати?

"Щоб забезпечити життя для неї і хлопчика", – відповів він. "Вона проїла гроші, які я дав їй спочатку, і всі гроші, які вона могла б заробити на усиновленні, і знову піддалася своїй залежності. Вона вже приїжджала до міста раніше, просила грошей, але тоді не дала мені жодної інформації про дитину, окрім того, що її всиновили. Два тижні тому вона розповіла мені, що його виростили...якщо це можна так назвати...в лісі, як якусь клятву тварину. Але не знаю, хто". Слова виривалися крізь зціплені зуби, останнє з них прозвучало здавлено. Халстон Фербенкс опустил голову, зробивши кілька глибоких вдихів, його плечі затремтіли від цього руху. "Вона сказала, що її підвіз друг, і у неї вистачило грошей лише на тиждень перебування в місті, але ні цента більше. Вона сказала, що це я винен у тому, що все так сталося. Це через мене вона була змушена зробити той вибір, який зробила. Я загнав її в кут, і тепер життя зруйновані. Вона сказала, що повернулася, щоб виправити помилки, і я міг би зробити те ж саме, якби дав їй і хлопчикові достатньо коштів, щоб почати нове життя". Останнє слово містера Фербенкса прозвучало уривчастим шепотом, і Марк дав йому хвилину, щоб зібратися з думками.

Через хвилину Марк запитав: "Лукасу трохи за двадцять, якщо я правильно рахую. Ви знаєте, чому Емілі хотіла влаштувати їхнє життя *саме зараз*? Чому вона так довго чекала? Він же дорослий".

Халстон знизав плечима. "Тому що в минулому дівчинка не могла очиститися. Цього разу вона сказала мені, що не вживає вже рік, хоча я їй не повірив. А якби й повірив, то не зміг би зрозуміти, що вона не вживає. Що стосується Лукаса, то він дорослий, так, але які у нього перспективи влаштувати своє життя? Хлопець, мабуть, зовсім нецивілізований". Він виглядав переможеним, не схожим на людину, яка побудувала імперію.

"Він не такий. Я зустрівся з ним. Він... прожив незвичайне життя, так, але він не тварина".

Халстон подивився на Марка, і в його очах з'явилося щось схоже на ледь помітний відблиск надії.

"Яка ймовірність того, що він коли–небудь житиме нормальним життям?"

"Нормальним? Я б сказав, що це залежить від вашого визначення. Я не психолог, Халстоне, і не можу навіть припустити, якої психологічної шкоди він зазнав після суворої ізоляції, яку він пережив. Але він розумний. Очевидно, що

він вижив. Ризикну припустити, що він міг би адаптуватися до суспільства, якби захотів".

Халстон зітхнув, знову відвівши погляд убік, здавалося, що він глибоко замислився.

Марк нахилився вперед. "Ви шкодуєте, що відмовилися від свого онука? Про те, що дозволили Емілі віддати його на всиновлення?"

Халстон Фербенкс стиснув губи. "Я діяв поспішно, керуючись егоїстичними мотивами. Я... не думаю, що він коли-небудь стане одним з нас, але найменше, що я можу дати йому – це його ім'я. Чи захоче він його прийняти, залежить від нього. Як його зараз звуть? Бартон чи Дрісколл?"

"Ні тим, ні іншим. Тільки Лукас. У нього ніколи не було прізвища. Він вже давно самотній."

Халстон стиснув пальці і пробурмотів собі під ніс прокляття.

"Разом з ім'ям, думаєте, ви зможете знайти в собі сили дати йому ще й дім?"

Халстон Фербенкс підняв очі, виглядаючи здивованим. "Дім? Навіщо? Я думав, що у нього є дім".

"Хатина, де він прожив більшу частину свого життя, належала Айзеку Дрісколлу, а зараз належить сестрі, яка безкомпромісно дозволяє Лукасу залишатися там".

"Зрозуміло." Він стиснув губи, дивлячись Марку в очі. Кілька ударів він нічого не сказав, а потім: "Якщо хлопчик погодиться, у нього є дім тут, у Торнленді".

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Біла машина, яку він бачив припаркованою біля будинку Дрісколла, зникла, а це означало, що Дрісколл теж. Кілька хвилин Джек спостерігав за будинком у тьмяному світлі лісу, переконуючись, що не бачить руху через одне з запорошених вікон. Його погляд перемістився на дерева, примружившись від світла, він придивлявся і до них, шукаючи крихітний спалах чогось, що не належало їм. Він не побачив його, але день був похмурий і хмарний, і він не був упевнений, що побачить камеру, навіть якщо вона там була.

Йому довелося ризикнути.

Останні кілька днів він прокручував у голові те, що сказала йому руда жінка, те, що вона змусила його відчувати, питання, які вона поставила перед ним. Йому здавалося, що вона бреше йому, і він не мав достатнього розуміння світу, щоб зрозуміти її слова. Але він відчував нутром, що вона привела його до Айзека Дрісколла.

Айзек Дрісколл був єдиним, хто давав інформацію Джеку. Айзек Дрісколл був єдиним, хто пояснював, що відбувається у світі за межами лісу – що безпечно, а що ні, від кого і чого слід триматися подалі. Він дав Джеку притулок, вогонь, тож йому не потрібно було йти.

Але що, як Айзек Дрісколл був божевільним?

Що, якщо *він* брехав?

Але навіщо йому брехати? Джек не міг з'ясувати причину, тож йому стало цікаво, чи не зробить *його* божевільним саме це запитання. Йому так не здавалося.

Він думав про те, щоб спробувати піти до міста, в далечінь, скільки б днів чи тижнів це не зайняло. Його давній страх перед ворогом, який вбиває дітей, міг залишитися позаду. Він більше не був дитиною. Він був чоловіком. Його тіло було твердим і мускулистим. Він знав, як користуватися зброєю. Він міг битися. Він міг вбити, якщо буде потрібно.

Кожного разу, коли у нього з'являлася така думка, він завжди відмовляв себе від неї. Хоча він був самотнім, він знайшов певний спокій у своєму житті, і не здавалося, що є вагома причина йти від усього, що він знав, на війну. Він все ще боровся і боровся, тому що в природі не завжди можна було розраховувати на щось, але він навчився готуватися до зими якнайкраще, і він був господарем свого маленького світу. Навіщо ризикувати?

Але тепер...

Тепер все змінилося, і Джек мусив це знати.

Він швидко перебігав від одного дерева до іншого, як вовк у тіні, продовжуючи шукати камери чи щось інше, що могло б тут не належати, чого він ніколи не шукав, коли ходив до Дрісколла раніше. Поспостерігавши деякий час за будинком, він взяв черевики і вийшов на сніг, наче прийшов щось

обміняти. Він не думав, що Дрісколл був удома, але краще було переконатися, перш ніж вдиратися до будинку.

У сумці, що висіла на спині, була шапка з м'якого кролячого хутра, яку він мав сказати Дрісколлу, що хоче обміняти на сірники, якщо той *буде* вдома.

Піднімаючись сходами, він ступав боком, не роззуваючись, щоб не залишати слідів. Він постукав у двері, його руки в рукавичках робили звук м'яким, але не настільки, щоб Дрісколл не почув, якщо він був усередині. Він почекав хвилину, а потім постукав ще раз, щоб бути впевненим. Коли ніхто не відповів, він спробував смикнути за ручку, але вона була замкнена. Він постояв хвилину, намагаючись придумати спосіб відчинити двері, окрім як виламати їх. Невпевнений, він обережно зійшов зі сходів і обійшов будинок збоку, пробуючи кожне вікно на своєму шляху. Друге вікно збоку піднялося, коли він сильно штовхнув. "Так", – пробурмотів він. Він розв'язав шнурки на черевиках і залишив їх на землі. За хвилину Джек стояв у вітальні Дрісколла.

Він пройшов через кімнату, не видаючи жодного звуку. Він умів бути тихим і швидким. Від цього залежало його життя. У головній кімнаті нікого не було, і кухня була порожня. Він перевів подих і почав роздивлятися довкола. Все виглядало так, як і завжди, коли він приходив сюди торгувати. За винятком... він помітив купу зошитів на маленькому столику поруч зі стільцем. Він відкрив той, що лежав зверху, і з нього випала купа малюнків, що посипалися на підлогу. Джек почав знімати рукавички з оленячої шкіри, коли зупинився і побачив обличчя, що дивилося на нього прямо з-під його ноги... знайоме. Він бачив його раніше, воно дивилося на нього з прозорої води. І він знав одяг. Він був у ньому зараз. Шокований, він потягнувся до фотографії, перевернувши кілька інших, і завмер, коли побачив, що на них був він сам.

Він повільно стояв, розглядаючи фотографії, а в голові дзижчали комахи, і його шкіра похолола. На одній він тягнув оленя через ліс, за ним залишався довгий слід крові, на іншій він сидів на камені на березі річки і знімав луску з риби. Він перебирав їх швидше, кліпаючи очима. Вони поверталися до того часу, коли він був ще зовсім маленьким хлопчиком, у тих самих джинсах, що були на ньому тієї ночі, коли його викрали, і він прокинувся на краю скелі. Пуп був у більшості з них. Дрісколл *знав*, що він не був диким. Він *знав*, що він належав Джеку. Він убив його навмисне.

Джек взяв фотографії, глибока розгубленість і злість пронизували його. Він відклав їх убік і почав читати журнал, що лежав на вершині стопки. ...про опосума, оленя і вовка. Всі журнали були однакові. Він прочитав кілька записів, і до горла йому підкотився клубок. Він поклав фотографії в кишеню – вони були *його*, доказом усього, що він зробив, щоб вижити. Дивлячись на них, він повернувся в ті часи і відчув запаморочення. Його нудило.

Він поклав журнали туди, де вони були, а потім став, тримаючи своє волосся в руках. Дрісколл спостерігав. Спостерігав і нічим не допоміг. Він відчув, як у горлі піднімається виття, але він проковтнув його, змусив себе стояти на місці, замість того, щоб рознести будинок на шматки, поламати меблі, щоб...

Він почув шум зі спальні і присів навпочіпки, низьке гарчання виривалося з його горла, занадто тихо, щоб хтось міг його почути. Він повернув голову так, щоб вуха були звернені догори, понюхав повітря.

Повільно зітхнув. Просто постукування пташки в далекій далині.

Він повільно підвівся, пішов до спальні на ногах, які відчували себе твердими, як стовбури дерев. Кімната була порожня. Він підійшов до комода, висунув шухляди, шукаючи, що саме, він не знав. Він відкрив шухляду столу біля ліжка. Там лежав аркуш паперу з намальованими на ньому якимись фігурами... три квадрати, два хрестики, хвиляста лінія і слово внизу, якого він не знав. Йому здавалося, що він знає, що це може бути за малюнок, але він не замислювався над цим, навіть незважаючи на те, що нудота підступила до його горла.

Поруч з малюнком лежав невеличкий аркуш паперу з назвою "*Закусочна Пег*" у верхній частині. На ньому були перераховані яйця і бекон, а біля кожної позиції була вказана ціна. *Закусочна Пег*? Чи працювали заклади харчування під час війни?

Джек так не думав.

Він зачинив шухляду з такою силою, що маленький столик мало не впав.

Він обвів поглядом кімнату, намагаючись *щось* зрозуміти, коли побачив фотографію над комодом Дрісколла, ту саму, про яку він так довго говорив. Джек пригадав його очі, і те, як вони були наповнені таким сильним... хвилюванням. Він повільно підійшов до нього і став перед ним, тепер уже чоловіком, а коли він бачив його востаннє, то був хлопчиком, не набагато вищим за комод.

Його погляд ковзнув по бійцях, які тримали списи, щити і... луки та стріли. Що казав Дрісколл тоді?

Вививання – це найбільше тренування з усіх.

Його мозок знову гудів, і він не міг зібратися з думками. Він знову озирнувся, але більше нічого не побачив. Однак того, що він уже мав, було достатньо. Достатньо, щоб зрозуміти, що відбувається щось жахливе. Щось, що може перевернути весь його світ догори дном.

Знову.

Він вийшов з дому так само, як і прийшов, зачинивши за собою вікно і вийшовши на дорогу. Він завжди тримався подалі від неї, бо Дрісколл казав йому так. Дрісколл багато чого йому казав. Занадто багато. У нього боліла голова і свербіла вся шкіра, але він ігнорував ці відчуття, натягуючи на себе важку куртку і йдучи далі. Він знайшов дорогу і пішов нею, йшов годинами, поки не вийшов на іншу дорогу, а потім ще на одну. Машини не проїжджали повз нього, але він був готовий сховатися, якщо вони з'являться.

Ця третя дорога вела до більшої дороги, яка була зроблена з твердого матеріалу. Він залишив свої плоскі черевики притуленими до дерева, пригнувшись за ним, коли повз нього проїхала машина, і вийшов, коли вона стала лише цяткою в близькій даліні. Він знову пішов пішки, ховаючись, коли чув, що машина наближається, а потім виходив, коли вона проїжджала повз.

Через деякий час машини стали проїжджати кожні кілька хвилин, і Джек помітив верхівки будинків, що височіли над пагорбом.

Він був голодний і спраглий, він ішов вже кілька годин, але він рухався до тих будівель, його серце швидко билось в грудях, ніби він йшов назустріч смерті. Можливо, так воно і було. Його душа відчувала, що вмирає з кожним кроком, з кожною машиною, яка проїжджала повз, а водії не виглядали наляканими, навіть сміялися.

Джек увійшов до містечка Гелена Спрінгс майже вночі, вогні міста миготіли і світилися яскравим світлом. Він подумав, що, можливо, це сон. Якщо він заснув на березі річки під теплим сонцем, а потім прокинувся, а Пуп лиже йому обличчя і каже, що настав час полювати.

"Гелена Спрінгс", – повторив він подумки, коли прочитав табличку. Це звучало так, ніби він знав її дуже давно, можливо, але не був упевнений. Він жив у Міссулі зі своєю бакою. А Міссула була в Монтані. Монтана була у Сполучених Штатах. Сполучені Штати були в ... світі. Це все, що він знав. Бака колись подарувала йому глобус, і він знав про кілька інших місць, знав, що світ круглий, але більшої частини він не пам'ятав.

Він зазирнув у темний дверний отвір, дивлячись через вулицю на місце, назване на маленькому папірці в будинку Дрісколла: "Закусочна Пег". Всередині було світло, за прилавком стояла жінка в рожевій сукні з фартухом і наливала щось людям, що сиділи перед нею. Збоку стояла скляна вітрина, наповнена... пирогами. Його очі повільно рухалися, зір затуманився. За столиком біля вікна сиділи мама і маленький хлопчик, хлопчик підносив до рота якусь їжу. *Бургер*. Він знав, що це таке...*пам'ятав*, що сам колись їв такий...і навіть коли його голова паморочилася, тіло не заспокоювалося, а шлунок голосно бурчав. Мати хлопчика посміхнулася на все, що він щойно сказав, взяла свою їжу і відкусила шматочок.

Джек був голодний. Голодний, страждаючий і самотній.

Наляканий. Розгублений.

До горла Джека піднявся звук, який він ніколи раніше не видавав.

Повз закусоchnу проходила пара, тримаючись за руки і розмовляючи, чоловік закидав голову назад і сміявся з того, що говорила жінка.

Не було війни.

Не було ворога.

Це було тихе містечко мирної ночі.

Джеку збрехали.

Обманули.

Чому, чому, чому?

Світ почав обертатися.

Він впав на землю, тримаючись за голову, коли його тіло почало тремтіти. Це все було брехнею.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Джека переповнювала суміш щастя і страху, від якої перехоплювало подих. Він мав кому довіряти, кому міг би відкритися. Можливо, не про все, але майже про все. Хтось турботливий і добрий, жінка, яка змушувала його серце гучніше битися в грудях і змушувала кров швидше мчати по його венах. Жінку, яку він хотів у всіх відношеннях.

Він не хотів, щоб хтось знав усі жахливі речі про те, як йому довелося пережити, але більшу частину міг розповісти їй. Навіть *він* намагався забути деякі моменти, здригався, коли спогад приходив до нього, а він не тягнувся до нього. Він боявся, що Гарпер буде... огидно, якщо вона дізнається про все, що він зробив, щоб вижити, але він також боявся, що вона вважатиме його дурною дитиною, яку обдурили, як він сам. Все його життя... брехня, і він досі не знав, чому.

Чи дізнається він тепер, коли Дрісколл мертвий? Чи мало це якесь значення? Він був тим, ким він був. Ось і все.

Гарпер стояла перед вогнем і терла руки, зігріваючи їх. Він дозволив своїм очам рухатися вниз по її тілу, бажаючи смикнути її за штани, стати на коліна позаду неї і з цієї позиції просунути язик між її ніг. Чи дозволить вона йому? Чи затремтіли б її коліна? Чи доторкнеться вона до нього знову, як раніше? Він хотів, щоб вона здригнулася і знову вигукнула його ім'я. Самці тварин давали зрозуміти, чого вони хочуть, і чекали, поки самка дасть знак, що вона теж цього хоче. Але як *чоловік* міг попросити про щось подібне? Слова і раніше змушували її червоніти, і він все ще не був точно впевнений, чому, але він не думав, що просити про це словами – це правильно.

Може, йому просто... доторкнутися до неї? Чи сподобається їй це?

Тваринам це було простіше, ніж людям.

Вона повернулася, посміхнувшись йому через плече, її очі розширилися, коли вона перехопила його погляд, ніби прочитала думки на його обличчі. Тихий звук кроків на снігу привернув його увагу, тихий, але все ближчий. Він відвернувся від Гарпер, рухаючись до дверей. Прислухаючись. Чекаючи на запах. Звук став ближчим, а потім хтось піднімався сходами. Чоловік. За цим послідував стукіт.

Джек напружився, в горлі у нього піднялося гарчання. Побачивши, що Гарпер дивиться на нього, він закрив рота, змусивши своє тіло розслабитися.

Він наблизився до дверей, коли чоловічий голос покликав: "Лукас, це агент Галлахер".

Лукас.

Він вже забув це ім'я.

Він насупився, підійшовши до вікна і визирнув назовні. Чоловік стояв збоку від дверей, у величезній дутій куртці та чоботях з хутром, яке походило від тварини, яку Джек ніколи не бачив у природі. Без зброї і... без машини, а це означало, що звідки б він не прийшов, він прийшов пішки.

"Ти можеш йому довіряти, Джеку", – сказала Гарпер, підійшовши до нього ззаду і поклавши свою руку на його руку. "Я довіряю."

Він усвідомив, як міцно тримав своє тіло, і зустрівся з нею поглядом, кивнувши. Коли він відчинив двері, погляд агента швидко пішов позаду нього туди, де стояла Гарпер. Він полегшено зітхнув. "Добре, що ти тут". Він подивився на Джека. "Можу я зайти?"

Джек відчинив двері ширше, і агент увійшов, роззираючись по салону, поки знімав велику куртку. "Я був стурбований", – сказав він, знову звертаючись до Гарпер, і подивився на Джека так, що той зрозумів: він не довіряє йому до кінця. Джек міг це зрозуміти, але йому не подобалося, що цей чоловік турбується про жінку, яку він вже вважав своєю власною. Він хотів, щоб це була його робота.

"Я в порядку", – сказала Гарпер, взяла його куртку і повісила її на гачок на стіні поруч з тим місцем, де вона вішала свою. Джеку сподобалося, що вона вже знала його дім, сподобалося, що вона поводитися так, ніби жила там. "Ви шукали мене?"

"Так. Я дзвонив тобі кілька разів. Коли ти не відповіла, я занепокоївся. Я згадав, що ти казала, що думаєш приїхати сюди".

Гарпер насупилася. "О, я не бачила, що у мене є пропущені дзвінки. Тут такий поганий зв'язок. Можливо, ваші повідомлення не доходили до мене до того, як я переїхала в місце, де не було ніякого зв'язку".

Агент кинув на Джека ще один погляд, в якому було щось таке, чого Джек не знав, як називається. Це був недобрый погляд. Це означало, що агент думав, чи не скривдив він Гарпер і чи не прийшов він врятувати її, якщо вона потребує порятунку. Джек думав, що в будівлі шерифа у нього були добрі очі, але тепер вони йому не подобалися.

"Я не впоралась з роботою, про яку ви мене просили, якщо ви самі сюди приїхали". Гарпер з нервовою посмішкою на обличчі презирнулася між агентом і Джеком, ніби хотіла, щоб вони стали друзями.

Агент коротко засміявся. "Ні, все гаразд. Я розумію, чому ти залишилася тут. Помічник шерифа висадив мене на найближчій дорозі, а потім я пішов пішки. Там як у крижаному лісі".

"Ох." Гарпер знову насупилася. "Ненавиджу, що вам довелося це зробити через мене. Дякую за вашу турботу". Вона подивилася на Джека. "Але насправді, зі мною все гаразд". Вона посміхнулася йому, а потім почервоніла. Джек подивився на агента, сподіваючись, що той помітив це і знає, що це означає.

"Я навіть радий, що поїхав". Він посміхнувся до Джека. "Або пішов пішки, залежно від обставин. Я все одно хотів поговорити з вами. Я з'ясував кілька речей, про які, гадаю, вам варто знати. І, сподіваюся, ти відповіси ще на кілька запитань".

"Не хочете присісти?" втрутилася Гарпер, підводячи агента до столика Джека. Той хвилину спостерігав за ними, поки Гарпер показала йому на один зі стільців, щоб переконатися, що йому зручно. Джек сів разом з Гарпер, і відчув,

як щось дивне булькає у нього в грудях. Ні, не булькання... але... він ненавидів те, що навіть не міг пояснити собі, що він відчуває щохвилини. Можливо, якби він зміг пояснити, що відчуває, то зміг би відговорити себе від цього. А так, все, що він мав – це почуття. І більше нічого.

Після того, як вони обидва сіли, Джек повільно підійшов до столу і приєднався до них. Агент спостерігав за ним, вираз його обличчя не був злим, і Джек витріщився у відповідь. Він знав, що якщо інший чоловік дивиться на нього, він не може першим відвести погляд, інакше це покаже страх. Агент теж це знав, він це відчував.

"Лукас..."

Гарпер прочистила горло, дивлячись на Джека.

"Я щось пропустив?"

Джек зітхнув. Він сказав Гарпер своє ім'я і не хотів, щоб їй довелося брехати заради нього. "Я збрехав про своє ім'я. Моє ім'я Джек. Я сказав правду, коли сказав, що не знаю свого прізвища".

Агент нахилив голову. "Чому ти назвав мені фальшиве ім'я?"

"Я не знав, чи можу вам довіряти". *І досі не знаю.*

Чоловік подивився на нього хвилину, дві, а потім кивнув. "Я розумію". Джек подивився на нього, кивнув у відповідь. "Тоді, Джеку, можеш розповісти мені ще раз, що ти пам'ятаєш про те, як твої батьки залишили тебе тут?"

"Я... нічого не пам'ятаю, крім того, що був сам і мусив... виживати".

"Це все? Більше нічого? Нічого про те, як тебе висадили тут? Нічого, що було до цього?"

Джек похитав головою, не дивлячись на Гарпер. Він ненавидів брехати перед нею. Після того, як вони поділилися правдою, після того, як вона розповіла йому свої секрети, він відчував себе погано зсередини. Він боровся у власній голові, не знаючи, що робити, з усіх сил намагаючись перебрати причини, чому він повинен сказати правду, і причини, чому не повинен.

Агент Галлахер зітхнув, і вони всі на хвилину замовкли, щось у повітрі змусило Джека... відчути невпевненість. Старший чоловік сплів пальці, поклавши руки на стіл. "Джеку, могу я розповісти тобі, чому я переїхав сюди, в Монтану? Чому в п'ятдесят чотири роки я пішов на нову роботу, замість того, щоб залишитися в Каліфорнії на роботі, яку любив? У будинку, в який ми з дружиною вклали стільки праці? У місці, де ми виростили нашу доньку?"

Джек намагався приховати своє здивування. Він повільно кивнув. Гарпер теж була здивована, дивлячись на агента.

Агент Галлахер випустив довгий, повільний подих. "Наша єдина дитина, Еббі, померла від лейкемії три роки тому. Їй було двадцять років. Вона боролася з хворобою з сімнадцяти років і закінчила старші класи середньої школи. Ми..." – Його голос обірвався, і Джек почув у ньому нестерпний смуток, наче далекий тріск чогось, чого ти не можеш назвати, але знаєш, що воно втратило частину себе. "Ми поховали її і намагалися знайти причину, щоб жити далі". Він зробив довгу паузу, дивлячись на свої руки.

Джек помітив, що на обличчі Гарпер з'явився такий самий вираз смутку, як і у агента Галлахера. *Я розумію вас*, – сказав її погляд. Вона була доброю. Хороша. Це змусило Джека відчути... м'якість по відношенню до неї.

"Одного разу ми з дружиною були в продуктовому магазині і натрапили на одну з найкращих подруг Еббі, Еллу. Ми не бачилися з нею після похорону, і ... вона була на шостому місяці вагітності, схвильована тим, що чекає на первістка. Ми говорили правильні речі, я гадаю. Посміхалися. Але... це нас зламало. Ми з дружиною пішли додому і сиділи там, і це було", – він похитав головою, – "наче ми втратили її знову. Втративши те, що могло б бути. Ми жили в тісній спільноті. Ми знали, що будемо спостерігати – нехай навіть на відстані – як усі друзі Еббі одружуються, народжують дітей, і це... це було нестерпно".

Він підняв очі на Джека і Гарпер, обдарувавши їх сумною посмішкою. "Сестра Лорі живе в Монтані і сама виховує двох хлопчиків. Вона була великою підтримкою для Лорі, і Лорі була великою підтримкою для неї, коли вона переживала своє розлучення, але вона була далеко. Я думав, що чиню правильно, коли подав заяву до Департаменту юстиції Монтани. Я думав, що ... новий початок – це те, що нам потрібно. Десь, де спогади не настигають на кожному кроці. Десь, де у нас є сім'я. І" – він глибоко вдихнув, – "все це було добре. Але проблема в тому, що ми все ще дивимося один на одного і все, що ми бачимо – це Еббі. Все, що ми бачимо – це лікарняні палати, нашу доньку, яка вислизає, а потім цю... труну".

Він знову замовк, а потім подивився на Джека. "Це те, що привело мене до Монтани, Джеку. Я тут, тому що я тікав, але не зміг далеко втекти. Я тут, бо того, що я любив найбільше на світі, моєї сім'ї, більше немає в цьому світі, і я не можу зрозуміти, як ми коли-небудь будемо щасливі знову. Я розгублений, і думаю, що ти теж. І я не знаю, що можна зробити зі своєю ситуацією, але сподіваюся, що ти дозволиш мені допомогти тобі з твоєю".

По щоці Гарпер скотилася сльоза, і вона швидко витерла її.

"Мені шкода", – прошепотіла вона, і агент Галлахер кивнув, подарувавши їй сумну посмішку.

Джек видихнув, провівши рукою по щелепі, все ще розгублений, але відчуваючи... що у нього є двоє людей, які можуть... які можуть бути на його боці. Вітерець подував на нього, несучи щастя. І страх.

"Я прокинувся на краю скелі. Там був чоловік. Він сказав мені, що це може бути день, коли я помру", – сказав він, слова перекидалися одне на одне, наче вони були купою палиць, які довгий час були завалені і нарешті виштовхнуті на волю.

Гарпер широко розплющила очі і нахилила голову, на її обличчі було чітко видно здивування. Він стиснув губи, не відриваючи погляду від її очей. "Але величезний шматок льоду ворухнувся, змушуючи сніг ковзати. Я... перелетів через нього". Він відвів погляд. Він не хотів розповідати про інших дітей. Якби вони дізналися про них, то зрозуміли б, що він убив одного з них. Вони дізнаються про всі інші погані речі, які він зробив. І якщо вони все це дізнаються, він залишиться в тій крихітній клітці з поганим запахом. І помре там. На самоті.

Обличчя Гарпер втратило колір, а її тіло залякло. "Я не розумію."

Агент Галлахер подивився на неї поглядом, якого Джек не зрозумів. Але слова всередині нього ворухилися – греблю прорвало. Він ніколи не говорив цих слів іншій живій людині.

"Не сказав тоді. І досі не кажу. Я знаю, що Дрісколл був ... якось причетний до цього, але він не був тією людиною на скелі. Дрісколл сказав мені, що була війна."

"Війна?" перепитав агент Галлахер, і Гарпер, здавалося, втратила ще більше барв.

Джек відвернувся від неї. Він ненавидів вираз її обличчя – невіруючий. Він не знав, чи вона не може повірити в те, що з ним зробили, чи не може повірити в те, що він на це купився. Можливо, він не хотів знати. Вперше відтоді, як він почав говорити, він не був упевнений, що повинен продовжувати. Але, схоже, не було способу повернутися назад.

"Джек", – сказав агент Галлахер, і Джек подивився на нього, а не на Гарпер. Від цього стало легше. Він так хотів, щоб вона думала про нього добре. Але він також не хотів, щоб вона йшла. Він хотів, щоб вона пізнала його, зрозуміла його.

Можливо, не всього. Не ту дику частину, яку він ховав у собі. Ту частину, яка вийшла назовні, коли він голодував і страждав, ту частину, яка ніколи більше не хотіла виходити назовні. Але більшу частину. Стільки, скільки він міг їй дозволити, щоб вона все ще хотіла його.

Джек розповів агенту про Айзека Дрісколла, про війну, про ворога і про те, що тримало Джека на самоті весь цей час.

"Ти знаєш, чому він це робив? Так збрехав тобі?"

Джек похитав головою, злість накрила його, як хвиля. "Ні. Але він стежив за мною. На деревах були камери."

"Камери?" Агент Галлахер нахилився вперед, поклавши руки на стіл. "Де?"

"Я їх більше не бачу. Вони зникли. Думаю, Дрісколл їх зняв". Він, напевно, помітив, що Джек вкрав фотографії. Знав, що той був у його хатині. Знав, що він дізнався правду.

Агент Галлахер насупився. "Гаразд. У тебе є якісь ідеї, куди могли подітися записи?"

Записи? Джек не знав, що означає це слово. "Я думав, що вони робили фотографії. Я не знаю, де фотографії", – збрехав він. Він розірвав їх на маленькі шматочки і кинув у річку, дивлячись, як вони плывуть.

Агент зробив паузу. "Гаразд. Гаразд. А чоловіка на скелі, ти його більше ніколи не бачив?"

Джек похитав головою.

"Джеку, ти можеш розповісти мені, що ти пам'ятаєш до цього?"

Джек подивився на Гарпер, і її присутність поруч з ним допомогла йому відчувати себе хоробрим. "Жінка виховувала мене майже до восьми років", – сказав Джек. "Я не знаю її імені. Думаю, це було щось, що почалося з А. Вона вимовляла слова не так, як люди по телевізору, і казала мені говорити так, як вони, а не як вона. Я називав її Бака". Він розповів агенту Галлахеру про те, як вона навчила його читати, рахувати і вірити в те, що він сильний. "Це все, що я пам'ятаю. Я не бачив її з тієї ночі, коли заснув у своєму ліжку, а потім прокинувся... тут".

Гарпер виглядала сумною, як і агент Галлахер, коли він кивнув. Вони помовчали хвилину, перш ніж він сказав. "Дякую тобі, Джеку, за те, що сказав мені правду. Ти дав мені багато корисної інформації для роботи". Він зробив паузу на секунду. "Одна з речей, яку я маю тобі сказати, це те, що жінка, яку вбили в місті, про яку ми тебе розпитували? Джек, вона була твоєю матір'ю".

Гарпер злегка зітхнула. Його матір'ю. *Його матір'ю*. Волосся на шиї Джека стало дибки. "Моя мати?" – запитав він, розтираючи руками стегна. Вони були холодними і спітнілими. Його мати померла? Жінка, яка приносила йому книжки і казала, що повернеться по нього? Крига пробігла по його хребту.

"Так. Джеку, ти знаєш що–небудь про свою матір?"

"Я..." Він подивився на Гарпер, і її рот був відкритий. Його мати була мертва. Ніхто не міг заподіяти їй шкоди. "Вона приходила сюди. Я ніколи не бачив її до цього".

Агент Галлахер стиснув губи, його брови зсунулися ближче одна до одної. "Коли вона зв'язалася з тобою і як?"

"Вона прийшла до мене п'ять років тому. Сказала, що намагається знайти для нас місце, де ми могли б жити. Принесла мені дитячі книжки. Обіцяла повернутися і принести ще книжок. Вона просила нікому про неї не розповідати".

Агент Галлахер знову насупився. "Зрозуміло. А вона не сказала, чому?"

"Ні. Я думав..." Він подивився на Гарпер. "Я думав, що це було щось пов'язане з війною. Війна, про яку мені казав Дрісколл." Він озирнувся на агента. "Я сказав щось про війну, і вона погодилася, або..." Він насупився, відвів погляд, намагаючись згадати, що він сказав і що вона відповіла. "Вона сказала, так, світ у вогні".

Вони помовчали хвилину, перш ніж агент Галлахер запитав: "Як ти думаєш, твоя мати якось працювала з Айзеком Дрісколлом?"

Працювала? У неї була робота з Дрісколлом? Це те, що мав на увазі агент? Джек замислився. "Не знаю. Здається, він їй не подобався. Сказала, що стежила за ним від самого міста. Але... там була ще одна жінка..." Він не зводив погляду з агента, замість того, щоб дивитися на Гарпер, відчуваючи, як жар розливається по обличчю. Він не хотів розповідати їм про руду жінку, але знав, що мусить. Він розповів агенту і Гарпер, що думав, що жінка поранена, що привіз її до себе в хатину, а потім вона запропонувала йому своє тіло. Він не дивився на Гарпер, коли розповідав цю історію, не бажаючи знати, чи вона розсердилася, або, що ще гірше, чи їй байдуже, що він торкнувся когось іншого. Він не був схожий на сіру лисицю, він хотів розповісти їй. Він хотів лише доторкнутися до неї.

І тепер він знав, чому інша жінка відчувала себе не так. *Пахла не так*. Вона не була призначена для нього. Вона не була Гарпер.

"У тебе було відчуття, що руда жінка якось пов'язана з Дрісколлом? І якщо так, то чому вона розповіла тобі про камери?"

Джек похитав головою. Він не мав жодного уявлення. Більша частина його сподівалася, що агент зможе зібрати все докупи, знайти відповіді. Але інша частина просто хотіла, щоб усе це зникло. Дрісколл був мертвий – його життя було кращим без нього – і він хотів зрозуміти, куди йому тепер рухатися.

"Гаразд, Джеку, дякую. Я ціную твою чесність. Я спробую з'ясувати, що відбувається. Я зроблю все, що в моїх силах, гаразд?"

Джек кивнув, провівши рукою по колючій щелепі, і питання, на яке він не був упевнений, що хоче отримати відповідь, зірвалося з його вуст. "Ким вона була? Моя мати?" Він все ще відчував біль, коли думав про ці слова – *моя мати*. Хоча вона ніколи не була йому матір'ю. Вона ніколи не повернеться.

"Вона була проблемною молодою жінкою, Джеку. Вона зробила багато дуже поганих виборів, але я думаю, що вона намагалася зробити їх правильними. Думаю, вона дбала про тебе і дуже шкодувала про це".

Джек не знав, як до цього ставитися. Він не був упевнений, що зможе сумувати за кимось, кого ніколи не знав.

Коли Джек підняв голову, на нього дивився агент Галлахер зі стурбованим насупленим обличчям. Але коли він зустрівся з Джеком поглядом, то ледь помітно посміхнувся. "Я дізнався ще дещо про твоє минуле і про те, куди ти можеш піти далі".

Джек відчув поштовх страху. "Мені доведеться покинути хатину, в якій я зараз живу?"

Агент Галлахер зітхнув. "Боюся, що так. Я говорив з сестрою Айзека Дрісколла, яка є його найближчим родичем, і вона не бажає, щоб ти залишався на землі". Чому він виглядав розлюченим? Яке йому діло до того, що Джек більше не зможе жити в його хатині? Вона все одно не належала йому. Можливо, йому слід було залишити її, як тільки він дізнався, що Айзек Дрісколл стежить за ним, що він *збрехав* йому. Але він не хотів, щоб той дізнався, чим він займається, думав, що зможе це приховати, тому поводився нормально... намагався зрозуміти, що робити. А потім... Дрісколл помер.

І тепер він не міг шкодувати, що мав десь бути з Гарпер. Якби не було цієї хатини, він не зміг би захистити її від холоду.

Візьми мене всередині.

На згадку про ці слова шкіра Джека почервоніла.

Але тепер... тепер хатина більше не належала б йому.

Він повернеться до лісу. Він пережив це раніше. Пережив, знаючи менше, ніж тепер. Єдине, що змушувало його серце прискорено битися, а горло пересихати, – це жінка, що сиділа поруч, жінка, яку він хотів назвати своєю. Жінка, яку він *ніколи* не дозволив би відвідати в лісовій печері. Коли він подумав про це, йому стало соромно. Він відчував на собі її погляд, але не хотів дивитися на неї.

"Скільки часу вона дала Джеку, щоб він звільнив землю?" запитала Гарпер, і в її голосі він теж почув гнів. Вони обидва вважали, що ця жінка повинна дозволити йому залишитися. Але... тепер, коли він дійсно думав про це, можливо, він не хотів залишатися. Не в місці, де йому брехали, де за ним стежили. Він не хотів жити в печері в лісі, бо це означало б покинути Гарпер, але... він також не хотів жити на землі Дрісколла.

"Тиждень", – сказав Марк.

Гарпер затамувала подих, піднісши руки до рота. "Тиждень? Що ж вона за жахлива *відьма*?"

Марк Галлахер засміявся, але це не було схоже на звичайний сміх. У ньому не було щастя. "Клас А".

"Мабуть, так. Вона знає, що зробив її брат?"

"Не думаю, що її це хвилювало. Вони не були близькі. Її цікавить, скільки їй заплатять, і все".

Гарпер мовчала, але він бачив, як вона скрегоче зубами. Вона була без розуму *від* нього. Це викликало тепле відчуття в його грудях. "Гаразд", – нарешті сказав він. Що ще він міг сказати?

"У мене є ще одна новина для тебе", – сказав агент Галлахер. "І вона хороша. Або, принаймні, я сподіваюся, що ти так вважатимеш". Він зробив паузу, насупивши брови. "У тебе є дідусь, і він хоче, щоб ти жив з ним".

"Дідусь?"

"Так. Батько твого батька. На жаль, твій батько помер багато років тому".

Джек відчув, як у грудях у нього стиснулося. Але він не знав цього чоловіка. "Батько мого батька", – повторив він, намагаючись уявити собі невідомих людей, які якимось чином були частиною його самого.

"Так. Він знає, як ти жив, знає про Айзека Дрісколла. Він хотів би запропонувати тобі прихисток у себе, наскільки ти захочеш залишитися".

Джек не знав, чи варто йому довіряти. Він намагався переконати себе, що немає ніякої війни, ніякого ворога, а потім, він повинен був сказати собі, що не всі йому брешуть. Якби він не зміг, як би він взагалі вижив у цьому світі?

"Хто він?" запитав Джек. "Мій... дідусь?"

"Виявляється, твоя сім'я дуже успішна. Вони живуть за межами Міссулі і володіють лісозаготівельною компанією "Фербенкс".

"Лісозаготівельною компанією Фербенкса?" перепитала Гарпер зі здивуванням у голосі. "Це... це величезна компанія. Зачекай, *батько* Джека був... Фербенксом?" Вона подивилася на Джека. "То це означає, що ти теж?"

"Фербенкс?" перепитав Джек. "Лісозаготівельна компанія?" Він насупився, закрутив головою. "Я не хочу жити з незнайомцями. Я їх не знаю."

"Ти познайомишся з ними. І ... якщо тобі не сподобається їхня компанія, ти зможеш з'їхати". Агент зробив паузу. "Джеку, я думаю, що це дійсно хороша можливість. Я думаю, що сім'я на твоєму боці, особливо така сім'я, як Фербенкси, відкриє перед тобою багато дверей".

Насолоджуйся їхньою компанією.

І відкриє двері? Які двері?

Гарпер жувала губу, між її очима з'явилася невеличка зморшка. "Ти не думаєш, що мені варто переїхати до них, Гарпер?"

Її очі зустрілися з його очима. "Що? Ні. Я маю на увазі... Я думаю, що агент Галлахер має рацію. Я... Я знаю, як це – переїжджати в будинок з незнайомими людьми, ось і все. Але, Джеку, ти вже дорослий, і агент Галлахер має рацію. Якщо тобі там не подобається, ти можеш піти".

Йому стало сумно за неї. Коли вона була маленькою дівчинкою, Гарпер довелося переїхати в будинок до людей, яких вона не знала. Вона була налякана. *Але вона була маленькою дівчинкою. Як я був маленьким хлопчиком, коли втратив свою баку.* Це нагадало йому про те, як він був наляканий. Йому захотілося повернутися в минуле і захистити її. Він хотів перегризти горлянку чоловікові, який зробив з нею щось погане. *Якщо тобі тут не подобається, можеш піти.* Гарпер не в змозі була піти.

Він не зрозумів так багато слів, сказаних агентом Галлахером, і його серце відчувало, що воно б'ється занадто швидко. Йому потрібне було повітря. Побачити небо. Він хотів дивитися, як сонце заходить за гори і з'являються зірки, одна за одною, по дві, по десять, по сто, потім тисяча, і нескінченна кількість, до якої він ніколи не зможе дорахуватися, навіть якщо вивчить їх усі. Він хотів очистити свій розум і зрозуміти, що може чекати на нього у світі. *Сім'я, шепотіло його серце. Своя згряя. Ні, люди, яких можна назвати своїми.* Чи зможе він

навчитися довіряти їм? Чи зможе він навчитися бути одним з них? Чи захочуть вони цього?

"Джеку, послухай, у тебе є час подумати про це сьогодні ввечері. Я багато чого поклав до твоїх ніг, і ти дав мені ще кілька зачіпок, які я повинен перевірити. Однак я рекомендую тобі прийняти пропозицію твого дідуся". Він подивився на Гарпер. "Ти плануєш залишитися чи..."

"Ні." Вона похитала головою. "Мені треба повертатися. Я можу вас підвезти. Думаю, лід достатньо розтанув, щоб їхати безпечно". Вона подивилася на Джека, її щоки порожевіли. "Як щодо того, що я повернуся рано-вранці, і ми поїдемо до Гелени Спрінгс? Я покажу тобі все навколо. Можливо, ти вже приймеш рішення, і ми зможемо зателефонувати агенту Галлахеру".

Джек кивнув. Він не хотів, щоб вона йшла, але йому потрібен був час на самоті. Йому потрібно було подумати. Йому потрібно було вирішити. Щодо свого життя. Життя, про яке він ніколи не знав, що воно можливе для нього.

"Є ще одна річ", – сказала Гарпер, а потім розповіла йому про гелікоптери, про те, що Джек бачив їх наступного ранку після того, як його висадили на скелі.

Агент Галлахер насупився, виглядаючи збентеженим. "Це не може бути збігом", – пробурмотів він. "Дві таємниці, що починаються в одну ніч? В одній і тій же пустелі?"

"Ну", – сказала Гарпер, підводячись і дістаючи карту, яку вона позначила разом з Джеком, – "вони сталися досить далеко одна від одної, але, так". Вона поклала карту перед ним, і він кілька хвилин дивився на неї. "Я можу взяти її з собою?"

Гарпер кивнула. "Звичайно. Я намалювала її, сподіваючись, що вона буде корисною".

"Так і є", – сказав він, – "хоча б тому, що це допомагає мені уявити, де все сталося. Дякую."

Агент Галлахер хвилину дивився між ними, а потім поклав руки на стіл перед собою, дивлячись на Джека. "Є ще щось, що ти хочеш мені розповісти? Щось, що може допомогти в розслідуванні?"

Серце Джека прискорено забилося. Він відвів погляд, хитаючи головою. Були речі, про які він не міг... не хотів розповідати. Якби він це зробив, хто б захотів, щоб він став частиною їхньої родини? Частиною суспільства? Його б замкнули у в'язниці. Називали б його твариною. Звіром. І, можливо, він ним і був. Або, принаймні, міг би ним бути. І це мало бути його таємницею. Ось і все.

Агент кивнув. "Гаразд. Все це, це багато", – сказав він. "З тобою все гаразд?"

Все гаразд? Прямо тоді, так. "Так. Все добре."

Агент Галлахер посміхнувся. "Добре. Подумай про все це, а потім ми поговоримо". Він знову подивився між Джеком і Гарпер. "До речі, що ви двоє робите на Різдво?"

Гарпер глянула на Джека. "Різдво?" – прошепотів він.

"Ти пам'ятаєш Різдво, Джеку?" тихо запитала Гарпер.

Він похитав головою. "Я не знаю, що таке Різдво".

Щось сумне з'явилося в погляді Гарпер. Різдво, мабуть, дуже гарне. Напевно, є багато речей, про які він ніколи раніше не знав. "Це свято народження Ісуса".

"Ісуса?"

І Гарпер, і агент Галлахер розсміялися, але їхній сміх був приємним, очі Гарпер танцювали. Джек теж посміхнувся. "Не зважай на це зараз". Вона знову подивилася на агента Галлахера. "Зазвичай я ходжу до своєї подруги Райлі. Але це її перше Різдво з родиною її нового чоловіка... тому я не маю жодних планів".

"Що ж, тоді домовились", – сказав агент Галлахер, підводячись. "Ви проведете його зі мною і моєю дружиною. Я наполягаю."

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Старенька зазирнула крізь щілину в дверях, дивлячись на Марка з підозрілими, звуженими очима.

"Добридень, мем. Альміна Кавазович?"

"Так."

"Агент Марк Галлахер. Я хотів би поставити вам кілька запитань, якщо можна".

"Про що?" – запитала вона сильно акцентованим голосом, не відчиняючи двері ні на дюйм.

"Про чоловіка, який жив у сусідній з вами квартирі. Айзек Дрісколл?"

Її очі майже непомітно розширилися. *Майже*. Марк помітив це і зрозумів, що його здогадка була правильною, коли дістав список мешканців будинку, про який згадувала сестра Дрісколла, і знайшов у ньому прізвище Кавазович.

"Дрісколл? А що з ним?"

"Мем, ця розмова була б набагато простішою, якби ви дозволили мені зайти на кілька хвилин. Я маю..."

Ланцюговий замок від'єднався з тихим брязкотом, і двері відчинилися, перш ніж Марк встиг закінчити своє речення. Жінка відступила, щоб дозволити йому увійти, старенька жінка у квітчастій домашній сукні, з волоссям, заправленим у темну хустинку, обмотану навколо голови. "Я знала, що цей день прийде", – сказала вона, і в її голосі несподівано не було жодної підозри, лише покірність. Вона повернулася, і він зачинив за нею двері, а потім пішов за нею до вітальні, де вона вже опустилася в м'яке крісло, що стояло навпроти завітчаного крісла для кохання. Меблі були добре зношені, але кімната була охайною і прибраною, мереживні серветки лежали майже на кожній плоскій поверхні. Марк сидів і чекав, поки вона заговорить.

"Що він зробив?" – запитала вона.

"Він помер, мем".

Тоді вона зустрілася з ним поглядом, хоча й не виглядала шокованою. "Так", – сказала вона безпристрасно, – "тоді це на краще".

"Розкажіть мені про доктора Дрісколла? Як ви з ним познайомилися?"

Вона зітхнула, втомлений звук застряг у її горлі. "Він був моїм сусідом, як ви сказали. Я мало його знала, тільки те, що він працював на уряд. Я приїхала з Боснії в дев'яностих, під час війни. Моя сім'я намагається приїхати, але вони..." Вона на мить замовкла, і Марк зачекав, поки вона продовжить. "Вони не можуть".

Марк не просив її деталізувати це, і він міг уявити собі причини, через які її сім'я зіткнулася з проблемами при спробі іммігрувати. Бюрократична тяганина... затримки... нестача фінансів. . . Йому було цікаво, як вона впоралася з цим, але це було несуттєво.

"Я пішла до доктора Дрісколла, запитала його, чи може він допомогти, оскільки він працює на державній службі. Спочатку він сказав "ні". Він не може допомогти. Потім він повернувся пізніше і сказав "так". Він зможе мені допомогти, якщо я візьмуся за роботу, буду дотримуватися його правил і нікому не скажу."

"Що це за робота, мем?" – запитав він, його серце завмерло, бо він вже знав, що вона збирається сказати.

"Піклуватися про малюка. Виховувати його, поки доктор Дрісколл не буде готовий його тренувати."

Тренувати його? Марк очікував, що вона розповість йому про виховання дитини, але не про... навчання. Він згадав свої власні блукаючі питання про інтерес Дрісколла до спартанців. Він нахмурих брови. "Що за тренування?"

"Він не сказав. Він лише сказав, що я не повинна няньчитися з хлопчиком, інакше я зроблю йому погану послугу. Він сказав мені годувати хлопчика і піклуватися про нього, але не більше. Не няньчитися", – повторила вона. "Це дуже важливо, що він сказав. Це добрий шлях".

"І в обмін на це він допоможе привезти сюди вашу сім'ю?"

Вона похитала головою. "Так, і дасть мені візу, щоб я могла працювати. Я шию мереживо і продаю в маленькі магазини. Тепер ще й в інтернеті, але не так багато, бо руки вже не дуже добре працюють".

Марк подивився на її кістляві руки, стиснуті разом на колінах, з білими кісточками.

"Я... бачу. І він платив вам за те, що ви доглядали за хлопчиком?"

"Лише на витрати".

"І він домовився, щоб ваша сім'я приїхала сюди?"

Вона похитала головою, відвернувшись від нього. "Зрештою, він не зміг цього зробити. Пізніше я дізналася, що вони загинули на війні".

"Мені дуже шкода."

Вона не впізнала його, її плечі стояли нерухомо. "Але у мене є документи. Я тепер громадянка США".

Марк зачекав, а потім запитав: "Тож ви виховували цього хлопчика, доки йому не виповнилося сім років?"

"До семи, майже до восьми".

"А потім Дрісколл забрав його на навчання?"

"Так", – сказала вона, і в її голосі пролунали сльози, і якщо вона не проливалася сліз, коли говорила про свою сім'ю, вбиту в рідній країні, то її очі заблищали, коли вона говорила про хлопчика.

"Ви не знаєте, чи Дрісколл працював з кимось іншим?"

Вона похитала головою. "Ні. Більше ні з ким. Тільки він".

"Ви мали уявлення про те, що передбачало це так зване навчання?"

"Ні. Я не знаю. Доктор Дрісколл приходив сюди вночі, коли хлопчик спав. Я намагалася його зупинити. Я не хотіла його відпускати. Кажу, що буду його виховувати. Але Дрісколл штовхає мене. Він сказав, що відкличе мою робочу візу. Я буду голодувати без роботи. Без сім'ї." Вона повісила голову. "Він дав хлопчикові ліки, щоб той не метушився, а потім забрав його". Вираз її обличчя був настільки виснаженим, що, незважаючи на те, що вона зробила, Марк не міг не відчути співчуття до старої жінки, яка сиділа перед ним. Ні країни. Ні сім'ї.

Залишилася жити з жахливим вибором, який вона зробила з відчаю. Не знаючи, що сталося з хлопчиком, якого вона, вочевидь, любила, хоча їй було наказано цього не робити.

"Ви знаєте, що сталося з хлопчиком?" – запитала вона, не зустрічаючись з Марком поглядом, її тіло було напруженим і нерухомим, ніби вона затамувала подих, чекаючи на його відповідь.

"Він живий. У нього було дуже суворе виховання, як ви, напевно, собі уявляєте. Але він вижив. Він дуже сильний".

Вона кивнула, сльоза вирвалася з її очей і потекла по зморшкуватій щоці. "Так. Сильний. Ось чому я називаю його Джеком. Це означає "сильний" моєю мовою". Вона зробила паузу на мить, очевидно, збираючись з думками. "Він дуже розумний хлопчик. Хороший хлопчик". Вираз її обличчя був сповнений гордості, коли вона це говорила. "Дрісколл переїхав звідси, сказав, що незабаром побудує гарний будинок, де буде виховувати Джека. Він сказав, що ніякої школи, вона заважає навчанню. Але я навчила хлопчика читати, і я навчила його цифрам англійською мовою. Я сказала йому, щоб він не говорив, як я, а як телевізор. Він дуже розумний і швидко вчиться. Я казала, що слова дуже важливі. Я намагалась навчити його всього, що можу, за допомогою книг про те, як зав'язувати вузли і будувати речі. Те, що, на мою думку, допоможе йому. І я змусила його бути на вулиці багато годин щодня, щоб він лазив по деревах і будував фортеці, і ставав ще сильнішим. Я намагалась... Я намагалась дати йому все, що можу".

Що вона повинна була зробити, так це зателефонувати в поліцію і повідомити про Дрісколла. Але... Господи, у справах, над якими він працював, завжди було стільки відтінків сірого, стільки історій, стільки ситуацій, які більшість людей навіть уявити собі не могли, що вони переживуть. "З того, що я знаю, те, що ви зробили, допомогло йому".

Вона кивнула головою. "Добре." Вона зробила паузу лише на мить, перш ніж запитати: "То це він убив Дрісколла? Мій Джек?"

"Він каже, що не винен у цьому злочині, і немає жодних доказів, які б свідчили про протилежне. Вбивство Дрісколла наразі не розкрито".

Вона виглядала невиразно здивованою його відповіддю, так, ніби вона припускала, що його вбив Джек. Чорт забирай, після того, як він дізнався, що у нього є, він був здивований, що Джейк *не* вбив його. Якщо це виявиться правдою. І хоча проти нього не було жодних доказів, у нього був один пекельний мотив. Він не лише спостерігав за стражданнями Джека, але й обманював його щодо війни. *Вороги*. Він прищепив йому цей страх, коли той був ще дитиною, тож це було все, що він знав. Було справді дивно, що Джек не з'їхав з глузду.

"Він пам'ятає мене?"

"Так, пам'ятає".

Стара жінка кивнула, в її очах знову заблищали сльози. "Передайте йому, що Бака шкодує. Дуже, дуже шкодує."

"Так, пані. Звичайно, передам".

Попрощавшись і покинувши маленьку квартиру жінки, яку Джек колись називав Бакою, Марк спустився сходами і повільно попрямував до свого автомобіля – один із шматочків пазлу життя Джека став на своє місце.

Він увімкнув запалювання і якусь мить сидів, дивлячись на багатоквартирний будинок, де виріс Джек, несвідомо готуючись до "навчальної"

програми, розробленої хворим і/або злим розумом. Що, в біса, це означало? Що хотів сказати Дрісколл? Чому він зробив те, що зробив з невинним хлопчиком? Він подивився на те, що можна було побачити за будівлею. Безкраї лісові простори... місце, де Джек вперше грав у те, що стане його єдиним існуванням.

У всьому цьому був спільний знаменник. *Як? Чому?* Хто ще знав, що Дрісколл влаштував, окрім жінки, яку знайшли вбитою в місті? Мати Джека. Чи справді на деревах були камери? Якщо так, то хто їх зняв? Дрісколл? Хто був той чоловік на скелі? Чи це був насправді Дрісколл, а молодий розум Джека щось переплутав?

Він обмірковував усе, що знав, і те, що щойно дізнався, а потім його думки повернулися до Гарпер Вард і до того, як були вбиті її батьки. Дрісколл був особливо стурбований системою прийомних сімей, про яку йому розповідав доктор Свіфт. Гарпер Вард виросла в соціальних службах. Це щось означає? Чи були ці два випадки випадковими і не пов'язаними між собою? Цілком можливо, але Марк відчував, що вони пов'язані між собою якимось зловісним чином, який він поки що не міг збагнути.

Коли він виїжджав з парковки багатоквартирного будинку, його пронизав озноб: старенька жінка з квартири, яку він щойно відвідав, витріщилася на нього з вікна. Коли він тільки починав розслідувати ці вбивства, він вважав, що це злочини на ґрунті ненависті. Він знаходив злочинця, а потім переходив до наступної справи. Але з кожним тижнем, коли з'являлося все більше і більше шматочків пазлу, він ставав дедалі більш стурбованим. Джека викрали, з ним жорстоко поводитися, і він, ймовірно, ледь не загинув, намагаючись вижити. Жінкою маніпулювали, щоб вона повірила, що, взявши дитину, вона знайде радість у возз'єднанні зі своєю сім'єю. Сім'ї розбиті. Батьки в скорботі. *Але як це все було пов'язано? Що було першим? Хто був відповідальним? Чи заплатить хтось за ці злочини жорстокості?*

І чи була якась більша картина, яку він ще не бачив?

Частина II

Більше цікавих книг ви можете знайти [тут](#)

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Будинок Марка і Лорі Галлахер був чарівним ранчо в кінці вигнутої під'їзної дороги, навколо нього простягався ліс. Гарпер зупинилася перед будинком і заглушила двигун, дивлячись на Джека, який сидів поруч з нею, поклавши долоні на стегна. Вперше вона побачила його в офісі шерифа...тепер їй здавалося, що це було десять років тому...він сидів так само. Тепер вона впізнала, що це було – нервова мова тіла. Він заземлював себе.

Вона підійшла і поклала свою руку на його, з'єднавши їхні пальці. "Все буде добре".

Він нервово посміхнувся їй. "А якщо я зроблю щось не так? Я не знаю, як це – йти до когось додому на вечерю".

"Джеку, ці люди це знають. Вони хочуть, щоб ти був тут. Вони не будуть судити про твої манери за столом. Просто роби те, що роблять всі інші".

Він кивнув, але все ще виглядав сумнівно. Вона стиснула його руку, а потім схопила сумки, які поклала на заднє сидіння. "Ходімо. Я з тобою".

Він подивився на сумки так само, як і тоді, коли вперше побачив їх, із сумішшю цікавості та занепокоєння, але пішов за нею, коли вона відчинила дверцята вантажівки і вийшла.

Гарпер посміхнулася, коли вони вийшли на ганок, прикрашений двома вічнозеленими кущами в горщиках, обабіч яких висіли гірлянди, а на вхідних дверях висів великий вінок. Вона постукала, а потім знову взяла Джека за руку і знову підбадьорливо посміхнулася. Якщо він збирався вийти у світ, йому треба було з чогось почати, і найкращим місцем, на її думку, був би дім людей, які розуміли б його становище і намагалися б зробити все можливе, щоб йому було комфортно.

Поки що єдине, що він робив, – це їздив з нею містом, а вона показувала йому різні магазини та підприємства. Вона знала, що у нього є мільйон запитань, вона бачила це в його виразі обличчя, який змінювався від шоку до спантеличення, до захоплення і знову до шоку. Але він нічого не запитував, і вона зрозуміла, що він все це сприймав, намагаючись розібратися в усьому сам – або, можливо, пригадав те, що вже знав, і повернув це в контекст. Мало того, йому також доводилося боротися з тим, що його кинули, використали, збрехали у спосіб, якого вона досі не розуміла. Залишилося так багато запитань без відповідей про те, що з ним сталося. Не кажучи вже про те, що сталося з його матір'ю та Дрісколлом. Усе це було *занадто*. Вона не хотіла квапити його. Він повинен був бути повністю приголомшений.

Двері відчинилися, і на порозі стояв агент Галлахер, усміхаючись до них. "Заходьте. Джек, Гарпер. Щасливого Різдва."

"Щасливого Різдва, агенте Галлахер", – сказала Гарпер, переступаючи поріг, а за нею і Джек.

"Щасливого Різдва", – повторив Джек, і агент Галлахер посміхнувся ширше, поплескавши його по плечу, як це роблять чоловіки, коли вони входять до свого будинку.

"Будь ласка, ви в моєму домі. Ніякого агента Галлахера". Він посміхнувся. "Називайте мене Марк. І познайомся з Лорі. Вона на кухні."

Вони пішли за Марком через фойє і вниз по короткому коридору. "Я швиденько покладу це під ялинку. Зачекай." Він взяв пакунки з рук Гарпер і зайшов до вітальні, де в кутку стояла гарно прикрашена, яскраво освітлена ялинка, а потім знову зустрів їх у коридорі. "Прошу сюди". Він посміхнувся і провів їх до великої, відкритої кухні в кінці коридору. Симпатична жінка з прямим світлим волоссям до плечей, у червоному фартусі діставала щось з духовки, і, побачивши їх, обернулася, поставила тацю на стіл і посміхнулася.

"Лорі, це Гарпер і Джек", – сказав Марк, коли Лорі зняла рукавицю і обійшла острів.

"Місіс Галлахер", – сказала Гарпер, беручи її за руку. "Дякую, що прийняли нас у себе вдома".

"Дякую, що прийшла, люба. Ми такі щасливі, що ви у нас є". Вона потиснула руку Гарпер, а потім простягнула руку Джеку, який обережно взяв її. "Щасливого Різдва. Будь ласка, називай мене Лорі". Вона знову посміхнулася, і хоча її посмішка була світлою, в її очах безпомилково читався смуток – дуже легка червона облямівка, яка змусила Гарпер подумати, що вона нещодавно плакала.

"Принести тобі чогось випити?" запитав Марк. "Я приготував особливий гоголь–моголь".

"Звичайно", – сказала Гарпер. "Із задоволенням вип'ю."

"Я б теж не відмовився", – невпевнено відповів Джек. Гарпер непомітно взяла його за руку між ними і стиснула.

"Ви троє йдіть до вітальні, поки я закінчу з закусками", – сказала Лорі.

"Я можу вам чимось допомогти?" запитала Гарпер.

Лорі завагалася, озирнувшись на стійку. "Звичайно, якщо ти не проти. Мені просто потрібно розкласти дещо на таці".

"Чудово. Я з цим точно впораюся."

"Ходімо зі мною, Джеку", – сказав Марк. "Візок з напоями у вітальні. Гарпер, твій буде чекати".

Джек озирнувся, коли Марк вийшов з кімнати, і тепла хвиля ніжності омила її, коли вона побачила невпевнений погляд на його обличчі. З нею йому було комфортніше, ніж з будь–ким іншим. Вона зрозуміла, що йому було комфортніше з нею, ніж з будь–ким іншим у *світі*, і ця думка сповнила її почуттям глибокої честі.

Лорі розповіла, що їй потрібно зробити, і вони легко розговорилися, пізнаючи одна одну, Лорі розповідала Гарпер, як проходить адаптація між сонячною Каліфорнією і засніженою Монтанною. Лорі Галлахер була теплою і доброзичливою, і Гарпер вона дуже сподобалася вже через десять хвилин. Її серце розривалося, коли вона дізналася, що така материнська жінка втратила свою єдину дитину.

Кожен з них приніс по дві таці з закусками до вітальні, де Марк і Джек стояли біля різдвяної ялинки, тримаючи в руках по склянці гоголь–моголю. Марк

допоміг їм поставити їжу, а потім вручив кожному по склянці. "Щасливого Різдва. Дякую вам обом за те, що приєдналися до нас і прикрасили наш дім". Він подивився на дружину, і між ними промайнув спалах смутку, перш ніж вони обидва посміхнулися, піднявши келихи. Гарпер і Джек також підняли свої келихи, а потім Гарпер зробила ковток густого, вершкового напою, в якому не було жодного натяку на алкоголь. Вона була рада, що він був ледь помітним. Вона не дуже любила пити, і щось більше було б для неї занадто міцним.

Опускаючи келих з губ, вона подивилася на Джека, який щойно випив. Вираз чистого жаху застиг на його обличчі, перш ніж він сплюнув, і бризки гоголь–моголю посипалися з його рота, коли він кашляв, відригував і намагався віддихатися.

Гарпер забрала у нього склянку, а Марк почав поплескувати його по спині, і Лорі кинулася вперед з серветкою. Він узяв її, витираючи рот, бо сльози від кашлю наповнювали його очі. "О, Боже", – сказала Лорі. "З тобою все гаразд? Давай я принесу тобі води. Ти, мабуть, проковтнув її не в те горло".

Вона кинулася геть, а Марк перестав бити Джека по спині, коли той знову закашлявся, зробивши глибокий вдих. "Що *це*?" запитав Джек, дивлячись на склянки в руках Гарпер так, ніби вона тримала два великі келихи з отрутою, з яких він щойно випив.

"Просто вершки та яйця, і все..." Гарпер безпорадно подивилася на Марка, який покійно озирнувся на неї.

"Я мав би здогадатися, що це може бути смак, до якого ти не зовсім звик", – сказав Марк. Лорі повернулася в кімнату і подала Джеку склянку води, яку він взяв із вдячним виразом обличчя, перш ніж перехилити, і випив її трьома швидкими ковтками. Джек востаннє здригнувся, коли Гарпер поставила обидві склянки на стіл, і подивився на таці з їжею новими очима. Тут було багато сирів, але були також овочі, крекери, кілька горіхів і сушені ягоди. Вона полегшено зітхнула. У нього було багато варіантів продуктів, які не викликали б протесту в його шлунку. Сподіваюся. Вона не була медиком, але знала, що його дієта обмежена, і його організм, ймовірно, погано реагуватиме на те, до чого він не звик.

Чорт, я повинна була подумати про це раніше, – докоряла вона собі. З виразу обличчя Марка вона зрозуміла, що та ж сама думка прийшла і йому в голову.

"Чому б нам не відкрити кілька подарунків до того, як прийде сестра Лорі, Пем, та її хлопці", – сказав Марк, підводячи їх до ялинки і, як знала Гарпер, намагаючись зробити так, щоб Джек не відчував себе ніяково через те, що виплюнув гоголь–моголь. Він не виглядав ніяково...ще більше його засмутило те, що всі вони намагалися отруїти його на Різдво. Але Джек був сором'язливим, і як тільки у нього з'являлася можливість замислитися, чи не відреагував він неправильно, він це робив. Не те, щоб він *зробив* щось недоречне, зважаючи на те, що *їм* слід було дещо обдумати...але все одно Джек замислювався, і вона була рада, що Марк швидко переключився на щось інше.

"Чудова ідея, Марку", – сказала Лорі, прямуючи до групи мішків під деревом на задньому дворі.

Гарпер схопила купу подарунків, які вона принесла, і коли вона підійшла, щоб вручити Джеку подарунок, який вона придбала для нього, він стояв біля

ялинок, з виразом цілковитої розгубленості на обличчі, розтираючи "голки" фальшивого дерева між пальцями. Він нахилився вперед і обережно понюхав її.

"Вона не справжня", – прошепотіла вона, нахилившись до нього.

Він подивився на неї. "Не справжня?"

"Так, воно зроблене з..." *Пластику? Нейлону?* Гарпер насправді не мала жодного уявлення.

Джек зморщив брови, але потім його пальці знайшли одну з гірлянд і він легенько доторкнувся до неї, наче думав, що вона може обпекти його. "Вони схожі на крихітні зірочки, досить холодні, щоб тримати їх у руці", – пробурмотів він. Здавалося, він був задоволений ними, і Гарпер скривила губи, спостерігаючи за ним. Вона дивилася на нього, вивчаючи вираз дитячого здивування на його сильному, красивому обличчі. *Я закохана в нього*, подумала вона. Це було занадто швидко, занадто рано, занадто ризиковано у багатьох відношеннях, занадто ... ох, так *багато* "занадто", але це було правдиво і по-справжньому. *Я кохаю тебе*, подумала вона, коли він дивився на фальшиву ялинку, і в його відкритому погляді змішалися благоговіння і здивування. Сила цього почуття ледь не викликала сльози на її очах.

Коли це сталося? запитала вона, намагаючись визначити точну мить, коли вона впала. Це мало б бути... доленосним, чи не так? Але ні, мрійливо усвідомила вона, це не була одна єдина зупинка часу. Це була прекрасна низка миттєвостей, кожна з яких потроху відкривала йому її серце. І це була одна з них. Спостерігаючи за Джеком під мерехтливими вогнями його першої різдвяної ялинок, все раптом прояснилося. Іноді дива...як кохання...приходять м'яко. М'яко. Без фанфар. Без удару блискавки. Бо справжні дива цього не потребують. Їхні очі зустрілися, і її серце заспівало. *Я кохаю тебе*, подумала вона знову. І це було так само просто і так само дивно.

"Ось", – прошепотіла вона, і його погляд опустився вниз, коли вона поклала йому в руки загорнутий подарунок.

Він моргнув на неї, потім розглянув пакунок, загорнутий у яскраво-червоний блискучий папір, перев'язаний біло-червоним бантом, і на його обличчі з'явився вираз чистого захоплення. "Дякую", – сказав він. "Мені дуже подобається".

Вона тихо засміялася. "Всередині щось є".

"Всередині?" Він перевернув його.

"Ти ніколи раніше не отримував подарунків, Джеку? Навіть у дитинстві?"

Він похитав головою. "Ні."

Її серце стиснулося...навіть вона, прийомна дитина, отримувала кілька різдвяних подарунків...але вона не хотіла, щоб він почувався дивно, і тому посміхнулася. "Для мене велика честь, що я дарую тобі перший подарунок. Давай сядемо, і ти зможеш його відкрити".

Лорі збрала свої сумки і сіла на диван, а решта приєдналися до неї, передаючи подарунки по колу. Джек спостерігав за ними, і в його очах з'явився перший натяк на невпевненість. Гарпер знала, про що він думає, він не мав що їм дати. *Треба було допомогти йому з подарунками*. Вона не очікувала, що він почуватиметься погано через те, що не відповів їй взаємністю. Боже, їй дійсно потрібно було почати більше враховувати його ситуацію. Враховуючи, що він

так *пильно* за всім спостерігав, що він так сильно хотів відповідати. Вона тільки починала пізнавати його, але мала б *це* розуміти.

"Це від мене і Джека", – швидко сказала вона, простягаючи подарунок, який принесла для Галлахерів. Це була гарно сфотографована настільна книга про Монтану, зроблена місцевим фотографом.

Лорі провела рукою по обкладинці. "О, Гарпер, Джеку, вона чудова. Це ідеальне доповнення до нашого нового будинку. Дякую вам."

Вона посміхнулася. "Влітку, якщо хочете, я з радістю покажу вам деякі з тих місць. Неподалік звідси є прекрасний водоспад. Можете побачити його фотографію там".

Лорі подивилася на Марка, і Гарпер здалося, що вона побачила в очах старшої жінки щось схоже на надію. Чи її подарунок змусив її зрадіти...хоча б на мить...тому, що вони переїхали до Монтани? О, вона сподівалася на це. "Ми були б дуже раді".

Гарпер повернулася до Джека. "Відкрий свій", – тихо сказала вона.

Джек подивився на подарунок, що лежав у нього на колінах, а потім повільно, дуже повільно і старанно, зняв бант, а потім обгортковий папір, розгорнувши книгу, яку вона вибрала для нього. *Путівник по дикій природі Монтани*. "Я... подумала, що ти міг би подивитися назви тих речей, про які ти дізнався", – сказала вона дуже тихо.

Джек вступився в нього, з любов'ю торкаючись його, перш ніж подивитись на неї. "Дякую", – сказав він, і абсолютна і безмежна радість на його обличчі змусила її серце забитися швидше.

"Нема за що".

"У мене для тебе нічого немає".

Вона взяла його руку, стискаючи її. "О, Джеку, ти вже так багато мені дав. Ти повернув мені моє життя." Вона посміхнулася йому, і на її очі навернулися сльози, а він посміхнувся у відповідь, так мило, що це розбило їй серце. Цей великий, сильний і компетентний чоловік був такий розгублений.

Далі Галлахери подарували Гарпер і Джеку красиві шарфи ручної роботи, до яких Джек із захопленням торкався, а потім накинув собі на шию, посміхаючись їм і не знімаючи його. Всі посміхалися, а потім розмовляли, сміялися і перекушували закусками деякий час, поки не пролунав дзвінок у двері, і Лорі не підскочила. "О, Боже, час вилетів з моєї голови. Це, мабуть, моя сестра, і мені треба перевірити індичку. Марку, ти не відчиниш двері?"

Як тільки вони на мить залишилися наодинці, Гарпер взяла руку Джека в свою і нахилилася, швидко поцілувавши його в губи. "З тобою все гаразд?"

Він кивнув, його погляд затримався на її губах, і їй захотілося, щоб вони пішли тієї ж секунди. Вона хотіла його. Так, як ніколи раніше нікого не хотіла. І радісне передчуття кохання з ним викликало вибух феєрверку в її животі.

Гірлянди виблискували яскравіше, свічки на каміні світилися так тепло, а радість мерехтіла і танцювала всередині Гарпер.

Це Різдво було першим за багато років, коли вона відчула справжнє щастя, і вона не думала, що відчує його знову. Час, проведений з Галлахерами, також живив іншу частину її душі. *Родина. Батьків*. Не її, не Джека, але дім, в якому вона відчувала себе такою бажаною.

Вона відірвалася від своїх розсіяних думок, коли до кімнати увірвалася галаслива компанія з трьох осіб: жінка, схожа на трохи молодшу версію Лорі, бурхливо розмовляла, а за нею йшли двоє хлопчиків, які також збуджено розмовляли. "Сьогодні не повинно було йти снігу, а я ледве бачила через лобове скло, коли їхала сюди. Присягаюся, ці синоптики повинні..." Усі замовкли, побачивши Гарпер і Джека, що сиділи у вітальні, але після хвилиної паузи поспішили до них, відрекомендувавшись. Джек і Гарпер встали, і Пем міцно обійняла кожного з них, на мить притиснувши до грудей, а потім відпустила, чим викликала у Гарпер здивований сміх від такого захопленого прояву любові.

Двоє хлопчиків...чи, радше, юнаків...Олівер і Бенджі – представилися, посміхнулися, а потім кинули на Джека цікаві погляди, коли відійшли вбік. Олівер виглядав як підліток, а Бенджі – як одинадцятирічний чи дванадцятирічний. Обидва мали світле волосся матері та відкриті посмішки.

Марк приніс усім напої, а потім вони кілька хвилин розмовляли, сміялися і знайомилися один з одним. Пем була такою ж доброю, як і Лорі, але з більш галасливим, товариським характером, а її хлопчики були ввічливими і доброзичливими. Галлахери, очевидно, трохи розповіли їм про ситуацію з Джеком, тому що вони оминали вступні запитання, які могли б викликати незручність. Але після того, як вони трохи поспілкувалися, Бенджі, очевидно, не втримався і вигукнув: "Ти справді прожив у лісі все своє життя?"

Настала хвилина тиші, коли всі погляди звернулися до Джека. Джек кивнув, здавалося, трохи напружено, але потім Бенджі розсміявся і сказав: "Це так круто. Це було круто?"

Джек дуже серйозно кивнув, перш ніж відповісти: "Так, взимку завжди було дуже прохолодно".

Гарпер хотілося сміятися і плакати водночас, і, судячи з виразу обличчя інших дорослих, вони відчували те саме. Бенджі похитав головою і виглядав трохи збентеженим, хоча його очі все ще сяяли цікавістю. "Але ти, типу, подружився з вовками і все таке?"

Погляд, який Гарпер не змогла прочитати, пробіг по обличчю Джека, але так само швидко, як вона його побачила, він зник, перш ніж він відповів. "Так. Моїм найкращим другом був вовк. Його звали Пуп."

"Пуп", – повторив Бенджі з нотками благоговіння в голосі. "Розкажеш мені про Пупа?"

Джек зробив паузу, ніби борючись з рішенням, перш ніж нарешті відповів: "Так, я розповім тобі про Пупа". Бенджі посміхнувся, а потім Пем поставила запитання Гарпер, і її увага відвернулася від Джека.

Коли через десять хвилин Лорі увійшла до кімнати, щоб повідомити, що вечеря готова, Джек і Бенджі все ще стояли разом, Джек говорив повільно і серйозно, а Бенджі дивився на нього з таким відвертим виразом поклоніння герою, що Гарпер ледь не розсміялася. Але від щастя.

Всі вони допомогли принести страви з кухні і поставити їх на великий стіл червоного дерева в їдальні, а потім взялися за руки, поки Марк читав молитву. Гарпер присягнулася, що його очі трохи затуманилися, коли він підняв свій келих і побажав усім щасливого Різдва.

Всі знову почали розмовляти, коли по столу рознесли страви, і Гарпер взялася за товсті шматки індички, пухнасте картопляне пюре, густу підливу і...

Вона зупинилася, і ложка з начинкою зависла в повітрі, бо Лорі видала звук страждання. Вона подивилася на Джека, виделка якого також застигла перед ним. І коли вона подивилася на його тарілку, її очі розширилися, коли вона намагалася зрозуміти, що він їсть, розуміючи, що сталося через звук, який видала Лорі. На його тарілці лежали напівз'їдені сирі нутрощі індички.

"Я... Я залишила їх для собак", – безпорадно сказала Лорі. *О, Боже*, зрозуміла Гарпер, в галасі групових зусиль по перенесенню їжі з кухні до їдальні Джек приніс тарілку з сирим м'ясом.

Гарпер проковтнула. За столом стало тихо, всі застигли, дивлячись на Джека. А потім раптом пролунав регіт. Бенджі. Очі Джека перекинулися на хлопчика, і Гарпер побачила, що Пем теж гостро подивилася на нього. Але потім її губи затремтіли, коли вона намагалася стримати сміх, і раптом до них приєдналися інші, і все це було так смішно, що Гарпер відчула, як у неї в грудях піднімається хихикання. Джек озирнувся ще раз, а потім його губа скривилася, і він почав сміятися, спочатку тихо, а потім голосніше, його глибокий сміх наповнив кімнату, зігріваючи серце Гарпер, коли всі вони впали в приступ реготу.

"Що за чортівня?" сказав Олівер, відламуючи ніжку індички. "Якщо він може це з'їсти, я візьму ногу. Цього року мені ніхто не скаже "ні"". І з цими словами він підніс її до рота і відкусив величезний шматок, сяючи на всіх, на що вони тільки ще дужче розсміялися.

Через дві години, поївши, ще більше посміявшись і поспілкувавшись, Пем і хлопці пішли, обіймаючи один одного. Гарпер вийшла до ванної кімнати перед тим, як вони з Джеком пішли, і коли вона поверталася до вітальні, то помітила портрет, що висів у холі. Вона зупинилася, дивлячись на прекрасну біляву дівчину, яка була так схожа на її матір.

"Еббі", – сказала Лорі, підійшовши до неї ззаду. Гарпер обернулася, трохи збентежена, хоча й не знала чому. "Вона померла від лейкемії".

"Так." Гарпер кивнула. "Агент Марк розповів нам про вашу доньку. Мені дуже шкода".

Лорі виглядала здивованою, але потім кивнула. "Без неї все вже не так, як раніше".

Гарпер почула невеликий надрив у її голосі, і ці слова знайшли відгук у її душі. Як часто вона думала те ж саме про своїх батьків. *Ніщо*, все її життя, ніколи не буде таким, як було б, якби її батьки все ще були з нею.

"Марк трохи хвилювався через те, що тут з'явився Джек". Вона похитала головою. "Не через життя, яке він вів, а через те, що він хвилювався, як це може виглядати на ділі. Ми говорили про це". Вона зупинилася на мить, і в її очах з'явилося щастя, яке змусило Гарпер замислитися, чи не сприйняла вона цю розмову як крок назад до їхнього зв'язку як пари. Вона згадала, як Марк говорив, як далеко вони відійшли, і дуже сподівалася, що має рацію щодо того, що це був маленький крок. "Ми вирішили, що це не має значення. Наші серця, наші душі не хотіли і не могли дозволити людині без сім'ї відчувати самотність, коли ми могли цьому запобігти".

Серце Гарпер потеплішало від цих слів. Вони врятували і її від самотності, коли вона так часто відчувала себе самотньою, і вона була вдячна за це. Вона ще

раз подивилася на фотографію Еббі, вдивляючись в усмішку прекрасної дівчини на стіні, яку вона все ще дуже, дуже любила.

"Ви, мабуть, знаєте, що через роботу вашого чоловіка я втратила батьків, коли мені було сім років".

"Так", – сказала Лорі, взявши руку Гарпер у свою і стиснувши її. "Мені дуже шкода".

Гарпер сумно посміхнулася їй, кивнувши. "Я просто подумала, що, можливо..." Вона похитала головою, раптом відчувши себе безглуздо, коли почала висловлювати свою думку словами. Відчуваючи, що, можливо, переступає межі, висловлюючи те, що прийшло їй в голову. Її серце.

"Що, любя?" Лорі знову стиснула її руку, підганяючи її, дивлячись на неї сповненими надії очима.

"Ну... Напевно, це звучить трохи фантастично, але чи не думаєте ви, що якщо люди зустрічаються тут, на землі, то люди, яких вони любили і втратили, теж зустрічаються, тому що вони наглядають за своїми коханими? Чи є в цьому якийсь сенс?"

На очі Лорі навернулися сльози, але в її погляді було *щастя*...надія. "Так. Так, мені б дуже хотілося в це вірити".

Гарпер полегшено зітхнула. "Добре, тому що мої батьки були чудовими, і мені дуже хотілося б вірити, що вони зараз зустрічають Еббі, і вона відчуває себе в них такою ж бажаною гостею, як і я тут, з вами сьогодні ввечері". Вона почервоніла, сподіваючись, що жінка не сприйняла її слова як відчайдушну...і, можливо, небажану...спробу змусити її запросити Гарпер ще раз...або щось подібне. Вона розсміялася, відчуваючи себе ніяково. "Сподіваюся..."

"О, моя любя дівчинко". Голос Лорі зламався, коли вона пригорнула Гарпер до себе в міцні обійми. "Я не можу передати, як сильно ти наповнила моє серце цими словами. Дякую тобі".

Потім вони повернулися до кімнати, заплакані, але усміхнені, де на них чекали чоловіки, обидва з однаково спантеличеними поглядами, на що Гарпер і Лорі відповіли черговим приступом хихотіння.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Через щойно випавший сніг, а також через те, що на Різдво не працювали плуги, дорога до квартири Гарпер була повільною і тихою, хоча й приємною. Гарпер купалася в сяйві найщасливішого Різдва, яке вона пам'ятала, і Джек теж виглядав щасливим, його губи кривила легка посмішка, коли він дивився на сніг, що падав за вікном.

Вони зупинилися перед будинком, де вона винаймала кімнату, і Гарпер взяла його за руку, сміючись, коли вони вибігали з вантажівки, а сніг білим шквалом падав навколо них. Вона відчинила двері, і вони зайшли всередину, Гарпер взяла палець і піднесла його до губ, поки вони навшпиньки піднімалися сходами.

Старий будинок був переобладнаний на дуплекс, і стара жінка, яка жила на першому поверсі, була далекою родичкою перших власників, які побудували цей будинок. Однокімнатна квартира–студія, яку винаймала Гарпер, знаходилася на другому поверсі і складалася з головної кімнати, дуже маленької міні–кухні та ванної кімнати, і нічого більше. Але для потреб Гарпер це підходило.

Вона відчинила двері нагорі сходів, і вони увійшли до її квартири, знімаючи пальта і шарфи, хоча Джек не зняв свій новий шарф. Він не знімав його відтоді, як отримав. Гарпер сподобалося, як він цінує подарунок. Вона була впевнена, що він не зніматиме його ніколи.

Гарпер спостерігала, як він озирається навколо, переходячи від маленької ялинки з мерехтливими вогниками перед вікном, до її ліжка, застеленого старовинною ковдрою ручної роботи, яку вона купила на розпродажі в останній день, коли ціни на решту речей були знижені, до ошадливих меблів, які вона придбала за копійки і пофарбувала. Він провів рукою по високій стопці книг на її тумбочці, а потім зазирнув у крихітну кухню, а потім у ванну кімнату. Вона спостерігала за ним, його очі зацікавлено рухалися всюди. Він виглядав... враженим, і вона не змогла стримати посмішку, яка скривила її губи.

Джек підійшов до вікна з дуже маленьким фальш–балконом і відкрив клямку. Над вікном був портик, який не давав снігу потрапляти всередину, і тому, хоча вітер тріпотів шторами, сніг падав просто за ними.

"Не виходь на цей балкон", – попередила вона, підійшовши до нього. "Це небезпечно".

Він подивився на неї і посміхнувся, а потім знову вийшов на сніг, дивлячись, як він кружляє і падає, а вогні міста мерехтять за ним, надаючи всьому мрійливого сяйва. "Тут так гарно", – сказав він з нотками благоговіння в голосі.

Вона засміялася, обхопивши його руками за біцепс і пригорнувши до себе, поклавши голову йому на плече і вдивляючись у мерехтливу білизну. Вона намагалася зробити свій маленький будинок гарним, незважаючи на те, що у неї

було мало грошей, щоб витратити їх на красиві речі. Але вона ніколи не вважала його *красивим*. Затишним, так. Її, так. Настільки добре, наскільки вона могла зробити з тим невеликим, що мала. Але зараз, стоячи там, коли світло і сніг розпливалися перед нею, вітер був холодний, але тепло і затишок дому в декількох кроках від неї, вона зрозуміла, що він *був* прекрасний. У неї було все, що їй потрібно. Вона зробила все, що могла, і пишалася тим, що ніколи не переставала намагатися.

"Це так, чи не так?" – прошепотіла вона, з легкою затримкою в голосі від емоцій, які викликала у неї вся ніч. Вона хотіла показати йому інші речі, випробувати все, що для нього було б зовсім новим – пиріжки в закусочних опівночі, пікніки в сонячних парках, нічні кіносеанси і тисячу інших речей, які люди сприймають як належне. Вона хотіла бачити його обличчя, коли він прийме це, бачити захоплення в його очах, розгубленість, розуміння. Вона хотіла бачити, як він розбирається в цьому своєму швидкому розумі. А інша її частина хотіла бачити його таким, яким він був – завжди невинним, красивим, недоторканим, її.

Він зачинив вікно від холоду і повернувся до неї, піднісши руки до її обличчя і дивлячись на неї так, ніби *вона* була *найпрекраснішою* річчю, яку він коли-небудь бачив. "Ти змушуєш мене бачити красу там, де я не бачила її раніше, Джеку", – сказала вона, повернувшись обличчям і заплющивши очі, коли цілувала його долоню. "Ти робиш все новим. Навіть мене".

Він нахилив голову, і в тьмяному світлі кімнати тіні грали на лініях його обличчя, його світлі очі горіли в її, єдиний вогонь, якого вона потребувала, щоб зігрітися. "Це добре?" – запитав він. "Що я зробив тебе новою?"

"Так, це дуже, дуже добре". Вона зрозуміла, що перетворюється, і все ще не була впевнена в тому, як саме він допомагає їй зростати, але це було добре. Це було правильно. Відтоді, як він з'явився в її житті, з'явилося більше запитань, і все ж, нарешті, вона відчувала, що розбирається у своєму житті, тоді як до цього вона металася в сум'ятті. Можливо, частково це було пов'язано з глибокою вдячністю, яку він відкрив у ній. Можливо, це був її власний погляд на своє життя і боротьбу, яку вона пережила. Вона ще не була до кінця впевнена, але це *все* було пов'язано з ним. Вона відчувала себе квіткою, що розпускається, обережно розкриваючись, її пелюстки тягнуться до сонячного світла, про яке вона навіть не здогадувалася, бо була так міцно згорнута, брунькою, що захищає себе від того, що їй потрібно, щоб розквітнути.

"Тобі сподобався вечір?" – прошепотіла вона, проводячи пальцем по шерсті його нового шарфа.

Він кивнув. "Так. Дуже". Він на мить замислився. "Коли ти була на кухні, агент Галлахер розповів мені про жінку, яка мене виростила. Він... знайшов її. Вона була біженкою з війни. Справжньою." Він на мить відвів погляд. "Айзек Дрісколл використав її. Вона теж була неправа. Але чомусь я не можу її ненавидіти. Вона дала мені все, що могла".

Гарпер подивилася на нього, враховуючи його вроджену доброту. Його ніжне серце. Його. "Я рада, що ти отримуєш відповіді, Джеку. Ти на них заслуговуєш".

Його очі зустрілися з її очима, вразливість наповнювала його вираз. "Всі мене віддали. Ніхто мене не втримав."

Її серце заткнулося, стиснулося. "Я збережу тебе", – прошепотіла вона, і слова, що злетіли з її вуст, раптово змусили її відчувати сором'язливість. Вона опустила очі.

Він підштовхнув її підборіддя рукою, щоб її очі знову зустрілися з його очима. "Обіцяєш?" – запитав він.

Вона кивнула, їхні погляди не розійшлися. І вона знала, що зробить це. Незалежно від того, що чекає на них у майбутньому. Незалежно від того, чи вирішить *він* втримати її чи... ні. Він залишиться частиною її. Назавжди. Вона збереже його. Вона ніколи не відпустить його, бо не знатиме як.

Вони ще кілька хвилин стояли біля вікна, живучи спільним моментом вразливості, дивлячись у темну ніч. Він стежив за її пальцями, його руки рухалися вгору по її руках, його тепло оточувало її. Так, вона хотіла його. Хотіла кожної хвилини цієї ночі.

Вона повернулася, повільно цілуючи його, і він застогнав, притискаючись до неї, їхні тіла зустрілися, її м'якість злилася з його твердістю, і вони стали однією–двома досконалими частинами одного цілого. Їхні язики сплуталися і затанцювали, і вона відсторонилася, сміючись і смикаючи його за шарф. "Я знаю, що тобі це подобається, але якщо я хочу поцілувати тебе як слід, ти повинен зняти його".

Гарпер ніколи не бачила, щоб шарф знімали так швидко.

Її сміх обірвався біля його рота.

Вони цілувалися і цілувалися, їхні руки блукали, на обох було занадто багато одягу. Гарпер відчула доказ його бажання і потерлася об нього. Він зашипів від болісного збудження, його губи відірвалися від її губ.

Вона провела пальцем по шраму під вилицею, дивлячись на нього, красивого і лютого, і на мить...але тільки на мить...вона злякалася глибокої потреби, яку побачила в його погляді. Він хотів взяти її, вимагати її, *злягатися* з нею люто і з дикою нестриманістю. Вона побачила це в його очах, у вигині щелепи, але потім вираз його обличчя пом'якшав, а лютість в очах зменшилася. Їй стало легше дихати, серцебиття сповільнилося, але щось глибоко всередині прокинулося у відповідь, а потім затихло, коли вона згасла. Вона не знала, як це назвати. Все, що вона знала, це те, що вона теж хотіла його.

"Візьми мене в ліжку, Джеку", – прошепотіла вона. "Я хочу бути з тобою".

Його очі розширилися, і він зробив маленький крок назад, ніби хотів краще її розгледіти, прочитати вираз її обличчя, щоб зрозуміти, що вона мала на увазі те, про що він подумав. "Займися зі мною коханням", – уточнила вона.

"Так", – сказав він, і простота його відповіді, коли його очі горіли так яскраво, а тіло тремтіло, змусила її посміхнутися.

Він підняв руку, а потім опустив її. "З чого. ... з чого ми повинні почати?"

"Роздягнутися – це, мабуть, гарний початок".

Його посмішка була милою і невпевненою. *Хлопчача*. Але він підняв руки і стягнув сорочку, відкриваючи їй свої красиві груди, його шрами виділялися білим кольором і піднімалися в тьмяному світлі. Вона нахилилася вперед, провівши язиком по одній, а потім по іншій. Він затамував подих, піднісши руки до її шкіри голови і провівши пальцями по волоссю. Вона видала муркотливий звук, піднявши голову і провівши пальцями по його боках.

"Гарпер", – застогнав він з нотками відчаю в голосі.

"Так", – сказала вона, – "я знаю". Це не повинно було тривати довго. Але після цього у них була ціла ніч. М'язи між її ногами стиснулися від цієї думки.

"Це може..." Він проковтнув, здавалося, раптом невпевнено, збираючись з думками. "У нас може бути..." Його брови нахмурилися, і її дихання перехопило. "Потомство", – закінчив він.

Ох. Вона видихнула, її серце наповнилося ніжністю. Вона похитала головою. "Ні. Я приймаю дещо, щоб цього не сталося".

Він якусь мить дивився на неї здивовано, а потім кивнув, його очі знову потеплішали, коли вона почала роздягатися.

Вона знімала одяг, поки він дивився, його очі пожирали кожен частину її тіла, коли вона відкривалася, його дихання вивільнялося в м'яких штанях. В його очах було таке глибоке схвалення, що вона відчула себе прекрасною. Поклонялася.

Вона взяла його за руку, і вони пройшли кілька кроків до ліжка. Він стягнув черевики, а потім штани так швидко, що у неї в грудях зародився смішок, але вмер, коли її погляд впав на його ерекцію, що стирчала до неї, велика і червонувато-фіолетова від інтенсивності його похоті. До неї.

Вона проковтнула. "Ти знаєш, як це робиться?" – прошепотіла вона.

Він зробив крок до неї, його голос був гравійним, густим. "Я... знаю основи. Решту ти маєш мені показати. У мене є питання".

"Які?" – прошепотіла вона. Чому вона забарилася? *Я боюся?* запитала вона себе. *Не його, не цього,* зрозуміла вона. Просто вона ніколи не відчувала такого... *тяжіння*, коли йшлося про секс. Можливо, вона не хотіла цього. Можливо, вона вирішила уникати його через відсутність контролю, який він приносив. Але тепер вона зрозуміла, що відмовляла собі в тому, що могло б допомогти їй зцілитися.

Просунувши палець їй під груди, він із захопленням спостерігав, як її сосок затвердів, і вона затремтіла від насолоди. "Я дам тобі знати, коли вони з'являться".

Він узяв її за руку і підвів до краю ліжка, де відкинув ковдри і поклав її поруч із собою. Він натягнув на них ковдру, і кілька хвилин вони просто насолоджувалися відчуттям оголеної шкіри на оголеній шкірі, теплом, яке вони розділяли, безпекою її кімнати, надією, яка простягалася перед ними. Довга, смачна ніч, що чекала на них попереду. Шкіра Гарпер затремтіла, і зітхання зірвалося з її вуст, коли його рот припав до набухлих грудей, рухаючись навколо них. Вона спостерігала за ним якусь мить, розуміючи, що він уникає її сосків. "Ти можеш поцілувати мене там", – прошепотіла вона, злегка повертаючись тілом, пропонуючи себе йому. Він ненадовго спантеличився, але потім його очі потемніли, спалахнула хіть, і він опустився ротом до її соска, ніжно смочучи. Вона застогнала.

"Тобі це подобається", – зауважив він, його голос був гравійним, з трепетом у тоні.

"Так", – зітхнула вона. Він знову опустив голову, проводячи довгі хвилини, пестячи її, обводячи язиком соски, зводячи її з розуму від бажання, вібрація між її ногами зростала до гарячкового темпу.

"Джек", – задихалася вона, тягнучись до нього, потребуючи, щоб він заповнив порожнечу всередині неї.

Він піднявся над нею, як тінь у темряві, його очі блищали інтенсивністю, і хоча вона очікувала, що її серце зупиниться, а бажання згасне, насправді сталося навпаки. Її тіло *затремтіло*. Відповіло йому якимось первісним способом, який вона не могла визначити. Вона відчула п'яний приплив збудження, і її потреба в ньому змусила її здригнутися, гаряча пульсація між її ногами викликала солодкий біль. Вона розсунула стегна, запрошуючи його, просячи взяти найніжнішу частину її тіла і зробити її своєю. *Я довіряю тобі*, подумала вона. *Кожною частинкою себе*.

Вона взяла його руку і вирівняла його ерекцію біля свого входу. "Повільніше", – прошепотіла вона.

Він зробив так, як вона наказала, але вона могла сказати, що це коштувало йому великих зусиль, його дихання виходило в швидких подихах, його кінцівки тремтіли, коли він входив в неї по одному повільному дюйму за раз, розтягуючи її так, що це була смачна насолода... і біль. Її тіло пристосувалося, м'язи стиснулися, коли він увійшов у неї до кінця, рохкання, тваринний звук глибокого задоволення, радості, полегшення, здивування і відчаю змішалися воедино.

Їй не довелося вказувати йому, що робити далі. Його тіло взяло верх, коли він повільно витягував, а потім знову заштовхував її, його рухи відповідали довгим чоловічим стогонам екстазу і коротким вигукам, коли він занурювався в неї, а потім знову витягував. Він рухався з такою надзвичайною зосередженістю, і звуки, які він видавав, запалювали її. *І, о Боже*, йому було так добре, його велике, гаряче і тверде тіло заповнювало її, його шорстка шкіра терлася об її найчутливіші місця, вперед, вперед, але надто повільно. Занадто болісно повільно. "Швидше", – застогнала вона з благальними нотками в голосі. "Швидше, швидше, швидше", – задихалася вона.

"Я..."

"Я знаю", – сказала вона. "Я хочу відчути це. Я хочу відчути тебе". Вона хотіла спостерігати, як він вперше розпадається всередині неї. Вона не могла чекати.

Вона відчула, як він вагається, щось майже боязке застигло на його обличчі, але лише на секунду, коли він нарешті, нарешті, прискорився, його стегна затремтіли, коли він почав серйозно входити в неї. *Так, так, так*. Вона міцніше обхопила його стегнами, спостерігаючи за його обличчям, чекаючи моменту, коли воно напружить від нестерпної насолоди. Але на її подив, це було її *власне* інтенсивне задоволення, яке охопило її, оргазм наростав так швидко, що вона навіть не помітила, як закричала, пульсуюче блаженство вибухнуло, а потім відступило.

Його очі стали важкими, повіки напівзакрилися, а рот розтулився, і він занурився в неї, раз, два, з нього вирвався тваринний рев насолоди, коли він закинув голову назад і втиснувся в неї востаннє.

З останнім стогоном він впав на неї, перекинувши свою вагу набік, їхні серця билися разом, прискорене дихання змішувалося, сповільнювалося, піт охолоджував їхню шкіру.

Вона відчула його посмішку на своїй шиї, і це викликало у неї легкий сміх, коли вона використовувала свої внутрішні м'язи, щоб стиснути його розм'яклу плоть, все ще наполовину всередині неї. Він хрюкнув їй у горло, хихикаючи, і цей рух змусив його вислизнути з її тіла.

Він перекотився набік і підперся, дивлячись на неї зверху вниз, вираз приголомшеної радості на його обличчі був таким суворим і ясним, що вона голосно розсміялася. Вона піднялася і поцілувала його один раз, міцно в губи.

"Давай зробимо це ще раз", – запропонував він, і його голос сповільнився від задоволення.

Вона засміялася, поцілувавши його ще раз, провівши пальцем по його губах. "Але спершу обійми мене трохи".

Він так і зробив, і вона знала, що він насолоджувався близькістю, його радість була настільки близькою до поверхні, що вона могла прочитати кожен нюанс на його красивому обличчі. Його радість надихала її, і вона ніколи в житті не відчувала себе такою задоволеною, лежачи з ним у теплому ліжку, ділячись, торкаючись, кохаючись знову і знову.

Ніч заглиблювалася, огортаючи їх так, що здавалося, ніби більше нікого не існує. Тільки вони. "Це. Тут", – дихав він, дивлячись на неї з глибокою напругою, їхні тіла з'єдналися, їхні серця переплелися.

"Що?" – запитала вона, затамувавши подих, момент сповільнився, хоча все фізичне в ній поспішало, прискорювалося.

"Це наповнює мою душу. Ти. . . ти наповнюєш мою душу".

О, Джеку.

Він почав рухатися, і її думки розвіялися, відлетіли вбік, коли насолода поглинула її, радість закрутилася дикою спіраллю. *Ти теж наповнюєш мою душу*, – прошепотіло її серце, а тіло злетіло до зірок.

Вони шепотіли в темряві. Він розповів їй про свого улюбленого Пупа і поцілував її сльози, коли вона плакала через його втрату. Вона розповіла йому більше про своє дитинство, про те, як важко їй було щоразу, коли доводилося збирати речі і переїжджати в інше місце.

Коли сонце заглянуло крізь штори, вони майже не спали. Її м'язи боліли, і вона відчувала біль у місцях, про існування яких навіть не підозрювала. І все ж Гарпер ніколи не прокидалася вранці з такою великою радістю, як цього разу.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Дідусь Джека жив у замку. Хоча агент Галлахер називав його "маєтком". Маєток – це інше слово для замку, подумав він. Мабуть, так і було. Не може бути будинку більшого за той, в якому він стояв.

Він стиснув руку Гарпер, і вона подивилася на нього, її очі були одночасно сонними і яскравими. Його кров закипіла в жилах, і йому захотілося злягатися з нею...ні, кохатися з нею знову, хоча вони робили це вже чотири рази, одного разу якраз перед тим, як їх підібрав агент Галлахер. Гарпер запитала, чи не хоче він піти сам на зустріч з дідусем, але він хотів, щоб вона була там. Де б він не був, він хотів, щоб вона була поруч.

Почулося клацання по підлозі, і за секунду до кімнати увійшов чоловік. Він був майже такого ж високого зросту, як і Джек, з сивим волоссям і в одязі, схожому на військову форму, але... ні. Його погляд одразу ж звернувся до Джека, погляд його очей був гострим, як у орла. Він підійшов до нього і простягнув руку. Джек потиснув її, міцно стиснувши, як це робив агент Галлахер. Це рукостискання ставало вже звичним. Так робили люди, коли зустрічалися або бачили один одного знову.

"Боже мій", – пробурмотів чоловік, його очі мандрували по всьому обличчю Джека. Його голос звучав здивовано, сумно і щасливо водночас. "Це неймовірно. Ходімо." Він повернувся і зробив рух рукою, який, на думку Джека, означав, що він повинен слідувати за ним. Він глянув на Гарпер, і вона кивнула йому, перш ніж він пішов за старшим чоловіком. Він підійшов до столу, взяв фотографію і простягнув її Джеку. На фотографії був зображений чоловік приблизно його віку, подумав він, який стояв перед машиною і посміхався.

Джек подивився на фотографію, намагаючись зрозуміти, що показує йому старший чоловік. "Це Халстон–молодший. Твій батько". Очі Джека розширилися, і він підніс фотографію ближче, вдивляючись в обличчя чоловіка, який був його батьком. "Ти схожий на нього", – сказав старший чоловік. "Дуже схожий. У шухляді є ще сімейні альбоми, якщо захочеш переглянути їх пізніше". Джек знову втупився в фотографію, піднісши руку до своєї бородатої щелепи, його очі з цікавістю повернулися до чоловіка на фотографії. Він не був упевнений, що той схожий на його батька. Він все ще уявляв собі його власне обличчя, яке дивиться на нього з хвилястої води. Він не міг згадати, як виглядав на фотографіях, знайдених у будинку Дрісколла, та й не хотів про це думати. Він лише поглянув на себе у дзеркало у ванній кімнаті Гарпер. Він не знайшов часу, щоб вивчити себе...він хотів, але *більше* хотів повернутися в ліжку. До неї. Він повернув фотографію.

"Я твій дідусь, синку. Називай мене Хал. Ласкаво просимо. Ласкаво просимо в сім'ю." У його голосі пролунав дивний тріск, а потім він зробив крок вперед, здивувавши Джека, обхопивши його руками. Якусь секунду Джек залишався нерухомим, але потім дозволив чоловікові швидко обійняти себе, перш ніж той знову відступив назад. "Ну, я впевнений, що у тебе є сотні запитань, і ми можемо сісти і поговорити після того, як я покажу тобі твій новий дім. Як тобі таке?" Він подумав про свій справжній дім – свій *старий* дім, про який постійно доводилося собі нагадувати. Зараз ліс був би наповнений шумом мисливців і збирачів, які займалися своєю роботою. Сонце було б найтеплішим. Заплющивши очі, він міг би відчутти його, відчутти його запах, згадати мирні часи, коли його розум був тихим, а серце спокійним. Тоді він відчував себе пов'язаним з усім живим, коли шепіт пронизував його, огортав, і він ставав частиною всього цього. Без кінця. Ні початку. Він намалював це відчуття на нотатках матері Гарпер. Він задавався питанням, чи відчує він коли–небудь це почуття знову. Це нове місце здавалося протилежним.

Дідусь... Хал... посміхнувся агенту Галлахеру і Гарпер, яка стояла поруч з ним, склавши руки перед собою. "Дякую вам за все", – сказав він. "Найджел покаже вам двері". Чоловік на ім'я Найджел у чорно–білій уніформі вийшов з дверей, наче тінь, яка щойно ожила.

"Дякую. Джеку, дзвони мені, якщо тобі щось знадобиться", – сказав агент Галлахер, кивнув йому і почав відвертатися.

Серце Джека підскочило, і він ступив крок до Гарпер. "Ти хочеш, щоб я залишилася?" – тихо запитала вона, нахилившись до нього.

Так, він хотів. Але він згадав, що у неї є подарунки для дітей у дитячому будинку. Подарунки в блискучому зеленому папері з червоними та білими бантиками. Вона поклала їх за сидінням своєї вантажівки і сказала, що занадто довго була далеко від них. Він хотів, щоб ті діти, які не мають батьків...як він і Гарпер...отримали ці подарунки. Знати, що вона не забула про них.

Але він не хотів залишатися наодинці з цими незнайомцями у великому замку, який здавався йому холодним і неживим. Він відчував себе... застряглим. Він витріщився на Гарпер. Це лише на деякий час...

"Ти повернешся?"

Гарпер посміхнулася, але виглядало так, ніби вона змусила себе це зробити. "Так, звичайно, повернуся. Я подзвоню тобі."

Подзвонить йому? Він відчув паніку. Він навіть не знав, як працюють телефони, не знав, який телефон і куди...

"Агент Галлахер дав мені цей номер", – сказала вона, наче могла читати його думки. "Я подзвоню тобі."

"Гаразд, тоді все вирішено", – сказав дідусь. "Найджел".

Він простягнув руку до Гарпер, відчуваючи невпевненість, бажаючи поцілувати її. Вона теж виглядала невпевненою, але рушила вперед, швидко обійняла його, стиснула, а потім відвернулася. Пішла геть. Пішла. *Гарпер. Треба було попросити її залишитися.*

"Іди за мною", – сказав дідусь. "Я проведу тобі коротку екскурсію, а потім ми сядемо і поговоримо перед моєю зустрічю о першій годині". *Екскурсія. Зустріч.* Так багато слів він не знав. У нього боліла голова. Джек пішов за дідусем з кімнати з диванами та кріслами, синіми та золотими кольорами, на

величезну відкриту площу, яка була такою високою, що Джек мусив згинати шию, щоб побачити стелю. Всюди був блискучий камінь, білий і сірий, з прожилками і річками всередині. Джек хотів простягнути руку і доторкнутися до нього, відчути його під кінчиками пальців...як камінь став таким гладким...але не зробив цього, натомість заклав руки за спину, як це робив дідусь.

Під його ногами були килими з цілими лісами – птахами, деревами і квітами червоного, синього, жовтого і беззоряного чорного кольорів.

Дідусь показав йому ще одну кімнату з меблями для сидіння, цього разу в зелено-білих тонах, а потім провів його до кімнати з такими високими полицями, що сягали самої стелі. Вони були заповнені... книжками. Очі Джека розширилися, а серце вискочило з грудей. Так багато, так багато книг. Більше книг, ніж він знав, було написано у світі. "Агент Галлахер сказав, що ти вмієш читати".

"Так", – пробурмотів Джек, не в змозі перевести погляд з полиць на чоловіка, що говорив з ним.

"Що ж, можеш взяти будь-яку з них. Господь знає, що їх тут ніхто не читає".

Джек відчув, як його брови піднялися вгору. "Ніхто їх не читає?" Він не міг зрозуміти. Його серце вистрибувало і прискорювалося від новини, що існує так багато книг. Він ще не дочитав *"Графа Монте-Крісто"*, але вже хотів почати переглядати ці книги. Він хотів вибрати наступну книгу, а потім і наступну. Він хотів скласти їх у велику купу і одразу ж почати читати.

"Всі занадто зайняті, напевно. Молодь завжди в телефонах. Одному Богу відомо, чим вони займаються. Мабуть, соціальні мережі."

Джек не знав, що це таке, тому зробив вигляд, що розуміє, і кивнув головою. Дідусь вивів його звідти, але Джек озирнувся на велику залу, щоб переконатися, що зможе знайти дорогу назад.

Дідусь привів його на кухню, таку велику, що він стояв у дверях і дивився на неї, як укопаний. Вона була більшою за дві його хатини, більшою за п'ять кухонь його баки. Тут було більше блискучого каменю, яскраво-срібляста плита і холодильник, схожий на маленький будиночок. Джек проковтнув. Тут було так багато їжі. Прямо тут, на столі. Він відвернувся, щось у цьому змусило його груди стиснутись від смутку. Він прикинувся, що не відчуває цього. Він навіть не знав, що відчував.

"Джеку, це Марі. Вона наш шеф-кухар, і якщо ти захочеш щось з'їсти, просто дай їй знати." *Шеф-кухар?*

Кругла жінка з червоними щоками посміхнулася і простягнула руку. Джек потиснув її. "Я тут готую їжу", – сказала вона, підморгнувши оком. "Є якісь улюблені страви, про які я маю знати, Джеку?"

"Ух." Він замислився. Він знав, що вчинив неправильно, коли з'їв сире м'ясо у Галлахерів. Відтепер від нього очікували, що він їстиме варене м'ясо, він розумів це. Розумів, що не їсти його було б *нецивілізовано*. За винятком суші, як сказала йому Гарпер. Він не знав, що це таке, але якщо воно сире, то йому сподобається. "Суші".

Брови Марі кумедно зійшлися, але вона знову посміхнулася. "Тоді я обов'язково додаю це в меню".

"Дуже добре", – сказав дідусь, а потім вивів Джека з кухні в інший коридор. Якби він захотів піти, то не знав би, як знайти вихід, якби вирішив, що хоче піти. Дідусь відчинив великі двері зі склом вгорі, і Джек відчув запах птахів ще до того, як почув їх. Він зупинився, збентежений. Дідусь розсміявся. "Чуєш, як співають? Чудово, чи не так? Це долинає з вольєра", – сказав він. "Там моя дружина, Лоні, зараз буде. Ходімо зі мною."

Вольєр? Пташині крики стали голоснішими, і серце Джека спіткнулося. Вони не були схожі на жодну пташину мову, яку він коли-небудь чув раніше, і птахи, яких він слухав, не співали... вони... плакали. *Що відбувається?*

Він пішов за дідусем до іншої великої кімнати з великими деревами, які росли не в землі, а в ... горщиках по боках. Йому було цікаво, як вони перешіптуються між собою в такий спосіб, коли у них немає місця, де можна було б зустрітися. Посеред кімнати стояли три велетенські клітки, які майже сягали стелі. Пташині замки з прутів. Усередині сиділи сотні птахів у кольорах, у яких Джек ніколи раніше не бачив птахів. "Квіткові птахи", – пробурмотів Джек, широко розплющивши очі, від їхніх криків у нього стискалося серце.

З–за однієї з кліток вислизнула жінка у всьому білому і простягнула руку до Джека. Її очі ковзнули по ньому, і він відчув те саме відчуття, яке бувало, коли йому здавалося, що хтось спостерігає за ним. Волосся на його потилиці стало дибки. "Привіт", – муркотіла вона, як лисиця, коли їла свою здобич. "Поглянь на себе. Ти саме такий, яким я тебе і уявляла".

"Точна копія Хала–молодшого, чи не так?"

Жінка подивилася на дідуся. "Ммм", – знову замуркотіла вона. "Я Лоні."

"Вона твоя зведена бабуся", – сказав Хал, і вона подивилася на нього так, ніби розлютилася, бо те, що він сказав, було неправдою. Вона справді виглядала набагато молодшою за дідуся. Вона простягнула руку, і Джек взяв її в свою, помітивши, що її нігті довгі, гострі та яскраво–рожеві. Вона лоскотала одним з них його долоню, коли він відсмикував руку. Можливо, вона намагалася розсмішити його, сказати, що це все жарт. Він сподівався на це, але... "Її син, Бретт, і дочка, Габі, також живуть тут з нами. Ти познайомишся з ними сьогодні ввечері."

"Ти, мабуть, любиш тварин, Джеку", – сказала Лоні. "Це у нас з тобою спільне". Вона махнула рукою на птахів, що плакали. "Не можу дочекатися, щоб дізнатися, що ще у нас є спільного".

Джек не знав, що відповісти пташиній жінці з кігтями, тому просто дивився на неї.

"Дай мені знати, якщо тобі потрібно буде щось влаштувати, чуєш?" Лоні підморгнула йому, але це було інакше, ніж підморгування Марі, і він не був упевнений, як саме, але це було інакше.

Він кивнув, бажаючи опинитися подалі від жінки, яка отримувала задоволення від того, що змушувала плакати красиві речі.

Він поспішив за дідусем, нарешті вдихнувши на повні груди, коли пташині крики стихли. Вони зайшли до меншої кімнати з двома диванами та двома кріслами. Кімната була жовта, з різними відтінками. Джек сів у крісло, на яке вказав дідусь. "Хочеш чогось випити?"

"Тільки не гоголь–моголь, будь ласка".

Дідусь засміявся. "Не любиш, еге ж? Я теж". Він простягнув йому склянку води, і Джек зробив вдячний ковток.

"Я впевнений, що у тебе є питання, Джеку. На що я можу тобі відповісти?"

"Я хотів би почути про мого батька", – сказав він. "Агент Галлахер розповів мені, що сталося з ним і моєю... матір'ю, але... яким він був? Ким він був?"

На його обличчі з'явився сумний вираз, і Джек подумав, чи не було це неправильно з його боку, але потім губи дідуса піднялися догори, і він відкинувся на спинку стільця. "Розумний, як батіг", – сказав він. "Всі так казали, відколи він народився. Він все швидко схоплював, був гарний у всьому, за що б не взявся. У нього було так багато..." Його голос затих, а потім він випростався, і його голос знову зазвучав сильно. "Потенціал".

Потенціал. Його батько був розумним. Він все розумів. Він мав... потенціал. Надія. Надію на хороше життя. Джек запам'ятав це слово. Воно йому сподобалося. І він замислився, чи він теж має потенціал. Можливо, він успадкував це від батька, разом із виразом його обличчя. Він провів рукою по щелепі.

"Гадаю, ти захочеш поголитися, коли влаштуєшся у своїй кімнаті".

Джек повільно, невпевнено кивнув головою. Він підстригав бороду кишеньковим ножиком, але не голив обличчя відтоді, як у нього відросло волосся на обличчі. Це зігрівало його взимку. Це говорило іншим, що він був чоловіком, який може спаровуватися і мати власне потомство.

Але всі чоловіки, яких він досі бачив у цивілізації, мали голені обличчя. Він здогадувався, що жінки в цивілізації вважали інші речі важливішими, ніж спарювання і потомство. Джек знову провів пальцями по щелепі, гадаючи, чого б хотіла Гарпер.

"Так чи інакше", – зітхнув дідусь, – "твій батько був хорошою людиною. Він прожив би гарне життя, якби та жінка..." Він на мить замислився, зціпивши зуби, а потім підніс долоню до щелепи і потер її, перш ніж продовжити. "Ну, досить сказати, що я хотів би, щоб все було інакше, але ми маємо те, що маємо".

Маємо те, що маємо.

Дідусь не виглядав щасливим від цього, і Джек раптом відчув себе ще більш не в своїй тарілці. *Не рухайся, не рухайся. Не стань здобиччю.* Він знав, що це неправильне слово, але це було найкраще, що в нього було. Тварини відчували розгубленість і страх і користувалися цим. Люди робили те саме, він знав, але вони не відчували цього запаху. Замість цього вони використовували очі та мозок.

Він ще не знав, добрий чи поганий дідусь, і сподівався, що добрий, але доки не знатиме напевно, спостерігатиме за ним. Цей будинок викликав у нього кумедне відчуття з його великими холодними стінами, красивими птахами в клітках і людьми, які робили дивні погляди і говорили речі, які змушували його думати, що вони говорять щось інше, якщо він умів правильно слухати.

"До речі, про твого батька, Джеку, його падіння почалося через жінку". Він виглядав розлюченим. "Я не хотів би, щоб те саме сталося і з тобою".

Джек відкинувся на спинку крісла, дивлячись на старого. *Гарпер.* Він говорив про Гарпер. Гострий укол гніву стиснув йому груди. "Жінка, яку ти привів сюди сьогодні, явно не з нашого роду".

Джек здогадався, про що говорить чоловік, але промовчав. Чекаючи, поки всі слова пролунають, щоб він зміг скласти їх до купи в своїй голові. Зрозуміти. "Прізвище Фербенкс дає багато привілеїв, але також і певні труднощі. А саме: інші захочуть використати тебе для того, що ти можеш зробити для них. Саме тому твій батько опинився на тому шляху, який він обрав". Дідусь подивився на нього, а потім зітхнув. "Ти знаєш, хто такий золотошукач, Джеку?"

Золотошукач. Той, хто копає золото? Але він не думав, що дідусь мав на увазі саме це. Він повільно похитав головою.

"Це жінка, яка хоче від тебе грошей, синку."

"У мене немає грошей", – повільно промовив він.

"У тебе *не було* грошей. Але тепер ти Фербенкс. Все це", – він махнув рукою в повітрі, – "у тебе на кінчиках пальців".

"Що?"

"Що у тебе під рукою? Цей будинок, можливості, які відкриває перед тобою ім'я Фербенкс, можливо, колись і маєток Фербенксів, Джеку". Він нахилився вперед, виглядаючи задумливим. "Я навчу тебе основам". Він підняв брову. "І колись, можливо, ти зможеш найняти хороших людей, щоб розібратися з особливостями бізнесу". Він випростався, виглядаючи більш... обнадійливим. "Колись у тебе буде власний син, і тоді все це перейде до нього. Так влаштовані мастки, Джеку. Так родинне ім'я переходить у спадок".

Джек прокрутив у голові все, що сказав йому дідусь. Дідусь вважав, що його мати зруйнувала життя його батька. Він думав, що Гарпер зруйнує і життя Джека. Що вона була *золотошукачкою*, яка хотіла його заради грошей. Але Гарпер поцілувала його ще до того, як дізналася, що у нього щось є. Ще до того, як дізналася, що він Фербенкс. Ще до того, як у нього взагалі з'явилося прізвище.

До того ж, він їй довіряв. Вона була чесною і милою, і вона плакала за Пупом, тому що Джек любив його. І навіть більше, він відчував її запах. Вона була його парою. Ось і все.

Дідусь встав. "У будь-якому випадку, ти, мабуть, втомився. Ми можемо поговорити про це іншим разом". Він подивився на годинник на своєму зап'ясті. "Мені треба йти. Дозволь мені показати тобі твою кімнату. Я взяв на себе сміливість попросити нашу економку, Бернадетт, зібрати для тебе деякі речі". Джек теж підвівся. Він пішов за ним, коли той вийшов з кімнати, привівши його до сходів, таких великих і широких, що він міг би жити прямо там.

Його кімната була в кінці довгого коридору з килимом, таким м'яким, що під ногами відчувалася весняна трава, навіть крізь взуття. Він легенько застрибнув на нього, коли йшов, і дідусь подивився на нього таким поглядом, що той зупинився. "Сподіваюся, тобі тут буде зручно, Джеку", – сказав дідусь, коли він провів його до великої кімнати з величезним ліжком посередині, на якому стояла не одна ковдра, не три, як на ліжку Гарпер, а так багато, що здавалося, ніби Джек буде спати на хмарі.

Джек повільно зайшов всередину. "Ванна кімната за тими дверима. Твій новий одяг у шафі. Старі речі залиш на підлозі, а покоївка про них подбає". Джек повернувся до дідуса, обличчя якого виглядало так, ніби він з'їв щось погане, але потім він змінив його на широку посмішку, яка лише ворушила губами. "Ласкаво просимо додому, Джеку". Потім дідусь пішов, зачинивши за собою двері.

Джек хвилину роздивлявся кімнату, а потім зайшов у ванну кімнату і підійшов до дзеркала. Він став перед ним, повільно повертаючи обличчя то в один, то в інший бік. *Чи схожий він на чоловіка з фотографії? На його батька?* Він не бачив його, але дідусь казав, що так. Обличчя Джека було темним від сонця...і взимку, і влітку...темнішим, ніж у дідуся чи агента Галлахера. Його щоки були потріскані від вітру, а борода груба і... нерівна. Він підстригав її, спираючись лише на дотик пальців.

Під вилицею у Джека був шрам від того місця, де білявий хлопчик порізав його того жахливого дня.

Він виглядав інакше, ніж усі вони. *Дивно. Диким.* І це тому, що він був диким .

Він думав про речі, які він зробив – деякі, тому що не мав вибору, інші, тому що хотів *жити*. Але тепер він міг би бути іншим. Він міг би бути таким, як вони. Гарпер прийняла його зовнішність і ту частину себе, яку він їй показав, але їй ніколи не довелося дізнатися про те, як він повзав і вбивав. Не треба було уявляти його таким, яким він був у найгірші часи. Не треба було знати, що ця частина його взагалі існувала. Тут, у Торнленді, він міг залишити все це позаду. Тільки Дрісколл знав про цю частину його, а Дрісколл був мертвий. Він міг би бути... цивілізованим. Він міг би бути *людиною ...людиною, тільки людиною...*тож Гарпер ніколи не помічала того звіра в ньому.

Він взяв балончик з піною для гоління, подивився на інші пляшки на полиці над умивальником, густо ковтаючи, коли побачив речі, без яких жив стільки років. Все здавалося... величезним. *Пахло по-великому.* Все це було *величезним, більшим, ніж він пам'ятав, блискучим, більшим. Набагато.* Він повернувся до спальні, зачинивши за собою двері.

Ласкаво просимо додому, сказав дідусь.

То чому ж він все ще почувався розгубленим?

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

"Заходь", – покликав Марк, відірвавши руки від клавіатури і відкинувшись на спинку стільця. Лорі зазирнула всередину.

"Я збігаю до продуктового магазину. Ти хочеш щось конкретне на вечерю?" Вона посміхнулася. "Думаю, ми офіційно покінчили з усіма святковими залишками".

Марк хихикнув. Останні кілька днів вони їли індичку на сніданок, обід і вечерю...а листопад теж приніс свою частку індички...і він вже давно бачив майже все, що хотів побачити про цього птаха. "Як щодо стейка сьогодні ввечері?"

"Звучить непогано." Вона повернулася, щоб піти, а Марк підсів ближче.

"Лорі?"

Вона обернулася, її вираз обличчя був здивованим, запитальним.

"Ух." Господи, невже він забув, як це робиться? Як розмовляти з власною дружиною? За останні кілька тижнів у них було кілька розмов – уривчастих, але вони теж зараховуються...але вони все ще не практикувалися. "Окрім очевидного браку знань про звичайні речі, що ти про нього думаєш?" Минуло кілька днів відтоді, як Джек і Гарпер були в їхньому домі, і хоча вони тепло згадували про свято, він не говорив з нею про деталі. Але тепер він офіційно повернувся до роботи і останні кілька годин переглядав електронну пошту та ламав голову над тим, яким шляхом рухатися далі. Він не міг дозволити цим справам охолонути.

Лорі повернулася до кімнати нерішуче, наче боялася, що не розчула, як він запитав її думки про робоче питання...чи, принаймні, щось на кшталт робочого питання. Вона на мить нахмурила брови, обдумуючи його запитання. "У ньому є якась солодкість, невинність..." Вона сіла в крісло перед його столом, і, побачивши її, цей задумливий вираз її обличчя, у нього стислося в грудях. "Хоча він явно повністю чоловік". Вона стрільнула в нього поглядом з піднятими бровами, і він хихикнув. Він подумав, що будь-яка жінка помітила б це. "Але... Я не знаю. У його очах є ... таємниці. Є щось таке, що він *хоче* приховати від усіх. Це може бути його невпевненість у собі, але", – вона похитала головою, – "о, я знову починаю, пропонуючи свою інтуїцію, коли ти просиш про факти".

Він повільно похитав головою. "Ні, я шукав твою інтуїцію".

Вона опустила очі, на її щоках з'явився рум'янець, і вона сором'язливо посміхнулася. І, побачивши вираз щастя на її обличчі, він вилаявся на себе. *Коли ти востаннє робив так, щоб вона виглядала щасливою?* Він навіть не міг згадати.

Вона підняла очі. "І, о, як він дивиться на Гарпер, Марк. Він поклоняється їй."

Він сплів пальці. "Ти думаєш, це добре?"

Вона знизала плечима. "Ти маєш на увазі, чи думаю я, що він може зробити її цілим своїм світом, коли він повинен зосередитися на, ну, на всьому світі?"

"Так, саме так".

Вона відвела погляд убік, знову замислившись. "Можливо. Але я думаю, що Гарпер – інтуїтивна дівчина. Гадаю, вона допоможе йому направити і відступити, якщо це буде потрібно".

"Сподіваюся на це."

Вона кивнула. "Я теж".

Якусь мить вони сиділи, дивлячись один на одного, обидва посміхалися, їм потрібно було багато чого сказати, хоча Марк не знав, з чого почати, не був упевнений, що *хоче* цього. Не зараз. Не тепер. *Тоді коли?* Дзвінок мобільного телефону врятував його від необхідності відповідати на власні внутрішні питання.

"Ти розумієш". Лорі встала, здавалося, що вона теж відчула полегшення від перерви. "Я повернуся за годину".

Марк кивнув, потягнувшись за телефоном, коли вона вислизнула за двері. Він відчував її втрату, але водночас був радий, що вона пішла. Хоча це був крок з обох сторін, і Марк був радий цьому. "Марк Галлахер".

"Агент Галлахер. Це Кайл Холбрук, передзвонюю вам".

Колишній помічник Айзека Дрісколла. Марк був на мить приголомшений глибоким тенором цього чоловіка. Він звучав набагато старше, але Марк знав з його онлайн-портфоліо, що йому близько тридцяти років.

"Так, дякую, що передзвонили, містере Холбрук".

"Нема за що. Я б зателефонував вам раніше, але був у відпустці. Це стосовно доктора Дрісколла?"

"Так. На жаль, я розслідую злочин. Айзека Дрісколла було знайдено вбитим. Я так розумію, ви були його науковим асистентом шістнадцять років тому".

На іншому кінці дроту запанувала миттєва тиша. "Вбитим? Господи. Я не очікував цього. Я думав, що ви дзвоните, бо він зробив щось... дивне".

Дивне? "Чому ви так вирішили, містере Холбрук?"

Ще одна пауза. "Ну, якщо чесно, я не думав про Айзека роками, тому мені довелося згадати, коли я почув ваше повідомлення. Але він ставав все більш ... дивним під кінець. Мені неприємно говорити це тепер, коли він ... мертвий. Але, чесно кажучи, я був радий, що він пішов. Він завжди говорив про війну і про те, що ми всі вимремо, тому що люди егоїстичні та дурні і не можуть думати про щось більше, ніж власні потреби. Але найбільше мене турбувало те, що він намагався переконати мене, що ми повинні почати проводити дослідження на *людях*, не просто змушувати їх заповнювати анкети чи опитування, а ставити їх у реальні життєві ситуації і дивитися, як вони реагуватимуть. Але, як усім відомо, соціальні науки так не працюють. Або навіть психологічні дослідження. Ви не можете емоційно травмувати людей заради дослідження".

Марк кивнув, відчуваючи, як у його кістках осідає холод. "У вас є якісь причини вважати, що він діяв після цих розмов?"

"Ні. Насправді, я думав, що саме через це він рано пішов на пенсію. Він зрозумів, що робота змушує його розважатися нездоровими ідеями. Але коли я почув, що ви згадали його ім'я в повідомленні, я злякався, що він міг повернутися

на роботу в інше місце і зробити щось неетичне, якщо не... аморальне. Я радий, що це не так, хоча мені дуже шкода, що з ним сталося щось таке жахливе".

Марк замислився. "Містере Холбрук, якщо я надішлю вам кілька фотографій, чи зможете ви сказати, чи бачили ви когось із людей на них?"

"Звичайно. У мене зараз відкрита електронна пошта, якщо ви хочете надіслати їх мені".

"Гаразд, чудово. Це займе лише секунду". Марк швидко написав листа, прикріпив до нього фотографії Джека та Емілі Бартон, збережені на робочому столі, і натиснув "відправити".

"Отримав", – відповів Кайл Холбрук за секунду. Настала пауза, а потім чоловік знову вийшов на зв'язок. "Ні, я не знаю жодного з них. Гадаю, ви не можете сказати мені, хто вони?"

"Жінка була вбита в Гелені Спрінгс у такий самий спосіб, як і доктор Дрісколл".

"Боже. Два вбивства?" У його голосі прозвучав щирий шок, але, звичайно, Марк здогадався про це лише по голосу. "Ця інша фотографія, яку ви мені надіслали, він підозрюваний?"

Марк не наважувався назвати Джека підозрюваним, хоча насправді він ним і був. *У його очах були таємниці.* "Він жив по сусідству з доктором Дрісколлом", – відповів він без відповіді.

"А. Ну, мені шкода, що я не можу бути більш корисним".

"Ні, ви нам дуже допомогли. Якщо ви згадаєте про щось ще, будь ласка, зателефонуйте мені".

"Неодмінно. Щастя вам, агенте Галлахер".

Марк поклав слухавку, а потім кілька хвилин сидів, не відриваючись, у своєму комп'ютері.

Він намагався переконати мене, що ми повинні почати проводити дослідження на людях.

Марк не мав жодного уявлення про те, на чому були зосереджені дослідження Айзека Дрісколла. А точніше, на кому.

Виховати його, поки пан Дрісколл не буде готовий його навчати.

Дрісколл вивчав Джека? Чи просто "тренував" його? І те, і інше? З якою метою? Він знайшов нотатки про дивні спостереження за тваринами в хатині Дрісколла, але не більше. Він вирішив повернутися і зазирнути під кожну дошку підлоги, у *крокви*, перш ніж офіційно очистити її як місце злочину. Там *мало* бути щось більше. Якщо Джек не помилявся, цей чоловік встановив камери, заради Бога.

Джек... у нього в очах є таємниці.

"Які ще таємниці ти приховуєш від мене, Джеку?" – пробурмотів він сам до себе. Чи знав він більше про те, чим займався Дрісколл? Чи він сам зробив щось, чого соромився?

Роздрукована ним картина "Битва при Фермопілах" лежала на столі, наполовину прихована під купою паперів. Він узяв її, кілька хвилин дивився на неї, згадуючи, що читав про спартанців.

Вони тренували своїх дітей, щоб ті стали воїнами, вони змушували їх витримувати суворі вправи на виживання, щоб зміцнити їх, щоб відкрити їхню цінність.

Діти... не діти.

Він уявив собі хатину, в якій жив Джек, невикористані ліжка. Обстановку гуртожитку, що вміщала лише одну людину. Якщо Дрісколл так облаштував це місце, то з ким ще, за його задумом, повинен був ділити його Джек? І чому вони цього не зробили?

Марк відкопав "карту", знайдену в шухляді Айзека Дрісколла, і знову подивився на одне слово, надруковане внизу: *"Покірний"*.

Айзек Дрісколл був зачарований спартанцями, можливо, проводив власні дослідження на дітях, якимось чином переплутавши стародавні ритуали зі своїм нинішнім проектом, чим би це не було. Ця можливість була майже надто хворобливою, щоб її розглядати, надто божевільною, щоб обмірковувати деталі, поки Марк не отримав більше відповідей. Він зробив ще один пошук в Google, цього разу шукаючи фрази, пов'язані з Фермопілами і словом *"покірний"*. Через кілька хвилин він знайшов його – пам'ятник, встановлений воїнам, які загинули при Фермопілах: *Передай спартанцям, чужинцю, що проходить повз, що тут ми лежимо, покірні їхнім законам.*

Пам'ятник загинлим. Покірним солдатам. Карта, на якій позначені місця їхнього поховання?

Холодне відчуття пронизало Маркові кістки. Він міг помилятися. Це були лише *слова*. Лише... здогадка, заснована на незв'язаних шматочках пазла, яким був цей випадок. Це був постріл у темряву. І все ж... він підняв слухавку, набрав номер свого офісу, готовий підставити свою дупу під удар. Його кров гуділа так, як гуде, коли він знав, що натрапив на щось важливе. Він покликав свого боса, і коли той підняв слухавку, Марк перейшов одразу до справи. "Думаю, нам потрібно взяти кілька собак для пошуку трупів на землі Айзека Дрісколла".

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

Вона майже не впізнала чоловіка в хакі та білій сорочці на гудзиках, коли він підійшов до неї, але це *був* він. Вона знала цю ходу, те, як він, здавалося, не йде, а *крадеться*. А потім він посміхнувся...цією хлоп'ячою непрактичною посмішкою, сповненою відкритого задоволення...і її серце підскочило. Вона кинулася вперед, і він теж, взявши її на руки, обоє сміялися, наче не бачилися місяцями, хоча насправді минуло лише три дні.

Він розгойдав її один раз, і вона засміялася, нахилившись вперед, щоб він міг її поцілувати. Він поцілував її, і вони обоє зітхнули, коли їхні уста зустрілися. Коли поцілунок закінчився, він поклав її спиною на мармурову підлогу фойє Фербенкса.

"Ти поголився", – сказала вона, підносячи руку до його гладенької щоки, під шкірою якої виднілася лише ледь помітна темна щетина. Він був до смішного вродливий, з сильним підборіддям, високими і гострими вилицями, але якась частина її душі була в жалобі. Це був перший зовнішній доказ того, що він *змінився*. Вона знала, що це було неминуче тепер, коли він став частиною суспільства. Вона знала, що це добре і позитивно. Вона знала, що він буде вчитися, рости і змінюватися, як і повинен. Як він заслуговує. Вона *знала* все це, але все одно відчувала втрату тієї частини себе, яку він залишить позаду, щоб стати тим, ким йому судилося стати.

Він засміявся, відпускаючи її, його погляд блукав по ній, ніби його очі зголодніли за цим видовищем. "Ти мені не подзвонила", – сказав він, і вона побачила біль у його виразі.

Вона відступила назад, насупившись. "Я дзвонила тобі. Я залишила чотири повідомлення".

Джек теж насупився, дивлячись через її плече. Вона озирнулася. Вона забула, що дворецький все ще стоїть біля вхідних дверей. Як же його звати? Його погляд був спрямований кудись убік, але вона на мить засоромилася публічного прояву прихильності.

Джек взяв її за руку і вивів з фойє. "Він схожий на ласку", – промовив він собі під ніс, нахилившись до неї, коли знову озирнувся. "Завжди *прослизає* через будинок". Він зробив наголос на слові "прослизає", ніби це було нове слово, і він спеціально знайшов його, щоб описати цього чоловіка. Він гордо посміхнувся, і Гарпер засміялася, прикривши рот.

Він відчинив широкі двері з червоного дерева, що йшли аж до високої стелі коридору, і ввів її всередину. Вона захоплено вдихнула, оглядаючи вражаючу бібліотеку, книжкові полиці від підлоги до стелі були заставлені книжками. У кутку горіла лампа для читання, поруч з переповненим червоним оксамитовим кріслом. "Це тут ти був?" – запитала вона, киваючи в бік крісла.

"Три дні", – відповів він, відпустив її руку і пішов геть, піднявши обличчя догори, озираючись на книжки. "Хіба це не неймовірно? Мені знадобиться все життя, щоб прочитати всі ці книги".

"О, я не знаю, схоже, що ти робиш великі успіхи". Вона пильно подивилася на хиткі стоси книжок, що стояли поруч із червоним кріслом. "Ти справді прочитав їх усі?"

"Не всі. Деякі мені не сподобалися так сильно, як інші. На стопці попереду – ті, які я хочу перечитати ще раз".

Вона засміялася. "Ну, якщо ти будеш перечитувати, тобі *можже* знадобитися все життя, щоб розібратися з цією колекцією".

Він щасливо посміхнувся. "Я вивчив стільки нових слів, Гарпер". Він підняв голову, пригадуючи. "*Стурбований* і спантеличений. Тривожний. Приймаючий. *Обурений*."

Вона вивчала його протягом секунди, відзначаючи, що слова, які, здавалося, мали для нього найбільше значення, були емоціями. Її серце тьохнуло. Їй стало цікаво, чи не намагався він всі ці роки описати свої почуття самому собі, але так і не зміг цього зробити. *Я кохаю тебе*, подумала вона в сотий раз з того часу, як вперше усвідомила це, і так, це було так просто. Вона вловила його усмішку, коли він роздивлявся довкола. "Тобі тут подобається, Джеку?"

Він сидів на краю столу позаду неї, недбало схрестивши руки на грудях, його біцепси напружували матеріал. У цю мить він був зовсім не схожий на печерну людину, яку вона спостерігала в камері, здавалося, тисячу років тому. У ту мить він був схожий на... ну, на Фербенкса. Він здавався замисленим, а потім заговорив, зупинившись. "Мені подобаються деякі речі... Мені подобається душ." Він посміхнувся. "І... Найбільше мені подобається ця кімната. Дещо з їжі непогане. Але... Я не впевнений щодо людей, які тут живуть, або ... птахів".

"Птахів?"

"Дружина мого дідуся – птахівниця. У неї ціла кімната, повна сотень птахів. Вони називаються *тропічними* і живуть у клітках". Він затремтів.

"А, вольєр." Так, вона могла собі уявити, що для нього це було б дуже дивно. Дивно і, можливо, сумно бачити птахів у клітці, коли він завжди знав, що вони літають на волі. *Їй* це здалося сумним.

"Вольєр", – повторив він. "Так, це те слово". Він раптово підвівся, рушив уперед, взяв її на руки, і, хоча він був схожий на Фербенкса, вона була рада, що він все ще рухався як мисливець. "Я скучив за тобою", – прогарчав він їй на вухо, ведучи її назад, доки вона не вдарилася сідницею об край іншого столу. Вона була в захваті від його слів, від його дотику, від твердого тіла, що притискалося до неї. Вона розсунула ноги, щоб він міг стати між ними.

"Я теж за тобою скучила. Коли я не отримала від тебе відповіді, я подумала, що, можливо..." Вона відвела очі від його очей, вразливість змусила її відчути сором'язливість. Він відвів голову вбік, знову зрівнявши їхні погляди, так що вона була змушена дивитися на нього.

"Що?"

"Ну, просто те, що ти знайомишся зі своїм новим життям... що..."

"Що я не хочу тебе бачити?"

Вона почервоніла. "Так." Вона похитала головою, скривившись. "Ні, я розумію." Вона випустила невеликий незручний сміх. "Я маю на увазі, що тобі *потрібен* час, щоб звикнути до свого нового життя".

Між його очима утворилася складка. "Мені здається, що тепер я маю *більше* часу. Мені не треба полювати, щоб добути їжу, а раніше... я жив зі сходом і заходом сонця, тому я дуже... втомився тут". Його брови опустилися, ніби він не був задоволений словом, яке він вибрав. "Ці дні такі дивні. Але, Гарпер, я *хочу*, щоб ти була частиною моїх днів. *Усіх* моїх днів. Ти хочеш, щоб я був частиною твоїх?"

"Так", – відповіла вона, і в її голосі пролунала нотка занепокоєння, коли вона кивнула.

Він посміхнувся, і вона здогадалася, що це було саме те. Він знову нахилився вперед, потерся губами об її горло, вдихаючи її запах. Вона відкинула голову назад, пропонуючи йому стільки доступу, скільки йому було потрібно. "Мені потрібно запитати, хто отримує мої повідомлення", – прошепотів він. "Щоб я знову не пропустив жодного з твоїх".

"Мм", – хмикнула вона. "Я рада, що набралася сміливості зайти".

"Я теж", – прошепотів він у відповідь, повільно облизуючи її шию, змушуючи її задихатися, приплив вологи супроводжував глибокий пульс між її ногами. Вона легенько дряпнула його по спині, і він випустив низьке гарчання в горлі. Трепет і страх пронизували її, як це, здавалося, буває, коли він робить щось рішуче ... тваринне. Це один поштовх змусив її застогнати.

"Джек", – зітхнула вона.

"Ти змушуєш мене відчувати себе піднесеним", – дихав він їй на шию.

Вона засміялася, частково скиглячи, коли він припав до її шкіри. "Піднесеним?"

"Мм", – хмикнув він, піднявши голову і зустрівшись з нею поглядом, посмішка дражнила його губи. "Це означає щасливий, але *більше*. Я відчуваю себе піднесеним, коли я з тобою".

О, Боже, він був таким милим. І сексуальним. І ... так, вона теж відчувала себе піднесено.

Він наблизив свій рот до її, цілуючи її глибоко, ретельно, світ навколо неї зникав. Він мав смак кориці і пахнув чимось новим... милом або лосьйоном після гоління, продуктом, якого він раніше не мав. Він був тонким і приємним, але вона згадала ту райську ніч, яку вони провели в її ліжку, як його чоловічий запах все ще залишався на її шкірі наступного ранку – чистий самець, секс... *він*. Вона знала, що навряд чи людина може прожити життя, не пахнучи чимось іншим, окрім себе – милом, пральним порошком...але вона сумуватиме за тим, як він пахнув до того, як на нього накиннулися мільйони продуктів.

"Я сумував за поцілунками", – сказав він, знову ковзаючи губами по її горлу. "Я сумував за тим, щоб бути всередині тебе, займатися коханням. Я хочу бути в тобі зараз". Він взяв її руку і підвів її до свого ерегтованого, твердого, напруженого матеріалу штанів.

Приплив тепла розцвів під її шкірою. *О, так*. Вона теж хотіла його. "Ми не можемо, Джеку", – застогнала вона. "Не тут".

"Чому ні? Ніхто сюди не зайде."

Вона засміялася, і це закінчилося стогоном, коли він рушив стегнами, втираючи свою ерекцію між її розсунутих ніг. Її затверділі соски торкнулися його грудей і блискавкою пронизали те місце, яке болісно бажало заповнитися. "Тому що це бібліотека твого дідуся. Це просто... це не так..."

Він трохи відступив назад, дивлячись на неї. "Люди кохаються лише в ліжках?" – запитав він, виглядаючи справді зацікавленим, можливо, трохи обуреним. Їй захотілося захихотіти.

"Ну... ні, не тільки, але... зазвичай. *Зазвичай*. Я маю на увазі, що люди можуть робити це де завгодно, окрім публічних місць. Навіть тоді ... деякі люди роблять це, просто непомітно. Вони насолоджуються гострим відчуттям від того, що їх застукують."

Тепер він дивився на неї з великою цікавістю. Його щоки почервоніли, як буває, коли він збуджений. "Азарт?"

"Ну, деякі люди знаходять в цьому азарт".

"А *ти* знаходиш...у цьому азарт?"

Вона засміялася і похитала головою. "Ні, загалом ні. Хоча, знаєш, не суди про це, поки не спробуєш і все таке".

"Не суди, поки не спробуєш", – повторив він, насупивши брови. Боже, він був таким чарівно *сексуальним*. "Я спробую з тобою все, що завгодно, Гарпер".

Вона застогнала, взявши його обличчя в руки і повернувши його губи до своїх. Він повільно досліджував язиком її рот, імітуючи ті самі рухи, які робив стегнами, зводячи її з розуму, зводячи з розуму...

"Кхм."

Гарпер здивовано зітхнула, сидячи прямо, а Джек тремтів перед нею. Вона швидко зіскочила зі столу, розвернулася, поправила сорочку і швидко пригладила волосся.

Дідусь Джека стояв у дверях, дивлячись на них з несхваленням на тонких губах. "Сер", – сказала вона надто швидко, надто задихаючись. "Вітаю, містере Фербенкс, сер, рада вас бачити".

Він кинув на неї погляд, його очі швидко оглянули їх обох. Вона відмовилася дивитися на Джека знизу вгору, хоча внутрішньо скривилася, точно знаючи, як він виглядає спереду у своєму раніше випрасуваному хакі.

Збентеження не допомогло їй впоратися з ним.

"Вечеря майже готова", – сказав дідусь. "Уся родина в зборі. Я хотів переконатися, що ти приєднаєшся до нас, Джеку".

Гарпер не пропустила, як він підкреслено вимовив ім'я Джека, але не звернула на це уваги. "О, ну, я маю йти..."

"Гарпер залишиться", – сказав він, не відриваючи зорового контакту з дідусем. Джек взяв її за руку. Якусь напружену мить вони дивилися одне на одного. Чи не пропустила вона чогось? Вона розуміла, що це незручна ситуація, але дідусь Джека робив її вдесятеро гіршою. Джек нахилився вперед, приношуючись до повітря, його брови зморщилися. "Що це?" – запитав він з дивними нотками в голосі.

Дідусь Джека почистив сорочку спереду, чомусь виглядаючи раптом докірливим. "Е, сигарний дим. Погана звичка. Я обіцяв Лоні, що кину". Він подивився на Гарпер, злегка посміхнувшись їй. "Вибачте за мою грубість. Я був

здивований, коли побачив, що у Джека компанія. Звичайно, ви можете приєднатися до нас на вечерю".

"Ох..." Джек стиснув її руку, і вона кинула на нього швидкий погляд, розуміючи, що він каже їй, що хоче, щоб вона була там, а не відмовлялася від вечері. *Будь ласка*, його очі, здавалося, говорили. "Дякую за запрошення на вечерю. Я з радістю приєднаюся до вас".

Він подарував їй посмішку, яка виглядала наполовину справжньою. "Добре. Побачимося в їдальні за п'ять хвилин". З цими словами він розвернувся і вийшов з кімнати, а Гарпер опустила назад за стіл, сховавши обличчя в долонях. "Ух", – сказала вона, піднявши погляд на Джека. "Я справила жахливе враження, чи не так?"

Його обличчя на мить стало таким задумливим, як завжди, коли він обдумував слово. *Враження*, уявила вона, а потім він повільно похитав головою. "Мій дідусь..." Він подивився за її спину, здається, підбираючи правильні слова. "Я думаю, він був іншою людиною до того, як помер мій батько. Кращою людиною."

"Чому ти так думаєш?"

"Його посмішка на цих фотографіях. . . . на тих, що до, і на тих. ...після. Вона відрізняється."

Вона вивчала його. Довіряла його судженням. Він був проникливим. Це дало їй відчуття... честі, що він хотів бачити її у своєму житті. Він обрав її. Знову ж таки, не схоже, що у нього був вибір. *Причини, Гарпер*. Вона мала звичку переконувати себе, що люди обирають її лише за замовчуванням. Можливо, ця конкретна кривда була спричинена цілком реальними обставинами, але в якийсь момент вона повинна була знайти власну цінність і повірити в неї. Можливо, саме зараз.

Вона взяла його за руку. "Ходімо. Познайом мене зі своєю новою сім'єю".

Коли вони наблизилися до їдальні, вона почула голоси, дзвін келихів і жіночий сміх. Праворуч була вбиральня, і Гарпер, відчуваючи, що нерви не витримують, зупинилася. "Я тільки освіжуся і зустрінуся з тобою там. Йди без мене". Вона кивнула в бік кімнати за дверима.

"Гаразд", – сказав Джек, нахилився вперед і швидко поцілував її в губи. "Поспішай", – пробурмотів він, дивлячись на неї широко розплющеними очима і нахиливши голову в бік кімнати, де чекали інші. Вона затулила долонею рот, щоб не засміятися вголос, і його губа теж сіпнулася, перш ніж він розвернувся і попрямував до їдальні.

Вона взяла хвилину, щоб освіжитися і зробити кілька глибоких вдихів, а потім тихо пішла в напрямку їдальні. Наближаючись, вона почула голос містера Фербенкса, який назвав її ім'я, і зупинилася. Він стояв прямо по той бік дверей і говорив щось про неї, коли вона помітила, що в склянку падає дзвінкий лід. "Я знаю, що ти не звик до цивілізованого життя, Джек, але ми не кидаємось у лігво, як тварини", – пробурмотів він, очевидно, намагаючись говорити якомога тихіше. Серце Гарпер тьохнуло. *О, Боже*. Все було так погано, як вона і думала. Її охопив сором.

"Я не займався сексом", – пролунав голос Джека. "Я займався коханням".

Гарпер скривилася, одночасно маючи імпульс розсміятися вголос. *Гарпер*. *Джек*. Вона стиснула губи, придушуючи стогін. Він був таким милим, і таким до біса несвідомо недоречним іноді.

Містер Фербенкс поперхнувся чимось схожим на ковток напою, і, перш ніж прочистити горло, коротко засміявся. "Як би там не було, у тебе зараз є важливіші речі, на яких варто зосередитися". Він зробив паузу, і Гарпер здалося, що це прозвучало так, ніби він випив, і лід хруснув у його склянці. "Я бачив купу книжок у бібліотеці. Плануєш їх читати?"

"Я вже їх прочитав".

Запанувала тиша...сюрприз?...а потім містер Фербенкс сказав: "Дуже вражаюче. Добре." Вона почула щось схоже на поплескування по плечу. "Ми ще введемо тебе в курс справи, синку. Ти будеш одним з нас в найкоротші терміни."

Гарпер дуже тихо відступила назад, а потім переконалася, що її кроки звучать на мармуровій підлозі, коли вона увійшла до їдальні, з яскравою посмішкою на обличчі.

Джек одразу ж підійшов до неї, стиснув її руку і поцілував у щоку. Вона усміхнулася йому. "Гарпер", – привітався містер Фербенкс.

"Сер, ще раз дякую, що запросили мене".

Він кивнув. "Нема за що. Дозвольте запропонувати вам випити?" Він кивнув через плече на барну стійку, біля якої, очевидно, стояв, коли Гарпер підслухала його.

"Ні, дякую. Досить води з вечерею".

Люди, що стояли в протилежному кутку кімнати, підійшли. Попереду йшла літня жінка з довгим світлим волоссям і в жовтій сукні, така красива і доглянута, яку Гарпер ще ніколи не бачила. Вона здогадалася, що це дружина дідуся Джека, його мачуха. Жінка простягнула свою ідеально доглянуту руку. "Я Лоні Фербенкс. А ти, мабуть, Гарпер."

"Так, мем." Вона потиснула її руку. Жінка стиснула її, як поранений птах. "Дуже приємно познайомитися з вами. Дякую, що запросили мене на вечерю".

"О, звісно. Я думаю, що це так мило, що у Джека з'явився маленький друг".
Маленький друг?

Вона подивилася на Джека, а той дивився на неї з виразом, який, здавалося, був наполовину ворожим, наполовину розгубленим. Очевидно, він з недовірою ставився до "жінки-пташки". Насправді вона була *схожа* на тропічного птаха. Барвиста і гостра. Красива, але при нагоді може викльовувати очі.

Підійшла друга жінка. Вона була приблизно одного віку з Гарпер, зі світлим волоссям до плечей і такими ж делікатно-гострими рисами обличчя, як у Лоні. Вона привітно посміхнулася Гарпер, а її очі зробили такий погляд, що Гарпер захотілося метушитися і пояснити, чому вона так недбало вдягнена. *Я не збиралася залишатися на вечерю. Я не одяглася для того, що, очевидно, є більш ошатною подією, ніж у більшості людей вдома.* Вона ненадовго згадала про теплий прийом, який їм обом влаштували Галлахери, про негайне відчуття причетності, і відчула біль у серці. *Я б хотіла, щоб ми були там зараз. А не тут, з цими людьми, які, вочевидь, сприймають мене як небажану чужинку.*

"Я Габі". Вона простягнула руку і потиснула Гарпер так само мляво, як її мати, пропонуючи їй фальшиву посмішку, яка водночас виглядала нудною.

"Гарпер", – сказала вона. Молода жінка відійшла, її посмішка зникла так само швидко, як і з'явилася, а обличчя набуло виразу найвищої апатії.

"Ну, вітаю". Молодий чоловік ступив крок вперед, простягаючи руку до Гарпер. Вона потиснула її. Нарешті, хтось, хто, здавалося, не боявся доторкнутися до неї. Він міцно стиснув її руку в своїй, посміхаючись, його зуби були великими і яскраво-білими. "Я Бретт". Його очі повільно обвели її оцінюючим поглядом, від якого Гарпер аж потіпалася.

"Привіт. Я Гарпер Вард. Приємно познайомитися."

"Бретт і Габі – діти Лоні, а Бретт працює на мене в Fairbanks Lumber", – сказав містер Фербенкс. "Ви всі приблизно одного віку, я думаю. Я намагався залучити Бретта і Габі, щоб вони навчили Джека тому, що йому потрібно знати про технології. Господь знає, що я жалюгідно неадекватний, коли справа доходить до будь-якого з цих додатків, якими користуються діти". Він посміхнувся до Бретта і Габі, а Габі схрестила руки і драматично закотила очі. *Ого*. Вона справді була ровесницею Гарпер? Вона здавалася дріб'язковою, більше схожою на дванадцятирічну.

З іншого боку, Гарпер, напевно, здавалася міською шльондрою. Кожен заслуговує на другий шанс, чи не так? "Я буду рада навчити Джека основам. Я не дуже активно користуюся соціальними мережами, але можу показати йому, як це працює". Вона посміхнулася Джеку, і він відчув полегшення, знову взявши її руку в свою. "Йому... мабуть, потрібен мобільний телефон", – сказала вона, думаючи як про нього, так і про себе, і про те, як вона відчувала себе переслідувачем, дзвонячи йому кілька разів за останні кілька днів, але не отримуючи відповіді.

"Звичайно". Містер Фербенкс скривився. "Не можу повірити, що випустив це з голови. Джеку, мій секретар дасть тобі мобільний телефон".

Гарпер знову стиснула його руку, відпускаючи.

Жінка в чорно-білій уніформі просунула голову в двері, повідомляючи, що вечеря готова.

"О, чудово. Я вмираю з голоду", – муркотіла місіс Фербенкс. Але її очі були спрямовані на Джека, і вона облизала губи. Чи мала вона... чи мала вона це *на увазі* так, як здавалося? Гарпер внутрішньо похитала головою. *Звичайно, ні*.

"Дозвольте мені", – сказав Бретт, взявши її за руку, перш ніж вона встигла протестувати. Він підвів її до столу, відсунувши її стілець і відразу ж зайнявши сусідній. Той, що сидів праворуч від неї, був головою столу, і вона збентежено озирнулася через плече. Щелепа Джека стиснулася, коли він обійшов навколо столу і зайняв місце навпроти неї. Вона послала йому безпорадну посмішку.

Містер Фербенкс сів на чолі столу, місіс Фербенкс – поруч з Джеком, а Габі – поруч з матір'ю.

Принесли першу страву, і розмова зосередилася навколо їжі. Гарпер взяла ложку наваристого томатного бульйону і вдячно застогнала, коли вершковий суп потрапив їй на язик. "Боже мій, як смачно".

Бретт нахилився до неї, прошепотівши так, щоб тільки вона могла почути. "Мені подобається, як ти звучиш, коли стогнеш".

Зачекай, що? Обличчя Гарпер сповнилося жаром, коли вона намагалася зрозуміти, що він сказав. Вона, мабуть, не розчула його. Вона кинула на нього

шокований погляд, а він посміхнувся до неї, нахиливши підборіддя. Вона не помилилася. Господи, хто ці люди?

Ти скоро станеш однією з нас.

Боже, будь ласка, не треба.

Вона подивилася через стіл і побачила, що Джек холодно дивиться на Бретта. У неї по шкірі побігли мурашки. З горла Джека вирвалося низьке гарчання, а його нігті шкрябали по дерев'яному столу поруч з мискою.

"Він щойно... загарчав?" голосно і недовірливо запитала Габі, з її вуст виривався легенький смішок. "О Боже, так. Він загарчав".

"Точно гарчав, так?" Місіс Фербенкс муркотіла, безсумнівно вдячна.

Гарпер не знала, сміятися їй чи плакати. Вона ніколи не зустрічала людей з такою відсутністю класу. А вона виросла в системі соціальних служб. Заради Бога, це ж *Фербенкс*. Це був жарт? Чи не почнуть вони сміятися в будь-яку хвилину?

Очі Бретта розширилися, коли він побачив гнівний вираз обличчя Джека, і він відсахнувся від Гарпер, раптом одержимий своїм супом.

"Я... так... Містере Фербенкс, ця картина прекрасна", – сказала Гарпер, киваючи на олійну картину із зображенням квіткового поля, що висіла над столом. "Ті, що висять у коридорі, належать тому ж художнику, чи не так?"

"У вас гарне око", – сказав він, оцінюючи її поглядом. "Так, їх намалювала бабуся Джека. Вона була дивовижним талантом". На його обличчі відбився справжній смуток, і Гарпер згадала слова Джека про те, що він був кращою людиною... до своєї втрати. Але навіть якщо так, навіщо приводити в дім зграю барракуд, запитала вона, дивлячись на Лоні, Габі і Бретта.

"Так і було", – відповів Джек, озируючись на картину, очевидно, вже забувши про Бретта та його розпусні коментарі. Гарпер внутрішньо зітхнула з полегшенням. "Вона влучно зобразила квіти. Сонячне світло падає на них саме так перед тим, як зайти на ніч". Він опустил очі, виглядаючи сором'язливим, невпевненим у своїх словах.

"Ну, хлопчикові–природознавцю видніше", – пробурмотіла Габі, нудьгуючи, відпиваючи ковток води.

Злість охопила Гарпер, її рука стиснула серветку. "Так. Йому *видніше*. Він знає те, чого ніхто з нас не міг би дізнатися, навіть якщо б вивчив кожен підручник, коли–небудь написаний. Він *знавець* природи, і його знання – це те, що ми всі повинні шанувати. Я знаю". Вона підняла склянку з водою до Джека, його посмішка була сором'язливою, але щасливою, а очі – широко розплющеними.

"Послухайте, послухайте це", – сказав містер Фербенкс, піднімаючи свою склянку, і Гарпер заприсяглася, що в його погляді була повага, коли вона зустрілася з ним очима.

"Отже, Гарпер, чим саме *ти займаєшся*?" запитала місіс Фербенкс, відклавши ложку в повній тарілці супу. Хіба вона не казала, що вмирає з голоду?

Гарпер відклала булочку, яку збиралася намазати маслом. "Кілька років тому я заснувала власну компанію. Я проводжу тури на природу, вивожу туристів у табір, на полювання, а іноді просто на один день".

"Зрозуміло", – сказала місіс Фербенкс з таким виглядом, ніби Гарпер щойно розповіла їй, що заробляє на життя тим, що прибирає в туалетах.

"Заснували власну компанію, так? І така молода. Дуже заповзятлива", – сказав містер Фербенкс, і здавалося, що він був щиро вражений. "Вам це подобається?"

Вона посміхнулася. "Так, подобається. Але я не думаю, що хочу займатися цим вічно. Я планую незабаром розпочати навчання в Міссулі".

Містер Фербенкс ще раз кивнув їй, а потім знову підняв свій келих, посміхаючись до всіх присутніх за столом. "Що ж, дозвольте мені запропонувати тост. За нові починання", – він перевів погляд на Гарпер і посміхнувся, – "і за те, що мій онук повернувся". Здавалося, він на мить поперхнувся, але так само швидко оговтався. "Минуло занадто багато часу з тих пір, як син Фербенкса сидів за сімейним столом".

Усі підняли келихи, Бретт насупився, Габі знову закотила очі, а погляд Лоні прикипів до Джека. Гарпер раптом пошкодувала, що не попросила чогось міцнішого за воду.

Решта вечері промайнула відносно швидко, всі, здавалося, прагнули швидше розійтися. Принаймні, їжа була неймовірною, хоча Джек ставився до неї з підозрою, а місіс Фербенкс штовхала тарілку навколо себе.

Гарпер помітила, що Джек спостерігає за тим, як прибирають їжу, і коли жінка, яка забирала майже повні тарілки, проходила повз, він зупинив її, тихо запитавши: "Що ви робите з їжею?"

Вона опустила очі. "З їжею, сер?"

Джек відкинувся на спинку стільця і заговорив ще тихіше. "З їжею, яку ми не їмо."

"Ми..." Жінка безпорадно озирнулася, але ніхто, окрім Гарпер, не звернув уваги на цей обмін думками. "Ми її викидаємо, сер".

"Ох." Джек обернувся, вираз його обличчя був збентеженим і пригніченим. Він проковтнув, і серце Гарпер стислося. Їй стало соромно за кожен зайвий шматочок їжі, який вона сама викинула на смітник. Як часто він голодував? Як часто він сидів десь у лісі, голодний і самотній? Бачити тут надлишок...бездумне марнотратство...це, мабуть, неймовірно прикро.

Нарешті містер Фербенкс підвівся. "Дякую всім за чудовий обід. Мені треба повертатися до роботи, але, Гарпер, було приємно, що ти приєдналася до нас". Він кивнув їй, і всі інші також підвелися.

"Дякую, містере Фербенкс", – сказала вона, коли він вийшов з-за столу.

Джек підійшов і взяв її за руку, кинувши погрозливий погляд на Бретта, який вже відходив. Вона охоче взяла Джека за руку і дозволила йому вивести себе з-за обіднього столу.

Здавалося, вони обоє зітхнули з полегшенням, коли швидко пройшли коридором і вийшли у фойє. Найджел з'явився ніби з нізвідки, і вони обоє злякалися, затуливши роти руками, коли він випустив їх за двері. Вони обидва стримували сміх, поки двері не зачинилися за ними, а потім їхній сміх вибухнув, і вони швидко пішли геть від будинку, марно намагаючись приглушити свій регіт.

Джек затягнув її під навіс гаражних дверей з іншого боку будинку, і вони віддалилися своєму сміху. Гарпер потребувала розрядки і відчула себе в стократ розслабленішою, коли її хихотіння вшухло. Це все було так *безглуздо*.

Вони були жахливі. За винятком, можливо, дідуса Джека. Але навіть він, очевидно, був осудливим, тільки не там, де це було потрібно. Чому він не звернув свій гострий погляд на Лоні та її неслухняних, нестерпних дітей? Все ж таки... вони були сім'єю Джека. Він потребував їх, якщо збирався процвітати в своєму новому житті. Принаймні, він потребував того, що вони могли йому забезпечити. Ім'я Фербенкс могло відчинити безліч дверей, які ніколи не відчиняться перед такими простими смертними, як вона.

"Що ти про них думаєш?" запитав Джек, коли їхній напад сміху остаточно вщух. "Тобі... .. подобається їхня компанія?" Він підняв брову.

Вона посміхнулася йому. "Вони не Галлахери". Вона потягнулася вгору, відсуваючи пасмо волосся з його чола. "Але вони твоя сім'я. Твій дідусь піклується про твоє благополуччя, я можу сказати. Він хоче допомогти тобі адаптуватися. Навчитися. Досягти успіху. Я думаю, ти повинен йому дозволити."

"Ти так думаєш?"

Вона кивнула.

"Гаразд." Він сплів свої пальці з її пальцями. "Коли я зможу залишитися з тобою наодинці?" – прошепотів він близько до її вуха, і вона затремтіла. "Я хочу, щоб це було зараз".

Вона застогнала. "Я знаю. І я теж. Але я не хочу бути предметом суперечок між тобою і твоїм дідусем". Його брови піднялися вгору і вниз, що означало, що він намагався вимовити слово, а вона ніжно посміхнулася, ставши навшпиньки і поцілувавши його. "Я заберу тебе завтра і покажу тобі трохи більше Міссули. А потім ми поїдемо до мене на деякий час". Вона спокусливо посміхнулася до нього.

"Цього буде недостатньо. Я хочу цілу ніч".

Вона засміялася. "Гаразд, жадібний. Але поки що задовольнимось тим, що маємо. Ти ж не можеш проводити зі мною кожну годину. Тобі ще треба переглянути близько десяти тисяч книжок". Вона підморгнула йому, і він посміхнувся, але виглядав розчарованим. *Ця розлука для мене теж важка, Джеку.*

Він зітхнув, відступаючи назад. "Гаразд. Колись у мене буде власний будинок, і ти житимеш там зі мною, і більше ніколи не проведеш жодної ночі на самоті".

"О, Джеку", – зітхнула вона, наступаючи на нього, цілуючи його, вдихаючи його. Його невинна простота. Йому так хотілося цього зараз. Але вона знову замислилася над тим, як його зміна, його злиття і змішання з суспільством в цілому змінить те, ким він був і чого він хотів. І вона знала, що було б несправедливо з її боку не відпускати його, якщо, зрештою, його зміна означала б залишити її позаду.

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

Сніг розтанув, земля під ногами стала м'якою і пористою. Вдалині вона чула рідкісний гавкіт собаки, коли вони з агентом Галлахером пробіралися через лісисту місцевість.

Вона була здивована, коли він зателефонував їй того ранку і попросив підвезти його до будинку Айзека Дрісколла, хоча дороги були значно кращими, ніж тиждень тому. Гарпер вирішила, що їй не надто престижна кар'єра поліцейського консультанта офіційно завершилася. Але агент Галлахер сказав їй, що його не тільки потрібно підвезти, але й що йому потрібна її допомога, щоб "походити в лісі", як він висловився.

Гарпер запропонувала Джеку поїхати з нею і теж допомогти...або навіть замість неї...адже ніхто не знав ці ліси краще за нього. Але агент Галлахер відмовився, і вона подумала, що він поводить хитро, і ось вона переступає через трухляву колоду, вивчаючи аркуш паперу, який Айзек Дрісколл намалював і, очевидно, зберігав у своїй тумбочці біля ліжка.

"Бос?" – почувся голос позаду них.

"Так", – відповів агент Галлахер, проходячи повз неї до краю лісу, де стояв інший чоловік. Вона впізнала в ньому одного з чоловіків, який тримав собаку, коли вони приїхали півгодини тому.

Гарпер відвела погляд, знову вивчаючи карту. Агент Галлахер сказав їй, що слово внизу...*покірний*...якось пов'язане зі спартанцями. Очевидно, Дрісколл був одержимий ними. Гарпер розчаровано зітхнула. Не маючи жодної конкретної відправної точки, вона не знала, що шукати. Не було нічого схожого на те, що вона бачила на традиційній карті раніше.

"Два тіла, сер", – донісся до неї чоловічий голос. Вона завмерла, її очі розширилися. *Два тіла?*

Вона почула, як агент Галлахер повільно видихнув. "Діти?" – запитав він, і в його голосі було щось таке, що змусило її подумати, що він вже знає відповідь.

"Схоже на те, що так. Один дуже молодий, інший старший. У лабораторії нам скажуть більше".

"Гаразд. Дякую, Девіде. Собаки ще щось знайшли?"

"Поки що ні. Ми розширимо пошуки, приходьте завтра, якщо буде потрібно."

"Дякую. Дайте мені знати, якщо знайдете щось ще."

"Обов'язково."

Гарпер почула, як чоловік на ім'я Девід пішов геть, почула, як агент Галлахер підійшов до неї ззаду, і повільно повернулася, щоб зустрітися з ним поглядом. Він, мабуть, побачив по її обличчю, що вона підслухала їхню розмову, тому що він видихнув і сказав, майже про себе: "Я сподівався, що я не правий".

"Двоє дітей?" прошепотіла Гарпер, жах від цього пронизував її наскрізь. Там були поховані дві *дитини*. *Чиї діти?*

Агент Галлахер урочисто кивнув.

"Вони знайшли двох", – сказала Гарпер. "Ви... .. ви думаєте, що цей третій знак – ще одна дитина?" А якщо так, то навіщо він її там залишив? Собаки, здавалося, були готові до завдання.

"Я не знаю. Сподіваюся, що ні. Там дві червоні і одна чорна". Якщо червоні – це місце розташування двох тіл, то чорні можуть бути чимось іншим. "Ось ця хвиляста лінія, схожа на струмок чи річку, як думаєш, ми зможемо знайти її тепер, коли зійшов сніг?"

Вона ковтнула, збираючись з силами, відчуваючи... відповідальність перед тими дітьми. Якби там було щось, що могло б дати підказку, як повернути їх додому, до тих, кому вони належать, то вона зробила б усе, що могла, щоб допомогти.

Вона повинна була забрати Джека через деякий час, і, наскільки вона знала, у нього ще не було телефону, та й вона в будь-якому випадку не обов'язково зможе до нього додзвонитися, але... він зрозуміє. Коли вона розповість йому, що робила, він зрозуміє її затримку.

"Ми можемо повернутися і подивитися, де знаходяться могили?" – запитала вона. Вона ненавиділа навіть думати про слово "могили", але що ще вона могла сказати?

Агент Галлахер кивнув, і вони вийшли з густої лісистості місцевості і попрямували до задньої частини будинку Дрісколла. Кінологи відійшли подалі, очевидно, дозволивши собакам вести їх, і з того місця, де вони стояли, вона могла бачити розташування двох розкопаних ділянок, чоловіків і жінок у білих костюмах і масках, які схилилися над обома місцями. На Гарпер накотився смуток, і вона намагалася його не помічати. Поки що. Вона знала цінність...полегшення...нарешті отримати відповіді, і дві сім'ї збиралися отримати їх зараз. Вона зосередиться на цьому, поки буде там. Пізніше вона зможе поплакати за цими дітьми.

Не дивно, що Джек ненавидів Дрісколла, у нього було погане передчуття від нього. Те, що він робив і чому... вона затремтіла. Це було немислимо. *Жахливо.*

І вперше вона замислилася, чи не говорив Джек не всю правду про свої стосунки з Дрісколлом, замислилася, чи не приховував він чогось у своїй розповіді. Задумалася, чи не брехали йому, чи не *використовували* його в якийсь більш огидний спосіб, про який він соромиться говорити.

О, Джеку.

Вона підняла карту, на якій були позначені дві могили. Здавалося, що вони розташовані так само, як на карті були намальовані дві червоні рамки. Її погляд перевівся на місце за ними, місце, де зараз шукали собаки.

"У тому напрямку тече річка, а також кілька невеликих струмків", – сказала вона агенту Галлахеру. *Якщо* хвиляста лінія дійсно вказувала на воду. Вона замислилася на хвилину. "Я могла б відвести вас до кожної з них, але вони за багато миль звідси. Те, що позначив Дрісколл, може бути де завгодно. Хоча", – вона знову на секунду задивилася на карту, – "маркер намальований прямо на

краю хвилястої лінії”. Не те, щоб щось було в масштабі. Гарпер перевела подих. Це було схоже на полювання на голку в копиці сіна.

"Я знаю", – сказав він. "Це розчаровує. Але тепер у нас є кілька відправних точок, і це більше, ніж ми мали. Я скажу пошуковцям, що ми візьмемо вантажівку, щоб під'їхати ближче до тих річок".

Вона кивнула. Вони не могли під'їхати прямо до жодної з цих водойм. Але вони могли під'їхати ближче, а потім піти пішки. Вона вже кілька разів водила рибалок до одного з тих струмків, де була чудова рибна лунка. "Я почекаю тут".

Він пішов геть, обережно ступаючи по мокрій землі. Гарпер знову подивилася на карту, дивуючись, навіщо вона взагалі турбувалася. Вона була так просто намальована, з чотирма фігурами і одним словом. Вона вже вивчила його напам'ять.

Агент Галлахер розмовляв з одним із чоловіків, і вона ненадовго підняла погляд на блакитне небо, наповнене пухнастими білими хмаринками, вбираючи в себе спокій цього місця. Тут відбувалися жахливі речі, але всі ці жахливі речі були зроблені людьми. Вона хотіла б, щоб це було залишено тваринам...і тільки тваринам...ще раз.

Коли вона повернулася в напрямку старої хатини Джека, в яку вдиралася не один раз, а двічі, її губи скривила легка усмішка. Вона згадала, як сиділа за його столом, схиливши голови, як читала з ним, як цілувала його... На згадку про ту дивовижну простоту, про те, що вже ніколи не відновити в пам'яті, їй стиснуло груди.

Коли вона почала повертатися в напрямку могил і агента Галлахера, її погляд зачепився за гори, низькі хмари пом'якшували їхні вершини, роблячи їх більше схожими на хвилясту лінію в небі, ніж на гострі піки. Вона повернулася назад. *Що, якби...* Вона підняла карту. Могили...два маркери...були позаду неї, але що, якби хвилясті лінії вказували на гори, а не на безліч різноманітних джерел води в протилежному напрямку?

Але проблема залишалася тією ж самою. Гори були далеко вдаль...кілометри...третій маркер міг бути де завгодно між могилами і базою.

Хіба що... Її погляд перевівся з точної хвилі ліній на вершини, здебільшого затягнуті хмарами. Вони збігалися у *дуже* спрощений спосіб. Тому що це була максимально спрощено намальована карта. Тож, маючи це на увазі, що, якби квадрат, намальований під горою, просто вказував на візуальне відчуття того, де гори торкаються землі саме з того місця, де вона стояла?

Агент Галлахер все ще розмовляв з іншими чоловіками, тому вона обійшла будинок Дрісколла, прямуючи до гаю дерев перед собою, зосередившись на цій темній ділянці. Гарна схованка для... чого завгодно. Але для чого? Якщо два червоні маркери вказували на тіла мертвих дітей, які ще жахи могли там ховатися? Вона зупинилася, вирішивши повернути назад. Вона дочекається агента Галлахера.

Щойно вона почала повертати, як сонце осяяло узлісся, і вона помітила велику групу скель за кількома рідкісними деревами. Вона попрямувала до них, заходячи в гушавину дерев, пристосовуючи очі до тьмяного світла. Вона бачила інші подібні місця, інші... *так*. Це була стара шахта, з дверима, вставленими в скелі. Її серце почало калатати. *Це* те, що позначив Айзек Дрісколл? І чому?

Вона потягнула за двері, очікуючи, що вони будуть замкнені, але з іржавим скрипом вони відчинилися, і світло залило простір. Вона нахилилася всередину, повітря там було холодніше, запах металевий і вогкий. Її серцебиття почастішало, вона увімкнула ліхтарик на телефоні і посвітила в кімнату.

Вона втягнула повітря. У невеликій кімнаті, де був заблокований вхід до глибшої частини шахти з дальнього боку, стояв стіл, монітор і фотографії, прикріплені до кожної стіни.

Джек.

Всюди.

О, Боже.

Що це таке?

Гарпер ковтнула, холодний страх просочився крізь неї.

З кроків звисало кілька газових ліхтарів, і вона повільно підійшла до найближчого, увімкнула його, освітлюючи простір. Вона відчувала, що перебуває у сні, кошмарі, коли переходила від однієї фотографії до іншої, і її горло стискалося від жаху.

На одній з них був Джек...бо це мав бути він, всі вони здавалися такими...маленькою дитиною, сльози текли по його брудному обличчю, він сидів на засніженому березі річки, обхопивши руками свої худі ноги. Він тремтів. Вона могла *сказати* це, просто дивлячись на нього, і її серце закричало. Вона не могла його врятувати. Він уже врятував себе. Не мала вибору, хоча чоловік сидів і фотографував його страждання, не піднімаючи руки. Зло мало не поставило її на коліна. *Яка людина могла таке зробити? І як?*

Були й інші фотографії, сотні фотографій, на яких Джек кусав закривавленого, вкритого хутром кролика, його обличчя змарніле, їх було не більше десяти. Вона зіщулилася, відвернувшись. Наскільки голодним, наскільки *відчайдушним* він був, щоб вкусити вкриту хутром тварину?

На задній стіні була серія фотографій, і вона зупинилася перед ними. Гарячі сльози котилися по її щоках. Її серце вискочило від жаху, коли вона побачила, що на цій серії фотографій Джек був не один. Він бився зі світловолоосим хлопчиком, худим, явно голодним, хворобливим і... *божевільним* на вигляд. Посеред них лежав мертвий олень, і їй стало цікаво, чи не через це вони билися. Кожна фотографія була гіршою за попередню, кожна сцена нагадувала фільм, від якого вона хотіла відвернутися, але не могла. А наприкінці... вона ридала, дивлячись на фотографію Джека, вовка ... *це був його улюблений Пуп?*...через його плече, оленя, якого тягнули за ним, мертвого хлопчика, що лежав у калюжі крові на снігу. Вираз обличчя Джека... цілковите спустошення.

О, Боже. Це було занадто жахливо, щоб витримати. Невже це він убив обох дітей у тих могилах? Ще одне ридання підступило до її горла, і тепер вона відверто плакала.

Вона відвернулася, в тумані помітивши лук зі стрілами, притулений до стіни в кутку, одна стріла була явно відсутня на своєму місці. Вона похитала головою. *Занадто багато, занадто багато.* Це була таємна схованка Дрісколла. Це був лук і стріли *Дрісколла*. Дрісколл вбив ту жінку? Матір Джека? У неї в голові все пішло шкереберть.

На столі стояв ноутбук, але, звичайно, батарея була розряджена. Вона здивувалася, які жахи містилися на цьому маленькому пристрої, і здригнулася. Поруч з ноутбуком лежав диктофон, і вона натиснула на кнопку, очікуючи, що він теж розрядився, і злякалася, коли заговорив чоловічий голос.

"Опосум сьогодні вийшов на вулицю, плаче на снігу, соплі по всьому обличчю, їсть травинки, а потім викидає їх назовні". Її груди стиснуло від горя. Вона швидко прокрутила вперед, у заціпенінні, сповненому жаху заціпенінні. "Молодий олень, здається, з'явився, набуваючи впевненості, але все ще насторожений. Сьогодні на ньому була нова шубка. Він вчиться. Адаптується. Хоча я все ще бачу опосума набагато частіше, ніж хотілося б".

Її палець знову натиснув на перемотку вперед.

"Ось воно. Ось і вовк", – схвильовано промовив чоловічий голос, і Гарпер могла лише уявити, на що він дивиться. Вона заплющила очі. "Це спартанець. Солдат. Звір з усіх звірів. Дикун". Він тихо ухнув, і вона *почула* гордість, що містилася в цьому звуці. Це викликало в неї огиду.

Вона натиснула "стоп" на диктофоні, не в змозі більше нічого чути. Її серце було розбите. Як же Джек *пережив* це? Як він був таким ніжним, теплим і люблячим ... незважаючи на це? Він не був дикуном. Зовсім ні. *Він* був тим, кого здичавіли жорстокість і зло.

Коли агент Галлахер увійшов всередину, його очі бігали навколо, обличчя було викарбуване в шоці, вона ридала.

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

Джек ступив на ганок Дрісколла, його серце билосся швидко, наче швидкі крила колібрі. Він замахнувся луком зі стрілами, піднявши його вище на плече. *Я вб'ю його.* Його стукіт відлунював, дзвенів у засніженому повітрі, вітер підхоплював його і відкидав геть. Але машина Дрісколла стояла на місці, а по сходах до нього вели сліди. Він спробував потягнути ручку дверцят, і вона повернулася в його руці в рукавичці. Від несподіванки він зупинився.

Так, він збирався вбити Дрісколла. Але спочатку йому потрібні були відповіді. Йому потрібно було знати, чому Дрісколл збрехав йому про війну. Чому він дав йому будинок і залишив його там, у далекій пустелі, самотнім на все життя.

Чому він убив Пупа. Забрав у нього єдиного друга. Горло йому стиснуло. Він швидко вдихнув.

Якщо Дрісколла не було вдома, він зачекає на нього. Двері скрипнули, коли він відчинив, і шепіт гудів всередині нього. Він роззுவся і залишив черевики біля дверей. Його волосся стало дибки, і він знав, що щось не так... не так. Він понюхав повітря і відчув запах... *крові. Страх. Смерть, що наближається.* А ще запах дивного багаття, яке Дрісколл спалив, використовуючи дрова, яких Джек ніколи раніше не відчував. *Сильний. Попелястий.*

Його вуха нашорошилися, і він прислухався протягом хвилини, перш ніж зробити крок вперед, у майже темну кімнату.

Запах крові ставав все сильнішим, і він притиснувся до стіни, слідуючи за нею, присідаючи, піднімаючись на носки, на легких ногах.

Він почув стогін зі спальні і рушив до неї. Повільніше. Повільно. *Безшумно.* Так, як він рухався лісом, з оленем на прицілі, з відведеною назад стрілою в руці. Він зазирнув за риг, його серце гулко стукнуло між ребрами, очі намагалися зрозуміти, що він побачив.

Дрісколл був притиснутий до стіни, стріла пробила йому груди, біля його ніг стояло озеро крові. У дверях з'явився Джек, і Дрісколл підняв голову. "Джеку", – прохрипів він. "Допоможи мені".

Він зробив ще один крок у кімнату, озирнувшись у пошуках ворога. "Хто це зробив?"

"Я не знаю. Я не знав його... високий... чоловік". Його дихання видало високий стогін, а обличчя перекошилося.

"Ти збрехав мені", – сказав Джек. "Ти зрадив мене."

Дрісколл проігнорував його. "Будь ласка. Допоможи мені. Ти не можеш відсунути мене від цієї стіни... мені буде тільки гірше. Просто... мій телефон". Джек подивився на комод, де побачив маленьку чорну річ, яку Дрісколл хотів, щоб він йому передав. Він зупинився. *Чому я повинен допомагати цій людині?* Він озирнувся на Дрісколла, який спостерігав за ним. В його очах з'явилася

злість, і вона виповзла з його голови, як зелена слизька жаба. "Якщо ти не допоможеш мені, вони замкнуть тебе в камері! У клітку, як тварину! Ти *вбив*, Джеку. Вони не зрозуміють. А якщо ти дозволиш мені померти, тобі буде ще гірше".

Голова Джека стугоніла, ненависть до цього чоловіка палала, як вогонь. Він повинен вийти. Він повинен дати йому померти. Він сам планував його вбити. Він був брехуном і обманщиком. *Він* був одним із ворогів. Він убив Пупа, і Джек хотів *помститися*.

Дрісколл опустив плече. Він зробив дивний рвучкий рух, і кров потекла з його рота: "Будь ласка... мій телефон. Мені шкода, що ти постраждав, просто... віддай мені мій телефон".

Джек зупинився ще на хвилину, шепіт всередині нього ставав дедалі гучнішим, заглушуючи його ненависть, хоча він намагався міцно тримати її в собі. Голос жінки піднявся вище, над шепотом. *Відпусти це*. Він знав її... її слова... те, що вона йому скаже. Він чув її в своїй уяві. *Відпусти це*.

На ногах, які не здавалися йому власними, він підійшов до комода, підняв предмет і повільно рушив до Дрісколла, обходячи калюжу крові і простягаючи йому телефон. Той взяв його, натиснувши на кнопку на секунду. Джек відступив назад, і Дрісколл підняв голову, їхні погляди на мить зустрілися. З рота Дрісколла потекло ще більше крові. Його очі стали м'якими. "Бачити тебе", – прошепотів він, – "з вовком на плечі і ... тягнучи за собою оленя, а тіло твого ворога лежить мертве на снігу". Більше крові. Булькотіння, ніби річка текла в його грудях, рухаючись, булькаючи. "Це було диво . І йому було лише дванадцять років". Він засміявся, і кров бризнула. Червоний дощ пролився на його сорочку. "Я знав... тоді. *В ту* мить...ти був *воїном* іншої епохи, гідним спартанців. Ти....перевершив...усіх".

Він випрямив шию, здавалося, з останніх сил. Він підніс руку до чола і віддав честь Джеку. Потім з його рота вирвався свист, і його дихання зупинилося, а голова опустилася, телефон в іншій руці розбився об підлогу, розбризкавши кров.

Джек стояв там хвилину, шепіт стихав, віддаляючись. Він був сам. Він повернувся і вийшов з кімнати, зачинивши за собою вхідні двері.

Падав сніг. М'які, пухнасті пластівці. Він взув плоскі черевики і попрямував до дерев з іншого боку будинку Дрісколла. На снігу знову почулися кроки, які попрямували до бічного вікна і зникли. Серце Джека прискорено забилося. Сніг вже засипав їх. Незабаром вони зникнуть. Джек підняв голову і понюхав повітря. Сніг скоро припиниться, хоча високо в небі його було ще більше. Він ступив крок уперед, втупивши очі в сірій обрій, нагадуючи собі, що колись там, далеко, глибоко під замерзлою землею, почне ворухитися весна.

РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ

Де ж вона? Серце Джека нервово калатало, коли він в сотий раз виглянув у вікно, сподіваючись побачити її вантажівку, що в'їжджає у ворота, але ворота все ще були зачинені.

Він спустився сходами у фойє, де з'явився Найджел, як і сподівався Джек, хоча й досі не міг збагнути, як йому це *вдалося*. Джек казав, що він схожий на вовка і може відчувати людей, коли вони наближаються, але цей чоловік не був схожий на вовка. Він точно був схожий на щось слизьке. "Я пропустив якісь дзвінки?"

Він прочистив горло. "Ні, сер. За останні двадцять хвилин – ні."

Він звузив очі, відчуваючи, що чоловік використовує... сарказм. Сьогодні він дізнався це слово з однієї зі своїх книг, вивчив його значення. Але в його книжках не йшлося про те, що деякі люди використовують сарказм, щоб змусити людей почуватися погано. *Слизький*.

Він нахилився ближче, морщачи носа. Він теж *пахнув* слизьким. Маслянистим. "Як ви бачите людей ще до того, як вони заходять у кімнату?"

Найджел підняв ніс, ніби щось нюхав, але не вдихнув. "Камери, сер."

Камери. Серце Джека впало до його ніг. "Камери?"

"Так, пане. У кімнатах встановлені камери, щоб персонал знав, де сім'ї може знадобитися допомога".

У вухах Джека почало дзижчати, як у цикад...він вивчив назву цих комах, які дзижчали і співали на деревах, наповнюючи ліс своїм шумом, але лише раз на сімнадцять років. Вони з'являлися лише одного разу, але Джек запам'ятав їх...увесь ліс вібрував від їхнього спарювання.

Джек відвернувся від Найджела і попрямував до бібліотеки, час від часу поглядаючи вгору, намагаючись помітити камери.

За ним стежили. Знову.

Він зачинив за собою великі двері, хвилину постояв перед ними, намагаючись віддихатися. Він відчував... він не знав слова. Було ще так багато слів, яких він не знав. Він підійшов до столу, взяв словник і почав гортати його, ніби сподіваючись натрапити на потрібне слово, яке б виразило його почуття.

Клацнули двері. Він відчув її запах ще до того, як побачив. Жінка–птаха. Вона посміхнулася йому і зачинила за собою двері.

"Джек", – промуркотіла вона. Вона завжди муркотіла, як кішка. Але коти ненавиділи птахів. Може, тому вона любила слухати їхній плач. Вона підійшла до нього, і він хотів відступити, але втримався, і легке дзижчання цикади знову стало гучнішим у його вухах.

Вона провела своїми пташиними кігтями по його грудях, облизуючи губи і дивлячись на нього. "О, скільки всього я могла б навчити тебе, Джеку". Вона розстегнула верхній гудзик сорочки, потім другий.

Він зрозумів, чого вона хоче. Вона збиралася роздягнутися, як та руда жінка, і запропонувати своє тіло Джеку, хоча він нічого не зробив, щоб заслужити це. Він відійшов, і її рука впала з його грудей. "У мене є жінка".

Вона засміялася, але це не було схоже на сміх. Більше схоже на звук, який видає койот перед тим, як напасти на когось. Її язик клацнув, і вона знову присунулася ближче. "Такий великий чоловік, як ти?" Вона подивилася вниз, її очі зупинилися між його ногами, а потім піднялися до його обличчя. "Однієї жінки не може бути достатньо".

"Ви помиляєтеся."

"Це так мило", – муркотіла вона. "Але я б не зупиняла тебе, як вона. Я дозволила б тобі робити все, що ти захочеш. Ти б цього хотів? Хм?" Вона потягнулася вниз, потерши рукою його чоловічу гідність, схопивши його. Він зашипів від несподіванки.

Я б не зупиняла тебе, як вона.

Вона *спостерігала* за ними? За ним і Гарпер. Прямо там. Він підняв голову, шукаючи камеру і помітив її в дальньому кутку стелі. Його кров закипіла, а до горла підступив стогін. Він відчував себе там у *безпеці*.

"О, так", – муркотіла вона, розтираючи його сильніше.

Він взяв її за руки і відштовхнув від себе. Вона спіткнулася і відступила назад, ловлячи себе на думці. "Ніколи більше не торкайся мене", – прогарчав він.

Її очі наповнилися гнівом, щоки почервоніли. Вона зробила крок до нього, її рот відкрився, щоб заговорити, коли у двері постукали.

"Заходь", – покликав Джек, намагаючись охолодити гарячий гнів у своїй крові, відчуття... *зради*. Він глибоко вдихнув, дозволивши йому розлитися по тілу.

Двері відчинилися, і увійшов Найджел. "До вас прийшов агент Галлахер, сер".

Джек не подивився на жінку, що вдавала з себе пташку, коли сказав: "Скажи йому, що я тут".

Краєм ока він побачив, як вона підняла плечі, а потім повернулася до нього спиною, коли вийшла. У кімнаті все ще стояв її запах. Це змусило його відчувати... огиду.

Увійшов агент Галлахер, і Джек опустився на край столу, дозволивши йому на мить витримати його вагу. "Джек", – сказав він, і на його обличчі з'явився дивний вираз. Суміш смутку і ... чогось іншого.

Він випростався, пропонуючи агенту руку. Вони потиснули один одному руки.

"Ми можемо сісти?" – запитав агент. Джек кивнув, його серце забилося швидше.

"З Гарпер все гаразд?"

"З Гарпер все добре. Вона була зі мною сьогодні вранці. Я щойно відвіз її додому. Справа не в ній."

Джек насупився. Чому вона поїхала з агентом, а не забрала його, як обіцяла? Щось було не так.

Вони сіли на два стільці біля кам'яного каміна, і агент Галлахер нахилився вперед, поклавши лікті на коліна. "Ми провели ще один обшук на землі Айзека Дрісколла, Джеку".

"Гаразд", – повільно промовив він.

"Ми знайшли два тіла, обидва – діти, хоча й різного віку".

Кров Джека стала крижаною. Він не ворухнувся.

Агент відкинувся на спинку крісла, глибоко зітхнувши. "Ми також знайшли стару шахту, яку Айзек Дрісколл використовував для зберігання своїх... робіт".

Знову дзижчання. Голосніше. У його голові. Під шкірою. Скрізь.

"Ми знайшли фотографії, Джеку. І відеозаписи з тобою. Вони починаються, коли ти був ще зовсім маленьким, і тривають до вбивства Дрісколла".

У Джека в животі зав'язався вузол. Він не міг говорити.

"Ми також знайшли лук і стріли, які, на нашу думку, були використані для вбивства твоєї матері. Ми знайшли її фотографії з міста, а також її сумочку з документами. Схоже, що він переслідував її."

Дрісколл. Дрісколл вбив його матір. Це мало б його розлютити, сповнити люття. Але він нічого не відчував. *Чому?*

"Ми вважаємо, що Дрісколл якимось чином дізнався, що вона втрутилася в те, що він робив, що вона планувала розповісти тобі правду, або, можливо, вона сама розповіла йому про свої плани, зіткнулася з ним, і він пішов до її кімнати в готелі і вбив її".

Тиша. Джек обдумував сказане. Пізніше він буде перебирати їх, намагатися *відчути* щось у них.

"Мені потрібно, щоб ти розповів мені про інших дітей, Джеку", – сказав агент Галлахер, і на його обличчі був лише смуток. І... розчарування. Глибокий сором прокотився крізь Джека. Холодна хвороба.

"Гарпер бачила?" – нарешті вирвалося у нього. *Чи знає Гарпер, що я зробив? Хто я такий?*

Агент Галлахер секунду вивчав його, вираз його обличчя все ще був сумним. "Так. Гарпер бачила фотографії. Вона знайшла шахту".

Джек видав звук, схожий на крик вмираючої тварини.

"Джеку", – агент Галлахер нахилився вперед. "Мені потрібно знати, що сталося. Що насправді сталося".

Його охопило заціпеніння, і він відкинувся на спинку крісла, на секунду заплющивши очі. Коли він відкрив їх, він сказав: "Це сталося так, як я сказав, тільки зі мною було троє хлопців. Один загинув при падінні, іншого я штовхнув на виступ, але він, напевно, теж загинув. Третього я вбив. Але це було пізніше. Ми билися за їжу. Я намагався..."

"Я бачив відео, Джеку."

Погляд Джека повільно перевівся на обличчя агента. Він не міг сказати, що там було, але міг уявити, про що той думав. *Тварина. Звір. Вбивця.*

Відео. Відео було рухомими картинками. Було відео, як Джек зарізав того хлопця і залишив його тіло на снігу. Нудота підкотилася до горла, і він із зусиллям проковтнув її.

"Ти знаєш, хто були ті хлопці?"

Джек похитав головою, але повільно. "Ні. Я нічого про них не знаю".

На хвилину запанувала тиша, а потім агент Галлахер сказав: "Ми вважаємо, що хлопець, з яким ти... з яким ви билися, деякий час жив під ганком

Айзека Дрісколла. Там були записи про щура, який жив під його ганком і крав його їжу, його ніж. Він говорив про те, що хоче влаштувати тест. Ми думаємо, що він влаштував цю бійку між вами обома, щоб побачити, що ви робитимете".

Оніміння. Дзижчання. Нудота. *Ковтай, ковтай.*

"Джек..."

"Навіщо він це зробив? Візьміть мене. Дивіться на мене..." Це було те саме питання, з яким він боровся відтоді, як побачив фотографії з хатини Дрісколла. *Чому? Чому я?* Його переповнювала злість, і він не знав, які слова використати.

Щелепа агента Галлахера стиснулася. "Ми вважаємо, що він проводив спостережні експерименти. Спочатку вони здебільшого стосувалися виживання, сили, стійкості. Ми вважаємо, що він мав на увазі будинок, в якому ви жили, щоб розмістити всіх вас, але вижив лише ти. Його нотатки вказують на те, що він планував більш конкретні дослідження про тебе, використовуючи надумані ситуації, акторів..."

"Я не розумію всіх цих слів", – зізнався він, його голова пішла обертом. Йому не хотілося цього говорити, але він *мусив* зрозуміти.

"Вибач, Джеку. Я думаю, що Дрісколл збирався використовувати людей, щоб прикидатися тими, ким вони не є, і спостерігати за твоєю реакцією".

"Руда жінка", – сказав Джек. Його голос звучав так само мертво, як і він сам.

Агент Галлахер кивнув. "Так", – сказав він, і його голос трохи надломився. Йому було сумно? Чи відчував огиду? *І те, і інше*, подумав Джек. "Ми бачили записи про це, відео. . ."

Джек повісив голову. Йому хотілося плакати. Вити, поки не зірветься голос і не перестануть працювати легені. Йому хотілося знайти нору і заритися в неї на самоті, щоб ніхто ніколи його не знайшов.

"Джек... це ти вбив Айзека Дрісколла?"

Він зустрівся поглядом з агентом Галлахером. "Ні. Коли я прийшов до його хатини, він вже помирав".

На кілька хвилин запанувала тиша. "Джеку, нам потрібно, щоб ти приїхав у відділок і зробив заяву, але я хотів... Я хотів, щоб ти спершу про все це дізнався. Я можу заїхати за тобою вранці. Як тобі таке?"

Агент Галлахер був добрим до нього, давав йому час, він знав це. Він не знав чому. Може, тому, що йому було шкода Джека і він хотів подарувати йому останню ніч у м'якому ліжку та гарячій воді перед тим, як його замкнуть за ґрати? Він кивнув. "Дякую."

"Я впевнений, що коли ти все це обдумаєш, у тебе теж виникнуть питання до мене. Я відповім на все, що зможу".

Джек подумав, що він міг би кивнути, але він не відчував свого тіла. "Гаразд."

"Гаразд." Пауза. "Джеку, лише одне останнє запитання, а потім ми поговоримо завтра. Чи є щось про батьків Гарпер, чого ти мені не розповів?"

Джек зустрівся з ним поглядом. "Ні. Я розповів вам усе, що знав про них".

Агент секунду вивчав його обличчя, а потім кивнув. "Гаразд. Якщо я тобі знадоблюся сьогодні ввечері, зателефонуй, добре?" Він сів рукою до кишені і дістав маленьку білу картку, простягнувши її Джеку. "Тут мій номер. Якщо ти захочеш мені зателефонувати, а дідусь ще не купив тобі телефон, просто попроси

когось із місцевих показати тобі, як набирати номер на стаціонарному телефоні, добре?"

Стаціонарний. Він поняття не мав, що це таке. Він був розгублений. Він завжди буде загубленим. "Гаразд."

Агент встав, як і Джек. У нього був стурбований вираз обличчя. Чи не думав він, що Джек може заподіяти йому шкоду? Він подивився на кут стелі. "Тут камери", – сказав Джек. Якби він когось скривдив, це теж було б на *відео*. Ще одна причина, щоб його посадити. Крім того, він зрозумів, що те, що щойно сказав йому агент, також було записано. Але кого це хвилювало? Знати і бачити – це дуже різні речі. Зовсім різні речі.

Гарпер.

Його шлунок знову зв'язався вузлом.

Агент розгублено подивився на нього, але кивнув. "Гаразд. Я вийду. Тоді я повернуся вранці. О дев'ятій годині, добре?"

"Гаразд." Джек дивився, як агент Галлахер вийшов з кімнати, чув, як він щось сказав худорлявому Найдзелу в коридорі, а потім звук його кроків зник.

Джек покинув бібліотеку, місце, де він відчував себе в безпеці і... щасливим. Якийсь час. Тепер, тепер він ніде не відчував себе в безпеці.

Бретт вийшов з дверного отвору, відкривши свій *дурний* великозубий рот, щоб щось сказати, і Джек загарчав, відштовхнувши його зі свого шляху. Він зупинився, сподіваючись, що Бретт захоче з ним битися, але той спіткнувся, видавши пронизливий звук, як дівчинка–бурундук. Битися з білкою–самкою було б нецікаво. Він би його розчавив. "Господи, ти тварина", – сказав Бретт йому в спину, коли Джек пішов далі. Бретт мав рацію. Джек не міг цього приховати. Він думав, що може, але помилявся.

Звук пташиного крику привернув його увагу. Він увійшов до вольєру, зупинився і озирнувся на прекрасних сумних створінь. Там була жінка, яка вдавала з себе пташку, і вона рушила до нього. "Я знала, що ти повернешся".

Джек пройшов повз неї, рухаючись до кліток. Він відчинив одну з дверцят, а потім підійшов до двох інших, птахи припинили, вагаючись. Він простягнув руку, взяв одну з яскраво–жовтих істот і підкинув її в повітря, птах заклекотів і затріпотів крилами, вилетівши на волю. "Що ти *робиш*?" закричала Лоні.

Він відчинив дверцята третьої клітки, і кілька птахів вилетіли. Він почав підкидати їх у повітря, вони радісно тріпотіли крильцями, а за мить вилетіло ще більше.

Джек підбіг до стіни з вікнами, відчинив їх і викинув назовні, коли Лоні закричала ще кілька разів, намагаючись зачинити дверцята кліток. Але її підхопило масове тріпотіння крил, пташиний крик перейшов у сміх, який пролунав у кімнаті, стаючи дедалі гучнішим, радіснішим. Вони кинулися до вікна, один за одним вириваючись на волю.

"Ти *звір*! Ти нецивілізований *дикун*!" – кричала вона. "Ти вб'єш їх! Вони всі там загинуть!"

Він пройшов повз неї, прямуючи до дверей. Так, він знав це. Істоти не можуть жити там, де їм не місце. Але принаймні вони помруть, сміючись.

РОЗДІЛ СОРОК ЧЕТВЕРТИЙ

Він зник. Мабуть, під час втечі з в'язниці буйних птахів. Тепер ніхто не знав, куди він подівся. Серце Гарпер стискалося, коли вона крокувала своєю квартирою. *Джсек, Джсек, Джсек.*

Вона могла лише уявити, які муки він відчув, коли агент Галлахер розповів йому про те, що вони знайшли. Він не тільки пережив ті немислимі моменти, але вони були зрежисовані, збережені на плівці. Розкритиковані. Двадцять чотири години по тому вона ледве могла збагнути це зло. Ледве могла думати про це без сліз, що наверталися на очі.

"Де ти?" – прошепотіла вона. Єдиним місцем, яке він знав, був ліс. Чи повернеться він туди тепер, коли у нього немає дому, де можна було б жити?

У неї було відчуття, що повернеться. Вона відчувала, що він заховався десь на самоті. У печері, або в гущавині дерев. Десь, де він почувався в безпеці. *Ти не прийшов до мене, бо не знав як? Бо почувалася загубленим в цьому світі? Чи тому, що вона не пішла до нього? Вона хотіла, але агент Галлахер вирішив, що краще, якщо він сам повідомить новини, отримає відповіді, які йому потрібні. І, правду кажучи, їй потрібен був час, щоб зібратися з думками після того, що вона побачила. Боже, її серце боліло.*

Вона не могла просто сидіти і чекати на новини, а офіс шерифа не організовував пошуки. Він не був злочинцем. Ну, якщо не рахувати звільнення птахів (але його дідусь, очевидно, вмовив мачуху не висувати звинувачення за це). Він також не був зниклим безвісти. Він був жертвою. І він пішов з маєтку Торнленд, не озирнувшись назад.

Гарпер накинула куртку, взяла черевики, схопила сумочку і замкнула за собою двері. Двадцять хвилин по тому вона з'їжджала з шосе на манівці, що вели до закритої лісозаготівельної стежки.

Йти до колишнього будинку Джека було легше, оскільки сніг трохи розтанув. Незважаючи на хвилювання і страх, що вона не знайде його, Гарпер змогла оцінити красу лісу. Повітря було таким чистим і свіжим, пташиний спів навколо неї, відчуття того, що вона є частиною всього, в якийсь незбагнений спосіб. Джек ходив цим лісом усе своє життя, думаючи про своє, мріючи про своє, навчаючись, зростаючи... *і не маючи жодної людини, з якою можна було б розділити все це.* Самотність, яку він, мабуть, відчував... вона навіть не могла збагнути, як він пережив *усе* це, але головним чином самотність. Здебільшого це.

Вона прийшла до будинку, в якому він жив. Все було досі... тихо. Вона підійшла до дверей і постукала, але ніхто не відповів. На задньому дворі будинку вона затулила долонями рот, щоб її голос міг прозвучати. "Джеку?" – покликала вона в ліс, підійшовши ближче. Вона *відчула* його, вона присягається, що *відчула*.

"Джеку?" – покликала вона знову, голосніше. "Будь ласка, вийди. Будь ласка. Я сама, і мені ... страшно". Це була правда, але вона знала, що

використовує маніпуляцію. Якби він почув її, він би прийшов. Він не встояв би перед її благанням про допомогу. Вона *знала* його і використовувала його доброту. *Тому що я кохаю його*, сказала вона собі. *Тому що я ще навіть не сказала йому цього, а він повинен знати. Він повинен знати, що його люблять.*

Вона почула шурхіт. Кроки. І він з'явився, ступаючи між двома деревами, з опущеною головою. Зараз він виглядав зовсім інакше, ніж тоді, коли вона вперше побачила його посеред лісу. Його пальто було куплене в магазині, черевики чисті й нові, на щелепі виднілися лише маленькі шматочки щетини. Коли він підняв голову, вираз його обличчя був настороженим, наляканим, сповненим... горя. Соромом.

"Джек", – тихо промовила вона, показуючи рукою на ліс, що оточував їх. "Ти. ... тобі тут більше не місце". *Твоє місце зі мною. Ходімо зі мною додому.*

Він подивився вниз, хитаючи головою. "Я знаю, Гарпер. Але... Мені там теж не місце. Мені ніде не місце".

Вона кинулася до нього, обхопивши руками його талію, притиснувшись обличчям до його грудей, вдихаючи його повітря. "Я знаю, що тобі так здається, але це не так", – сказала вона, міцніше притискаючи його до себе. Він не ворухнувся, коли вона загорнула його в свої обійми, і тепер він випустив вимучене зітхання, його руки обіймали її, пробігаючи по її волоссю, спині, стогін виходив з його грудей.

Вона нахилила голову, дивлячись на нього. "Джек", – зітхнула вона. "Я так хвилювалася".

Розгубленість промайнула на його обличчі, перш ніж він відпустив її, відійшовши, і знову повернувся. "Ти бачила", – сказав він, його голос був переривчастим шепотом. "Тобі не треба прикидатися. Я знаю, що ти все це бачила. Ти бачила. Що я зробив. Ти...бачила."

О, Боже. Йому ... соромно. Так неправильно. Хоча він мав би бути більше засмучений одкровеннями, якими, як вона знала, поділився з ним агент Галлахер, новою про жахливий злочин, скоєний проти нього. Вона взяла його в руки, його плечі згорбилися, голова низько звисала. Він був схожий на поранену тварину. Загублений. Її серце скрутилося, тріснуло.

Вона глибоко вдихнула. "Так", – підтвердила вона. "Я бачила". Вона присунулася ближче, поклавши свою руку на його руку, хоча він все ще не повернувся до неї. "Я бачила фотографії твого виживання, які ніколи не зітнуться з моєї душі. *Не* тому, що вони були мені огидні, а тому, що моє серце обливалося кров'ю *за* тебе, і раділо *разом* з тобою, і благоговіло перед твоєю мужністю. Твоєю волею до життя. Фотографії, які я побачила, розбили моє серце, Джеку, але більше того, вони змусили мене пишатися і глибоко впокоритися перед твоєю силою. Вони... змусили мене покохати тебе ще більше, ніж я вже кохаю", – закінчила вона, її голос був сповнений щирої пристрасності, яка жила в її серці до чоловіка, що стояв перед нею, відчуваючи сором за те, за що він не був відповідальним.

Тоді він повернувся, хоч і повільно, його обличчя було сповнене настороженого здивування, з проблизком надії. Але так само швидко, як вона побачила його, він зник. Він похитав головою. "Він описував мене то як опосума, то як оленя". Він відступив назад, подалі від неї. "Він також називав мене вовком". Він глибоко зітхнув. "І... Я все це, Гарпер." Він сказав це так, ніби його

серце розбилося, коли він зізнався в цьому, в його очах був такий сум, що вона майже не могла цього витримати. "Я – кожен з них. Я намагався не бути, але я є." Він похитав головою. "Я вже давно не опосум. Він був наляканим хлопчиком. Але інші двоє... вони ті, ким я став, і я не можу залишити жодного з них позаду". Він тремтливо зітхнув. "Ти хочеш оленя, який потисне тобі руку і буде поводитися як за *столом*, чи вовка, який може розірвати тебе на шматки? А що станеться, якщо я не зможу пообіцяти тобі, що вовк не вискочить тоді, коли ти цього найменше очікуєш? Я не можу бути ні тим, ні іншим. Я – і те, і інше". На останньому слові його голос урвався, зникаючи.

Вона випросталася, його слова підбадьорили її. Так, вона знала це, чи не так? Вона відчувала, що він стримується заради *неї*, відчувала, як він намагається придушити цю частину себе – вовка. Вона була рада цьому, тому що ця його сторона була невідомою і лякала її, але крім страху, була іскра... розчарування, чи не так? Розчарування його стриманістю. І вона зрозуміла, що він їй говорив. Вона не могла отримати його по шматочках. Він провів своє життя, виживаючи завдяки цій дикій, звірячій частині себе. Відкинути її означало б відкинути саму суть того, ким він був.

"Я хочу вовка", – тихо промовила вона. "Я хочу тебе. Мені не потрібно, щоб ти стримувався". Вона зрозуміла, що це була найправдивіша річ, яку вона коли-небудь говорила. Вона була готова відкинути будь-який страх, бо довіряла йому. Не було жодної його частини, яку б вона не хотіла. Кожна його частинка була важко завойована. За нього важко боролися, і вона візьме їх усіх.

Він вивчав її, його очі звужувалися, спостерігаючи. "До того, як я оселився в цьому будинку, я жив у печерах, Гарпер, а іноді в норах, виритих тваринами в землі".

Вона кивнула, піднявши підборіддя. "Добре", – сказала вона. "Там ти був у теплі".

Він злегка повернув голову, все ще вивчаючи її з такою інтенсивністю, що вона почала тремтіти. Він зробив крок ближче, але вона не відступила.

"Іноді я був такий голодний, що їв *жуки*. Одного за одним. Я шукав їх по землі, повзаючи на колінах".

Він дивився, чекав, щоб побачити огиду в її очах, вона знала. Випробовував її. Вона ковтнула, картина в її голові – усвідомлення його болісного відчаю – завдала їй такого болю, що їй захотілося впасти на коліна. Вона зробила вдих, безмірна повага...безмірна любов...яку вона відчувала до нього, заповнюючи кожную частинку її душі. "Добре", – прошепотіла вона. "Це зберегло тобі життя, тому, коли я увійшла в офіс шерифа того дня, ти був там. Ти був там".

Він зробив таку довгу паузу, що їй стало цікаво, чи заговорить він знову, чи не згадає він ще один жажливий елемент свого виживання, щоб спробувати визначити, чи справді вона хоче того, про що говорила, що хоче.

"Вовк не схожий ні на кого з тих, кого ти знаєш. Він дикий, Гарпер. Він – найгірше, що є в мені".

"Добре", – повторила вона ще раз, відчуваючи, як її голос тремтить. "Я хочу дикості. Я хочу тебе. Всього тебе. Найкращого і найгіршого, і все, що між ними".

Його очі звузилися, повітря раптово змінилося, її свідомість різко загострилася, дихання перехопило. Він збирався вдарити. Збирався перевірити

правдивість її слів дією. *Зроби це*, – прошепотіла вона подумки, і його ніс ворухнувся, зовсім ледь–ледь, наче він вловив запах її згоди. Її потреби. Вони дивилися одне на одного, і вона тремтіла, все її тіло було заряджене, серце качало кров по венах, швидше, швидше. "Я хочу дикого", – повторила вона. Вона не боялася. Вона охоче віддалася б йому, бо *вірила* в його доброту.

З низьким гарчанням він підкрадався до неї, повільно, повільно. Коли вони нарешті опинилися ніс до носа, він швидко рушив, схопивши її. Вона втягнула повітря. Його рот накинувся на її, гарячий, вимогливий. Він нічого не стримував, і трепет закрутився всередині неї, закінчившись між її ніг вибухом вологої насолоди.

Він підхопив її на руки і поніс до передньої частини порожнього будинку, який більше не належав йому, відчинив незамкнені двері і зачинив їх за собою. Ковдра, в якій він спав більшу частину свого життя, все ще була згорнута на ліжку, і він кинув її на підлогу, легенько штовхнувши її, щоб вона стала на коліна.

Її дихання перехопило, збудження розлилося гарячим і важким потоком по венах, коли його тіло насунулося на неї ззаду, таке велике і тверде. Він міг би зробити їй боляче, якби захотів. Ніякого страху не було в ній. Лише затамувавши подих передчуття. Він нахилився, його рот наблизився до її вуха. "Ти *цього* хочеш?" – запитав він, його голос пролунав у неї на вусі.

"Так", – застогнала вона. Це було єдине слово, яке вона змогла вимовити.

Він рвав на ній одяг, бурчання і тваринні звуки, що виходили від нього, змушували її хтивість закручуватися все вище і вище. Коли він провів пальцем по її мокрих складках, вона подумала, що може кінчити прямо тут і зараз. Вона задихалася, вона зрозуміла, як тварина, як жінка, яку бере чоловік, якого вона кохає. Це було спарювання. Стихійне, непідвладне жодним цивілізованим законам чи суворим правилам. Воно було призначене природою, чудесами, припливами і місяцем, кров'ю, що в унісон текла по їхніх венах. Їхні тіла співали одне одному, ту саму мелодію, гармонію, ноти пульсували, висіли навколо них.

Він обнюхував її, лизав її, його обличчя проникало між її стегон ззаду, коли вона задихалася, стогнала і дряпала кігтями підлогу. *Так, так, так*. Вона могла б сказати це вголос. Вона знала, що він контролює це, і все ж вона ніколи не відчувала себе такою сильною, такою *вільною*. Вона відпустила, повністю віддалася йому. Він пожирав її тіло, її душу, її сповнені сорому спогади, так, *розривав її на частини*, шматок за шматком, поки вона не розтанула в ньому і вони не стали одним цілим. Так і має бути, вона знала це до мозку кісток, у відлунні насолоди жінок у віках, які були безмежно кохані і поклонялися своїм чоловікам.

Вона відчула його гарячу оголену шкіру на своїй спині і ошелешено глянула через плече. Його обличчя було маскою дикої похоті. *Вовк*. Він піддався вовкулаці, і вона тішилася усвідомленням того, що він довіряв їй настільки, що вона прийняла його. *Полюбила його. Втримала його*.

Його руки розтирали її груди, пестячи їх, гарчали з благоговінням. Потім його долоні пройшлися по її грудній клітці, а язик знайшов місце, яке змусило її скрикнути, лизнув, дослідив. Вона вигнула стегна, терлася об його обличчя, благаючи про більше. Так близько, так близько. Коли він відсторонився, з неї вирвався стогін, крик розчарування.

Але в ту ж мить його твердий член вже промацував її вхід, і скиглення розтануло в глибокому стогоні екстазу.

Він встромив її одним швидким рухом, голосно рохкаючи від чоловічого задоволення, і цей звук перекинув її через край ще до того, як він почав рухатися. Штовхати. Брати те, що вільно дається. І коли він це зробив, вона кінчила знову, пульсуюче блаженство змусило її коліна підкошитися, її ридання змішалися з його гарчанням.

Він обхопив її за талію, щоб утримати, однією рукою вхопивши жменю волосся, щоб вона не впала, і входив у неї знову і знову, коли поштовхи захоплення пронизували її. Його пальці згрібали її шкіру голови, його рука міцно стискала її, його твердий член нещадно занурювався в неї, його тугий живіт бився об її спину. Вона вмирала, вмирала повільною смертю від перевантаження насолоди. Блаженства. Ейфорія. *Від нього.*

Їхній ритм прискорювався, його стогони ставали голоснішими, ближчими один до одного, аж поки він не завив від насолоди, стискаючи її стегна, вриваючись у неї, а потім сповільнювався, доки не залишилися тільки їхні переплутані кінцівки, тепло їхньої злиплої від поту шкіри. Небо, земля і ґрунт під ними все ще рухалися, гойдалися, пульсували тими самими ніжними хвилями, що й їхні тіла.

Світ повертався повільно, мрійливо, наче вони не спали і тільки зараз знову засинали.

Він повернув її, його очі досліджували її, рухаючись по її обличчю, шукаючи ... що, вона не знала. Але що б він не знайшов, його губи піднялися, його погляд став ніжним, і він притягнув її до себе, обіймаючи її шию, волосся, цілуючи в губи, злизуючи сльози з її щік, про які вона навіть не здогадувалася, що вони там були. "Ти плачеш", – сказав він, але в його голосі не було засмучення.

"Так."

"Вовчиці плачуть, коли знаходять свою вічну пару", – сказав він, пригладжуючи її волосся.

Вона тихо засміялася. Вона, безперечно, була людиною...*занадто* людиною більшу частину часу...але, можливо, в ній також була нитка нестримної дикості. Інстинктивне впізнавання свого супутника життя.

Він проводив довгі хвилини, заспокоюючи її, кохаючи її, витираючи сльози поцілунками, притискаючись, ніжно пощипуючи її шкіру, щоб вона засміялася.

"Я кохаю тебе", – сказала вона, притискаючись до нього у відповідь. "Усього тебе. Можливо, вовка найбільше, тому що він був тим, хто забезпечив тобі життя, щоб ти міг покохати мене, коли я прийшла".

Вираз його обличчя був сповнений радості; Гарпер засміялася від щастя. "Я теж тебе кохаю", – сказав він. Але потім він посерйознішав, його обличчя похмурішало. "Вони збираються ув'язнити мене, Гарпер. Я мушу... Я повинен заплатити за те, що зробив з одним з інших хлопців, який залишився тут".

"О, Джеку, ні", – прошепотіла вона. Вона похитала головою. "Ніхто тебе за це не звинувачує. Вони бачили фотографії, Джеку. Агент Галлахер бачив відео. Вони знають, що сталося, що ти лише захищався. Ніхто не збирається саджати тебе за ґрати".

Його очі на мить ковзнули по її обличчю, ніби він не міг їй повірити. "У мене немає неприємностей?"

"Звичайно, ні. Ти жертва. Одинокий вцілілий". Вона посміхнулася. "Колись про тебе напишуть книги, і ти будеш героєм".

Він здивовано подивився на неї, полегшення в його виразі було настільки різким, що сльози знову навернулися на її очі. *Він думав, що вони замкнуть його в камері?* Він був готовий заплатити за вбивство іншого хлопчика. Яку величезну провину він повинен нести з собою. Провину, яка належала лише одній людині: Айзеку Дрісколлу. Хто б не вбив його, вона була *рада* його смерті. Якби він не був мертвий, вона б сама піддалася спокусі вбити його, якби він не був мертвий.

Вона закрутилася в обіймах Джека, щільніше закутавшись у ковдру. Вони лежали на дерев'яній підлозі, його липкі виділення висихали на її стегнах, і їй ніколи в житті не було так затишно і добре.

Вони ще трохи притискалися один до одного, цілувалися, вона знемагала від відчуття його грубої, вкритої шрами чоловічої шкіри на своїй, від його тепла в холодній хатині, від чудового земляного чоловічого запаху. Через хвилину вона подивилася в його очі, і тривога, яка її хвилювала, підштовхувала її, вимагаючи, щоб її було озвучено. Тепер була тільки чесність, тільки правда. Те, що вони пережили разом, не залишало місця ні для чого іншого. "Я боюся, що коли ти будеш вчитися, рости і змінюватися... коли ти станеш чоловіком, яким маєш бути, ти... залишиш мене позаду". Вона опустила очі.

Але він провів рукою по її волоссю з чола і поцілував її туди, змусивши її підняти підборіддя і зустрітися з його поглядом. "Ти думаєш, що всі, кого ти любиш, покинуть тебе".

"Я..." Вона знову відвела погляд, але потім підняла очі, не в змозі довго відвести погляд.

"Я розумію", – прошепотів він, дивлячись їй прямо в очі. "Мене теж покинули люди. Брехали мені, зраджували. Я знаю, що мені ще багато чого треба дізнатися про світ. Але, Гарпер, я не дитина. Я чоловік, і я знаю, хто належить мені, і кому я належу". Він зупинився на мить, дивлячись на неї. "Ти знала, що дерева розмовляють одне з одним?"

Вона зморщила брови. "Ні."

"А ось і так. Вони розповідають секрети у своєму корінні, у тих глибоких, темних місцях, які не можна побачити. Я думаю, що ми теж такі. Ми знаємо речі глибоко–глибоко всередині, таємні речі, *стародавні* речі, які шепочуть через нас, один до одного. Ти прошепотіла мені. А я прошепотів у відповідь. Ти чула, чи не так?"

Її серце забилося від кохання до нього, від солодкості того, що він сказав. Вона кивнула. "Так, я чула".

Він провів великим пальцем по її щоці, змахуючи щасливу сльозу на губах і пробуваючи її на смак. Вона посміхнулася, притискаючись до нього, на мить забувшись. Вона могла б заснути тут, якби знала, що їм не треба повертатися. Якби вона знала, що вони, по суті, не вломилися до неї зі зломом і проникненням. "Мм", – мугикнула вона, на мить відсуваючи реальний світ убік, фантазуючи про те, що могла б залишитися тут на невизначений час просто так. Вони засинали на деякий час, прокидалися і кохалися – дикий вовк чи ніжний молодий олень, їй було байдуже. Їй було цікаво, чи може вона покликати вовка всередині нього

поглядом, рухом, дотиком. Покликати його. Зробити його бездумним. Смачне тремтіння передчуття пронизувало її. *Незабаром*, сказала вона собі. *Назавжди*. Але не сьогодні. Проте у них було ще кілька хвилин, і вона дозволила собі насолодитися ними, ще глибше притулившись до тепла його грудей. "Те, що ти щойно сказав, про дерева, змусило мене дещо згадати".

"Хм", – мугикнув він, торкаючись її волосся.

"Коли я прокинулася в лікарні в дитинстві, я майже нічого не пам'ятала. Лише кілька речей. Кілька спалахів пам'яті. Я була зла на своїх батьків, особливо на матір, тому що мені в школі начепили жуйку на волосся, і вона змусила мене підстригтися. Це робило мене схожою на хлопчика". Вона тихо засміялася, але потім зітхнула. "Останнє, що я пам'ятаю, я сказала їй, що ніколи не пробачу їй цього. Мені подобається думати, що вона знала, що я була просто неслухняною дитиною, але..." Вона тремтливо зітхнула. "Так чи інакше, ще одна річ, яку я постійно чула в своїй голові, був голос, який казав мені жити. Це було схоже на крик, майже вимогу". Вона зробила паузу. "Можливо, голос мого батька. Можливо, ангела, навіть Бога. Я не знаю." Вона нахилила голову, дивлячись на нього. Він застиг, слухаючи із захопленою увагою. "Але це здавалося таким ... *реальним*. І це одне слово, воно приходило до мене знову і знову протягом багатьох років, коли я хотіла здатися. *Ця вимога*. Цей... так, цей *шепіт*. У глибині душі. Це змусило мене продовжувати, допомогло мені триматися, допомогло мені вижити." Чому він так на неї дивився? Ніби побачив привида? "Джек? Що з тобою?"

Він зняв ковдру з плеча, підвівся і пішов голим туди, де скинув куртку. Вона сіла, притиснувши ковдру до грудей, і розгублено дивилася на нього. Він повернувся до неї і став на коліна, простягнувши руку. Вона подивилася, як він розкрив долоню. Кишеньковий ніж. Старий і ... вона підняла його, відчуття глибокої тяжкості наповнило її груди ... настільки зношений, що він практично розвалювався на частини. Вона знала цей кишеньковий ніж, і вона міцно тримала його, знаючи, що побачить на звороті, перш ніж перевернути його. Перламутр. "Мій батько носив його в кишені. Він був у машині? Звідти ти його взяв?"

Джек похитав головою, його очі ковзнули по її обличчю, наче він побачив її вперше. "Джеку? Що це?"

"Ти дала це мені", – сказав він тихо, недовірливо. "Ти вклала це мені в руку".

"Я... що?" Вона похитала головою. "Я не розумію."

"Це була ти. Ти перелізла зі мною через ту скелю."

РОЗДІЛ СОРОК П'ЯТИЙ

Вираз обличчя Гарпер все ще був... застиглим. Він зрозумів. Він теж не міг повірити. Не міг повірити, що вона була... темноволосим хлопчиком на скелі. Йому хотілося *сміятися*. Це наповнювало його радістю. І все ж, якимось дивним чином, який він не міг пояснити...не тому, що у нього не було слів, він зібрав так *багато* за останні кілька тижнів...це мало сенс. Він був спантеличений, але не здивований. Він *знав* її не тільки через шепіт, який проникав крізь нього...крізь кожного, якщо він знав, що слухає...але й тому, що вона *була* поруч у найдоленоснішу ніч його життя. Вона *врятувала* його. Якби не той кишеньковий ніж, він би ніколи не вижив. А він врятував її. Приймавши рішення за частку секунди... він врятував кохання всього свого життя.

Вони обидва жили завдяки один одному, виживали поодинці, але разом всі ці роки, щоб повернутися один до одного, коли прийде час.

Вони зупинилися перед офісом шерифа і якусь мить сиділи, дивлячись на будівлю. Гарпер зателефонувала агенту Галлахеру, коли вони виїхали на шосе, і він саме зустрічав там Джека. Гарпер простягнула руку, стискаючи його руку. "Ти впевнений, що не хочеш, щоб я зайшла з тобою всередину? Або почекати на тебе тут?"

Він нахилився і швидко поцілував її. "Ні. Я можу зробити це сам." *Я повинен зробити це сам. Я повинен бути чоловіком.* "Але я не можу дочекатися, коли побачу тебе в твоїй квартирі. Я попрошу агента Галлахера відвезти мене, коли ми закінчимо."

Вона посміхнулася, кивнула. "Я буду чекати."

Три найкращі слова, які він коли-небудь чув від жінки, яку кохав. *Я чекатиму.* У нього був хтось, хто чекав на нього. І він ніколи не змусить її довго чекати. Він посміхнувся, швидко поцілував її і вийшов з вантажівки.

Офіс шерифа виглядав по-іншому, але, з іншого боку, він бачив його іншими очима, коли був там востаннє.

"Я тут, щоб побачити агента Галлахера", – сказав він жінці за стійкою реєстрації. Її очі стали великими, і вона впустила ручку, швидко підвівшись.

"О, так. Лукас, вірно?" Її лоб зморщився. "Ні, Джеку! Я підслухала агента Галлахера... ну, в будь-якому випадку, я зустрічала тебе раніше, або бачила тебе, в будь-якому випадку". Вона розсміялася, і це прозвучало високо, як голос співочої пташки. Але він мусив перестати думати про все з точки зору дикої природи, мусив *розширити* свої... рамки чогось. Була якась приказка, але він не міг пригадати її в той момент. Але це означало, що у нього нарешті з'явилися назви для речей, яких він ніколи раніше не мав, і він повинен був почати ними користуватися. Він усміхнувся, пишаючись тим знанням, яке вже зібрав. "Сюди", – сказала вона, озирнувшись через плече і почервонівши з невідомої йому

причини. Деякі речі все ще залишалися таємницею. Він пішов за нею до кімнати зі столом посередині, за яким сидів агент Галлахер з блокнотом перед собою.

Він підвівся, коли Джек увійшов, і потиснув йому руку. "Я радий, що Гарпер знайшла тебе".

Джек опустив очі, відчуваючи провину за те, що втік, і все ще неспокійно від того, що цей чоловік знав так багато про нього, особистих речей, якими він не думав ділитися з іншою живою душею. "Я знаю, що ти повинен мене... записувати, але ми з Гарпер теж дещо з'ясували".

"І що ж це?"

Джек перевів подих. "Гарпер була однією з дітей на скелі тієї ночі. Я думав, що вона хлопчик через її волосся. А може, я просто думав, що ми всі хлопці. Але це була вона".

Агент повільно відкинувся на спинку крісла. "Звідки ти знаєш?"

Джек розповів йому про кишеньковий ніж, про те, як він штовхнув Гарпер на виступ, про її спогади про те, як він сказав їй, щоб вона жила.

Агент Галлахер кілька хвилин мовчав, злегка хитаючи головою. "Ого. Гаразд..." Він знову заговірив. "Отже, Дрісколл якимось чином спричинив автокатастрофу батьків Гарпер або... можливо, виманив їх з дороги, а потім Гарпер опинилася з вами на тій скелі. Вона теж збиралася брати участь у його дослідженні".

По спині Джека пробіг мороз. "Я не знаю".

Агент Галлахер кивнув, його очі на мить розфокусувалися. "Гаразд. Я подивлюся на це під різними кутами". Він стиснув губи, його очі знову сфокусувалися на Джеку. "А зараз давай запишемо твої свідчення, а потім я попрошу декого приєднатися до нас".

Джек насупився, але агент не виглядав стурбованим, і Джек довіряв йому. Він кивнув. "Я готовий".

Агент Галлахер увімкнув диктофон і поставив Джеку всі запитання, які, як він вважав, той хотів поставити. Джек розповів йому все, що знав, відповідаючи чесно і повно, і коли це було зроблено, коли агент Галлахер натиснув на кнопку "Стоп" на маленькому диктофоні, Джек відчув, що у нього ніби камінь звалився зі спини.

Шлях перед ним був розчищений, і його охопило відчуття... *перемоги*. Життя належало йому. Воно простягалося перед ним. І Харпер чекав, щоб почати його з ним.

У двері м'яко постукали, і агент Галлахер відчинив їх, впускаючи когось всередину. Джек придивився уважніше, стоячи, з роззявленим ротом.

Це була рудоволоса жінка, яка розповіла йому про камери. Вона вийшла вперед, почервоніла, побачивши Джека, і опустила очі.

Він взяв її руку і потиснув, ледве вірячи, що вона тут, у реальному світі. Не в тому старому світі, де точилася війна і навколо були вороги. Ні, вона теж була брехнею. Він був радий це знати.

Йому було боляче це усвідомлювати.

"Привіт, Джеку", – прошепотіла вона.

"Привіт..."

"Бріель", – сказала вона. "Я сказала правду про це". Вона знову почервоніла і опустила очі.

"Бріель тут, щоб дати свідчення", – сказав агент Галлахер. "Її ім'я незвичайне, і коли ти розповів мені про це, я почав шукати в деяких програмах, в яких Дрісколл був волонтером. Я знайшов ім'я твоєї матері в програмі, в якій вона брала участь двадцять два роки тому". Він зробив паузу. "І я знайшов двох Бріель з більш пізніх програм. Тільки в одній з них було руде волосся". Бріель подивилася на нього і посміхнулася.

Джек сприйняв інформацію про свою матір. Ось як Дрісколл знайшов її тоді. Вагітною ним. Він відсунув це вбік, дивлячись на Бріель. "Дрісколл послав тебе до мене". сказав він, вже знаючи відповідь.

Вона кивнула. "Так. Він сказав мені, що його син прожив своє життя в пустелі. Він збирався повернути тебе до цивілізації, але був стурбований тим, що твої базові інстинкти занадто сильні, боявся, що ти можеш завдати комусь шкоди, особливо жінці. Він хотів помістити тебе в реальну життєву ситуацію, де ти міг би прислухатися до цих інстинктів або відвернутися від них". Вона зробила паузу. "Я займалася проституцією". Її обличчя стало рожевим. "За наркотики. Гадаю, він вирішив, що не має значення, що ти зробив зі мною. Можливо, я теж так думала. Я взяла гроші. Я погодилася на роботу."

"Ох", – сказав Джек, не знаючи, що відчувати. Він відчував себе дурним і використаним, але йому також було сумно за Бріель.

"Але я бачила камеру біля річки". Вона видала звук, схожий на сміх, але не сміх. "Можливо, старий забув, що для наркоманів переконатися, що за ними не стежать, – це їхня друга натура. Звичка." Вона прочистила горло. "Так чи інакше, я знала, що щось не так. Потім я зустріла тебе і, ну, я знала, що щось було дуже неправильно". Вона ковтнула. "Я хочу, щоб ти знав, що після того, як я зустріла тебе, після того, як я побачила, хто ти насправді, я..." – вона похитала головою, – "я не знаю. Я так довго намагалася очиститися. Заради себе, навіть заради свого сина, і мені завжди це не вдавалося. Але після цього... після тебе, я стала чистою. І, я знаю, що пройшло небагато часу, але я залишаюся чистою. Ти надихнув мене. І тепер я намагаюся возз'єднатися з моїм сином, вилікуватися..." Сльоза скотилася по її щоці, і вона змахнула її. "Мені дуже шкода за те, що я зробила, Джеку. І дякую тобі за те, ким ти був для мене".

Він кивнув, і вона зробила крок вперед, швидко обхопивши його руками, а потім відпустила, розвернувшись. Агент Галлахер вивів її з кімнати і зачинив двері. Він повернувся до Джека. Він взяв Джека за плече і стиснув його руку. "Гадаю, ти вже готовий повернутися додому".

Додому. Гарпер. Так. Але... він насупився, замислившись. Спершу йому треба було поговорити з дідусем. "Так. Я хочу додому. Але спершу мені треба потрапити до Торнленду."

"Я підкину тебе туди і повернуся за годину. Мені все одно треба заїхати в офіс. Підійде?"

"Так. Дякую."

Агент Галлахер посміхнувся. "Поїхали."

Джек дивився, як машина агента Галлахера рушає з місця, повертаючи до великого маєтку, який він колись називав замком. Тепер він знав, що це був лише

великий будинок, де жило багато нещасних людей. Він глибоко вдихнув, не сподіваючись побачити свою мачуху. Він був упевнений, що вона сидить всередині і гострить свої кігті, готова вишкребти йому очі.

Двері відчинилися, і там стояв Найджел, такий же стрункий, як завжди. "Найджел", – промовив його рот. *Слизький*, – промовив його розум.

"Сер", – відповів Найджел таким тоном, що Джеку здалося, ніби він ось-ось чхне. Джек відчув, як його брови піднялися в очікуванні. Чхання не було. "Ласкаво просимо додому, сер". Найджел відчинив двері ширше.

"Дякую. Мені треба поговорити з дідусем."

"Містер Фербенкс нагорі. Покликати його для вас?"

Джек кивнув, заходячи всередину. "Так. Дякую."

Він не був упевнений, що йому там раді, принаймні, не як рідному, тому пішов до великої кімнати біля дверей, де він вперше зустрів свого дідуся, репетируючи те, що хотів йому сказати. *Дякую, що дали мені ім'я, але мені більше не потрібен дім.* Ось що це було. Прості слова.

Поки він чекав, тиша в домі, здавалося, наближалася до нього. Він підійшов до письмового столу, взяв фотографію батька і втупився в обличчя чоловіка. Він *справді* був схожий на нього, тепер він це бачив. Йому стало цікаво, чи виглядав він так само, коли був маленьким хлопчиком. Єдиними фотографіями, які він бачив у дитинстві, були ті, які він знайшов у будинку Дрісколла. Ті, від яких йому стало погано.

Він відкрив шухляду письмового столу, дістав звідти велику, товсту книгу і розгорнув її. Це була книга з *фотографіями...фотоальбом*, про який дідусь розповідав йому, коли вперше зустрівся з ним.

Він поклав його на стіл, гортаючи сторінки, побачив фотографії свого дідуся, каштанової жінки, яка, мабуть, була його справжньою бабусею, і маленького хлопчика, який був його батьком. Різдво. Вечірки з повітряними кульками та подарунками, озера, човни та інші речі, яких він не міг назвати. І скрізь – усмішки. Всі посміхалися.

Його погляд зупинився на одній з фотографій, здивування змусило його зробити паузу, коли він наблизив фотографію ближче. Його дідусь і батько, тоді ще підліток, стояли разом з трофеєм. Погляд Джека перемістився на задній план, де були круглі мішені. Він примружився, придивляючись до трофею. Спереду було написано "Перше місце зі стрільби з лука" та ім'я його батька.

Джек проковтнув. Його батько добре... *не чудово*... стріляв з лука та стріл.

Але його батько був мертвий. Він не міг убити Дрісколла. Він знову втупився у фотографію, у вираз *гордості* на обличчі свого дідуся. Ніби він вправлявся з луком і стрілами разом зі своїм сином. Ніби вони тренувалися разом.

Шепіт всередині нього...його *інтуїція*...загострився. Він уже знав це, чи не так? Він відчув його там, стійкий запах того, що він думав, що це було багаття, але насправді це був *запах* дідової сигари. Він був у Дрісколла прямо перед ним. Сліди, що вели до вікна, були його.

"Джеку", – покликав його дідусь з дверного отвору. Джек підняв голову. Дідусь зупинився, насупившись, дивлячись на щось на обличчі Джека.

"Стрільба з лука", – сказав він, постукуючи по фотоальбому. "Дрісколл. Це був ти. Чому?"

Дідусь подивився на фотоальбом, його обличчя зблідло, а потім відвернулося. Він відкрив рот, а потім закрив його, на його обличчі з'явився вираз поразки, а плечі згорбилися. Він здригнувся від тремтіння. "Він взяв тебе, а потім перетворив на тварину".

Слова дідуса зробили йому боляче. Він не хотів цього, але це сталося. "Я не тварина."

"Я знаю, синку. Знаю. *Тепер* я це розумію. Але тоді." Він пройшов далі в кімнату і притулився до стільця, біля якого стояв Джек. "Тоді я бачив лише власний жаль. Мій власний сором і гнів. Я віддав тебе, але він зробив так, що я ніколи не зможу тебе повернути. Ніколи нічого не *виправити*. Він зруйнував мій останній шанс на щастя. І я *зневажав* його. Він забрав останній шматок мого серця, а я забрав його". *Він пустив стрілу прямо в серце Дрісколла. Він помстився за допомогою тієї самої зброї, якою так добре володів батько Джека? Він убив його з любов'ю і гордістю за свого сина.*

Дідусь масажував груди, наче йому там було боляче, його обличчя скривилося. "Я думав, що він перетворив тебе на... звіра. Тільки", – він засміявся так, ніби хтось душив його зсередини, – "звір – це я. *Ми* – тварини." Він підняв руку і помахав нею навколо будинку. "І я оточив себе *ними*, відкинувши власну кров. Ти заслуговував на життя. Краще, ніж те, що... Я лише бажаю. О Боже, якби ж то..."

Він знову схопився за груди, і гучний стогін вирвався з його горла. Його обличчя побіліло і перекошилося, коли він подався вперед. "Поклич на допомогу... Джеку."

Джек підхопив його, спускаючись на підлогу, тримаючи дідуса на руках. Дідусь подивився на нього з гримасою на обличчі. Але в куточках його губ з'явилася болісна посмішка, коли він піднявся і провів рукою по щоці Джека, перш ніж його рука впала на підлогу. "Ти найкращий з нас..." – прошепотів він, і його голос стих, коли очі заплющилися.

Джек обережно поклав дідуса на підлогу і пішов за допомогою.

РОЗДІЛ СОРОК ШОСТИЙ

Гарпер посміхнулася, коли двері відчинилися, і засміялася, коли Райлі затигнула її всередину. "Заходь негайно". Вона практично затигнула Гарпер у вітальню, штовхнувши її на диван. "Залишайся там", – зажадала вона, швидко виходячи з кімнати. Гарпер зняла куртку, поклала її на край дивана і поставила сумку з запізним різдвяним подарунком Райлі поруч, коли Райлі повернулася з пляшкою вина в одній руці і двома келихами в іншій.

Гарпер хихикнула. "Чи не занадто рано пити?"

"Гм, ні. Не тоді, коли я не бачила свою подругу тижнями, і щоразу, коли я отримую від неї звісточку з двома рядками, зауваж, що її життя знову вибухає".

Вибухає.

Це не перебільшення. Гарпер все ще відчувала себе контуженою.

"Мені шкода, Рай. Ти маєш рацію. Стільки всього сталося, що я просто намагалася не відставати." І вона була повністю зосереджена на Джеку і закохана в нього по вуха, вона могла б це визнати.

Вона вибачливо подивилася на Райлі. "І я не зможу залишитися надовго. Джек з агентом Галлахером, але я сказала йому, що чекатиму на нього, коли він повернеться".

"Нічого страшного. Я візьму все, що зможу". Райлі підморгнула їй, налила кожному з них по келиху вина і передала один з них Гарпер. Гарпер взяла його, зробила ковток, а потім глибоко вдихнула.

Райлі зробила ковток свого вина і тепер дивилася на Гарпер через край свого келиха. "Ти закохана".

Вона посміхнулася, відкинувшись на спинку крісла. "Так, закохана. До безтями закохана, Рай". І, незважаючи на нещодавні потрясіння, вона відчула внутрішній спокій, вперше за, здавалося, цілу вічність.

Райлі посміхнулася, виглядаючи так, ніби ось-ось розплачеться. "Я така щаслива", – прошепотіла вона. "І я хочу негайно з ним зустрітись".

Гарпер посміхнулася. "Познайомишся. Він переїжджає жити до мене". Вона підняла руку, коли Райлі відкрила рот, щоб запитати, чи вважає вона, що це гарна ідея, і Гарпер відчула це. "Я знаю, що це несподівано. Але... це правильно. Джеку потрібно розібратися зі своїм життям, і він це знає. Але ми зробимо це разом. Я відчуваю, що це правильно."

Райлі секунду спостерігала за нею, а потім посміхнулася. "Мабуть, так і є, бо я ніколи не бачила такого спокою в твоїх очах".

Гарпер посміхнулася, роблячи ще один ковток вина. "Залишилося ще багато нез'ясованих питань щодо того, що саме сталося з Джеком", – сказала вона. "Але на ці питання з часом знайдуться відповіді, або ж ні. У будь-якому випадку, він молодець. Він найсильніша людина, яку я коли-небудь знала".

Живи! Слова, які він сказав їй на схилі скелі ціле життя тому, пролунали в її голові, як і раніше – глибоко в підсвідомості, час від часу виринаючи на поверхню, як заклик не здаватися. І вона *не* здавалася. Завдяки йому.

Потім вона розповіла подрузі про те, що виявив агент Галлахер, про те, що вони з *Джеком* виявили після того, як він зник у лісі, повернувшись до єдиного місця, яке все ще було для нього домом, хоча вона присягалася, що змінить це. *Вона* буде його домом. Починаючи з цього дня. А він – її.

Райлі сиділа, роззявивши рота. "Поліція думає, що Дрісколл і твоїх батьків убив? Щоб він міг викрасти тебе і зробити частиною свого дослідження?"

Гарпер насупилася. "Вони не знають. І я, можливо, ніколи не дізнаюся. Але так, це найкраща теорія на даний момент".

"Боже милостивий", – сказала Райлі. "Я не можу повірити, що щось настільки божевільне відбувалося тут, у Гелена Спрінгс".

"Я знаю. Я все ще намагаюся прийти до тями". І це, ймовірно, займе деякий час. Але вона вижила. І завжди буде виживати. Чи були якісь причини дізнатися, чому і як щодо її батьків? Чому вона була обрана? Не дуже. Це б їх не повернуло. Це не змінило б результат їхнього життя. *Я вижила.*

А Джек був найбільшим вижившим усіх часів і народів, наскільки вона була зацікавлена. Її героєм. Її коханням. Її супутником назавжди.

"І що буде далі?"

"Агент Галлахер все ще працює над справою, намагаючись з'ясувати, хто вбив Дрісколла. І він намагається ідентифікувати тіла, знайдені на території Дрісколла". Її пронизало тремтіння...як близько вона підійшла до того, щоб стати нічим іншим, як рештками на землі Дрісколла. Червоний хрестик на його намальованій від руки карті. Вона глибоко вдихнула. "Але поки все це розгортається, я збираюся пройти кілька курсів психології в Міссулі. Я хочу зрозуміти, чому люди роблять те, що роблять". Вона хотіла колись працювати у сфері кримінального правосуддя, допомагаючи таким агентам, як Марк Галлахер, у розслідуванні справ. Все, що відбувалося, було жахливим, трагічним і приголомшливим, але те, що вона побачила зблизька, *надихнуло* її на таку ж роботу. І вона знала, що в особі агента Галлахера у неї буде захисник.

Тим часом вони з Джеком продовжуватимуть займатися бізнесом екскурсоводів. Сказати, що він був природженим, було б применшенням. Хто знав дику місцевість краще за нього?

Гарпер і Райлі проговорили ще півгодини, обмінюючись різдвяними подарунками, сміючись і згадуючи, і коли Гарпер встала, щоб обійняти її на прощання, вона відчула себе ще повнішою. Закоханість – це чудове диво, але спільнота, яка оточує її та Джека, збагатить життя для них обох.

Гарпер посміхнулася до себе, спускаючись сходами Райлі і повертаючи на криту автостоянку, прагнучи дістатися додому і дочекатися приїзду Джека. Щойно вона вийняла ключ із сумочки, як відчула рух позаду себе, розвернувшись на півдорозі, коли хтось схопив її ззаду. Вона відкрила рот, щоб закричати, вдихнувши великий ковток чогось солодкого і отруйного, коли чиясь рука закрила їй рот. Жах пронизав її наскрізь. Вона спробувала підняти руку, вдарити, вирватися, але її тіло було занадто важким. Світ захитався, потьмянів. Зник.

Вона не могла бачити. Вона ледве чула. У голові гуло, і минуло кілька хвилин, перш ніж вона зрозуміла, що це йде не зсередини її власного розуму, а скоріше, десь ззовні, за межами темряви. Вона прислухалася, її мозок прояснювався, пам'ять поверталася шматочок за шматочком. *Вода. Це вода.*

Вона виходила з будинку Райлі. Хтось підійшов до неї ззаду. Забрав її. Її серце закалатало, туман у голові розвіявся.

Щось, що покривало її голову, раптово знялося, і вона випустила короткий зойк, раптове світло засліпило її. Вона розплющила очі, і в ніс їй вдарив запах природи – дерев, бруду і води.

Я була тут раніше.

Вона стояла на скелі, поруч протікала річка, розливаючись у місце, яке вона одразу впізнала як водоспад Еміті.

"Тут гарно, чи не так?"

Вона закружляла навколо так швидко, що ледь не спіткнулася об власні ноги.

Перед нею стояв великий, високий чоловік з сивими пасмами у своєму переважно чорному волоссі, невимушено посміхаючись. Поруч з ним стояв такий же високий молодий чоловік з бронзовою шкірою і темними очима, вираз його обличчя був порожній. "Моє улюблене місце в цій богом забутій пустелі". Старший чоловік посміхнувся. "До речі, я доктор Свіфт". Він підійшов до неї, але не надто близько. Вона роззявила на нього рота, її мозок відчайдушно намагався вкласти це в контекст. *Що відбувається?*

"Все це почалося з церемонії, хоч і перерваної, і ... нею ж і закінчиться". Він посміхнувся. "Щось на кшталт того. Хоча і не в тому ж місці, точно. Айзек вибрав перше. Але його тут більше немає, щоб щось вибрати, чи не так?"

"Айзек?" – прошепотіла вона. Айзек Дрісколл вибрав перше місце. Першу церемонію? Перший раз, коли вона стояла на такій скелі, як ця. З Джеком. І ще двома безіменними хлопчиками.

Туманні картини заповнили її свідомість, речі, які вона завжди вважала снами, або кошмарами, або шматочками її, що пробиваються крізь дику природу... голоси мандрівників, які, можливо, знайшли її... її страх, холод. Все це змішалось в її дитячій голові, створюючи плутанину і занадто багато невідомого або вирваного з контексту для дорослої Гарпер, щоб почати розуміти.

Але його голос. Вона пам'ятала його голос. Він пролунав у її голові, змусивши мозок з'єднати шматочки пам'яті, створюючи контекст.

"Ти", – сказала вона. "Це був ти. Тієї ночі". Вона похитала головою. Він забрав її... застрелив її батьків? "Чому?" – запитала вона. "Чому мене? Чому мою сім'ю? Що ти їм зробив?"

Він випустив багатостраждальне зітхання, ніби все це випробування було таким жахливо виснажливим. Вперше з тих пір, як Гарпер розплющила очі, в ній прокинувся гнів, змішаний з жахом. *Цей чоловік.* Прямо перед нею. Він убив її батьків. Забрав їх у неї.

"Тому що, Гарпер, твій батько, шериф, шукав зниклих дітей...наших зниклих дітей...і підібрався занадто близько, щоб не зашкодити. Нам довелося його усунути."

Усунути його? Він сказав це так, ніби це була дрібниця. Ніби це було так само легко, як прибити настирливу муху.

"Що з ними сталося?" – задихалася вона.

"О, не хвилюйся, вони навіть не знали, що станеться. Один з моїх людей застрелив твоїх батьків, коли вони їхали в машині, внаслідок чого машина розбилася. Ми не очікували, що ти будеш там, але ти була там, непритомна на задньому сидінні. Ти вижила. Ми заткнули тобі рота хлороформом, щоб ти продовжувала спати, і вирішили, що ти приєднаєшся до інших. Ми знали, що вони не будуть обшукувати місце, куди ми тебе веземо". Він махнув рукою навколо. "Мільйон акрів дикої землі. Кращого місця для схованки не існує".

Вони зіштовхнули машину в каньйон, сховали її так, щоб її ніколи не знайшли. *І не знайшли б, якби не Джек.* У неї в голові закрутилося. *Але звідки у мене кишеньковий ніж?* Невже її вмираючий батько якось підкинув його їй у кишеньку? Від цієї думки у неї заболіло в грудях, бо це дійсно було єдиним поясненням. Те, як були перевернуті рештки її батька. На заднє сидіння. До неї. Перед смертю її батько хотів захистити її.

Доктор Свіфт на мить обернувся, і Гарпер подумала про те, щоб кинутися на нього і звалити, але він був занадто далеко, щоб застати її зненацька, вдвічі більший за неї, і у неї не було зброї. Не кажучи вже про те, що молодий чоловік, який не був представлений, теж був там, імовірно, під охороною доктора Свіфта. Доктор Свіфт повернувся до неї.

"Всупереч усім обставинам, ти вибралася з пустелі тієї ночі". На мить він виглядав майже враженим. "Ми деякий час уважно спостерігали за тобою, але ти нічого не пам'ятала. На твоє щастя. Після цього... ми зрозуміли, що було надто ризиковано намагатися забрати тебе знову. На той час", – він зітхнув, – "був тільки Джек. Наш експеримент жахливо провалився." Він посміхнувся, дивлячись за її спину, на водоспад. "Але Джек... ах, Джек. Якби тільки у нас була тисяча таких, як він. Дрісколл почав з'ясовувати, як він відреагує на повернення в суспільство. У нього все було так добре. Психічно сильний і вражаюче ... цивілізований. Ми були дуже *близькі* до того, щоб допитати його, ввести його в більш спеціалізовану підготовку. Зброя, рукопашний бій ... це було б лише питанням року, а може й менше, перш ніж його можна було б виставити на торги. Можу *собі уявити*, які б пропозиції йому надійшли. Шкода. *Марнотратство*". Глибокий смуток пройшов по його обличчю, перш ніж він зробив довгий, повільний вдих. "Але цьому не судилося статися".

Її голова йшла обертом від того, що сталося з Джеком. Допитати його. Тобто, сказати йому, що все його життя було жахливою брехнею? Виставити на *торги*? Жах вчепився їй у груди. Якби у нас була тисяча таких, як він? Хто ми? Він і Дрісколл? Чи їх було більше? Від перекручених масштабів того, що вона почула, у неї запаморочилося в голові.

Він похитав головою. "Ти не маєш жодного уявлення про важливість того, що ми робимо, Гарпер. Не маєш жодного уявлення. Мені шкода, що мені доведеться зробити тобі боляче. Але на даному етапі ми просто *не можемо* залишати кінці у воду. Занадто багато поставлено на карту. Ми повинні були подбати про це...про тебе...багато років тому, але тепер ми можемо лише вчитися на своїх помилках, лише бути більш ... ефективними в майбутньому".

Вона спантеличено похитала головою. В жаху. "Що ви маєте на увазі під "іншими"?"

"Я маю на увазі, що ми маємо їх повсюди. У нас є інші, такі як Джек, які вже досягли таких великих успіхів. Мій захисник, Дейр, є прекрасним прикладом. Мій вундеркінд. Лише дев'ятнадцять років". Він озирнувся на юнака, який все ще стояв стоїчно позаду нього. "Чи не так, Дейре?" Очі Дейра перевелися на нього, і він кивнув, його вираз обличчя не змінився. "І ще", – продовжив доктор Свіфт, – "є ще більше тих, хто подає великі надії. Я не єдиний, хто підтримує численні переваги нашої програми. Є багато благодійників і учасників аукціонів, які розуміють, що небажані діти наркоманів і злодіїв призводять лише до занепаду суспільства. Це вже відбувається. Подивись на наші внутрішні міста. Те, як влада вирішує цю проблему, не працює. Це лише погіршує ситуацію. *Ми ж* прагнемо змінити ситуацію на краще. На жаль, наше перше дослідження провалилося з усіх причин. Але ми навчилися, адаптувалися, і тепер, *тепер* відбуваються такі захоплюючі речі. Історії виживання, в які ви б ніколи не повірили, всілякі навички, які демонструють викинуті на смітник люди". Він засміявся, радісний звук, якого не хотів навіть вітер. Він лунав навколо них, голосно і моторошно.

Гарпер ковтнула. *Наше перше дослідження провалилося за всіма ознаками. Наше перше дослідження.* Вона. Джек. Двоє інших хлопців. Вони були об'єктами першого дослідження. І воно провалилося. Тож тепер цей чоловік збирався зв'язати кінці з кінцями. Двоє хлопців вже були мертві, тож це означало її.

І Джек? Ще одна хвиля жаху накрила її, і вона застогнала, але її слова перехопив гуркіт падаючої води.

РОЗДІЛ СОРОК СЬОМИЙ

Джек прокрадався лісом, шум води заглушував усі інші звуки навколо. *Зустрінься зі мною на вершині водоспаду Еміті Фоллз, – йшлося у записці. Вони знають, що ти винен, Джеку. Вони знають, що ти вбив Дрісколла. Я не можу дозволити їм тебе ув'язнити. Давай зникнемо разом, повернемося до лісу.*

Спочатку його серце впало. Вона думала, що він винен? У вбивстві Дрісколла? Вона знала, що це не так. Він розповів їй... все. Що у них було спільного... про плани, які вони будували... *Давай зникнемо разом.* Це не мало сенсу. Його підвіз один з поліцейських, які приїхали в Торнленд, коли його дідуся забрали в лікарню. Він кинувся до її дверей, бажаючи розповісти їй про все, що сталося. Але її не було, вона зникла зі своєї квартири, де вона сказала йому, що буде чекати.

Щось було не так.

Він підставив обличчя легкому вітру, нахиливши голову, щоб вловити... *там.* Він відчув її запах. Навіть поверх свіжого мінерального запаху води, навіть поверх запаху... іншої людини. Чоловіка. Ні, двох.

Він рухався вперед, присідаючи, мовчки. Він підійшов до краю дерев, рухаючись у тіні, використовуючи світло і темряву, щоб наблизитися.

"Я знаю, що ти тут, Джеку", – вигукнув один з чоловіків, змусивши Джека завмерти, до його горла підступило гарчання, яке він проковтнув. *Цей голос.* Він *знав* цей голос. "Камери. Вони дають перевагу, незважаючи на твою невидимість". Чоловік подивився на Гарпер, яка стояла ближче до водоспаду, і посміхнувся. Інший чоловік, молодший, стояв позаду того, хто говорив, його очі були зосереджені на темних деревах, де ховався Джек. "Звичайно, вони не можуть бути всюди. Але я отримую численні трансляції на свій телефон. Захоплююче телебачення. Справжнє реаліті-шоу, якщо таке взагалі існує".

Цей чоловік теж спостерігав за Джеком? Чудовисько, яке було на вершині скелі тієї жахливої ночі?

Злість, гнів і *горе* охопили Джека, коли він раптом побачив своє життя.. всі свої страждання... в іншому, ще більш жахливому світлі. Але на вершині обох цих емоцій був страх. Його шкіра поколювалася. Груді горіли. Страх за Гарпер, що стояла перед чоловіком, який, як знав Джек, хотів заподіяти їй шкоду.

Чоловік кивнув юнакові, що стояв позаду нього. "Дейр".

Дейр витягнув з кишені пальта пістолет, від чого кров Джека застигла в жилах.

"Виходь, Джеку", – сказав старший чоловік, з білими смугами в темному волоссі, як у скунса. "Немає сенсу ховатися в лісі".

Джек зупинився лише на мить, а потім вийшов з тіні.

Чоловік посміхнувся, і цей вираз виглядав по-справжньому... ласкавим. "Привіт, Джеку. Боже, в житті ти ще більший. Це... справді приємно бачити тебе".

"Джек", – сказала Гарпер, її погляд перебіг до пістолета в руці іншого чоловіка, її посмішка зламалася. Джек рушив до неї, потягнув, але жоден з чоловіків не зупинив його.

Коли Джек пройшов майже весь шлях до місця, де стояла Гарпер, старший чоловік сказав: "Дуже добре. Залишайся тут". Він зітхнув. "Я поясню вам нашу місію. Чому, запитаете ви, я розповідаю вам? Тому що ви *заслуговуєте* знати. Ви *заслуговуєте* на те, щоб зрозуміти, що ваша жертва не буде марною. Якраз навпаки. Ви обидва є частиною чогось набагато більшого, ніж ви двоє. Незважаючи на те, що має статися тут сьогодні, я *шаную* вас. Моя гордість за вас і захоплення вами обома не має меж".

Незважаючи на те, що має статися тут сьогодні. Мозок Джека закрутився, намагаючись зрозуміти. Цей чоловік, він був там тієї ночі, коли все почалося. Він працював з Дрісколлом. Він дивився камери. Він бачив усе. Його думки падали, мозок гудів.

"Я розумію, чому ти вбив Дрісколла, Джеку. Справді розумію. Все пішло так не так. Якби у нас була можливість провести з тобою повторний інструктаж, ти б зрозумів свою мету, відчув би *гордість* за страждання, які ти переніс". На мить він виглядав дуже розчарованим, але потім посміхнувся. "Ну що ж. Що зроблено, те зроблено". Чоловік думав, що Джек убив Дрісколла. *Він* залишив записку в квартирі Гарпер.

Очі Джека зустрілися з очима Гарпер, широко розплющеними від страху, шукаючими. *Довірливими.* Вона знала, що це неправда. Знала, що він не вбивав Дрісколла. Вона довірилася йому тієї ночі, зрозумів він. Вона вклала йому в руку складаного ножа, бо довіряла йому щось *зробити*. Він подивився на чоловіка з пістолетом, занадто далеко, щоб кинутися, перш ніж він міг застрелити їх обох.

Перед ним був пістолет, позаду – смертоносні обриви. У пастці. Вони були в пастці.

"Докторе Свіфт, що... яке відношення до всього цього мають Дрісколл і його спартанці?" запитала Гарпер, її голос тремтів. Намагаючись розговорити його. Даючи Джеку час, щоб він міг зрозуміти, що робити.

Доктор Свіфт зітхнув. "Дрісколл був одержимий історією, спартанцями". Він махнув рукою, ніби це не мало значення. "Ми любимо давати нашим керівникам таборів простір для творчості". Він злегка повернувся до чоловіка, що стояв позаду нього. "Дейр знає про це все, чи не так?" Дейр не відповів, але Джек побачив, що в його очах щось блиснуло. Але за мить воно зникло. Доктор Свіфт повернувся до Гарпер і Джека. "Але бачите, спартанці підняли один дуже важливий факт. Дрісколл мав *рацію*: тут є чому повчитися. Бачите, вони почали з *дітей*. Саме там зародилася наша ідея. Ми намагаємося змінити дорослих, змінити людей, яких неможливо змінити. Вивчаємо їх, проганяємо через безглузді програми, які дають жахливі результати. Нічого не змінюється, бачите? Все повертається назад. І так цикл продовжується. Твоя власна мати була тому доказом, Джеку. Народилася в сім'ї наркомана, виросла в системі. І що вона зробила? Стала матір'ю-підлітком, підсіла на наркотики, готова продати свою

дитину, щоб прогодувати свою звичку. І цикл продовжується". У нього в горлі з'явився огидний звук.

"Як ти думаєш, що було б з тобою, Джеку, якби вона залишила тебе в себе? Те ж саме, ось що. Тебе б зрештою помістили до притулку, або ти став би загрозою, або ув'язненим...так чи інакше, повним вибоком для суспільства, тільки для того, щоб продовжувати і створювати більше таких, як ти. Думаєш, це неправда? Почитай дослідження. Суспільство створило систему, яка стимулює *розмноження* дегенератів, злочинців і хижаків".

Доктор Свіфт на мить подивився вдалину, перш ніж знову заговорити. "Айзек був на іншому фронті. Джека забрали від матері і виховав єдиний опікун в дусі спартанців. Здавалося б, найкращий успіх. Але, звичайно, вони знали свою справу, чи не так? Ти все це розумієш, чи не так, Джеку?"

Так, Джек розумів. Принаймні настільки, що відчув, як його нудить у животі.

"Щоб ти знав, Джеку, я намагався переконати Айзека, що він повинен навчити тебе принаймні добувати вогонь. Але він відмовився. Йому подобалося спостерігати за тим, що ти вигадуєш, щоб обміняти на сірники". Він похитав головою, стиснувши губи.

Добувати вогонь? Світ закрутився. Його серце впало в живіт. Він подивився на Гарпер і на її вираз обличчя... здавалося, що від слів доктора Свіфта їй хотілося плакати.

"Це свого роду іронія долі, чи не так, Гарпер, що через нас ти потрапила до системи прийомних сімей, яку ми вважаємо марною невдачею". Він посміхнувся, але від його посмішки Джеку стало ще гірше. "Але через це ти, як ніхто маєш розуміти, що система не працює. Чи було б гірше, Гарпер? Жити тут? *Вільно?* Не прислухатися до кожного поштовху вночі?" Він дивився на неї, дивився так, ніби знав, що з нею сталося, коли обвів рукою навколо. Гарпер опустила очі, її обличчя було майже таким же блідим, як талий сніг. Джек зробив крок ближче, два.

Вільна? подумав він. Не було ніякої *свободи*, коли тебе підставляють, за тобою стежать, використовують і брешуть.

"То для чого ж потрібні ці програми, запитаєте ви?" Доктор Свіфт продовжував, крокуючи в один бік, а потім повернув назад. Джек скористався моментом, щоб зустрітися з Гарпер поглядом. *Все буде добре*, – хотів сказати він, щоб заспокоїти її.

Річка ліворуч, ліс далеко праворуч. Нікуди не встигнуть добігти до того, як стрілець доктора Свіфта застрелить їх, і що тоді? Поховає їхні тіла десь тут, де їх ніколи не знайдуть?

"Так багато цікавих застосувань", – говорив доктор. "Ці люди, ці *вцілілі*, згодом навчені володіти всіма видами зброї, доведуть свою цінність, свою волю до боротьби, знову, знову і знову, за найважчих обставин. Обставинах, які можуть зламати найсильніших чоловіків. І жінок. Їх вже використовують заможні чоловіки та уряди по всьому *світу*. Елітна охорона. Охорона активів. Навіть убивці, якщо це для загального блага." Він посміхнувся, як гордий батько. "Вони солдати – найкращі з найкращих. Виховані з самого народження. Їх шанують. Їхні життя, їхні навички, їхня перевірена *стійкість* мають велику внутрішню цінність".

"А ті, хто не виживає після ваших... тренувань?" запитав Джек, і його серце стислося, коли він згадав обличчя двох інших хлопців, які дивилися на скелю тієї ночі. Обличчя хлопчика, якого він убив.

Він знизав плечима. "Навіть якщо вони помруть, вони помруть героями. Краща доля, ніж та, що могла б бути. Так, ми міняємо одну програму на іншу. Але наша програма насправді має значення". Вперше відтоді, як Джек прийшов, він побачив гнів на обличчі доктора Свіфта. Він глибоко вдихнув, намагаючись опанувати себе. "Якщо хоча б частина цих небажаних дітей потрапить до нашої програми, уявіть, як знизиться рівень злочинності. Подумайте про *користь* для суспільства. Просто *подумайте* про це".

"Це люди", – сказала Гарпер, її голос все ще тремтів. "Чому ви думаєте, що вони не викриють вас?"

"На жаль, саме в цьому і полягає вся справа". Він махнув рукою їм обом, кивнув на пістолет, який тримав Дайр. "Що стосується інших, тих, хто прийме те, ким вони мають бути, тих, хто пройде наші табори, а потім дебрифінг, вони продовжать жити захоплюючою кар'єрою і стануть *героями*, тоді як інакше вони були б невдахами і відкинутими людьми. Самими покидьками людства". Він зробив паузу. "Ми створимо ще *більше* тренувальних таборів, заповнимо їх вцент. Замість того, щоб віддавати цих дітей у соціальні служби, вони стануть учасниками *наших* програм. Вони прийдуть жертвами, а вийдуть переможцями. Від цього виграє вся країна, виграє суспільство, виграють ці *діти*. *Зрештою, виграє весь світ*".

Люди, які купують дорослих дітей, отримують вигоду, – подумав Джек, коли повне розуміння того, заради чого він жив, накрило його однією нудотною хвилиною червоного кольору. Все це, кожна мить, все це було заради *цього*.

І якщо він не знайде способу витягнути їх з Гарпер звідти, якщо він не знайде способу *жити*, то сотні інших дітей переживуть такі ж страждання, як і він, на них *дивитимуться*, як на нього, використовуватимуть, вбиватимуть або залишать помирати.

Він прислухався до гуркоту водоспаду за спиною, боячись, що єдиний вихід – вниз. Знову.

РОЗДІЛ СОРОК ВОСЬМИЙ

"Агов, Гарпер?" Лорі штовхнула двері, які вже були трохи прочинені, коли вона прибула до квартири Гарпер. Вона увійшла повільно, обережно, хвилювання пробігало по її спині. "Гарпер?" – поклікала вона знову. "Це Лорі Галлахер".

Маленька однокімнатна квартира була охайною і прибраною, ліжко застелене, взуття вишикувалося біля дверей. Незважаючи на занепокоєння, яке відчула Лорі, побачивши, що двері відчинені і нікого немає вдома, вона посміхнулася очевидним зусиллям, які доклала Гарпер, щоб зробити її маленьку квартиру домівкою. Вона була милою і прекрасною, стриманою, як і дівчинка, з якою Лорі відчула такий безпосередній зв'язок.

Вона увійшла до крихітної кухні, поклавши сумку з продуктами на стіл разом з домашнім банановим хлібом. *У кого є час ходити по магазинах чи готувати*, подумала вона, коли вони мають справу з чимось таким, що змінює життя, як Джек. І, як наслідок, Гарпер теж. Вона знала, що Гарпер кохає його, і що його боротьба буде її боротьбою. Джек пробуде у відділку кілька годин, тож вона купила для них кілька речей у продуктовому магазині і приїхала, щоб завезти їх туди. Коли вона почула про шахту, про неймовірні речі, знайдені там. ... їй потрібно було щось *зробити*. Передусім вона хотіла, щоб вони знали, що вони не самотні.

Вона розпакувала сумку, її занепокоєння зросло, коли вона не почула, як увійшла Гарпер, яка щойно заскочила до сусідів, можливо? Залишився десь поблизу і не потурбувався про те, щоб переконатися, що її двері добре замкнені? "Ти дуже заклопотана, Лорі", – дорікнула вона собі. Можливо, це була просто материнська частина її душі, яка любила і втрачала, і завжди робила найгірші висновки, коли мова йшла про людей, які їй небайдужі.

На краю стійки лежав аркуш паперу, і вона підійшла до нього, маючи намір залишити записку про їжу. Але зверху вже лежала надрукована записка. Вона прочитала перший рядок, її занепокоєння зростало, коли вона взяла її, швидко читаючи.

Вона повільно згорнула записку і поклала її в кишеню, перш ніж вибігти з квартири Гарпер.

Через сорок п'ять хвилин вона заїжджала на власний двір, а через двадцять секунд після цього вбігла в будинок. "Марк?" – поклікала вона, кинувши сумочку і ключі на консольний столик у фойє.

"Марк?"

"Гей", – відповів він, з'являючись з кухні. "Що сталося?"

"Я дзвонила тобі", – сказала вона, коли він зустрівся з нею у фойє.

"Вибач. Я приїхав з лікарні. У Халстона Фербенкса був серцевий напад. Чорт, я, мабуть, не увімкнув телефон".

Лорі зупинилася, її очі розширилися. "У Халстона Фербенкса був серцевий напад? О, Боже мій." Вона здивовано похитала головою. Це може почекати хвилину. Вона дістала з кишені записку і простягнула її Марку. "Це було в квартирі Гарпер. Вона залишила її для Джека. Це... це не має сенсу." Вона зробила паузу. "Правда?"

Марк швидко прочитав, насупивши брови. "Вбив Дрісколла? Еміті Фоллз? Вони... тікають разом?"

"Ти довго розмовляв з Джеком раніше. Це має якийсь сенс?" Її серце швидко забилося. Чи було це тільки тому, що вона не *хотіла*, щоб це мало сенс? Чи тільки її власні делікатні емоції намагалися наполягти на тому, що двоє людей, які раптово прив'язалися до її серця, не можуть просто так взяти і піти?

Марк похитав головою. "Ні. Я взяв у нього повну заяву про смерть Дрісколла раніше". Його брови зморщилися, ніби він обмірковував, чи не збрехав Джек в чомусь. Потім він розслабився. "Ні. Але Гарпер не відповідає на дзвінки, тож я не зміг до нього додзвонитися. Він може відчувати себе... Я не знаю, якимось чином відповідальним за серцевий напад свого дідуся? Очевидно, він знайшов його і попередив родину. Але це?" Він підняв записку. "Ні. А що? Він зупинив поїздку до водоспаду?" Він подивився вбік, стиснувши губи. "Чорт забирай, цей чоловік міг би побігти туди, якби хотів".

Лорі на мить втупилася в нього. "У мене погане передчуття, Марку".

Вони обоє на мить завмерли, і між ними промайнуло стільки всього. Згадався момент, коли Лорі розповіла про свою стурбованість синцями, які постійно з'являлися у Еббі, – синцями, які можна було пояснити заняттями спортом, але материнський інстинкт підказував їй, що варто було б звернутися до лікаря. Діагноз. Боротьба. Остаточна втрата. Немислиме горе. Їхнє віддалення одне від одного...

Він завжди прислухався до її інтуїції. Він ніколи не змушував її відчувати себе дурною або ірраціональною. "Тобі треба піти туди. До водоспаду. Ти їм потрібен", – сказала вона.

Він ще мить пильно дивився на неї, киваючи. "Я візьму куртку".

Вона схопила його ключі, поки він одягав куртку і черевики. "Вони бійці", – сказала вона, більше для того, щоб заспокоїти себе, *переконати* себе, що з ними все гаразд.

Марк відчинив двері, зупинившись. Він повернувся, зробив кілька кроків до неї, обхопив її руки за плечі, тримаючи. "Наша дівчинка була бійцем, як і ти, Лорі. Вона боролася до самого кінця. Вона б хотіла, щоб ми теж боролися. Ми перестали *боротися*. Для нас. Нам потрібно почати знову. Я не втрачу тебе". Його голос був сповнений таких емоцій, що у Лорі в грудях з'явився клубок, такий великий, що вона не могла дихати. Радість спалахнула в ній. Відродження їхнього *життя*.

Лорі кивнула головою, сльози котилися по її щоках. "Повертайся до мене", – задихаючись, промовила вона. "І забери з собою цих дітей".

РОЗДІЛ СОРОК ДЕВ'ЯТИЙ

Суспільство виграє. Діти отримують користь. Зрештою, світ виграє.

Боже мій. Він психопат. Невже він справді думав, що хтось при здоровому глузді прийме це? І все ж, холодний спис страху пронизав Гарпер, усвідомлення того, що вже інші прописали це божевілля. Не тільки прописали, але й втілили в життя. Хто ще там страждав? Намагався пережити безліч невідомих жахів і труднощів саме в цю мить? Вона здригнулася.

"Ви справді думаєте, що люди приймуть це?" – запитала вона, не стільки для відповіді, скільки для того, щоб підтримати його розмову, щоб придумати план. Хоч щось. Неважливо, наскільки мале.

"Ти маєш рацію. Я бачу, як ви обидва дивитеся на мене", – сказав доктор Свіфт, ледве вловлюючи думки, що проносяться в її голові. "Це може бути... неприємно для деяких. Вони не зрозуміють масштабів, переваг". Він погойдався на підборах. "Але є багато тих, хто розуміє, і саме вони мають значення. Вони знають, що великі зміни вимагають сміливих дій. Вони розуміють, що важливі *результати*. А результати говорять самі за себе. Чи не так, Дейре?"

Вперше чоловік на ім'я Дейр заговорив. "Так, сер", – сказав він, низько вклонившись доктору Свіфту. *О, Боже.* Вони переконали принаймні деяких з тих, хто вижив, що все гаразд. Хвороба була немислима.

Чоловік переконував себе, що покращує суспільство, а сам *наживався* на людських стражданнях.

Поруч з нею в голові Джека явно вирував вихор. Вона подивилася на нього і побачила це, і навіть через страх її серце заспокоїлося. Вона довірилася йому п'ятнадцять років тому і довіряла йому зараз. Не для того, щоб пережити це, зрозуміла вона. Але боротися, *намагатися*. Йти на дно, розгойдуючись. Вона бачила це в його натурі, навіть тоді, вона раптом зрозуміла це. *Він стиснув кулаки.* Це прийшло до неї в одну мить, приплив води наповнив її голову, її око розуму заклинало цю мрійливу мить. Він стиснув кулаки. Він тремтів, як і всі вони, але він стиснув кулаки... і вона все зрозуміла.

Вона зустріла його погляд, і час зупинився. Глибока напруженість наповнила його вираз, перш ніж він швидко подивився назад, а потім відвів погляд.

Назад. До водоспаду.

Це наш єдиний вихід.

Її живіт впав. Страх підскочив. Вода ревіла, чоловік перед ними все ще говорив, крокував, зло виливалося з його вуст. Вона більше не чула його, не через шум водоспаду, не через гудіння в голові. Джек зробив крок ближче, два. Гарпер зустрілася з ним поглядом, і на неї зійшов дивний спокій.

Чоловік, що стояв перед ними, не збирався відпускати їх. Ні раніше, ні тим більше тепер, коли він поділився з ними всім. Якщо раніше вони були вільним

кінцем, то тепер вони були надзвичайною проблемою. Він збирався застрелити їх, і хто б не працював з ним...якось широка мережа, або так це виглядало...допоможе йому позбутися їхніх тіл десь у цій неосяжній пустелі. Їх ніколи не знайдуть, а якщо й знайдуть, то не буде жодних доказів того, хто і чому їх убив. А якщо їх ніколи не знайдуть? Чи повірять інші, що вони втекли разом? Навіть якщо ні, як це можна було б довести? Вони б сказали, що Джек був непередбачуваним, нецивілізованим, а Гарпер була розсіяною та емоційно нестабільною – травма втрати батьків, а потім зростання без справжньої домівки, зашкодила їй. Хто міг би правдиво сказати, що він зробив і чому? Вони шукали б якийсь час, а потім ... це було б все.

Чоловік, що стояв перед ними, теж це знав.

Але він ніколи не очікував, що вони стрибнуть.

Так, єдиним виходом для них був шлях вниз. Як і першого разу. Одного разу вони вижили, незважаючи ні на що, але наскільки ймовірно, що вони зможуть пережити щось з такими мізерними шансами знову? Малоімовірно. Можливо, безнадійно. Падіння – це одне, а пороги одразу за ним – зовсім інше. Підступні. Смертельно небезпечні. Повні валунів і підводних течій, які забрали кілька життів, про які вона знала. Так чому ж вона відчувала таку *надію*?

Тому що вони виживуть, або не виживуть – разом.

Гарпер стиснула кулаки. Очі Джека опустилися вниз. Він бачив. Він знав.

Давай зробимо це. Разом. Знову.

Вона була готова, усвідомила вона, недовірливо дивлячись на спокій, *мир*, який вона відчувала. Там, стоячи на вершині скелі з Джеком, збираючись ризикнути всім, вона так *ясно* побачила, наскільки їй неймовірно пощастило, хоча раніше ніколи не вважала себе щасливою. Так багато речей співпало ідеально, що вона вибралася з пустелі тієї ночі. Але чи *було* це везінням, чи чимось більшим? Доля? Божа рука? Люблячі настанови батьків? Вона не знала. Але вона знала, що дуже *вдячна*, бо, як і Джек, вона вижила, щоб бути поруч, коли він прийде в її життя вдруге.

Джеск. Її Джеск. Він пожертвував власним життям, щоб подарувати їй своє, і вона не зганьбить цього, ні на мить не пошкодувавши про це. Він *врятував* її, і вона була вдячна за кожну секунду, яку мала завдяки цьому. Навіть за ті моменти, коли їй було важко, боляче і вона відчувала себе жертвою. Вона не була жертвою. *Вона* була переможцем, про якого згадував доктор Свіфт. Не тому, що вона пройшла через програму. *Вона* брала себе в руки, знову і знову, знову і знову. Це зробило її сильнішою, кращою, змусило цінувати хороші моменти і поважати власну здатність до виживання.

Це було так, ніби на якусь мить хмара відсунулася від сонця. І в цей короткий проміжок часу вона побачила яскраве, чудесне, іноді обпалююче, часто сліпуче світло того, чим було її життя. І вона була вдячна за все це. За *все*. За кожну мить. Бо воно було *її*. І вона бачила, що не може претендувати на радість, не претендуючи на біль. Так вона і зробила. Вона прийняла все це всередину і полюбила все однаково. Ту мить. Прямо зараз. Вона *полюбила* своє життя. І через таку велику, незрівнянну любов...раптове і глибоке розуміння багатьох дарів, які вона отримала...вона була готова піти на будь-який ризик, щоб зберегти його. Заради себе. Для нього. З ним.

Доктор Свіфт пройшовся ще раз. Його слова, вона не могла скласти їх до купи. Але він готувався, готовий був застрелити їх там, де вони стояли. Гарпер зробила крок назад, так само як і Джек. Дейр побачив, що вони роблять, і підняв пістолет, і в ту ж мить вони обидва повернулися, рука Джека схопила її руку, стиснула. Вона почула вибух, і щось пролетіло повз її щоку. Джек потягнув її за собою, і вони побігли, присідаючи під час руху. Вона почула крик доктора Свіфта, що наближався, такий самий, як і тієї ночі, тільки цього разу він супроводжувався свистом куль, що пролітали повз її голову.

Земля пішла з–під ніг, а потім було тільки падіння, тільки грім водоспаду навколо. Гострий, як голка, біль від крижаної води, коли вона потрапляла на шкіру. Крик Гарпер був вихоплений у дикому ревінні. Рука Джека міцніше стиснула її. Він не відпустив її. Вона знала, що не відпустить. Він уже довів це одного разу.

Тримайся, – почула вона крізь шум води.

Тримайся.

Цей шепіт всередині, глибоко всередині, і все ж заповнював її голову, її серце, її душу. Зараз вона була лише відчуттям, лише інстинктом і волею до життя, і вона чула його так *чітко*. Вона знала цей голос. Цей шепіт. Він належав її матері.

Вона не могла більше затримувати дихання. Її легені горіли, її тіло було побите, розбите, коли грозове падіння продовжувалося, і продовжувалося, і продовжувалося.

Потім різкий удар об поверхню, її легені кричать, рука хапає, хапає, хапає. Він хапав її у відповідь. Вони були разом, падаючи вниз, вниз, а потім знову вгору, вгору, його потужні ноги з силою штовхали їх обох до світла вгорі, її легені загорілися, і вона намагалася *триматися, триматися*, голова розривалася, світло миготіло, доки...

Вона відкрила рот і зробила важкий вдих, коли вони прорвалися на поверхню, повітря вривалося всередину і наповнювало її кричущі легені.

Потім знову під воду, течія тягнула їх, коли вони падали, їхні руки простягалися.

Тримайся. Тримайся.

Попереду були смертоносні пороги. Гарпер відчайдушно намагалася вхопитися за щось. За будь–що, що могло б утримати їх на місці, утримати від падіння в ту кам'янисту частину води, яка затигнула б їх під воду, утримати їх там.

"Хапайся за це!" – прокричав глибокий голос. Гарпер задихалася, не в змозі розгледіти, хто це сказав через бризки води, але помітивши велику, важку гілку прямо перед ними.

Вона спробувала підплисти до неї, але течія віднесла її геть. Джек посилювався і з криком підтягнув їх обох ближче, пливучи проти течії, обое працювали разом, щоб підплисти до гілки достатньо близько, щоб вхопитися за неї.

Джек випустив могутній крик, підтягуючи їх ближче, і Гарпер простягнула руку і ледве вхопилася за кінець гілки. Вона послизнулася, схопилася знову, трималася, аж доки Джек не зміг наблизитися до неї ззаду і теж схопитися, обое

задихалися, прив'язані до цього маленького шматка дерева в ревучому казані бурхливої води, що кружляла навколо них.

"Тримайся. Не відпускай." *Агент Галлахер?* Це був агент Галлахер, якимось неймовірним чином, *там*. Він потягнув за гілку, буксируючи їх проти течії, хрюкаючи від зусиль, послизаючись...о, *Боже...*але відновлюючи рівновагу, тягнучи, тягнучи, тягнучи. Вони зустрілися на березі, і він простягнув руку, тягнучи її до берега, Джек потягнувся за нею. Вони обидва впали на багnistий берег річки, хапаючи ротом повітря, мокрі, тремтячі.

Їхні руки все ще були зчеплені.

Разом.

РОЗДІЛ П'ЯТИДЕСЯТИЙ

Джек притягнув Гарпер ближче, хоча насправді не було жодного способу стати набагато ближче, ніж вони були зараз. Хіба що він візьме її в ліжко, чого йому відчайдушно хотілося. Він хотів кружляти з нею, обнюхувати її всюди, брати, рохкати і вити від вдячності за життя...

Ні, це вовчі думки, нагадав він собі. Але їй подобався вовк у ньому, він це теж знав. Він притулився до її шиї, щільніше обгорнувши її лікарняною ковдрою, щоб їй було тепло. Тепер, якби вони випустили їх з цієї лікарні з усіма інтенсивними, невідомими запахами, які лоскотали його ніс і туманили його мозок.

Хоча він знав, що повернеться наступного дня. Його дідусь був на іншому поверсі, в стані, який вони називали комою. У Джека стислося серце. Він здивувався смутку, який охопив його, коли він подумав про те, що дідусь не одужає.

Але у нього була Гарпер, і у нього було своє власне життя, і саме на цьому він зосередився.

Агент Галлахер...*Марк*...хоча йому все ще було важко думати про нього таким чином...витагнув Джека і Гарпер, мокрих, змерзлих і напівзатоплених, з води за кілька футів, так, він тепер знав цю міру, за кілька футів від початку вируючого кам'янистого порогу.

Місіс Галлахер...*Лорі*...знайшла записку в квартирі Гарпер і послала Марка знайти їх, але на дорозі, яка вела до вершини водоспаду, було повалене дерево, тож він опинився на дні водоспаду. *Слава Богу*. Якби доктор Свіфт організував перекриття дороги, все склалося б ідеально для Джека і Гарпер. Виявилось, що Марк був саме там, де їм було потрібно.

Доктор Свіфт зник. Було оголошено полювання на нього.

Гарпер повернула голову, поцілувавши його пальці там, де вони лежали на її плечі, а потім переплела свою руку з його рукою. Вона озирнулася на нього. "Під час падіння... я чула свою матір". Вона опустила очі, її вії відкинули тіні на щоки. "Вона була з нами обома, Джеку. Думаю, весь цей час." Вона знову підняла на нього великі карі очі, які дивилися на нього на краю засніженої скелі давним-давно...ні, п'ятнадцять *років* тому...і сьогодні на вершині водоспаду, і *довірила* йому своє життя. Його груди розпирало. Йому здавалося, що воно ось-ось розірветься.

Він полегшено зітхнув, думаючи про те, як записки її матері дали йому волю до життя, до продовження, коли він зневірився в житті, коли самотність забирала, забирала і забирала, доки не залишилося нічого, що він міг би віддати. Вона знову наповнила його своїм голосом, надією своїх думок, питаннями, які заповнили його голову і серце, і словами, які нагадали йому, що він людина. "Так", – сказав він. "Вона була."

"І мій батько теж", – сказала Гарпер. "Я вірю в це. Я дорожу всім цим. Це було для *чогось*, і це привело нас сюди. Як ти думаєш, Джеку, ти зможеш знайти спосіб повірити в це теж?"

Він на секунду відвів погляд. Він знав, про що вона питає. Вона запитувала, чи може він відпустити біль, злість і ... гіркоту від того, що з ним зробили. Чи може він повірити, що діють вищі сили. ... діяли, і що ці сили керували ним і любили його. Він згадав, як відчув її матір поруч із собою...почув її шепіт...коли знайшов Дрісколла, що помирав у своїй хатині. *Відпусти його*, почув він у глибині душі, і, принаймні на той момент, віддав чоловікові його телефон, коли той попросив про це. Тепер він знав, що Дрісколл покликав на допомогу. ...покликав помічника шерифа, який привіз Джека до офісу шерифа... до... Гарпер. Якби він пішов за своєю жагою помсти, проігнорував ці шепоти, залишивши Дрісколла гнити, коли він пішов, повернувся до свого самотнього життя... але він не хотів про це думати. Він повільно видихнув. "Думаю, так", – сказав він. І він мав це на увазі.

Він бачив, що гіркота зробила з його дідом. *Помста*. Він не стане ним.

Відпусти це.

Хоча зараз був час і для гніву. Не на себе, можливо, але на інших, хто вижив, які жили так само, як і він, а може, й гірше. Вбивства, замерзання, голод, самотність, що з'їдала їхні душі.

Що станеться з цими людьми, коли їх знайдуть? Ніхто і ні з чим. Покидьки, як і він.

Двері відчинилися, і Лорі Галлахер вбігла, виглядаючи... хм, він ще не знав слова для позначення того, як виглядала Лорі в той момент. Стурбованою, але не більше. Гарпер встала, і він теж. Лорі видала плач у глибині горла і кинулася до Гарпер, спочатку обійняла її, а потім відпустила, провела руками по її волоссю, торкаючись бинтів і видаючи кудкудакаючі звуки, і вдивляючись в її обличчя, ніби намагаючись переконатися, що вона справді жива. Потім вона підійшла до Джека, видаючи такі ж кудкудакаючі звуки, міцно обійняла його, а потім відступила назад, дивлячись на них обох.

"Я так розгубилася, коли почула. Боже мій, сідайте. Ви, мабуть, травмовані".

Розгублена. Саме так. *Схвильована*, але так, що волосся розвівається по голові, очі стають великими і круглими, а руки махають скрізь, де тільки можна.

Гарпер сіла, як і Джек, Лорі присунула стілець, і вони розповіли їй про те, що сталося на краю водоспаду. Сльози котилися по її щоках, коли вона слухала, витираючи їх серветкою і хитаючи головою. "Слава Богу, що він був там. Я знала, я просто знала, що щось не так". Вона схопила Джека за руку, стискаючи її. "Я така вдячна, що з тобою все гаразд". Вона знову похитала головою. "О, Боже, і твій дідусь. Як він, Джеку?"

"Він у комі", – відповів Джек. Він не пам'ятав решти слів, які сказав лікар, тому що до кімнати зайшла його мачуха, і після цього Джек якнайшвидше пішов геть.

Лорі знову стиснула його руку, її очі були м'якими. "Що б тобі не було потрібно, ми з Марком тут". Вона раптово підняла голову, відпускаючи його руку. "О, прес-конференція", – сказала вона, вказуючи на телевізор, шоу, на яке вони так чекали. Гарпер натиснула на якусь штуку з кнопками, від чого звук у

телевізорі посилювався. Він постійно забував слова, бо в голові крутилося так багато нових, і деякі з них були для нього важливіші за інші.

Марк вийшов до мікрофону з дуже серйозним виглядом. "Сьогодні Департамент юстиції Монтани отримав інформацію про невідому кількість незаконних і дуже тривожних програм. Ці програми діють по всій країні, використовуючи дітей, які були вилучені з системи прийомних сімей під фальшивими приводами, та/або немовлят, куплених у матерів, які є учасницями соціальних програм, особливо тих, що мають проблеми з наркотиками або алкоголем. Ми зараз працюємо над тим, щоб конкретно визначити, ким можуть бути ці діти. Ці програми діють вже багато років. Деякі з жертв можуть бути вже дорослими людьми, які виростили в цих програмах". Він дивився прямо в камеру. "Якщо ви володієте будь-якою інформацією щодо цього злочину, або якщо ви є особою, яка перебувала в державній програмі і яку попросили віддати свою дитину в обмін на гроші, або зіграти якусь *роль* за гроші, будь ласка, зв'яжіться з нами". Він зробив паузу, і натовп затих. "Якщо ви одна з цих дітей, будь ласка, негайно зверніться до органів влади. Вас скривдили, і ми хочемо, щоб ви допомогли нам посадити за ґрати тих, хто над вами знущався". Він підняв фотографію доктора Свіфта. "Ця людина є головним підозрюваним і розшукується за вбивство серед величезного переліку інших злочинів. Якщо ви бачили його або знаєте про його місцезнаходження, будь ласка, зателефонуйте за номером на екрані. Не наближайтеся до нього. Він озброєний і небезпечний".

І злий, подумав Джек. Але... більше розлючений. *Розлючений*. Так. Він готовий посперечатися, що доктор Свіфт був розлючений. Так само, як і Дрісколл, коли дізнався, що мати втручається в його навчання. Так само, як його дід був... достатньо *розлючений*, щоб вбити. Але він не сказав про це ні слова.

Натовп почав кричати, і Марк вказав на жінку попереду. "Агенте Галлахер, з якою метою забирають цих дітей? Що це за програма?"

"Їх поміщають і вивчають в суворих умовах, щоб визначити навички виживання. Можливо, тренують. Кожен табір, за браком кращого слова, може бути різним. Але, швидше за все, їх створюють у віддалених районах за багато миль від цивілізації. Потім їх продають тим, хто бажає використати їхні таланти".

"Агенте Галлахер", – вигукнув чоловік ззаду. "Як ви дізналися про це? Що вас наштовхнуло?"

"Я не можу обговорювати це зараз". Він подивився праворуч і кивнув комусь у формі, повернувшись до натовпу, який все ще кричав. "Це всі питання, на які я можу зараз відповісти. Ми повідомимо, як тільки отримаємо більше інформації".

Марк зійшов з маленької сцени, а потім зображення переключилося на двох людей, що сиділи за столом.

"Ого, Марсіє, це ціла історія. Небажаних дітей тренують у підпільних таборах, щоб вони стали... ким? Елітними солдатами?"

Жінка на ім'я Марсія похитала головою. "Я не знаю, Гері. У мене від цього всього нудота".

Гері кивнула. "Хоча ти маєш визнати, що ця ідея, якщо її правильно реалізувати, принесе величезну користь суспільству".

У Марсії відкрився рот. "Ти, мабуть, жартуєш. Щоб досягти поліпшень у суспільстві, ми звертаємося до *"Голодних ігор"*? І це все? Можливо, врешті-решт,

ми всі зможемо отримувати інформацію про знущання над цими дітьми у вигляді стрічки прямо на наші мобільні пристрої. Звучить *захоплююче*. Сучасний римський Колізей".

Гері на мить зацікавлено подивився на цю ідею, але потім розсміялася, піднявши руки догори. "Стоп, стоп. Я просто озвучую те, про що думають інші. Я не кажу, що моральні наслідки цієї ідеї не є надто екстремальними, щоб їх можна було реалізувати на практиці, я просто кажу, що потрібно розуміти свого ворога, щоб *боротися* з ним. Або, в даному випадку, навіть знайти його".

"Судячи з *твоїх* коментарів, я боюся, що все більше людей захочуть *стати* ними, а не боротися з ними".

Потім двоє людей на ім'я Марсія і Гері, які, мабуть, дуже важливі для людей, якщо вони хочуть почути всі їхні думки, почали говорити про суспільства, які впали в руїну, і про інші речі, які Джек не чув, бо був надто зайнятий, нюхаючи волосся Гарпер. Вона все ще пахла його Гарпер, але також і річкою. Він знову спробував притягнути її ближче, і вона опинилася на півдорозі до його колін. Вона озирнулася на нього, і він подарував їй сором'язливу посмішку. Вона тихо засміялася, провівши рукою по його щелепі.

Лорі вимкнула телевізор. "Ну, мабуть, вже досить. Коли ви двоє забираєтеся звідси?"

"Сподіваюся, з хвилини на хвилину", – відповіла Гарпер.

"Я впевнена, що ви втомилися і хочете спати. Але якщо ви голодні, я можу приготувати вечерю... о, я впевнена, що ви хочете побути на самоті".

Між ними Гарпер стиснула його руку.

"Було б добре поговорити з тобою і Марком", – сказав Джек, маючи на увазі саме це.

Лорі посміхнулася так, ніби щойно впіймала найбільшу рибину в річці. *Ні, ні, ніби... ніби вона була щаслива, що вони захотіли бути з нею.* "Чудово."

Двері відчинилися, і хтось ще кинувся до їхньої кімнати. "Райлі", – сказала Гарпер, підводячись і обіймаючи подругу.

"Боже мій, я не могла повірити, коли почула. З тобою все гаразд?" Вона відступила назад, дивлячись на неї так само, як і Лорі.

До кімнати увійшли двоє чоловіків, і Гарпер посміхнулася їм. "Привіт, Джеф. Містер Адамс."

"Гарпер". Вони теж обійняли її, а потім повернулися до Джека і Лорі. Гарпер назвала їм їхні імена і сказала Джеку і Лорі, що вони – Райлі, Джефф і містер Адамс, хоча він щойно почув їхні імена. *Знайомство*, він пам'ятав це слово від свого дідуся. *Гарні манери*.

Вони потиснули один одному руки. Джек побачив, як Райлі подивилася на Гарпер і вимовила *"Боже мій"*, а потім подивилася на Джека і відвела погляд. Він не був упевнений, що це означає, але не думав, що це *погані манери*.

"Я б хотіла запросити вас усіх на вечерю, якщо ви вільні", – сказала Лорі, і Райлі взяла руку Гарпер у свою.

"Ми з радістю".

І всі одразу заговорили, як птахи вранці, щасливі, що дожили до нового сходу сонця, і щебечуть, щоб розповісти про це всьому лісу. Або як... що ж, поки що цього було достатньо. Він не міг вгадувати кожен думку в своїй голові. Цивілізовані думки колись прийдуть до нього самі собою... можливо.

Гарпер зустрілася з очима Джека, і вони пом'якшали. Вона посміхнулася, і його мозок спорожнів, як і кожного разу, коли вона дивилася на нього таким поглядом. *Я кохаю тебе*, – промовила вона. Він промовив це у відповідь. Він кохав її. Він поклонявся їй. Він плакав її. І буде кохати вічно. І це було все.

Це все.

ЕПІЛОГ

Потріскував вогонь, тіні танцювали на стінах бібліотеки. Джек усміхнувся, вийшовши зі стану заціпеніння, коли аромат коханої жінки досяг його носа. "Привіт, дружино".

Гарпер тихо засміялася, обійшовши стілець і сівши йому на коліна. "Чи зможу я коли-небудь підкрастися до тебе?" – запитала вона, обійнявши його за шию і потершись щокою об його щетинисту щелепу.

Він посміхнувся на видиху, притискаючись до її дотику. "Можливо". Він очікував, що його нюх стане... меншим, коли він проживе в цивілізації досить довго, і тепер, коли він не залежатиме від своїх почуттів для свого виживання.

"Хм", – хмикнула вона, ніжно поцілувавши його. Він провів рукою по маленькій припухлості її живота, їхня дитина колисалася в безпеці її тіла. У всякому разі, наступні п'ять місяців. Потім це буде його робота – захищати їх обох. Переконатися, що вони були ситі, в теплі і що їхні серця були повні. Він ніколи не сприймав цю третю частину як належне після того, як ціле життя міг задовольняти лише фізичні потреби. А часто навіть не ці. Його пронизало тремтіння вдячності. *Моя сім'я*. Від цих двох слів у нього досі перехоплювало подих від щастя.

Благоговіння.

Вони з Гарпер одружилися через шість місяців після того, як пережили стрибок з водоспаду Еміті Фоллз. Ніхто не зміг переконати його, що є сенс чекати, хоча агент...*Марк*... Галлахер сів з ним і поговорив як чоловік з чоловіком про "розсудливість терпіння" і "мудрість очікування". Він поважав Марка, але хотів обручку на пальці Гарпер. *Його* обручку, і все. Він хотів, щоб усі знали, що вона його, а він її. Як тільки він дізнався, що саме так роблять люди, коли закохуються і хочуть, щоб про це дізнався світ, він одразу ж освідчився Гарпер. І вона погодилася. Він був дуже радий, що *вона* не погодилася з тим, що чекати нерозумно чи неправильно. Вони одружилися на задньому дворі Галлахерів під час літнього заходу сонця, в оточенні своїх нових і старих друзів. Джек думав про них, як про свою зграю, і не відмовляв собі в цій думці. Відчуття. Те, як він відчував себе пов'язаним з ними. Можливо, його почуття стануть меншими, а можливо, ні, але частина його завжди буде дикою...хлопчик, який виріс поруч із вовком, якого він любив, як брата...і заперечувати це означало б заперечувати Пупа. Зректися всього, що привело його до того життя, яким він жив зараз. Життя, яке він любив усім серцем.

Дитина була несподіваною, але оскільки вони обоє вже звикли до цієї думки, то не могли перестати посміхатися з цього приводу. Вони лежали ночами в ліжку і годинами говорили про те, якою вона буде, про те, чого вони хочуть навчити свого сина чи доньку, про диво життя, яке вони створили після того, як не раз обманювали смерть. І це маленьке диво спонукало Джека дізнатися все,

що він міг, про те, як бути хорошим батьком. *Хорошим ватажком зграї.* Марк і Лорі допоможуть їм. Вони вже запитували, чи будуть вони бабусею і дідусем для їхнього малюка, і Лорі розплакалася, а Марк вдав, що йому щось потрапило в око.

Джек зв'язався з Альміною Кавазович...яку він не міг не вважати Бакою...лише кілька місяців тому, і хоча Джек не був упевнений, яке майбутнє чекає на їхні стосунки, йому потрібно було сказати їй, що він пробачив її, і що вона була з ним протягом стількох років боротьби і самотності. Вона була його силою і нагадуванням про його власні сили. Він відчув, як мати Гарпер...його священник, його Абат Бузоні...посміхнулася йому, коли він сказав їй про це.

Джек вступився у вогонь, притулившись до Гарпер. Камін, у якому він спалив лук і стріли, знайдені ним у кутку горища після того, як його дідусь помер, так і не оговтавшись від серцевого нападу. Лук і стріли, в якому не вистачало однієї стріли – тієї, що вбила Айзека Дрісколла. Але про це знали лише він і Гарпер.

Його дід дав Джеку ім'я. Натомість він подбав про те, щоб дідусь не забув свого доброго імені. Якби він не вбив Дрісколла, це зробила б програма. З цим припущенням поліція закрила справу.

У своєму заповіті дідусь залишив Джеку майже все, виділивши невелику компенсацію мачусі, яка в кабінеті адвоката розлютилася і верещала, як одна з її пташок у клітці.

Джек розібрав ці клітки і вивіз їх з Торнленду того ж дня, коли прибрав усі камери. Він залишив Найджела на місці. Він все ще був жирним, але Джек почав цінувати його набагато більше, оскільки він міг підкрастися до нього і змусити його стрибати і пищати. Відтоді, як Джек успадкував Торнленд, а Лоні, Габі та Бретт з'їхали, він навіть ловив Найджела на тому, що той раз чи два *майже* посміхався. Навіть у жирних створіннь були свої плюси.

Марк допоміг Джеку найняти виконуючого обов'язки генерального директора Fairbanks Lumber. Джек довіряв інстинктам старшого чоловіка щодо людей, і під новим керівництвом справи у компанії йшли чудово. Джек не поспішав вивчати бізнес і знайшов його напрочуд цікавим. Можливо, колись він візьме активнішу участь в управлінні компанією. Колись, коли не буде так багато інших речей, яких треба буде навчитися.

Вони з Гарпер залишилися в родинному маєтку, що знаходився неподалік від школи Гарпер, хоча вони також купили кілька акрів дикої природи і побудували невеликий будиночок. Вони планували проводити там літо, коли Гарпер не бере занять, і має якомога більше вихідних. Літо... коли річки кишіли рибою, ягоди були стиглими і солодкими, а сонце розпускало квіти і зігрівало землю. Але... У Джека було відчуття, що їм також знадобиться величезний маєток, щоб у разі потреби надати притулок тим загубленим дітям, багато з яких вже стали дорослими, яких поліція все ще розшукує.

Це темне почуття піднімалося всередині, коли він думав про доктора Свіфта і про те, що могло статися десь у богом забутій пустелі. Він повільно провів рукою по набряклому животу дружини, його дихання вирівнялося і заспокоїлося. *Життя. Диво. Надія.*

Гарпер простягнула руку, взявши книгу, що лежала на столі біля них. "Знову?" – запитала вона, її голос наповнився ніжною забавою.

Джек посміхнувся, коли вона поклала його улюблений екземпляр "*Графа Монте-Крісто*" назад на місце. Він щойно закінчив її вшосте. Вона була затерта і пом'ята. Заповітна. Улюблена. "Кожного разу, коли я читаю її, я знаходжу щось нове всередині. Якийсь новий урок." І нове улюблене слово, або три.

Вона посміхнулася, поклавши голову йому на плече, тамуючи позіхання. "Який урок ти засвоїв цього разу?"

Він згадав одну з цитат у книзі, яка прозвучала для нього найголосніше під час цього читання. *Вся людська мудрість міститься в цих двох словах – очікування і надія.*

"Якщо ми можемо протриматися...вижити...у важкі часи життя, то на нас чекає щось краще. Є мета, яку ми не завжди можемо побачити. Існує... порядок". Він відчув це...цей шепіт, це невидиме щось, що протікало крізь нього, в усі живі істоти, навколо них і назад. Він не знайшов слів, які б повністю передали це відчуття. Бог, можливо. Доля? Диво? Душі, які пройшли перед ними? Все, що він знав, це те, що воно було люблячим і добрим, і воно прагнуло все *виправити. Справедливість.*

Це були нові думки. Речі, які він усвідомив, прийняв, *застосував.* Він відчував гордість. Змінився. *Став кращим.* "Так", – прошепотіла вона, цілуючи його в щелепу, переплітаючи свої пальці з його пальцями. "*Так.*" Вона знову позіхнула.

Він підніс її руку до своїх губ і поцілував її кісточку. "Іди спати. Я буду за хвилину".

Вона кивнула, підвелася і подарувала йому маленьку сонну посмішку, а потім повернулася і пішла нагору. Через хвилину підвівся і Джек, вийшов з бібліотеки і попрямував до масивного кам'яного внутрішнього дворика, що тягнувся вздовж усього будинку і виходив на ліс за його межами.

Дерева гойдалися, танцюючи під звуки вітру, розмовляючи древньою мовою під землею. Він вдивлявся в темряву, уявляючи місця далеко за межами того, що могли бачити його очі. Десь там решта його зграї...його сім'я, пов'язана спільними переживаннями, які мало хто міг би зрозуміти...жила і дихала, боролася і страждала. Він відчув, як шепіт підхоплює його всередині. Пісня єдності та братерства. "Чекайте і надійтеся", – прошепотів він тим невідомим душам. "Чекайте і надійтеся".

[Будемо вдячні вам за відгук до книги](#)

ПОДЯКИ

Як і у Джека, моє серце переповнене подякою...вдячністю...за мою зграю. Дякую за те, що спрямовували мене, підбадьорювали і допомагали мені розповісти цю історію якнайкраще.

Моїй команді редакторів, Анжелі Сміт, Маріон Арчер і Карен Лоусон – у цій історії було багато рухомих частин... таємниця, романтика, мова Джека, незвична обстановка, де потрібно було враховувати кожен предмет, яким користувалися персонажі, і ви троє працювали над кожним кутом, а також перевіряли мою граматику і зводили до мінімуму зітхання моїх персонажів. Моя вдячність не має меж.

Величезна подяка моїй дивовижній команді бета-читачів: Стефані Хокерсміт, Кет Брахт та Олені Екмайер, які прочитали цю історію першими і підказали мені, де мені потрібно підшліфувати. Дякую за вашу чесність, чутливість і глибоку любов до читання.

Членам мого книжкового клубу та бета-читачам ДжоАнні Коллер, Ешлі Брінкман, Деніз Кой, Рейчел Моргенталь і Шоні Вальдлійтнер Роджерс. Дякую вам за те, що ви знайшли час, щоб прочитати цю книжку і висловити свої зауваження та пропозиції, які були проникливими, розумними і смішними, і допомогли мені зрозуміти, чому я так люблю обговорювати з вами книжки про все на світі.

Дякую Шерон Брум за те, що дала мені змогу остаточно вичитати цю книгу. Ваш час і щедрість дуже багато для мене значать.

Дякую Кімберлі Брауер за те, що ви робите все для всіх ваших людей в будь-який час дня і ночі. Мені так пощастило бути однією з них!

І тобі, читачу, дякую за те, що приєднався до цієї подорожі. Я щиро вірю, що історії можуть врятувати нас безліччю способів, великих і малих. Для мене велика честь, що ти обрав одну з моїх історій, і я сподіваюся, що ти закриєш цю книгу з повним серцем, і, можливо, з новим поглядом на світ, або навіть двома.

Дякую Mia's Mafia за вашу постійну любов та ентузіазм.

Кеті за те, що вона була моїм щитом, моєю підбадьорливою порадицею, моєю довіреною особою і моєю подругою. Безмежно, ніколи.

Усім книжковим блогерам та інстаграмерам, які зробили своєю роботою поширення книжкової любові, ваша робота приносить красу і щастя у світ, і я дуже вдячна кожному з вас.

І моєму чоловікові: Це солодке життя, за яке я так вдячна, тому що ти прошепотів мені, а я прошепотіла у відповідь.

Men and Monsters

BOOK 2 COMING TO PIATKUS
IN AUGUST 2025!

Переклад [ТУТ](#) 😊